CAMILLA LÄCKBERG

cioplitorul în piatră

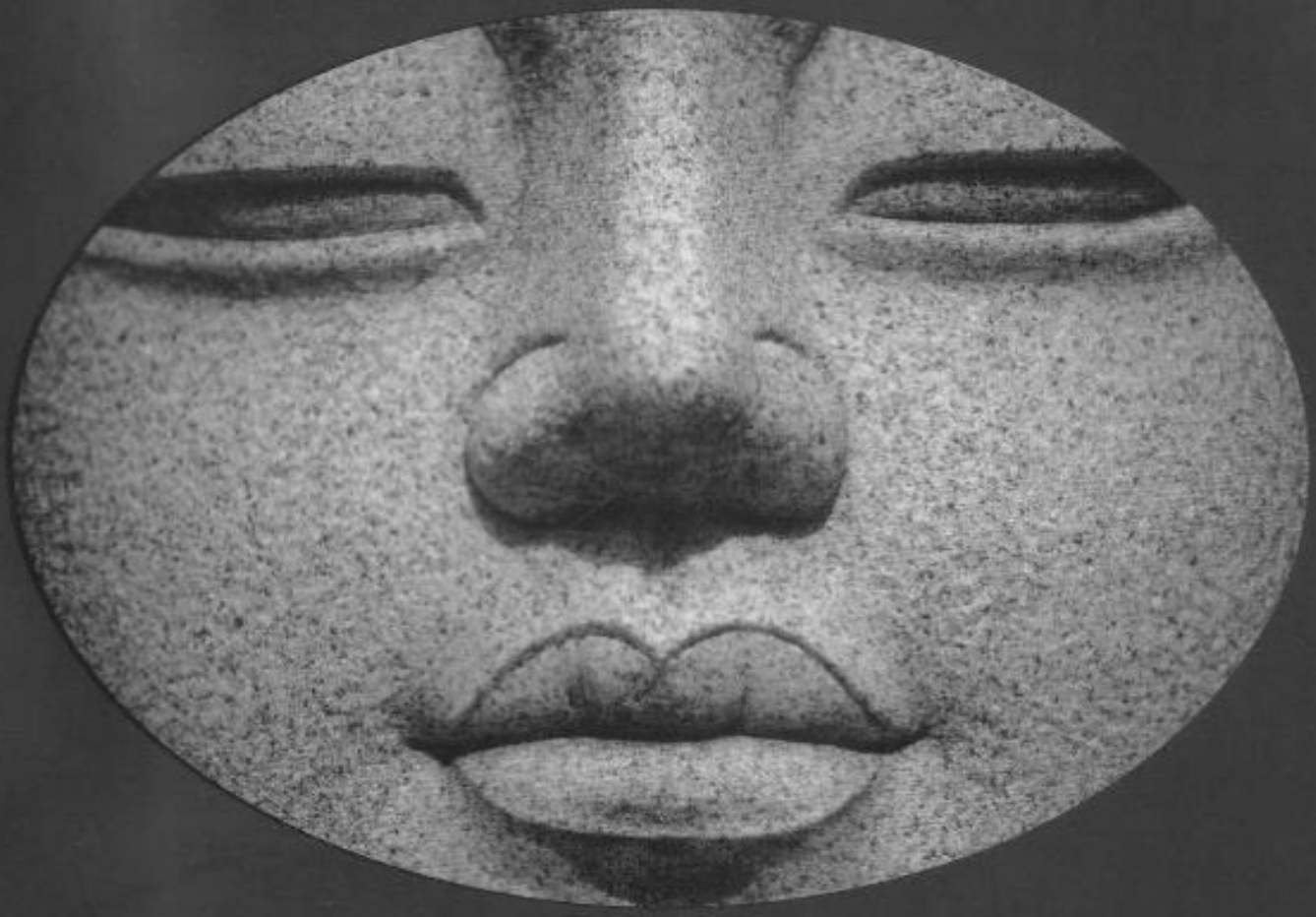

După *Prințesa ghețurilor* și *Predicatorul*, regina romanului polițist suedez revine cu o nouă poveste de îți îngheață sângele în vine.

FICTION CONNECTION 3

TREI

Table of Contents

Pag. gardă
Dedicație
Capitolul 1
    Strömstad, 1923
Capitolul 2
    Strömstad, 1923
Capitolul 3
    Strömstad, 1923
Capitolul 4
    Strömstad, 1923
Capitolul 5
    Strömstad, 1923
Capitolul 6
    Strömstad, 1923
Capitolul 7
    Strömstad, 1923
Capitolul 8
    Strömstad, 1924
Capitolul 9
    Strömstad, 1924
Capitolul 10
    Strömstad, 1924
Capitolul 11
    Strömstad, 1924
Capitolul 12
    Strömstad, 1924
Capitolul 13
    Fjällbacka, 1924
Capitolul 14
    Fjällbacka, 1924
Capitolul 15
    Fjällbacka, 1924
Capitolul 16
    Fjällbacka, 1924
Capitolul 17
    Fjällbacka, 1925
Capitolul 18

Fjällbacka, 1926
Capitolul 19
Fjällbacka, 1928
Capitolul 20
Fjällbacka, 1928
Capitolul 21
Fjällbacka, 1928
Capitolul 22
Fjällbacka, 1928
Capitolul 23
Fjällbacka, 1928
Capitolul 24
Fjällbacka, 1928
Capitolul 25
New York, 1946
Capitolul 26
Göteborg, 1954
Capitolul 27
Göteborg, 1954
Capitolul 28
Göteborg, 1957
Capitolul 29
Göteborg, 1957
Capitolul 30
Göteborg, 1958
Capitolul 31
Göteborg, 1958
Capitolul 32
Göteborg, 1958
Capitolul 33
Hinseberg, 1962
Capitolul 34

Camilla Läckberg

Seria Fjällbacka #3

Cioplitorul în piatră

Traducere din suedeză şi note de SIMONA ŢENŢEA

Colecţia Fiction Connection
Editura TReI
Bucureşti, 2011

Colecţie coordonată de Magdalena Mărculescu

ISBN: 978–973–707–490–4

———————————

Titlul original:
Camilla Läckberg
Stenhuggaren
Nordin Agency, 2005

———————————

Corectură [V1.0]: martie 2020.

———————————

Lui Ulle,
toată fericirea posibilă

Capitolul 1

Pescuitul de homari nu mai era ca odinioară. Pe vremuri, crustaceele păcurii erau capturate de bărbaţi vrednici, pescari de meserie. Acum, vizitatorii din timpul verii petreceau câte o săptămână la pescuit de homari, din pur amuzament. Şi nici măcar nu se conformau regulamentului. De-a lungul anilor, văzuse întâmplându-se asta de nenumărate ori. Perii folosite pentru a îndepărta discret icrele vizibile, făcând ca pescuitul să pară legal, ori braconaj din coşurile altor pescari. Unii chiar plonjau în apă şi furau homarii direct din coşuri. Uneori se întreba cum avea să se încheie totul sau dacă mai rămăsese vreun dram de onoare printre pescarii de homari. Ba chiar se întâmplase ca o dată, în loc de un număr neştiut de homari ce fuseseră furaţi, să găsească în coşul scos la suprafaţă o sticlă de coniac. Cel puţin hoţul acela avusese un pic de onoare sau măcar un simţ al umorului.

Frans Bengtsson oftă adânc, trăgându-şi în sus coşurile, însă faţa i se lumină atunci când văzu în primul coş doi homari nemaipomeniţi. Avea ochiul format pentru porţiunile în care tindeau să se adune crustaceele şi, pe lângă asta, găsise şi câteva locuri preferate, unde coşurile puteau fi aşezate, cu acelaşi noroc, an după an.

După trei aruncări, strânsese un morman acceptabil de vietăţi valoroase. Nu prea înţelegea de ce era nevoie de asemenea preţuri exorbitante. Nu că n-ar fi fost apetisanţi, însă, dacă ar fi avut de ales, el ar fi preferat heringul la cină. Era mai gustos şi mai convenabil ca preţ. Dar în perioada aceea a anului, câştigurile din pescuitul de homari

reprezentau un supliment cum nu se putea de binevenit pe lângă pensia lui.

Ultimul coş părea să se fi împotmolit, iar el îşi propti piciorul de balustrada ambarcaţiunii pentru a avea mai multă stabilitate în încercarea de a-l scoate cu forţa. Simţi cum juvelnicul începu să se clintească uşurel şi speră să nu fie deteriorat. Privi peste balustrada vechii sale *snipa*[1] din lemn, spre a-i evalua starea. Însă altceva îşi făcu apariţia. O mână albă despică suprafaţa agitată a apei, părând, pentru o clipă, să arate înspre văzduh.

Primul său instinct fu de-a scăpa din mână frânghia, pentru ca indiferent ce plutea către suprafaţă să se facă din nou nevăzut, în adâncuri, alături de coşul pentru homari. Însă judecata sa preluă conducerea, iar bărbatul începu din nou să tragă de frânghia cu care era legat coşul. Trupul său încă dădea dovadă de multă vigoare, ceea ce-i era de mare ajutor. Fu nevoit să tragă cu toată forţa pentru a putea sălta peste balustradă descoperirea macabră. Nu se pierdu cu firea decât atunci când trupul livid, neînsufleţit, se prăvăli pe punte, cu o bufnitură surdă. Scosese din mare un copil. O fată, cu părul lung lipit de chip şi cu buze la fel de albastre precum ochii care priveau nemişcaţi către cer.

Bengtsson se aplecă peste balustradă şi vomă.

Patrik era mai extenuat decât şi-ar fi imaginat vreodată că ar putea fi. Toate iluziile sale conform cărora bebeluşii dormeau mult fuseseră în întregime spulberate în ultimele două luni. Îşi trecu mâinile prin părul scurt, şaten, însă nu izbuti decât să-l facă să arate şi mai ciufulit. Şi dacă avea impresia că *el* era obosit, nici nu îşi putea imagina cum trebuia să se simtă Erica. Măcar el nu era nevoit să se tot trezească în timpul nopţii, pentru a alăpta. În plus, era chiar îngrijorat din cauza ei. Nu îşi putea aminti să o fi văzut râzând de când se întorsese acasă de la maternitate, iar sub ochi avea

cearcăne adânci. Dimineaţa, când vedea expresia disperată a Ericăi, îi era greu să plece de lângă ea şi de lângă Maia. Cu toate acestea, trebuia să recunoască faptul că simţea o uşurare imensă atunci când putea pleca în trombă spre familiara sa lume adultă. O iubea pe Maia mai presus de orice, însă aducerea unui bebeluş în căminul lor fusese precum păşirea într-o lume străină, necunoscută, în care tot felul de griji noi pândeau la fiecare colţ. De ce nu doarme? De ce ţipă? Îi e prea cald? Prea frig? Ce-i cu petele acelea stranii de pe pielea ei? Măcar huliganii adulţi erau ceva cu care era familiarizat, ceva căruia ştia să-i facă faţă.

Privi cu ochii pierduţi spre hârtiile aflate dinaintea lui, apoi încercă să-şi înlăture păienjenişul din minte, îndeajuns cât aceasta să-i funcţioneze în continuare. Aproape că sări de pe scaun când telefonul începu să sune şi doar după al treilea apel reuşi să-şi vină în fire şi să ridice receptorul.

— Patrik Hedström.

Zece minute mai târziu, îşi înşfăcă haina dintr-un cârlig de lângă uşă, o zbughi spre biroul lui Martin Molin şi spuse:

— Martin, un bătrân care îşi ridica juvelnicele pentru homari, un anume Frans Bengtsson, zice că a scos la iveală un cadavru.

— Prin ce zonă? replică Martin, confuz.

Tragica veste curmă apatia dimineţii de luni din secţia de poliţie Tanumshede.

— Undeva pe lângă Fjällbacka. E ancorat în debarcaderul de lângă Piaţa Ingrid Bergman. Trebuie să ne mişcăm. Ambulanţa e pe drum.

Lui Martin nu fu nevoie să i se spună de două ori. Îşi luă şi el haina pentru a înfrunta frigul aprig al lui octombrie, apoi îl urmă pe Patrik afară, spre maşină. Călătoria până la Fjällbacka dură puţin, iar atunci când maşina se înclină la limită, în curbele abrupte, Martin fu nevoit să apuce tensionat mânerul aflat deasupra uşii.

— E un accident de înec? întrebă Martin.

— De unde naiba să ştiu? spuse Patrik, regretând instantaneu faptul că se răstise la Martin. Scuze – n-am dormit destul.

— E-n regulă, zise Martin.

Amintindu-şi cât de frânt păruse Patrik în ultimele săptămâni, era cum nu se poate mai dispus să-l ierte.

— Tot ce ştim e că a fost găsită în urmă cu o oră. După spusele bătrânului, nu părea să fi stat mult timp în apă. Vom vedea noi imediat, spuse Patrik, în timp ce străbăteau Galärbacken, înspre debarcader, unde stătea ancorată o snipa din lemn.

— Ai spus cumva „găsită”?

— Da, e fată, o copilă.

— Of, la naiba! zise Martin, dorind să-şi fi ascultat primul instinct şi să fi rămas în pat, alături de Pia, în loc să fi venit la muncă în dimineaţa aceea.

Parcară la Café Bryggan şi se grăbiră spre barcă. În mod surprinzător, nimeni încă nu observase cele întâmplate, aşa că nu era nevoie să împrăştie obişnuiţii gură-cască.

— Fata e întinsă acolo, în barcă, spuse bătrânul care veni să-i întâmpine. N-am vrut s-o ating mai mult decât era nevoie.

Lui Patrik nu-i fu greu să recunoască paloarea de pe chipul bărbatului. Era la fel cu cea pe care o căpăta propria sa faţă atunci când trebuia să privească un trup neînsufleţit.

— Unde anume aţi scos-o din apă? întrebă Patrik, folosindu-se de întrebare pentru a amâna timp de câteva secunde confruntarea cu fata decedată. Nici măcar nu o văzuse şi deja stomacul i se strângea de nelinişte.

— În larg, pe lângă Porsholmen. În partea sudică a insulei. Se încurcase în plasa de la al cincilea juvelnic pe care l-am tras afară. Altminteri ar fi trecut multă vreme până s-o găsim. Poate niciodată, dacă ar fi purtat-o curenţii în larg.

Patrik nu fu surprins că Bengtsson cunoştea schimbările pe care le suferea un cadavru sub acţiunea apelor. Toţi veteranii ştiau că un corp se scufunda mai întâi, după care ieşea încet la suprafaţă, odată ce se umplea cu gaze, până când, într-un final, după ce mai trecea o vreme, se scufunda înapoi în adâncuri. În vremurile demult apuse, înecul reprezentase un adevărat risc pentru un pescar şi cu siguranţă că Bengtsson mai ieşise până atunci în larg, în căutarea unor victime nefericite.

Ca pentru a-i confirma bănuiala, pescarul de homari spuse:

— N-are cum să fi stat acolo de prea mult timp. Încă nu începuse să plutească.

Patrik încuviinţă din cap.

— Aţi spus asta când aţi sunat să raportaţi. Ei bine, bănuiesc c-ar trebui să aruncăm o privire.

Martin şi Patrik merseră încet spre capătul debarcaderului, unde stătea ancorată barca. Abia când ajunseră mai aproape reuşiră să vadă suficient de bine peste balustradă, cât să-şi dea seama ce anume se afla întins pe punte. Fata aterizase pe spate atunci când bătrânul o trăsese în barcă, iar părul ud şi încâlcit îi acoperea cea mai mare parte a feţei.

— A sosit ambulanţa, spuse Patrik.

Martin dădu abia perceptibil din cap. Pistruii şi părul său blond-roşcat erau cu câteva nuanţe mai roşietici, prin comparaţie cu faţa palidă, iar bărbatul se străduia să-şi stăpânească senzaţia de greaţă.

Vremea mohorâtă şi rafalele de vânt care se stârniseră creau un cadru terifiant. Patrik făcu semn cu mâna echipei de la ambulanţă, care nu părea grăbită să descarce targa din vehicul şi s-o aducă spre ei.

— Accident de înec? întrebă privind spre barcă unul din cei doi medici de urgenţă.

— Aşa pare, răspunse Patrik. Însă medicul legist va trebui să decidă asta. În orice caz, nu aveţi ce să-i faceţi, în afară de-a o transporta.

— Da, am înţeles asta, spuse bărbatul. Vom începe prin a o ridica pe targă.

Patrik încuviinţă. Întotdeauna considerase că situaţiile în care copiii cădeau victime nenorocirilor erau cele mai cumplite lucruri cu care un poliţist se putea confrunta în meseria lui. Odată cu naşterea Maiei, disconfortul pe care-l resimţea păruse a fi crescut înmiit. Îl durea sufletul în momentul acela, gândindu-se la sarcina care îi aştepta. De îndată ce fata avea să fie identificată, se vedeau nevoiţi să distrugă vieţile părinţilor acesteia.

Medicii săriseră în barcă. O luară pe fată cu grijă şi o ridicară pe debarcader. Părul ud şi roşu i se răsfiră pe ponton, precum un evantai în jurul chipului livid, iar ochii săi sticloşi păreau să urmărească norii plumburii, goniţi de vânt.

La început, Patrik se întoarse cu spatele, apoi însă privi şovăitor în jos, către fată. O gheară rece îi încleştă sufletul.

— O, nu, nu, Dumnezeule mare!

Martin îl privi înspăimântat. După care începu să înţeleagă ce voia să spună Patrik.

— Ştii cine e?

Patrik dădu din cap, fără a spune vreun cuvânt.

Strömstad, 1923

Agnes nu ar fi îndrăznit vreodată să afirme asta cu voce tare, însă uneori i se părea un noroc faptul că mama ei murise după ce o născuse. În felul acela, nu îl împărţise pe tata cu nimeni şi, având în vedere cele auzite cu privire la mama ei, nu ar fi fost în stare să o joace pe degete la fel de uşor. Dar tata nu avea inima de a-i refuza vreun

lucru fiicei sale orfane de mamă. Agnes era perfect conştientă de asta şi o exploata la maximum. Anumiţi prieteni şi rude bine-intenţionate încercaseră să-i atragă atenţia tatălui ei asupra acestui fapt, însă chiar dacă el ar fi făcut nişte încercări şovăitoare de a-şi refuza odorul, mai devreme sau mai târziu, feţişoara ei drăgălaşă ar fi ieşit învingătoare. Ochii ei mari puteau fi atât de repede năpădiţi de lacrimi fierbinţi, care i se prelingeau pe obraji. Când se ajungea acolo, inima lui se înmuia şi, de obicei, făta primea ceea ce îşi dorea.

Drept rezultat, în momentul acela, la vârsta de nouăsprezece ani, era din cale-afară de răsfăţată. Mulţi oameni care o cunoscuseră de-a lungul anilor s-ar fi aventurat să afirme că avea o latură destul de răutăcioasă. Cu precădere fetele îndrăzneau să spună asta. Agnes descoperise că băieţii rareori priveau mai departe de chipul său frumos, de ochii mari şi de părul lung şi des – toate astea îl făcuseră şi pe tatăl ei să-i ofere orice îşi dorise.

Vila lor din Strömstad era una dintre cele mai impunătoare din oraş. Stătea semeaţă pe deal, cu vedere înspre apă. Fusese achitată în parte cu averea moştenită de mama ei, iar apoi cu banii pe care tatăl îi câştigase din afacerile cu granit. La un moment dat, el se aflase la un pas de-a pierde totul, în timpul grevei din 1914, când cioplitorii în piatră se răsculaseră împotriva marilor companii. Însă ordinea fusese restabilită într-un final; după război, afacerea înflorise din nou. În mod special, cariera din Krokstrand aflată în afara oraşului Strömstad începuse să obţină profituri mari, făcând livrări cu precădere în Franţa.

Lui Agnes nu îi păsa prea mult de unde veneau banii. Se născuse bogată şi trăise mereu precum oamenii avuţi. Nu conta dacă banii erau moşteniţi sau câştigaţi, atâta vreme cât îşi putea cumpăra bijuterii şi haine frumoase. Era

conştientă că nu toată lumea îi împărtăşea punctul de vedere. Părinţii mamei sale fuseseră oripilaţi atunci când fiica lor se căsătorise cu tatăl lui Agnes. Averea bărbatului era proaspăt dobândită, iar părinţii lui fuseseră oameni săraci. Nu îşi găseau locul la dineuri importante; erau invitaţi doar în lipsa tuturor celor care nu făceau parte din familie. Până şi întrunirile acelea erau stânjenitoare. Bieţii de ei nu aveau habar cum să se comporte în saloanele alese, iar contribuţiile lor la conversaţie erau deznădăjduitor de sărace. Bunicii lui Agnes din partea mamei nu înţeleseseră niciodată ce văzuse fiica lor la August Stjernkvist sau mai degrabă Persson, care fusese numele lui de familie, la naştere. Încercarea sa de a urca pe scara socială prin simpla modificare a numelui nu era ceva cu care să-i fi putut prosti pe ei. Erau însă fermecaţi de nepoata lor şi concuraseră cu tatăl fetei în a o răsfăţa pe Agnes, după ce mama acesteia murise subit la naştere.

— Scumpo, plec până la birou.

Agnes se întoarse când tatăl ei intră în cameră. Mai cu seamă pentru că ştia cât de fermecătoare era, aşezată acolo şi cântând la pianul cel mare, aflat în faţa ferestrei. Muzicalitatea nu era punctul ei forte. În ciuda lecţiilor scumpe de pian pe care le luase încă din copilărie, nu reuşea să interpreteze decât acceptabil partitura aflată pe suportul din faţa sa.

— Tată, te-ai gândit la rochia pe care ţi-am arătat-o zilele trecute?

Îi aruncă o privire stăruitoare şi văzu că în sufletul bărbatului se dădea, ca de fiecare dată, o luptă între dorinţa de-a refuza şi neputinţa de-a o face.

— Draga mea, abia ce ţi-am cumpărat o rochie nouă în Oslo…

— Dar, tată, avea căptuşeala matlasată. Doar nu te aştepţi să port o rochie cu căptuşeală

matlasată la petrecerea de sâmbătă, când afară e aşa de cald, nu?

Îi aruncă o căutătură încruntată şi-i aşteptă reacţia. Dacă, în mod neobişnuit, urma să opună mai multă rezistenţă, Agnes avea să fie nevoită să apeleze la stratagema cu tremurul buzei, iar dacă asta n-ar fi ajutat, ei bine, câteva lacrimi ar fi dat rezultate, ca de obicei. Însă în ziua aceea tatăl său părea obosit, aşa că fata nu consideră că avea să necesite mai mult efort din partea ei. Avu dreptate, ca întotdeauna.

— Bine, atunci dă fuga mâine până la magazin şi comand-o. Dar într-o zi ai să-i scoţi peri albi bătrânului tău tată.

Dădu din cap, însă nu se putu abţine să nu zâmbească în clipa în care fata ţopăi până la el şi-l sărută pe obraz.

— Acum uite ce e, spuse el, ar trebui să stai şi să-ţi exersezi gamele. S-ar putea să te rog să-mi cânţi un pic sâmbătă, aşa că ar fi bine să fii pregătită.

Mulţumită, Agnes se aşeză înapoi pe bancheta pianului şi începu să exerseze, ascultătoare. Deja îşi putea imagina scena. Privirile tuturor aveau să fie aţintite asupra ei, în vreme ce se afla în faţa pianului, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, îmbrăcată cu noua sa rochie roşie.

Capitolul 2

În sfârşit, migrena începea să cedeze. Chinga de fier ce-i cuprinsese fruntea îşi slăbea gradat încleştarea, iar ea putu să-şi deschidă cu precauţie ochii. Era linişte sus. Bine. Charlotte se întoarse în pat şi închise din nou ochii, bucurându-se să simtă cum o lasă durerea. Treptat, aceasta fu înlocuită de o senzaţie de relaxare ce-i străbătea mădularele.

După ce se odihni o vreme, Charlotte se ridică pe marginea patului cu grijă şi îşi masă tâmplele. Încă mai erau uşor sensibile, în urma crizei, şi ştia, din experienţă, că durerea avea să persiste vreo câteva ore.

Albin trăgea probabil un pui de somn, la etaj. Asta însemna că putea să aştepte un pic, cu conştiinţa împăcată, înainte de-a urca până la el. Dumnezeu îi era martor, avea nevoie de toată odihna posibilă. Stresul sporit din ultimele luni făcuse ca migrenele să apară mai des, vlăguind-o şi de ultimul strop de energie.

Hotărî să-i dea un telefon tovarăşei sale de suferinţă şi să vadă ce mai face. Cu toate că era extrem de tensionată în momentul acela, nu putea să nu-şi facă griji cu privire la starea de spirit a Ericăi. Cele două femei nu se ştiau de mult. Intraseră în vorbă fiindcă se tot întâlneau când scoteau bebeluşii la plimbare, cu cărucioarele. Erica pe Maia, iar Charlotte pe Albin, fiul ei de opt luni. Când descoperiseră că locuiau la o aruncătură de băţ una de cealaltă, îşi făcuseră un obicei din a se întâlni aproape zilnic. Dar în ultima vreme, Charlotte începuse să-şi facă griji pentru noua sa prietenă. Desigur, ea nu o cunoscuse pe Erica înainte de venirea pe lume a Maiei, însă intuiţia îi spunea că era neobişnuit ca prietena ei să fie într-

atât de apatică şi deprimată, aşa cum fusese deseori în ultima vreme. În mod discret, Charlotte îi pomenise chiar şi lui Patrik despre depresia postnatală. Însă el respinsese ideea, spunând că venirea pe lume a unui bebeluş implica o mare schimbare cu care trebuia să te acomodezi şi că totul avea să fie în regulă odată ce aveau să intre într-o anumită rutină.

Se întinse după telefonul de pe noptieră şi formă numărul Ericăi.

— Bună, Charlotte la telefon.

Erica păru buimacă şi abătută când răspunse, iar Charlotte se simţi cu atât mai neliniştită. Ceva nu era în regulă. Nu era deloc în regulă.

După o vreme însă Erica se învioră un pic. Până şi lui Charlotte îi părea bine că puteau sta de vorbă pentru câteva minute, amânând încă puţin inevitabilul. Dar curând avea să fie nevoită să urce la etaj, la realitatea ce-o aştepta acolo.

Parcă citindu-i gândurile, Erica o întrebă cum mergeau căutările legate de găsirea unei locuinţe.

— Încet. Mult prea încet. Niclas e mereu ocupat. N-are niciodată timp să meargă să se uite la case. Şi oricum, momentan nu prea avem din ce alege, aşadar, bănuiesc că o să rămânem blocaţi aici pentru încă o vreme.

Oftă adânc.

— Se va rezolva, o să vezi.

Vocea Ericăi era încurajatoare, însă Charlotte nu îşi punea prea multe speranţe în asigurările prietenei sale. Ea, Niclas şi copiii locuiau deja de şase luni cu mama ei şi cu Stig. Judecând după felul în care stăteau lucrurile în momentul de faţă, se vedeau nevoiţi să mai stea aşa încă o jumătate de an. Poate că asta nu îl deranja pe Niclas, care stătea la clinică de dimineaţa până seara, însă pentru Charlotte era insuportabil să fie îngrădită acolo, cu copiii.

Teoretic, sugestia lui Niclas sunase tare bine. În Fjällbacka fusese eliberat un post de medic

districtual, iar după cinci ani în Uddevalla, se simţiseră pregătiţi pentru o schimbare de peisaj. În plus, se afla pe drum Albin, care fusese conceput într-o ultimă încercare de a-şi salva mariajul. Aşa că de ce nu şi-ar fi luat viaţa complet de la capăt? Cu cât Niclas vorbise mai mult despre plan, cu atât mai bine sunase acesta. Iar gândul de-a avea acces uşor la o bonă, acum că urmau să aibă doi copii, fusese, de asemenea, tentant. Însă realitatea se dovedi a fi cu totul alta. Lui Charlotte îi trebuiră doar câteva zile pentru a-şi aminti exact de ce fusese atât de nerăbdătoare să plece din casa părintească. Pe de altă parte, câteva lucruri luaseră, neîndoielnic, întorsătura pe care o speraseră ei. Însă acesta nu era un subiect pe care să-l poată dezbate cu Erica, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit. Trebuia să rămână secret, altminteri i-ar fi putut distruge întreaga familie.

Vocea Ericăi o întrerupse din visare.

— Cum merge cu mama ta? Te scoate din sărite?

— E puţin spus. Tot ce fac e greşit. Sunt prea severă cu copiii, îi oblig să poarte prea multe haine, îi oblig să poarte prea puţine haine, nu le dau destui de mâncare, îi îndop cu prea multă mâncare, sunt prea grasă, sunt prea dezordonată… Lista nu se termină niciodată, şi mi-a ajuns până aici, spuse ea, ducându-şi mâna la nivelul bărbiei.

— Dar Niclas?

— O, nu, Niclas e perfect în ochii mamei. Se pisiceşte şi se gudură pe lângă el şi îl compătimeşte pentru că are o soţie care nu e bună de nimic. În ceea ce-o priveşte, el n-are niciun cusur.

— Dar el nu vede cum te tratează?

— După cum ţi-am spus, aproape că nu stă deloc pe-acasă. Iar ea se poartă ca un mieluşel de fiecare dată când el e prin preajmă. Ştii ce mi-a zis Niclas ieri, când am avut obrăznicia de-a mă plânge? „Dar Charlotte, dragă, de ce nu poţi să laşi

un pic de la tine?” Să las un pic de la mine? Dac-aş mai lăsa mult, aş fi complet dată la o parte. Atât de tare m-a enervat, că nu i-am mai zis niciun cuvânt de-atunci. Aşa că acum stă probabil la birou şi-şi plânge de milă pentru că are o soţie atât de absurdă. Nu-i de mirare că în dimineaţa asta m-a lovit cea mai groaznică migrenă de pe planetă.

Un zgomot de la etaj o făcu pe Charlotte să se ridice, fără tragere de inimă.

— Erica, trebuie să fug sus, la Albin. Altminteri mama va face iar pe martira, până să ajung acolo… Dar nu uita, în după-masa asta trec pe la tine cu nişte bunătăţi. Uite cum am vorbit întruna doar despre mine şi nici măcar nu te-am întrebat cum îţi merge. Dar o să vin pe-acolo mai târziu.

Închise telefonul şi-şi trecu iute degetele prin păr, înainte de-a inspira adânc şi-a urca la etaj.

Nu aşa trebuia să fie. Nu trebuia să fie aşa deloc. Consultase o grămadă de cărţi ce aveau ca subiect aducerea pe lume a unui copil şi viaţa de părinte, însă nimic din ceea ce citise nu o pregătise pentru realitatea situaţiei. În schimb, i se părea că toată literatura de genul ăsta făcea parte dintr-un complot de proporţii. Autorii băteau câmpii cu hormonii fericirii şi plutitul pe-un norişor roz în momentul în care îţi strângeai copilul la piept, simţind o copleşitoare şi firească dragoste la prima vedere faţă de preţioasa mogâldeaţă. Bineînţeles, se menţiona, în treacăt, că probabil aveai să te simţi mai extenuată decât te-ai simţit vreodată în viaţa ta. Însă până şi acel fapt era învăluit într-o aură romantică şi socotit a face parte din formidabilul pachet al maternităţii.

Aiureli – asta era părerea sinceră a Ericăi după două luni în calitate de mamă. Minciuni, propagandă, rahaturi! În viaţa ei nu se simţise atât de nefericită, atât de sleită, de furioasă, de frustrată şi de epuizată, ca de la venirea pe lume a Maiei. Şi

nici nu simţise vreo dragoste mistuitoare atunci când mogâldeaţa roşie, urlătoare şi – de ce să nu recunoască – urâtă îi fusese pusă la sân. Cu toate că sentimentele materne i se strecuraseră în suflet cu mare încetineală, tot avea impresia că un străin le invadase căminul. Uneori aproape că regreta faptul că se hotărâseră să aibă un copil. Se înţeleseseră atât de bine, doar ei doi. Apoi, acel egoism caracteristic lor şi restului umanităţii se combinase cu dorinţa de a-şi vedea reproduse excepţionalele gene proprii. Dintr-o mişcare, îşi schimbaseră vieţile, iar ea fusese redusă la stadiul de maşină mulgătoare, 24 de ore din 24.

Era peste puterea ei de înţelegere cum un bebeluş atât de mic putea fi atât de lihnit. Maia se agăţa neîncetat de pieptul ei umflat cu lapte, ale cărui dimensiuni explodaseră, făcând-o să se simtă ca o pereche imensă de sâni umblători. Nici fizicul ei, în general, nu era de invidiat. Când se întorsese acasă de la maternitate, încă părea gravidă, iar kilogramele nu se topiseră pe cât şi-ar fi dorit de repede. Singura consolare era că şi Patrik se îngrăşase în timpul sarcinii ei, fiindcă mâncase ca un lup. Acum şi el avea câteva kilograme în plus în jurul mijlocului.

Slavă Domnului că durerile dispăruseră aproape de tot, dar încă se mai simţea năduşită, balonată şi, în general, oribil. Picioarele sale nu mai văzuseră un aparat de ras de vreo câteva luni, iar ea avea nevoie disperată de o programare la coafor şi poate de câteva şuviţe, pentru a scăpa de culoarea maro-cenuşie a părului său, care în mod normal era blond şi tuns până la umeri. Chipul ei căpătă o expresie visătoare, dar apoi realitatea puse stăpânire pe ea. Cum naiba avea să iasă din casă, pentru a face asta? Of, cât îl invidia pe Patrik. Timp de cel puţin opt ore pe zi, el putea fi afară, în lumea reală, a adulţilor. În ultima vreme, singurele ei tovarăşe fuseseră Oprah Winfrey şi Ricki Lake[2], pe care le întâlnea atunci când butona cu

indiferenţă telecomanda, în vreme ce Maia sugea necontenit.

Patrik îi dădea Ericăi asigurări că ar fi preferat să stea acasă cu ea şi cu Maia, în loc să meargă la serviciu, însă putea vedea în privirea lui că de fapt se simţea uşurat fiindcă avea posibilitatea să evadeze o vreme din micuţa lor lume. Şi îl înţelegea. În acelaşi timp, simţea cum creşte în ea sentimentul de amărăciune. De ce trebuia să ducă singură o povară atât de grea, când fusese o decizie comună şi ar fi trebuit să fie un proiect comun? N-ar fi trebuit să poarte şi el o parte egală a poverii?

Aşa că zi de zi, Erica ţinea socoteala amănunţită a orei la care Patrik promitea să vină acasă. Dacă întârzia chiar şi cinci minute, era distrusă de supărare, iar dacă zăbovea şi mai mult, Patrik se putea aştepta la un real atac de furie. De îndată ce intra pe uşă, Erica i-o arunca pe Maia în braţe, în cazul în care apariţia sa coincidea cu una din rarele ei pauze de la programul de alăptat. Apoi femeia se prăbuşea în pat, cu dopuri în urechi, doar pentru a scăpa o vreme de ţipetele bebeluşului.

Erica oftă, rămânând cu telefonul în mână. Totul părea atât de deznădăjduit. Însă discuţiile cu prietena ei reprezentau o bine-venită evadare din stările de tristeţe. Mamă a doi copii, Charlotte era un sprijin de neclintit, oferindu-i mereu vorbe calme, reconfortante. Erica se jena să recunoască faptul că era chiar plăcut să asculte necazurile acesteia, în loc să se concentreze mereu asupra alor sale.

Bineînţeles, în viaţa Ericăi mai exista încă un motiv de îngrijorare – sora ei, Anna. De când se născuse Maia, vorbise cu ea doar de câteva ori şi simţea că ceva nu era în regulă. Anna părea supusă şi distantă atunci când discutau la telefon, dar susţinea că totul mergea strună. Iar Erica era într-atât de prinsă în propria-i nefericire, încât nu se

simţea în stare să insiste pentru a afla mai multe de la sora ei. Dar era sigură că ceva nu mergea bine.

Îşi alungă din minte gândurile neplăcute şi o trecu pe Maia de la un sân la celălalt, ceea ce îl făcu pe bebeluş să se foiască un pic. Apatică, ea apucă telecomanda şi schimbă canalul. Urma să înceapă „Glamour”. Singurul lucru pe care îl aştepta cu nerăbdare era pauza de cafea a după-amiezii, alături de Charlotte.

Lilian amestecă în supă cu mişcări vioaie. Trebuia să facă totul în casă. Să gătească, să se ocupe de curăţenie, să aibă grijă de copii. Măcar Albin adormise în sfârşit. Expresia i se înduioşă la gândul nepotului său. Era un îngeraş. Abia dacă scotea vreun sunet. Nu semăna deloc cu celălalt copil. Se încruntă şi amestecă şi mai repede, iar câteva picături de supă săriră peste marginea oalei, sfârâind şi lipindu-se de suprafaţa aragazului.

Pregătise deja pe blatul de lucru o tavă cu pahare, castroane pentru supă şi linguri. Acum luă cu grijă oala de pe aragaz şi turnă supa fierbinte în bol. Inhală aroma ce se ridică odată cu aburii şi zâmbi mulţumită. Supa de pui, asta era preferata lui Stig. Spera s-o mănânce cu poftă.

Ridică tava cu grijă şi, folosindu-şi cotul, deschise uşa către scară. Toată alergătura asta în sus şi-n jos, pe trepte, gândi ea, iritată. Într-o bună zi are să cadă lată, la capătul scărilor, cu un picior rupt, iar atunci or să vadă cât de greu le era să se descurce fără ea. Făcea totul pentru ei, ca o sclavă în casă. Spre exemplu, chiar în momentul acela, Charlotte se afla jos, la subsol, lăfăindu-se în pat, cu vreo scuză penibilă despre o migrenă. Ce mai porcărie! Dacă era să aibă cineva o migrenă pe-acolo, ar fi trebuit să fie Lilian însăşi. Nu-şi putea imagina cum de Niclas putea să suporte. Cât era ziua de lungă, el lucra la clinică, făcând tot posibilul să-şi întreţină familia, apoi se întorcea acasă, într-un beci care arăta de parcă tocmai ar fi

explodat o bombă în el. Doar pentru că locuiau acolo temporar nu însemna că nu puteau să deretice şi să păstreze ordinea. Iar Charlotte avea tupeul să insiste ca soţul ei s-o ajute să aibă grijă de copii atunci când se întorcea seara acasă. În schimb, ar fi trebuit, pe cât posibil, să-i ţină pe copii din calea lui şi să-l lase să stea liniştit în faţa televizorului şi să se odihnească după o zi grea de muncă. Nu-i de mirare că fata mai mare avea un comportament imposibil. Fără îndoială, copila vedea cât de puţin respect îi arăta mama sa tatălui ei. Asta nu putea conduce decât la un singur lucru.

Cu paşi hotărâţi, Lilian urcă ultimele trepte până la etaj, ducând tava în camera de oaspeţi. Acolo îl instala pe Stig atunci când acesta era bolnav. Nu putea să-l ţină în dormitor, gemând şi suspinând. Dacă voia să-l îngrijească aşa cum se cuvine, trebuia să se poată odihni şi ea noaptea.

— Dragă?

Împinse uşa cu grijă.

— Trezeşte-te, ţi-am adus ceva. E preferata ta: supă de pui.

Slăbit, Stig îi zâmbi, la rândul său.

— Nu mi-e foame, poate mai târziu, rosti el cu o voce stinsă.

— Prostii, n-o să te faci niciodată bine dacă nu mănânci cum trebuie. Hai, ridică-te un pic şi-ţi dau eu de mâncare.

Îl ajută să stea în şezut, apoi se aşeză pe marginea patului. Îl hrăni cu supă, ca pe un copil, ştergându-i stropii din jurul gurii.

— Vezi, n-a fost chiar aşa de rău, nu? Ştiu eu exact de ce-are nevoie scumpul meu, iar dacă mănânci cum trebuie, te vei înzdrăveni cât ai bate din palme, vei vedea.

Din nou primi drept răspuns acelaşi zâmbet stins. Lilian îl ajută să se întindă înapoi şi îi trase pătura peste picioare.

— Doctorul?

— Dar, dragul meu, ai uitat complet? Acum Niclas este doctorul, aşa că avem propriul nostru medic, chiar aici, în casă. Sunt sigură că va trece pe la tine în seara asta. A spus că trebuie doar să se uite din nou peste diagnostic şi să se consulte cu un coleg din Uddevalla. Totul se va rezolva în curând, vei vedea.

Lilian îşi înveli cu grijă pacientul, o ultimă dată, şi luă tava cu castronul gol de supă. Se îndreptă către scări, clătinând din cap. Acum trebuia să fie şi soră medicală, pe lângă toate celelalte lucruri de care trebuia să se ocupe.

Auzi o bătaie în uşa de la intrare şi se grăbi spre parter.

Patrik bătu scurt în uşă. În jurul lor, vântul căpătase rapid forţa unei vijelii. Picăturile de ploaie aterizau pe ei nu de deasupra, ci dintr-o parte, căci rafalele puternice stârniseră dinspre sol o ceaţă măruntă. Cerul se întunecase, nuanţa sa un gri-deschis fiind brăzdată de nori plumburii, în vreme ce brunul murdar al mării era departe de obişnuita sclipire albastră, de pe timpul verii, având acum pete albe de spumă ce pluteau încolo şi-ncoace. Gâşte albe pe mare, după cum obişnuia să spună mama lui Patrik.

Uşa se deschise, iar atât Patrik, cât şi Martin traseră adânc aer în piept, ca să-şi adune rezerve suplimentare de tărie. Femeia aflată dinaintea lor era cu un cap mai scundă decât Patrik şi foarte, foarte slabă. Avea părul scurt, făcut permanent şi colorat într-o nuanţă nedefinită de şaten. Sprâncenele îi erau pensate un pic prea mult şi fuseseră înlocuite de două linii, trasate cu dermatograf, fapt care-i dădea un aspect uşor comic. Însă nu era nimic comic cu privire la situaţia cu care se confruntau în momentul acela.

— Bună ziua, suntem de la poliţie. O căutăm pe Charlotte Klinga.

— E fiica mea. În legătură cu ce anume?

Vocea îi era puţin cam stridentă pentru a fi plăcută. Patrik auzise de la Erica destule despre mama lui Charlotte, pentru a-şi da seama cât de epuizant trebuia să fi fost s-o asculte cât era ziua de lungă. Însă asemenea chestiuni triviale erau pe cale de a-şi pierde orice fel de importanţă.

— V-am fi recunoscători dacă i-aţi spune că dorim să discutăm cu ea.

— Bineînţeles, dar în legătură cu ce anume?

Patrik insistă.

— Am dori să vorbim mai întâi cu fiica dumneavoastră. Dacă nu vă deranjează…

Fu întrerupt de sunetul paşilor pe scări, iar o clipă mai târziu văzu apărând în cadrul uşii figura familiară a lui Charlotte.

— Ca să vezi, bună, Patrik! Ce plăcere să te văd! Ce faci aici?

Deodată, îngrijorarea i se întipări pe chip.

— I s-a întâmplat ceva Ericăi? Am vorbit de curând cu ea şi mi-a părut în regulă…

Patrik ridică mâna ca s-o oprească. Martin îi stătea alături tăcut, cu privirea aţintită spre un nod dintr-o scândură a podelei. De obicei îşi iubea slujba, însă în momentul acela, blestema ziua în care hotărâse să devină poliţist.

— Pot intra?

— Patrik, acum chiar că-mi dai emoţii. Ce s-a întâmplat?

O străfulgera un gând.

— E cumva Niclas, a avut un accident de maşină sau aşa ceva?

— Hai mai întâi să intrăm.

Cum nici Charlotte, nici mama sa nu păreau în stare să se mişte din loc, Patrik preluă iniţiativa şi le conduse pe cele două în bucătărie, cu Martin încheind cortegiul. Observă, absent, că nu se descălţaseră, spunându-şi că lăsau, cu siguranţă, urme umede de paşi. Însă puţin noroi nu avea să mai conteze în situaţia de faţă.

Le făcu semn lui Charlotte şi Lilian să ia loc în faţa lor, la masa din bucătărie, iar acestea i se supuseră, tăcute. Patrik şi Martin se aşezară pe partea opusă.

— Îmi pare rău, Charlotte, însă am veşti îngrozitoare, spuse el, ezitând.

Vorbele îi ieşiră anevoios din gură. Deja i se păru că alesese cuvintele nepotrivite, dar exista oare un mod bun de-a spune ce avea de spus?

— În urmă cu o oră, un pescar de homari a găsit o fetiţă înecată. Îmi pare atât de rău, Charlotte…

Apoi se văzu incapabil să mai continue. Deşi vorbele îi stăruiau în minte, ele refuzau să iasă. Însă nu fu nevoit să mai spună nimic.

Charlotte respiră anevoios, cu un sunet hârâit, gutural. Apucă tăblia mesei cu ambele mâini, de parc-ar fi fost pe punctul de a se prăbuşi, şi îl privi pe Patrik cu ochii pierduţi. În liniştea bucătăriei, acea unică răsuflare şuierândă părea mai răsunătoare decât un ţipăt. Patrik înghiţi în sec pentru a-şi opri lacrimile şi îşi păstră vocea calmă.

— Trebuie să fie o greşeală. Nu poate fi Sara!

Lilian privea frenetic când la Patrik, când la Martin, însă Patrik nu făcu decât să dea din cap.

— Îmi pare rău, spuse el din nou, dar tocmai am văzut-o pe fetiţă şi este Sara, fără îndoială.

— Dar a zis că se duce doar până la Frida, să se joace. Am văzut-o îndreptându-se într-acolo. Trebuie să fie o greşeală. Sunt sigură că e acolo, la joacă.

Ca în transă, Lilian se ridică şi se duse lângă telefonul de pe perete. Verifică agenda atârnată lângă el şi formă rapid numărul.

— Alo, Veronika, Lilian la telefon. Ascultă, Sara e acolo?

Rămase o clipă cu receptorul la ureche, după care îl scăpă, astfel încât acesta atârna de fir, legănându-se înainte şi-napoi.

— N-a fost acolo.

Se aşeză greoi la masă şi începu să-i privească deznădăjduită pe ofiţerii de poliţie din faţa ei.

Urletul veni din senin, iar Patrik şi Martin tresăriră amândoi. Charlotte zbiera, nemişcată, cu ochi ce păreau să nu vadă. Era un sunet strident, sălbatic, copleşitor. Durerea pură, care, necruţător, dăduse glas ţipătului, le făcu poliţiştilor pielea de găină.

Lilian se aruncă spre fiica ei, încercând s-o cuprindă cu braţele, însă Charlotte o îndepărtă cu asprime.

Patrik încercă să acopere urletul, zicând:

— Am încercat să dăm de Niclas, însă nu era la clinică. I-am lăsat un mesaj, să vină acasă cât mai repede. Iar preotul este pe drum.

Îi adresă cuvintele mai mult lui Lilian decât lui Charlotte, care, în momentele acelea, era inaccesibilă. Patrik ştia că manevrase îngrozitor situaţia. Ar fi trebuit să se asigure că era prezent şi un doctor, pentru a-i administra lui Charlotte un sedativ, în caz de nevoie. Din nefericire, singurul doctor din Fjällbacka era tatăl fetiţei, şi nu reuşiseră să dea de el. Se întoarse către Martin.

— Sună de pe mobil la clinică şi vezi dacă poate să vină imediat asistenta. Şi roag-o să aducă un sedativ.

Martin făcu precum i se ceruse, uşurat să aibă o scuză ca să poată părăsi câteva clipe bucătăria. Zece minute mai târziu îşi făcu apariţia Aina Lundby, fără a mai bate la uşă. Îi dădu lui Charlotte o pastilă pentru a o calma, apoi, cu ajutorul lui Patrik, o conduse în sufragerie, ca să se poată întinde pe canapea.

— N-ar trebui să-mi daţi şi mie un sedativ? întrebă Lilian. Întotdeauna am avut nervi slabi, iar ceea ce s-a întâmplat acum…

Asistenta districtuală, care părea cam de-aceeaşi vârstă cu Lilian, pufni doar şi continuă s-o învelească cu o grijă maternă pe Charlotte într-o

pătură, în vreme ce aceasta stătea întinsă acolo, cu dinţii clănţănindu-i, de parcă ar fi îngheţat de frig.

— Veţi supravieţui şi fără, spuse ea, adunându-şi lucrurile.

Patrik se întoarse către Lilian şi-i şopti:

— Probabil că vom fi nevoiţi să stăm de vorbă cu mama prietenei pe care urma să o viziteze Sara. Care este casa?

— Cea albastră, de-a lungul străzii, spuse Lilian fără a-l privi în ochi.

Câteva minute mai târziu, când preotul bătu la uşă, Patrik simţi că el şi Martin făcuseră tot ce le stătuse în putinţă. Părăsiră casa, pe care veştile lor o cufundaseră în mâhnire, şi se urcară în maşina aflată pe alee. Însă Patrik nu porni motorul.

— La dracu'! spuse Martin.

— Într-adevăr, la dracu', replică Patrik.

Kaj Wiberg aruncă o privire pe geamul bucătăriei ce dădea spre aleea familiei Florin.

— Mă întreb ce mai pune la cale vaca aia bătrână, mormăi el arţăgos.

— Poftim? strigă din sufragerie soţia lui, Monica.

Se întoarse pe jumătate în direcţia ei şi-i strigă înapoi:

— E-o maşină de poliţie parcată în faţa casei Florin. Pun pariu că se întâmplă ceva necurat. Am fost blestemat s-o am vecină pe hoaşca aia bătrână, ca să plătesc pentru toate păcatele mele.

Monica veni în bucătărie, cu o mină îngrijorată.

— Chiar crezi să aibă legătură cu noi? N-am făcut nimic.

Femeia îşi pieptăna tunsoarea dreaptă, stil paj, dar se opri cu pieptenele în aer ca să arunce o privire pe fereastră.

Kaj pufni.

— Încearcă să-i spui ei asta. Nu, aşteaptă să-mi dea dreptate tribunalul cu privire la balcon. O

să-i închidă gura atunci. Sper s-o coste o grămadă să-l demoleze.

— Da, dar chiar crezi că procedăm bine, Kaj? Vreau să spun că intră pe proprietatea noastră doar cu vreo doi centimetri, şi nu prea ne deranjează. Iar acum bietul Stig e la pat, şi tot aşa.

— Bolnav, o, da, mersi mult! Şi eu aş fi bolnav dac-ar trebui să locuiesc cu zgripţuroaica aia. Regulile sunt reguli. Dacă ei construiesc un balcon care ne încalcă proprietatea, atunci ori plătesc, ori dărâmă nenorocirea aia. Ne-au obligat să tăiem copacul, nu-i aşa? Bătrânul nostru mesteacăn, ajuns lemne de foc, doar pentru că lui Lilian Florin i s-a părut că-i obstrucţiona priveliştea spre mare. Sau mă înşel? Mi-a scăpat mie ceva?

Se întoarse duşmănos spre soţia lui, stârnit de amintirea tuturor nedreptăţilor la care fuseseră supuşi în ultimii zece ani, de când erau vecinii familiei Florin.

— Nu, Kaj, ai dreptate.

Monica îşi plecă privirea, conştientă fiind că baterea în retragere constituia cea mai bună tactică în momentele când soţul său era într-o asemenea dispoziţie. Pentru el, Lilian Florin era precum eşarfa roşie fluturată în faţa taurului, aşa că nu avea rost să-i vorbească despre raţiune şi bun-simţ atunci când era pomenit numele ei. Cu toate acestea, Monica se vedea nevoită să admită că vina pentru toate necazurile nu o purta doar Kaj. Lilian nu era uşor de suportat, însă dacă i-ar fi lăsat măcar în pace, nu s-ar fi ajuns niciodată la situaţia respectivă. În schimb, ea îi târâse prin tribunale, din înfăţişare-n înfăţişare, cu privire la orice, de la liniile incorecte de demarcaţie a proprietăţii la cărarea ce străbătea lotul din spatele casei sale, la magazia din grădină, care, conform spuselor ei, se afla mult prea aproape de proprietatea sa şi, în cele din urmă, la mesteacănul cel bătrân pe care fuseseră nevoiţi să-l taie în urmă cu vreo doi ani.

Şi totul începuse de la construcţia casei în care locuiau în prezent. Kaj tocmai îşi vându-se, pe câteva milioane de coroane, afacerea cu rechizite de birou şi împreună hotărâseră să se pensioneze anticipat, să-şi vândă casa din Göteborg şi să se stabilească în Fjällbacka, unde îşi petrecuseră dintotdeauna verile. Dar nici vorbă de linişte. Lilian a adus o mie şi una de obiecţii legate de noua construcţie. A organizat petiţii şi a strâns plângeri, în încercarea de a le pune beţe-n roate. Eşuându-i tentativa de a-i opri, începuse să se certe cu ei din te miri ce motive. Agravată de temperamentul schimbător al lui Kaj, vrajba dintre vecini se înteţise, trecând barierele raţiunii. Balconul pe care familia Florin îl construise fusese doar cel mai recent măr al discordiei. Datorită faptului că familia Wiberg părea să aibă câştig de cauză, Kaj ajunsese într-o poziţie superioară, de care era bucuros să profite.

În vreme ce privea atent dindărătul perdelei, şopti cuprins de entuziasm.

— Acum ies din casă doi indivizi şi se urcă în maşina de poliţie. Stai să vezi, vor veni să ne bată-n uşă dintr-o clipă-n alta. Ei bine, indiferent despre ce-ar fi vorba, o să le spun eu cum stau lucrurile. Iar Lilian Florin nu e singura care poate să facă sesizare la poliţie. Nu striga ea insulte peste gard, în urmă cu vreo câteva zile, zicând că are să se-asigure că voi primi ce mi se cuvine? Tentativă ilegală de intimidare, cred că aşa se cheamă. Ar putea face puşcărie pentru asta…

Kaj îşi umezi nerăbdător buzele şi se pregăti pentru înfruntarea ce avea să urmeze.

Monica oftă şi se întoarse în şezlongul din sufragerie. Luă o revistă pentru femei şi începu să citească. Nu mai avea energia de a-i păsa.

— Dacă tot suntem aici, am putea să mergem să vorbim cu prietena fetei şi cu mama acesteia, ce zici?

— În regulă, spuse Patrik cu un suspin, dând înapoi, pe alee.

Nu era nevoie să ia maşina, locuinţa unde trebuiau să ajungă era aproape, însă nu voiau să blocheze aleea familiei Florin, având în vedere că tatăl Sarei era în drum spre casă.

Bătură cu un aer solemn la uşa casei albastre, aflată la doar trei clădiri distanţă. O fată de vârsta Sarei deschise uşa.

— Bună, tu eşti Frida? întrebă Martin, pe un ton prietenos.

Ea încuviinţă din cap şi se dădu la o parte, permiţându-le să intre. Pentru un moment, ei rămaseră nehotărâţi în hol, în vreme ce Frida îi studie pe sub breton. Simţindu-se în continuare încurcat, Patrik o întrebă, într-un final:

— Mama ta e acasă?

Copila nu zise nimic nici de data asta şi fugi de-a lungul coridorului, cotind spre stânga, într-o încăpere despre care Patrik bănui că e bucătăria. Auzi un murmur uşor, după care o femeie brunetă, în vârstă de vreo treizeci de ani, le ieşi în întâmpinare. Ochii femeii priveau neliniştiţi în toate părţile, apoi se opriră asupra celor doi bărbaţi, iscodindu-i. Patrik îşi dădu seama că nu ştia cine erau.

— Bună ziua, doamnă Karigren. Suntem de la poliţie, spuse Martin, gândind, pesemne, la fel. Am putea discuta cu dumneavoastră? Între patru ochi?

Privi cu subînţeles către Frida. Mama acesteia păli, trăgând propriile-i concluzii cu privire la motivele pentru care poliţiştii nu erau de acord cu prezenţa fetiţei acolo.

— Frida, mergi sus şi joacă-te în camera ta.

— Dar, mamă… protestă fetiţa.

— Fără discuţii. Du-te în camera ta şi stai acolo până te chem eu.

Copila păru hotărâtă să protesteze, dar ceva din vocea metalică a mamei sale îi spuse că era unul dintre acele conflicte din care nu avea să iasă

învingătoare. Posacă, Frida îşi târî picioarele în sus pe scări, aruncând spre adulţi câteva priviri pline de speranţă, pentru a vedea dacă s-ar fi înduplecat. Nimeni nu mişcă până când fetiţa nu ajunse în capul scărilor, iar uşa camerei se trânti în urma ei.

— Putem sta acolo.

Doamna Karigren îi conduse într-o bucătărie mare şi tihnită, unde se părea că tocmai pregătise prânzul.

Se salutară politicos şi făcură prezentările, apoi luară loc la masa din bucătărie. Mama Fridei scoase câteva ceşti din bufet, turnă cafea şi puse nişte biscuiţi pe o farfurie. Patrik observă că mâinile îi tremurau în tot acest timp şi îşi dădu seama că femeia încerca să amâne inevitabilul, lucrul pe care ei veniseră să i-l spună. În cele din urmă însă, nimic nu mai putea fi amânat, şi ea se cufundă într-un scaun, în faţa lor.

— A păţit ceva Sara, nu-i aşa? Altminteri de ce-ar fi sunat Lilian, ca apoi să închidă telefonul, în felul ăla?

Patrik şi Martin şovăiră mai mult decât ar fi fost nevoie, deoarece fiecare aştepta de la celălalt să ia iniţiativa. Tăcerea lor fu o confirmare ce aduse lacrimi în ochii Veronicăi.

Patrik îşi drese vocea.

— Da, din nefericire trebuie să vă informăm că Sara a fost găsită înecată, în dimineaţa aceasta.

Veronica îşi ţinu răsuflarea, însă nu spuse nimic.

Patrik continuă:

— Pare să fi fost un accident, însă facem cercetări pentru a vedea dacă putem determina cu exactitate modul în care s-a produs.

Îl privi pe Martin, care stătea pregătit, cu pixul şi carneţelul.

— După spusele lui Lilian Florin, astăzi Sara trebuia să vină aici, să se joace cu fiica dumneavoastră, Frida. Planificaseră fetele aşa

ceva? În definitiv, e luni, atunci de ce nu sunt la şcoală?

Veronica privea ţintă la tăblia mesei.

— Amândouă au fost bolnave în weekend, aşa că eu şi Charlotte am decis să le ţinem acasă, însă ne-am gândit că ar fi fost în regulă să se joace împreună. Sara urma să vină cândva înainte de amiază.

— Însă n-a apărut?

— Nu, n-a apărut.

Veronica nu mai spuse nimic, iar Patrik fu nevoit să pună întrebări, pentru a căpăta informaţii suplimentare.

— Nu v-aţi întrebat de ce n-a apărut? De ce n-aţi sunat să vedeţi unde era?

Veronica ezită.

— Sara era un pic… cum să-i zic… diferită. Cam făcea după cum o tăia capul. De multe ori o aşteptam şi nu venea aşa cum stabiliserăm, fiindcă se hotăra brusc că avea chef să facă altceva. Mi se pare că fetele se mai certau uneori din cauza asta, însă nu am vrut să mă bag. Din câte-am auzit, Sara suferea de una din problemele acelea, cu tot felul de iniţiale, aşa că n-ar fi fost indicat să înrăutăţesc situaţia…

Stătea acolo, făcând bucăţi-bucăţele un şerveţel. O grămăjoară de hârtii albe se mărea dinaintea ei, pe masă.

Încruntat, Martin ridică privirea din carneţel.

— O problemă cu tot felul de iniţiale? Ce anume vreţi să spuneţi?

— Ştiţi dumneavoastră, una din bolile alea pe care, mai nou, fiecare copil pare să le aibă: ADHD, DAMP, MBD[3] şi cum s-or mai chema.

— De ce credeţi că era ceva în neregulă cu Sara?

Ea dădu din umeri.

— Vorbea lumea. Iar mie mi s-a părut că zvonurile erau îndreptăţite. Uneori, Sara era de-a

dreptul imposibil de strunit, aşa că ori suferea de ceva, ori nu fusese crescută cum trebuie.

Auzindu-se vorbind aşa despre o fetiţă moartă, ea se cutremură, plecându-şi brusc privirea. Reîncepu să rupă şi mai frenetic şerveţelul, iar curând din acesta nu mai rămase nimic.

— Deci n-aţi văzut-o pe Sara toată dimineaţa? Şi nici n-aţi primit vreo veste prin telefon?

Veronica scutură din cap.

— Şi sunteţi sigură că nici Frida?

— Da, a fost tot timpul cu mine, acasă, aşa că dacă ar fi vorbit cu Sara, aş fi ştiut. Şi era un pic cam supărată fiindcă Sara nu venise, deci sunt destul de sigură că nu şi-au vorbit.

— Ei bine, nu cred că mai avem alte întrebări.

Cu o voce tremurândă, Veronica spuse:

— Cum se simte Charlotte?

— După cum e de aşteptat în asemenea circumstanţe, fu singurul răspuns pe care i-l putu oferi Patrik.

Observă cum în privirea Veronicăi se deschisese acea prăpastie pe care probabil toate mamele o resimţeau pentru o clipă, atunci când îşi închipuiau propriul copil căzut victimă unui accident. Văzu, de asemenea, şi uşurarea că, de data aceea, fusese copilul altcuiva, şi nu al ei. Nu-i putea reproşa faptul că o încercau asemenea sentimente. În ultima oră, propriile lui gânduri se îndreptaseră, în repetate rânduri, către Maia. Imaginile trupului său neputincios şi lipsit de suflare îi pătrunseseră cu forţa în minte şi-i făcuseră inima să stea în loc preţ de câteva clipe. Şi el era, la rândul lui, recunoscător pentru faptul că nu lui i se întâmplase copilului său, ci al altcuiva. Poate că sentimentul nu era onorabil, însă era omenesc.

Strömstad, 1923

Făcu o apreciere de expert cu privire la zona în care piatra avea să fie cel mai uşor de cioplit, apoi izbi cu ciocanul în daltă. După cum era de aşteptat, granitul se despică întocmai unde calculase el. Experienţa acumulată de-a lungul anilor îşi spunea cuvântul, însă talentul înnăscut conta, de asemenea. Ori te pricepeai, ori ba.

Anders Andersson iubise piatra de prima oară când, băiat fiind, venise să lucreze la carieră – iar piatra îl iubise, la rându-i. Însă era o profesie care-şi punea amprenta asupra unui om. Pulberea de granit îi chinuia plămânii din ce în ce mai mult, cu fiecare an ce trecea, iar aşchiile care săreau dinspre piatră puteau distruge vederea unui om într-o zi sau i-o puteau înnegura, în timp. În frigul iernii era imposibil să îşi facă bine treaba purtând mănuşi, aşa că degetele îi îngheţau până când le simţea gata să-i cadă. În timpul verii, năduşea abundent, în căldura toropitoare. Cu toate acestea, nu ar fi preferat să facă nimic altceva. Iubea fiece clipă grea şi dureroasă, fie că tăia dalele cubice de pavaj, de zece centimetri, numite şi „doi-dre", care se foloseau la construcţia drumurilor, fie că avea privilegiul de a lucra la ceva mult mai avansat. Ştia că aceasta era meseria pentru care se născuse. La vârsta de douăzeci şi opt de ani îl durea deja spinarea şi tuşea neîntrerupt la cel mai mic semn de umezeală, însă atunci când îşi concentra toată energia asupra sarcinii aflate dinaintea lui, suferinţele erau date uitării, iar degetele sale nu mai simţeau, decât duritatea imobilă a pietrei.

Granitul era cea mai frumoasă piatră din câte întâlnise. Venise din Blekinge în provincia Bohuslän, aşa cum mulţi cioplitori în piatră făcuseră de-a lungul anilor. Granitul din Blekinge era cu mult mai dificil de prelucrat decât cel din regiunile apropiate graniţei cu Norvegia. Drept urmare, ciopliturii din Blekinge se bucurau de un

respect considerabil, datorită măiestriei dobândite în urma lucrului cu un material mai puţin maleabil.

Era acolo de trei ani, atras de granit încă de la bun început. Culoarea trandafirie, contrastând cu griul, şi iscusinţa de care era nevoie pentru a despica în mod corect piatra aveau ceva care îl fermeca. Uneori îi vorbea rocii în vreme ce lucra, măgulind-o în caz că era deosebit de dificilă sau dezmierdând-o, dacă era uşor de tratat şi moale, precum o femeie.

Nu că ar fi dus lipsă de oferte din partea personajelor reale. La fel ca şi ceilalţi cioplitori necăsătoriţi, el avea parte de distracţii, atunci când se ivea ocazia, însă nicio femeie nu-l atrăsese atât de mult încât să-i sară inima din piept. Acceptase asta. Se descurca bine de unul singur. De asemenea, era simpatizat de ceilalţi flăcăi din echipă, aşa că era deseori invitat la câte o cină preparată de mâini femeieşti. În plus, mai avea şi piatra. Era şi mai frumoasă, şi mai credincioasă decât majoritatea femeilor pe care le întâlnise. El şi piatra aveau un parteneriat pe cinste.

— Hei, Andersson, poţi veni aici o clipă?

Anders îşi întrerupse munca la pietroiul cel mare şi se întoarse. Cel care-l strigase era şeful de echipă şi, ca de obicei, simţi un amestec de nerăbdare şi alarmare. Dacă şeful voia ceva de la tine era ori de bine, ori de rău. Fie o ofertă de muncă suplimentară, fie o înştiinţare că puteai pleca acasă de la carieră, cu căciula-n mână. De fapt, Anders credea mai mult în prima variantă. Ştia că era priceput în meseria lui şi probabil că existau alţii care să fie daţi afară înaintea sa, dacă aveau să se facă restructurări. Pe de altă parte, logica nu ieşea mereu învingătoare. Politica şi luptele pentru putere trimiseseră acasă mulţi cioplitori iscusiţi, aşa că nimic nu era garantat vreodată. Puternica sa implicare în mişcarea

sindicatului muncitoresc îl făcea, de asemenea, vulnerabil atunci când şeful era nevoit să scape de nişte oameni. Nu erau apreciaţi cioplitorii activi din punct de vedere politic.

Înainte să meargă la şeful de echipă, aruncă o ultimă privire spre blocul de piatră. Era plătit la bucată, iar fiecare întrerupere însemna bani pierduţi. Pentru această lucrare anume, el primea doi öre[4] pe dală, de unde şi numele „doi-öre”. Dacă şeful o tărăgăna, el avea să fie nevoit să lucreze din greu pentru a recupera timpul pierdut.

— Bună ziua, Larsson, spuse Anders, înclinându-se, cu şapca în mână.

Şeful de echipă credea cu neînduplecare în protocol. Dacă nu-i arătai respectul pe care el îl considera cuvenit era un motiv destul de întemeiat pentru concediere.

— Bună ziua, Andersson, mormăi bărbatul rotofei, trăgându-se de mustaţă.

Anders aşteptă încordat ce avea să urmeze.

— Ei bine, lucrurile stau în felul următor. Am primit o ofertă pentru o placă memorială de proporţii, din Franţa. Are să fie o statuie, aşa că ne-am gândit să o ciopleşti tu.

Inima îi săltă de bucurie, dar simţi şi un junghi de teamă. Era o ocazie nemaipomenită – să primească responsabilitatea tăierii materialului brut pentru o statuie. Putea să fie plătit mult mai bine decât pentru munca obişnuită, în plus, era şi mai plăcut, şi mai provocator. Dar, în acelaşi timp, reprezenta şi un risc enorm. Avea să fie responsabil până la expedierea statuii, iar dacă ceva ar fi dat greş, n-ar fi primit nici măcar un öre pentru toată munca depusă. Exista o legendă despre un cioplitor căruia i se dăduseră de făcut două statui şi tocmai când se aflau în stadiile finale, el aplicase o lovituri greşită, distrugându-le pe amândouă. Se spunea că fusese atât de deznădăjduit, încât îşi luase viaţa, lăsând în urma lui o văduvă şi şapte copii. Însă acelea erau

condiţiile. Nu avea ce să facă, iar şansa era mult prea bună pentru a fi ratată.

Anders scuipă în palmă şi întinse mâna spre şeful de echipă, care făcu acelaşi lucru, astfel încât mâinile celor doi fură unite într-o strângere puternică. Căzuseră la învoială. Anders avea să fie responsabil de munca la placa memorială. Era un pic îngrijorat de ce aveau să spună ceilalţi de la carieră. Existau destui bărbaţi care aveau cu mult mai mulţi ani de experienţă decât el. Unii cu siguranţă aveau să se plângă, susţinând că ei ar fi trebuit să primească acel comision, mai ales că, spre deosebire de el, aveau familii de întreţinut. Cum iarna bătea la uşă, pentru ei banii suplimentari ar fi însemnat un bine-venit cadou. În acelaşi timp, cu toţii ştiau că Anders era cel mai iscusit cioplitor dintre ei toţi, aşa tânăr cum era. Acel consens avea să atenueze majoritatea vorbelor pe la spate. De altfel, Anders avea să-i aleagă pe câţiva dintre ei pentru a-l ajuta, iar bărbatul dovedise în trecut că putea pune în balanţă aspectele pro şi contra, legate de cine era mai priceput şi cine avea cea mai mare nevoie de un venit suplimentar.

— Vino mâine la birou şi vom pune la punct detaliile, spuse şeful de echipă, răsucindu-şi mustaţa. Arhitectul nu va veni decât pe la primăvară, însă am primit planurile şi putem începe cioplirea brută.

Anders se strâmbă. Probabil că avea să-i ia vreo două ore pentru a parcurge schiţele, iar asta însemna şi mai mult timp departe de sarcina curentă. Urma să aibă nevoie de fiecare öre deoarece condiţiile prevedeau ca munca la placa memorială să fie plătită la final, odată ce totul era desăvârşit. Ceea ce însemna că trebuia să se deprindă cu zile de muncă mai lungi, fiindcă avea să fie nevoit să-şi facă timp şi pentru cioplitul dalelor de pavaj. Dar întreruperea involuntară a muncii sale nu reprezenta singurul motiv pentru

care era iritat de faptul că trebuia să meargă în birou. Într-un fel, locul acela îl făcuse dintotdeauna să se simtă stânjenit. Oamenii care lucrau acolo aveau nişte mâini atât de albe şi de moi, şi se mişcau aşa delicat, în ţinuta lor de birou, în vreme ce el se simţea ca un bădăran necizelat. Şi cu toate că se primenea minuţios, nu putea împiedica murdăria să-i pătrundă încet-încet în piele. Dar trebuia să facă ce era de făcut. Avea să fie nevoit să se târască până acolo şi să arunce o privire peste schiţe; după care se va putea întoarce la carieră, unde se simţea ca acasă.

— Atunci ne vedem mâine, spuse şeful de echipă, balansându-se înainte şi-napoi, pe vârfurile picioarelor. La şapte. Să nu întârzii, îi atrase el atenţia, iar Anders dădu doar din cap.

Nu exista riscul să se întâmple aşa ceva. O asemenea şansă nu se ivea prea des.

Cuprins de un nou avânt, iuţi pasul şi se întoarse la piatra pe care o cioplea. Fericirea resimţită îl făcu să taie în ea ca-n unt. Viaţa era frumoasă.

Capitolul 3

Se învârtea prin spaţiu. Era în cădere liberă printre planete şi alte corpuri cereşti, care împrăştiau o licărire blândă de jur-împrejur, în vreme ce ea gonea în zbor, pe lângă ele. Fragmente de vis erau amestecate cu frânturi de realitate. În visele sale o văzu pe Sara. Aceasta zâmbea. Trupuşorul ei de copilaş fusese atât de perfect. Alb ca de alabastru, cu degete lungi, sensibile, şi mânuţe mici. Deja din primele clipe de viaţă, ea apucase bine arătătorul lui Charlotte şi se ţinuse strâns, de parcă era singura ei ancoră în acea lume înspăimântătoare. Şi într-un fel, poate că era. Fiindcă în zilele ce aveau să urmeze, strânsoarea asupra degetului arătător avea să devină şi mai puternică, mutându-se în jurul inimii ei.

Acum trecea de soare, în calea sa de-a lungul şi de-a latul cerurilor, iar lumina orbitoare a acestuia o ducea cu gândul la culoarea părului Sarei. Roşu ca focul. Roşu precum însuşi necuratul, spusese cineva în glumă, şi îşi aminti în vis că nu gustase gluma respectivă. Nu era nimic diavolesc la copila din braţele ei. Nimic diavolesc la părul roşu, care la început îi stătuse în sus, ca al unui punkist, însă cu trecerea anilor crescuse lung şi des, revărsat peste umeri.

Dar acum coşmarul izgoni atât senzaţia degetelor copilei încleştate în jurul inimii sale, cât şi imaginea părului roşu, care sălta pe umerii înguşti ai Sarei atunci când aceasta sărea într-un picior, plină de viaţă. În schimb, îi văzu părul întunecat din cauza apei, cu şuviţe plutindu-i în jurul chipului, ca o aură diformă. Se unduia înainte şi-napoi, iar dedesubt, zări braţe lungi, verzi, de alge, întinzându-se după el. Până şi marea

îndrăgise părul roşu al fiicei sale, revendicându-l drept al ei. În coşmar, văzu albul de alabastru întunecându-se, devenind întâi albastru, apoi vânăt, în vreme ce ochii Sarei erau închişi şi neînsufleţiţi. Pe nesimţite, copila începu să se prefacă în apă, cu degetele de la picioare îndreptate spre cer şi cu mâinile împreunate peste abdomen. Apoi viteza crescu, iar ea începu să se rotească atât de rapid, încât pe suprafaţa plumburie a apei se formă un mic curent, iar braţele verzi se retraseră. Fata deschise ochii. Erau pe de-a-ntregul albi.

Ţipătul care o trezi păru să vină dintr-o prăpastie adâncă. Abia atunci când simţi pe umeri mâinile lui Niclas, scuturând-o puternic, îşi dădu seama că era propria-i voce. Pentru o clipă, fu învăluită de uşurare. Toată acea nenorocire fusese doar un vis. Sara era bine, sănătoasă; era doar un coşmar care îi jucase o festă îngrozitoare. Dar apoi îl privi în ochi pe Niclas, iar ceea ce văzu o făcu să adune în piept un nou strigăt. Bărbatul anticipă asta, trăgând-o aproape de el, pentru ca urletul să se metamorfozeze în suspine adânci. Cămaşa îi era udă la piept, iar Charlotte simţi gust nefamiliar de sare al lacrimilor lui Niclas.

— Sara, Sara, gemu ea.

Cu toate că se trezise, încă se afla în cădere liberă prin spaţiu. Singurul lucru care-o oprea era apăsarea braţelor lui Niclas în jurul corpului ei.

— Ştiu, ştiu, spuse el cu o voce groasă, legănând-o.

— Unde-ai fost? suspină ea încetişor, însă Niclas doar o legănă în continuare, dezmierdându-i părul, cu o mână tremurândă.

— Şşşt, acum sunt aici. Culcă-te la loc.

— Nu pot!

— Ba da, poţi. Şşşt…

Şi o legănă ritmic, până ce întunericul şi visele se abătură din nou asupra ei.

Veştile se răspândiseră prin secţia de poliţie în timp ce ei fuseseră plecaţi. Copiii decedaţi erau o raritate, poate victime ale unui rar accident de maşină. Nimic altceva nu putea învălui întreaga clădire într-un asemenea val de tristeţe.

Annika îi aruncă o privire întrebătoare lui Patrik atunci când el şi Martin trecură pe lângă biroul de recepţie, însă acesta nu avea chef să stea de vorbă cu nimeni. Voia doar să meargă în birou şi să închidă uşa. Pe coridor dădură nas în nas cu Ernst Lundgren, dar nici el nu spuse nimic, aşa că Patrik se strecură tăcut în liniştea bârlogului său, iar Martin făcu la fel. Nimic din formarea lor profesională nu îi pregătise pentru situaţii de genul acela. Informarea cuiva în legătură cu un deces reprezenta una dintre sarcinile cele mai odioase ale meseriei lor. Anunţarea părinţilor cu privire la moartea unui copil, într-un accident, era mai rea decât orice altceva. Sfida orice raţiune şi orice decenţă. Nimeni nu ar trebui obligat să transmită asemenea veşti.

Patrik luă loc la birou, îşi sprijini capul în mâini şi închise ochii. Curând îi deschise la loc, fiindcă pe întuneric, dindărătul pleoapelor, nu putea vedea decât pielea albăstruie şi palidă a Sarei, şi ochii săi, care priveau spre văzduh, încremeniţi şi goi. Ridică rama foto aflată dinaintea lui şi şi-o apropie de chip. Prima poză a Maiei. Extenuată şi umflată, odihnindu-se în braţele Ericăi, la maternitate. Urâtă, şi cu toate acestea, frumoasă, în acel mod unic pe care îl pot înţelege doar cei ce şi-au zărit pruncul pentru întâia oară. Şi Erica, epuizată şi cu un zâmbet de-abia perceptibil, însă cu un sentiment nou de hotărâre şi de mândrie, oferit de faptul că săvârşise ceva ce nu putea fi descris decât ca un miracol.

Patrik ştia că era sentimental şi plângăreţ. Totuşi, abia atunci, în dimineaţa aceea, înţelesese cât de mare era responsabilitatea pe care o adusese naşterea fiicei sale. Abia atunci realizase

proporţiile dragostei, dar şi ale fricii sale. Când o văzuse pe fetiţa înecată, întinsă precum o statuie pe puntea bărcii, îşi dorise pentru o clipă ca Maia să nu se fi născut niciodată. Cum ar fi putut face faţă riscului de-a o pierde?

Puse cu grijă fotografia înapoi pe birou şi se lăsă cu scaunul pe spate, cu palmele împreunate la ceafă. Deodată, îi păru complet lipsit de sens să-şi continue sarcinile la care lucrase înainte de-a primi telefonul din Fjällbacka. Mai presus de toate, îşi dorea să meargă acasă, să se târască în pat şi să-şi tragă cearşaful deasupra capului, pentru restul zilei. O bătaie în uşă îi întrerupse mohorâtele reflecţii.

— Intră, încuviinţă el, şi Annika deschise uşa cu precauţie.

— Bună, Patrik, scuze că te deranjez. Dar am vrut să-ţi spun că au sunat cei de la medicină legală, să confirme primirea cadavrului. Poimâine vom avea raportul de autopsie.

Patrik dădu obosit din cap.

— Mulţumesc, Annika.

Femeia ezită.

— O ştiai?

— Da, în ultima vreme le-am tot întâlnit pe fată, Sara, şi pe mama ei. Charlotte şi Erica au petrecut mult timp împreună de când s-a născut Maia.

— Cum crezi că s-a petrecut?

El oftă şi, fără să privească în sus, răsfoi distrat prin hârtiile aflate dinaintea lui.

— S-a înecat, după cum sunt sigur că ai aflat. Se pare că s-a dus la joacă, pe chei, a căzut în apă şi apoi n-a mai putut ieşi. Apa este atât de rece, încât probabil că a făcut lepede hipotermie. Însă cel mai îngrozitor a fost să-i dau vestea lui Charlotte…

Vocea i se frânse şi se întoarse pentru ca Annika să nu vadă cum lacrimile ameninţau să i se reverse din ochi. Femeia închise cu tact uşa

biroului şi îl lăsă în pace. Nici ea n-avea să rezolve mare lucru într-o zi ca aceea.

Erica se uită din nou la ceas. Charlotte ar fi trebuit să ajungă în urmă cu o jumătate de oră. O mută grijuliu pe Maia, care-i aţipise la piept, şi se întinse după telefon, sună de multe ori acasă la Charlotte, însă nimeni nu răspunse. Ce ciudat! Trebuie c-o fi ieşit şi-o fi uitat că urmau să se întâlnească în după-amiaza aceea. Cu toate că nu prea îi stătea în fire.

Erica simţea că ele deveniseră prietene bune într-un timp foarte scurt. Poate fiindcă amândouă se aflau într-un moment delicat al vieţii lor, poate fiindcă erau, pur şi simplu, foarte asemănătoare. Era chiar amuzant. O simţea pe Charlotte apropiată ca o soră, mai mult decât o simţise vreodată pe Anna. Ştia că prietena ei îşi făcea griji pentru ea, fapt care-i oferea un sentiment de siguranţă în mijlocul acelui haos. Toată viaţa sa, Erica îşi făcuse griji cu privire la alte persoane, în special în legătură cu Anna. Îi părea o neaşteptată eliberare să fie ea văzută drept persoana mică şi speriată.

În acelaşi timp, ştia că prietena ei avea propriile-i necazuri. Nu doar pentru că ea şi familia erau forţaţi să locuiască în casă cu părinţii săi, Lilian şi Stig. Lilian, în mod special, nu părea uşor de înghiţit. Însă chipul lui Charlotte era cuprins de ceva tulbure şi agitat de fiecare dată când pomenea despre soţul ei, Niclas. Erica nu îl cunoscuse decât în treacăt, cu câteva ocazii, însă impresia ei spontană fusese că bărbatul acela avea ceva nestatornic. Sau poate că „nestatornic” era un cuvânt prea dur. Poate era, mai degrabă, sentimentul că Niclas făcea parte din acea categorie de persoane care aveau intenţii bune, dar care într-un final permiteau propriilor nevoi şi dorinţe să primeze. Charlotte îi dezvăluise câteva lucruri care îi confirmaseră această impresie, cu toate că ea fusese nevoită să citească printre

rânduri, fiindcă prietena ei avea, de obicei, numai cuvinte de laudă cu privire la soţul său. Charlotte îl venera pe Niclas şi, de câteva ori, spusese direct că nu putea înţelege cum de fusese atât de norocoasă. Îi părea de neconceput că se măritase cu un bărbat ca el.

Erica îşi putea da seama, dintr-un punct de vedere pur obiectiv, că la capitolul „aspect” el se prezenta mai bine decât Charlotte. Înalt, blond, chipeş – aşa îl evaluau femeile pe noul doctor. Şi fără îndoială că avea o vastă pregătire academică, spre deosebire de soţia lui. Însă Erica realiză că, dacă analiza trăsăturile de caracter, situaţia era complet opusă. Niclas ar fi trebuit să mulţumească sfinţilor. Charlotte era o fiinţă iubitoare, înţeleaptă, blajină şi, îndată ce avea să iasă din starea ei de amorţeală, Erica avea să facă tot posibilul pentru a o determina pe Charlotte să-şi conştientizeze propriile-i puncte forte.

Din nefericire, în momentul acela, energia Ericăi nu îi ajungea decât pentru a sta şi a se gândi la situaţia prietenei sale.

Câteva ore mai târziu întunericul se lăsase, iar afară se dezlănţuise furtuna. Erica văzu pe ceas că trebuie să fi aţipit timp de vreo două ore alături de Maia, care-i folosea pieptul drept suzetă. Era pe cale de-a se întinde după telefon pentru a o suna pe Charlotte, când auzi uşa deschizându-se.

— Bună! strigă ea.

Patrik nu trebuia să vină decât peste vreo oră sau două, aşa că poate era Charlotte, făcându-şi, în sfârşit, apariţia.

— Eu sunt.

Vocea lui Patrik avu o tonalitate goală, şi Erica se nelinişti dintr-odată.

Când acesta pătrunse în sufragerie, ea deveni şi mai îngrijorată. Chipul său era cenuşiu, iar ochii aveau o privire lipsită de viaţă, care nu dispăru decât atunci când o zări pe Maia, moţăind încă în braţele Ericăi. Din doi paşi mari, el ajunse în

dreptul lor şi, înainte ca Erica să poată reacţiona, luă pe sus pruncul dormind, apăsându-l tare la pieptul lui. Nu se opri nici măcar atunci când şocul de-a fi înhăţată aşa brusc o trezi pe Maia, făcând-o să zbiere din toţi rărunchii.

— Ce faci? O sperii pe Maia!

Erica încercă să-i ia lui Patrik bebeluşul, pentru a-l calma, însă bărbatul îi contracară încercarea, îmbrăţişând şi mai tare pruncul. Maia deja urla isteric şi, din lipsă de idei mai bune, Erica îl lovi peste braţ, spunând:

— Potoleşte-te! Ce-i cu tine? Nu vezi că-i speriată de moarte?

În momentul acela, Patrik păru a-şi reveni. Îşi privi confuz fetiţa care, de supărare şi de spaimă, avea faţa roşie ca focul.

— Scuze.

I-o dădu pe Maia înapoi Ericăi, iar aceasta încercă să aline bebeluşul. Reuşi, după câteva minute, iar ţipetele Maiei făcură loc suspinelor înfundate. Erica îl privi pe Patrik, care între timp se aşezase pe canapea şi privea furtuna de afară.

— Patrik, ce s-a întâmplat? spuse Erica pe un ton mai blând.

Nu putu împiedica o urmă de nelinişte să i se strecoare în glas.

— Am fost anunţaţi că s-a înecat un copil astăzi. Aici, în Fjällbacka. Eu şi Martin ne-am ocupat de asta.

Făcu o pauză, incapabil de-a mai continua.

— O, Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Cine era?

Apoi gândurile începură să i se învolbureze, până când prinseră deodată contur, precum piesele unui puzzle.

— O, Dumnezeule! repetă ea. E Sara, nu-i aşa? Charlotte trebuia să vină pe-aici la cafea, în după-masa asta, dar nu şi-a făcut apariţia, iar când am sunat-o acasă, nu a răspuns nimeni la telefon. Asta e, nu-i aşa? Pe Sara aţi găsit-o, nu?

Patrik nu putu decât să dea din cap. Erica se prăbuşi în fotoliu, simţind că i se taie picioarele. O vedea dinaintea ochilor pe Sara, ţopăind pe canapeaua din sufrageria lor, cu nici două zile în urmă. Părul lung şi roşu îi zbura în toate direcţiile, iar râsetele îi clocoteau în adâncuri, precum o forţă primitivă de neoprit.

— O, Dumnezeule! spuse din nou Erica, ducând mâna la gură, în vreme ce-şi simţi inima cufundându-i-se în stomac, precum un pietroi.

Patrik nu făcea decât să privească pe fereastră, şi ea observă din profil cum fălcile i se încleştau puternic.

— A fost groaznic, Erica. N-am văzut-o pe Sara de prea multe ori, însă imaginea ei, întinsă acolo, în barca aia, fără pic de suflare… Mi-o tot imaginam pe Maia. De-atunci, mintea mi-a fost întruna învolburată de gânduri. Nu pot să nu-mi imaginez cum ar fi dacă aşa ceva i s-ar întâmpla Maiei. Şi apoi, să mai fiu şi nevoit să-i spun lui Charlotte ce s-a întâmplat…

Erica scoase un scâncet chinuit. Nu avea cuvinte pentru a descrie cât de profundă era compasiunea pe care o simţea faţă de Charlotte, dar şi de Niclas. Înţelese de-ndată reacţia lui Patrik şi se pomeni ţinând-o şi mai strâns pe Maia. Nu avea să-i dea vreodată drumul. Avea să o ţină strâns acolo, în siguranţă, pentru totdeauna, însă Maia fremătă, agitată, intuind, aşa cum fac mai toţi copiii, că lucrurile nu erau în regulă.

Afară, vijelia continua să se dezlănţuie. Patrik şi Erica stătură locului, vreme îndelungată, privind dansul sălbatic al naturii. Niciunul din ei nu putu să nu se gândească la copila ce fusese răpită de mare.

Medicul legist Tord Pedersen îşi începuse sarcina cu o expresie neobişnuit de împietrită pe chip. După mulţi ani în meseria sa, firea i se oţelise – afişa o atitudine rece care era fie dezirabilă, fie

detestabilă, în funcţie de cum era privită –, ceea ce însemna că majoritatea lucrurilor înfiorătoare cu care se confrunta în munca sa îi lăsau puţine urme, la sfârşitul zilei. Însă a face autopsia unui copil se ciocnea cu un instinct primar şi perturba orice fel de rutină, subminând profesionalismul obiectiv pe care i-l dăduseră anii petrecuţi ca medic legist. Lipsa de apărare a unui copil dărâma toate zidurile de protecţie pe care psihicul său le ridicase, aşa că mâna îi tremură puţin atunci când o îndreptă spre pieptul fetei.

Când fata fusese adusă acolo, i se spusese că înecul era cauza presupusă a morţii. Acum depindea de el să confirme sau să infirme ipoteza. Însă până în momentul respectiv nu putuse vedea nimic cu ochiul liber care să contrazică asta.

Lumina neîndurător de orbitoare din încăperea de examinare post-mortem îi evidenţia paloarea cadaverică, făcând-o să pară de gheaţă. Masa rece, din aluminiu, pe care era întinsă părea să reflecte frigul, iar Pedersen tremură, în halatul său verde. Fata stătea acolo, dezgolită, iar el se simţi ca şi cum ar fi pângărit-o, tăind şi evaluând trupul neajutorat. Dar se forţă să se descotorosească de sentimentul acela. Ştia că sarcina pe care o îndeplinea era importantă, atât pentru fetiţă, cât şi pentru părinţii ei, deşi aceştia nu o realizau. Era necesar ca procesul jelirii să aibă o determinare finală a cauzei decesului. Deşi nu părea să existe ambiguităţi în cazul respectiv, regulile erau acolo cu un scop. În calitate de profesionist, era conştient de asta, însă ca fiinţă umană şi tată a doi băieţi, se întreba uneori, în cazuri de acel gen, cât de multă umanitate exista în munca pe care o făcea.

Strömstad, 1923

— Agnes, azi nu am decât întâlniri anoste. Nu e o idee bună să vii şi tu.

— Dar vreau să merg cu tine astăzi. Sunt aşa de plictisită. Nu-i nimic de făcut.

— Şi prietenele tale?

— Sunt toate ocupate, replică Agnes, îmbufnându-se. Britta se pregăteşte pentru nuntă, Laila merge în Halden cu părinţii, în vizită la fratele ei, iar Sonia trebuie să-şi ajute mama.

Pe un ton abătut, ea adăugă:

— Imaginează-ţi, să ai o mamă pe care s-o ajuţi…

Îşi privi tatăl pe sub breton. Ce bine! Şiretlicul funcţionase, ca de fiecare dată.

Bărbatul oftă.

— Ei, vino atunci, dacă vrei. Dar trebuie să-mi promiţi că vei sta locului şi nu vei face gălăgie, şi nu vei da buzna, ca o vijelie, pentru a sta de vorbă cu personalul. Ultima dată i-ai zăpăcit complet pe bieţii oameni; le-au trebuit câteva zile ca să-şi revină.

Nu putu să nu-i zâmbească fiicei sale. Era, cu siguranţă, de nestăpânit, însă nici că se putea găsi o fată mai încântătoare pe partea aceea a graniţei norvegiene.

Ieşind învingătoare încă o dată, Agnes râse fericită şi îşi recompensă tatăl cu o îmbrăţişare şi cu o bătaie peste pântecele său voluminos.

— N-are nimeni un tătic ca al meu, gânguri ea, iar August Stjemkvist chicoti de plăcere.

— Ce m-aş face fără tine? spuse el pe jumătate serios, pe jumătate glumeţ, trăgând-o pe fată aproape.

— Ei, nu trebuie să-ţi faci asemenea griji. Nu plec nicăieri.

— Nu, cel puţin nu momentan, spuse el mohorât, dezmierdându-i părul negru. Însă nu peste mult timp, are să vină vreun bărbat şi are să mi te fure. Asta dacă vei găsi unul destul de bun,

râse el. Mă văd nevoit să recunosc că până acum au fost destul de slăbuţi.

— Ei bine, nu pot să iau chiar orice bărbat care-mi iese în cale, răspunse Agnes, râzând. Nu şi după exemplul pe care l-am avut. Aşa că nu-i de mirare că sunt pretenţioasă.

— Ascultă aici, fata mea, gata cu linguşelile, se împăună August. Dă-i zor dacă vrei să vii cu mine la birou. N-ar da bine ca şeful să întârzie.

În ciuda cuvintelor dojenitoare ale tatălui, fata avu nevoie de aproape o oră pentru a se pune în mişcare. Mai întâi fusese întreaga chestiune a aranjării părului şi a hainelor, însă când Agnes fu gata, tatăl ei se văzu nevoit să recunoască: meritase.

— Scuze că am întârziat, spuse August, dând buzna în camera în care trei bărbaţi stăteau aşteptând. Dar sper să mă iertaţi atunci când veţi vedea motivul întârzierii mele.

Făcu semn înspre Agnes, care îl urmă îndeaproape. Purta o rochie roşie ce i se mula pe corp, accentuându-i talia zveltă. Cu toate că multe fete îşi lăsaseră părul să cadă pradă foarfecii, într-o tunsoare bob, după cum era moda în anii '20, Agnes fusese destul de isteaţă pentru a rezista tentaţiei. Părul ei negru şi des era aranjat într-un coc chignon simplu, la baza gâtului. Datorită oglinzii de-acasă, era foarte conştientă de impresia făcută. O exploata acum la maximum, zăbovind înaintea bărbaţilor, scoţându-şi încetişor mănuşile şi permiţându-le acestora să dea mâna cu ea, unul câte unul.

Îşi putu da seama, cu multă satisfacţie, ce efect avea asupra lor. Doi dintre ei rămăseseră ca peştii, cu gurile căscate, zăbovind un pic mai mult cu salutul. Însă cel de-al treilea bărbat era diferit. Spre uimirea sa, Agnes simţi inima palpitându-i. Vlăjganul o privi şi îi prinse doar în treacăt mâna. Atingând palmele celorlalţi doi bărbaţi, acestea îi păruseră moi, aproape feminine, însă mâinile

acestui bărbat erau altfel. Îi simţi bătăturile zgâriindu-i palma, iar degetele-i erau lungi şi puternice. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să nu-i dea drumul, dar se abţinu şi înclină doar din cap, sfioasă. Ochii lui, care o priviseră doar în treacăt, erau căprui, iar fata îşi închipui că prin vene îi curgea sânge valon.

Odată făcute prezentările, se grăbi să ia loc într-un scaun din colţ, împreunându-şi mâinile în poală. Văzu că tatăl ei ezitase pentru o clipă. Probabil că ar fi preferat s-o trimită afară din cameră, însă ea îşi luă mina cea mai angelică şi îi aruncă o privire stăruitoare. Ca de obicei, bărbatul îi făcu pe plac. Aprobă tacit ca fata să rămână în încăpere. Ea decise ca de data aceea să nu spună nici „pâs", pentru a nu risca să fie trimisă afară, precum o copiliţă. Nu dorea să fie supusă unui asemenea tratament de faţă cu acel bărbat.

În mod normal, după un ceas de participare mută, ea s-ar fi aflat, de plictiseală, în pragul lacrimilor, însă nu şi atunci. Ora zbură, iar la terminarea şedinţei, Agnes era convinsă de ţelul său. Îl dorea pe bărbatul acela, mai mult decât dorise orice altceva până atunci.

Iar ceea ce-şi dorea, de regulă şi căpăta.

Capitolul 4

— N-ar trebui să-l vizităm pe Niclas? îşi imploră Asta soţul.

Dar nu văzu nici urmă de compasiune pe chipul său împietrit.

— Ţi-am spus să nu-i mai pronunţi vreodată numele în casa asta!

Arne se uită ţintă pe geamul din bucătărie, iar în privirea lui nu se întrezări decât o duritate ca de granit.

— Dar după ce-a păţit fetiţa…

— Pedeapsă de la Dumnezeu. Nu ţi-am zis că avea să se întâmple, într-o bună zi? Nu, toate astea sunt din vina lui. Dacă mi-ar fi dat ascultare, nu s-ar fi întâmplat. Oamenii cu frica lui Dumnezeu nu păţesc nimic rău. Iar acum nu vom mai pomeni despre asta!

Bătu cu pumnul în masă.

Asta oftă, în sinea ei. Bineînţeles că îşi respecta soţul, şi de obicei pe acesta îl ducea mai mult capul, dar în cazul respectiv, ea se întrebă dacă nu cumva s-ar fi putut înşela. Ceva în adâncul sufletului îi spunea că nu avea cum să fie conform vrerii divine. Cu siguranţă ar fi trebuit să fugă degrabă lângă fiul lor, când acesta primise o lovitură aşa de cumplită. E drept, nu apucase niciodată să o cunoască pe fetiţă, însă era totuşi sânge din sângele ei, iar copiii erau ai Împărăţiei Cerului, asta scria în Biblie. Dar acestea nu erau decât gândurile unei femei umile. În definitiv, Arne era bărbatul, şi el ştia mai bine. Aşa fusese dintotdeauna. Ca în atâtea alte dăţi, ea îşi păstră ideile pentru sine şi se ridică în picioare ca să strângă masa.

Trecuseră mult prea mulţi ani de când nu-şi mai văzuse fiul. Bineînţeles că uneori se mai întâlneau întâmplător; era inevitabil, acum că se mutase înapoi în Fjällbacka, însă avea destulă minte cât să nu se oprească pentru a-i vorbi. El încercase de câteva ori să stea de vorbă cu ea, însă femeia îşi ferise mereu privirea şi păşise sprintenă mai departe, după cum fusese instruită să facă. Dar nu îşi plecase ochii destul de rapid încât să nu vadă durerea de pe chipul fiului său.

Cu toate acestea, Biblia spunea că trebuie să-ţi cinsteşti părinţii, iar ceea ce se petrecuse în acea zi, cu mult timp în urmă, era, din punctul ei de vedere, o încălcare a vorbelor lui Dumnezeu. De aceea nu putea să-l primească înapoi în sufletul ei.

Îl privi pe Arne stând la masă. Spinarea încă îi era dreaptă ca bradul, iar părul brun nu i se rărise, în ciuda câtorva smocuri gri. Şi totuşi, amândoi erau trecuţi de şaptezeci de ani. Îşi aminti cum toate fetele umblaseră după el, în tinereţe, dar Arne nu păruse câtuşi de puţin interesat. O luase de nevastă pe când ea avea doar optsprezece ani şi, din câte ştia, nici măcar nu se uitase la vreo altă femeie. Nu că acasă l-ar fi interesat în mod deosebit treburile carnale. Mama Astei spusese dintotdeauna că era de datoria unei femei să îndure acel aspect al căsătoriei. Nu era ceva de savurat, aşadar, Asta se considerase norocoasă, ea neavând mari aşteptări.

Cu toate acestea, au avut un fiu. Un băiat mare, blond, splendid, leit mamei, cu puţine trăsături din partea tatălui. Poate din cauza aceea lucrurile luaseră o asemenea întorsătură. Dacă s-ar fi asemănat mai mult cu tata, atunci poate că Arne ar fi avut o legătură mai strânsă cu fiul său. Însă nu avea să fie aşa. Băiatul îi aparţinuse ei de la bun început şi îl iubise pe cât de mult posibil. Dar nu fusese de ajuns. Fiindcă odată venită ziua decisivă, în care fusese obligată să aleagă între băiat şi tatăl acestuia, ea îl dezamăgise pe fiu. Cum altfel ar fi

putut proceda? O nevastă trebuia să-şi susţină bărbatul, învăţase asta încă din copilărie. Doar că uneori, în momente sumbre, când lampa era stinsă, iar ea se afla în pat, privind înspre tavan, gândurile începeau să se reverse. Se întreba cum de un lucru pe care-l învăţase că e corect putea să-i pară atât de greşit. Din cauza aceea, era o asemenea uşurare că Arne ştia mereu cu exactitate cum trebuiau să stea lucrurile. Deseori, el îi spusese că în judecata unei femei nu era bine să te încrezi; era menirea bărbatului să conducă femeia. Exista siguranţă în asta. Cum tatăl ei se asemănase cu Arne, din multe puncte de vedere, ea nu cunoştea decât o lume în care bărbatul dicta. Şi Arne al ei era atât de isteţ. Toată lumea era de acord cu asta.

Până şi noul pastor îl lăudase de curând. Spusese că Arne era cel mai de nădejde paracliser cu care avusese vreodată cinstea de-a lucra, iar Dumnezeu ar fi fost recunoscător să aibă asemenea robi credincioşi. Ajuns acasă, Arne îi spusese asta soţiei sale, debordând de mândrie. Şi nu degeaba fusese el paracliser în Fjällbacka douăzeci de ani. Fără a pune la socoteală nefericita perioadă când acea femeie fusese pastor acolo, bineînţeles. Asta nu şi-ar fi dorit înapoi acei ani, pentru nimic în lume. Slavă Cerului că femeia a înţeles, într-un final, că nu era dorită şi s-a dat la o parte, făcând loc unui preot adevărat. Ce mai suferise bietul Arne cât timp ocupase ea postul! Pentru prima dată în cei peste cincizeci de ani de căsătorie, Asta văzuse atunci lacrimi apărând în ochii bărbatului ei. Gândul că o femeie stătea în amvonul preaiubitei sale biserici aproape că îl distrusese. Dar el spusese, de asemenea, că se încredea în Dumnezeu, care avea să-i izgonească din edificiu pe cămătari. Şi de data aceea, Arne avusese dreptate.

Singura ei dorinţă era ca Arne să aibă inima de a-şi ierta fiul pentru cele întâmplate. Până atunci, ea n-o să mai aibă nici măcar o zi de

fericire. Dar, în acelaşi timp, înţelegea că, dacă Arne nu îl putea ierta pe Niclas după acel groaznic accident, atunci nu mai exista şansa unei împăcări.

De-ar fi apucat măcar s-o cunoască pe fetiţă. Acum era prea târziu.

Trecură două zile de la descoperirea trupului Sarei. Mâhnirea ce domnise din ziua aceea se împrăştiase într-un mod neînduplecat, fiindcă toţi fuseseră nevoiţi să se reîntoarcă la responsabilităţile lor zilnice, care nu dispăruseră din cauza morţii unui copil.

Patrik scria ultimele rânduri ale unui raport într-un caz de ultraj, când telefonul ţârâi. Văzu pe ecran identitatea apelantului şi ridică receptorul, oftând. Măcar să termine odată şi cu asta. Auzi la celălalt capăt al firului vocea cunoscută a medicului legist, Tord Pedersen. Schimbară politeţuri, înainte de-a aborda motivul real pentru care sunase medicul. Primul semn că lui Patrik nu îi era dat să audă ceea ce se aşteptase fu cuta ce i se formă între sprâncene. După încă un minut, aceasta se adânci, iar când termină de ascultat tot ce avusese de raportat medicul legist, el trânti zgomotos receptorul. Încercă să se reculeagă pentru o clipă, în vreme ce gândurile i se învârteau prin minte. Apoi se ridică, înşfăcă un carneţel în care îşi luase notiţe în timpul convorbirii şi intră în biroul lui Martin. De fapt, ar fi trebuit să meargă mai întâi la Bertil Mellberg, fiindcă el era şeful poliţiei, dar simţise nevoia de-a discuta informaţiile primite cu o persoană de încredere. Din nefericire, şeful său nu făcea parte din acea categorie. Martin era singurul din colegii săi care se califica.

— Martin?

Când Patrik apăru, acesta vorbea la telefon, însă îi făcu semn către scaun. Conversaţia părea pe cale să se încheie, iar Martin trase criptic

concluziile, şoptind un „hmm… sigur… şi eu… hmm… la fel”, îmbujorându-se, tot.

În ciuda propriilor griji, Patrik nu se putu abţine din a-şi tachina puţin colegul mai tânăr.

— Aşa deci, cu cine vorbeai?

Drept răspuns, el primi un mormăit imperceptibil din partea lui Martin, a cărui faţă roşi mai mult.

— A sunat cineva să raporteze o crimă? Unul din colegii noştri din Strömstad? Sau Uddevalla? Sau poate Leif G.W. Persson[5], interesat să-ţi scrie biografia?

Martin se agită în scaun, dar apoi bombăni, încât să se poată auzi un pic mai bine:

— Pia.

— A, înţeleg, Pia. Nici n-aş fi ghicit. Ia să vedem, cât timp a trecut – vreo trei luni, da? Trebuie că e un record pentru tine, nu crezi? îl tachină Patrik.

Până în vara care tocmai trecuse, Martin fusese cunoscut drept specialist în aventuri sentimentale scurte şi nefericite, cauzate în general de abilitatea lui constantă de a se încurca mereu cu femei deja „ocupate”, care erau, de regulă, interesate de câte-o relaţie trecătoare. Pia însă nu era doar disponibilă, ci şi tânără, extrem de atrăgătoare şi serioasă.

— Sărbătorim trei luni sâmbăta asta.

Ochii lui Martin străluciră.

— Şi ne mutăm împreună. Tocmai m-a sunat să-mi spună că a găsit un apartament perfect în Grebbestad. Vom merge să-l vedem în seara asta.

Culoarea din obraji îi reveni la normal, însă nu putu ascunde cât de îndrăgostit-lulea putea să fie.

Patrik îşi aminti cum fuseseră el şi Erica la începutul relaţiei A.B. Ante-bebeluş. O iubea nebuneşte, însă acea pasiune nebună păru, dintr-odată, un vis ambiguu. Scutecele murdare şi

nopţile nedormite îşi spuneau, neîndoielnic, cuvântul.

— Cu tine cum rămâne – când ai s-o faci pe Erica o femeie respectabilă, la casa ei? Şi nu vrei să fii recunoscut drept tatăl legitim al Maiei?

— Asta ştiu numai eu, iar tu va trebui să aştepţi până să afli, spuse Patrik, cu un rânjet.

— Aşadar, ai venit aici să-ţi bagi nasul în viaţa mea personală sau aveai ceva să-mi spui?

Martin îşi recăpătase deja calmul.

Dintr-odată, chipul lui Patrik deveni serios. Îşi aminti că aveau de-a face cu ceva cum nu se putea mai îndepărtat de glumă.

— Tocmai a sunat Pedersen. Ne trimite prin fax raportul examinării post-mortem a Sarei, însă mi-a expus pe scurt conţinutul. Ce mi-a spus indică faptul că înecul nu a fost un accident. Fata a fost ucisă.

— Ce naiba spui acolo?

Martin gesticulă cu disperare, doborându-şi suportul pentru pixuri, ignorând împrăştierea acestora pe birou. În schimb, îşi îndreptă toată atenţia asupra lui Patrik.

— La început a presupus, la fel ca şi noi, că fusese un accident. Nu existau urme vizibile pe trup, fata era complet îmbrăcată, cu haine potrivite anotimpului, cu excepţia faptului că nu avea jachetă, dar aceasta putea să fi plutit departe. Însă cel mai important: atunci când i-a examinat plămânii, a descoperit apă în ei.

Rămase tăcut.

Martin gesticulă din nou, nestăpânit, şi ridică din sprâncene.

— Şi ce-a găsit care nu se potrivea cu accidentul?

— Apă de baie.

— Apă de bale?

— Da, nu avea apă de mare în plămâni, după cum ar fi fost de aşteptat, dacă se îneca în mare. Era apă de baie. Sau, mai degrabă, posibil să fi fost

apă de baie. Pedersen a găsit atât urme de săpun, cât şi de şampon, ceea ce indică apa de baie.

— Aşadar, a fost înecată într-o cadă? spuse Martin, părând sceptic.

Fuseseră atât de convinşi că se confruntau cu un caz tragic de înec – însă accidental –, încât îi venea greu să se acomodeze cu noua teorie.

— Da, aşa s-ar părea. Asta explică şi vânătăile găsite de Pedersen pe corpul fetiţei.

— Parcă ai zis că nu existau lovituri?

— Ei bine, nu la prima vedere. Însă când i-au ridicat părul de pe ceafă şi au verificat mai amănunţit, au văzut clar nişte vânătăi care se potriveau urmei unei mâini. Mâna cuiva care i-a ţinut cu forţa capul sub apă.

— Iisuse Hristoase!

Lui Martin părea a i se face rău. Patrik reacţionase la fel atunci când auzise veştile prima dată.

— Aşa că avem de-a face cu o omucidere, spuse Martin, încercând parcă să înfrunte realitatea.

— Da, şi am pierdut deja două zile. Trebuie să începem să batem pe la uşi, să vorbim cu familia şi prietenii şi să aflăm tot ce se poate despre fată şi cei ce-o cunoşteau.

Martin se schimonosi, iar Patrik îi înţelese reacţia. Nu avea să fie deloc plăcut. Familia era deja devastată, iar acum poliţia se vedea nevoită să meargă şi să răscolească din nou totul. De mult prea multe ori, copiii erau ucişi de cineva care ar fi trebuit să le deplângă cel mai tare moartea. Aşa că Patrik şi Martin nu puteau afişa compătimirea aşteptată în mod normal, atunci când vizitau o familie care pierduse un copil.

— Ai fost la Mellberg?

— Nu, oftă Patrik. Dar mă duc acum. Având în vedere că noi doi am preluat apelul ziua trecută, mă gândeam să te rog să mi te alături în conducerea investigaţiei. Ai vreo obiecţie?

Ştia că întrebarea era pur retorică. Niciunul din ei nu ar fi vrut să-şi vadă colegii, pe Ernst Lundgren sau pe Gösta Flygare, în fruntea oricărei anchete care se dovedea mai solicitantă decât cea a unui furt de bicicletă.

Drept răspuns, Martin dădu scurt din cap.

— În regulă, spuse Patrik, atunci hai să terminăm şi cu asta.

Comisarul Mellberg privi ca pe un şarpe veninos scrisoarea aflată dinaintea lui. Era unul din cele mai groaznice lucruri care i s-ar fi putut întâmpla. Până şi acel incident umilitor cu Irina, de vara trecută, pălea prin comparaţie.

Broboane mici de sudoare i se formară pe frunte, cu toate că aerul din birou era răcoros. Îngândurat, Mellberg se şterse de transpiraţie şi, în acelaşi timp, reuşi să-şi clintească din loc puţinele şuviţe de păr rămase, pe care le răsucise cu grijă într-un cuib, în creştetul său pleşuv. Iritat, tocmai încerca să pună totul la loc, când se auzi o bătaie în uşă. Îşi mai tapă o ultimă dată părul, apoi rosti, cu acreală:

— Intră!

Hedström nu păru deranjat de tonul lui Mellberg, însă chipul său avea un aer neobişnuit de serios. În mod normal, comisarul era de părere că Patrik afişa prea des un supărător deficit de bună-cuviinţă. Personal, el prefera să lucreze cu oameni precum Ernst Lundgren, care mereu îşi tratau superiorii cu tot respectul cuvenit. Când era vorba de Hedström, avea mereu impresia că acesta se maimuţărea pe la spatele lui, de îndată ce nu era atent, însă cu timpul se va alege grâul de neghină, gândi Mellberg, neînduplecat. Vasta sa experienţă în munca poliţienească îi spunea că primii care cedau erau indivizii prea molatici şi cei care se ţineau mereu de glume.

Pentru o clipă, el reuşi să uite conţinutul scrisorii, însă atunci când Hedström se aşeză în

scaunul din faţa biroului său, Mellberg îşi aminti că hârtia stătea aruncată în văzul tuturor. O strecură în sertarul de sus. Curând avea să fie nevoit să se ocupe de treaba respectivă.

— Aşadar, ce se-ntâmplă?

Mellberg îşi simţi vocea tremurând puţin din cauza şocului produs de scrisoare şi făcu un efort pentru a se controla. Nu afişa niciodată slăbiciune – acela era mottoul său. Dacă îşi expunea grumazul în faţa subordonaţilor lui, aceştia aveau să-şi înfigă degrabă colţii în el.

— O omucidere, rosti încordat Patrik.

— Ce mai e acum? oftă Mellberg. A reuşit vreuna din cunoştinţele noastre cu pumnii grei să-şi lovească un pic cam tare nevasta în cap?

Figura lui Hedström era încă neobişnuit de aspră.

— Nu, e în legătură cu accidentul prin înec de acum două zile. Sau, mai degrabă, până la urmă nu a fost un accident. Fata a fost ucisă.

Mellberg fluieră grav.

— Nu mai spune, nu mai spune, murmură el, în timp ce gânduri confuze îi străbătură mintea.

În primul rând, îl tulburau mereu infracţiunile săvârşite asupra copiilor, iar în al doilea rând, încerca să evalueze rapid cum avea să-i afecteze această neaşteptată împrejurare calitatea sa de şef al poliţiei din Tanumshede. Lucrurile puteau fi privite din două perspective: fie ca o grămadă de muncă suplimentară şi de administrare, fie ca un mijloc de a avansa în carieră, care l-ar fi putut înapoia marelui oraş captivant Göteborg. Cu toate că se vedea nevoit să recunoască: succesul finalizării celor două anchete de omucidere, în care fusese implicat până în acel moment, nu atrăsese după sine efectul scontat. Însă mai devreme sau mai târziu, ceva avea să-i convingă pe superiorii săi că locul lui era înapoi, la secţia principală. Poate că acesta era tocmai lozul câştigător.

Îşi dădu seama că Hedström se aştepta la un altfel de răspuns din partea lui şi adăugă pripit:

— Vrei să spui că cineva a ucis un copil? Ei bine, perversul ăla nu va scăpa.

Mellberg îşi încleştă pumnul, spre a accentua seriozitatea vorbelor sale, însă nu reuşi decât să provoace o expresie neliniştită în ochii lui Patrik.

— Nu vrei să ştii cauza decesului? întrebă Hedström, vrând parcă să-i dea o mână de ajutor.

Tonul vocii lui Patrik îl agasă pe Mellberg.

— Bineînţeles, tocmai ajungeam şi la asta. Aşa deci, ce-a zis medicul legist cu privire la cazul ăsta?

— S-a înecat, dar nu în mare. I-au găsit în plămâni doar apă dulce şi, având în vedere că au depistat şi urme de săpun, şampon şi aşa mai departe, Pedersen a dedus că era probabil apă de baie. Aşa că fetiţa, Sara, s-a înecat undeva într-o cadă, apoi a fost cărată până la mare şi aruncată în ea. A fost o tentativă de-a face totul să pară un accident.

Imaginea pe care i-o stârnise în minte relatarea lui Hedström îl făcu pe comisar să se înfioare, iar pentru o clipă, el uită cu totul de şansele sale de promovare. Considerase că le cam văzuse pe toate de-a lungul anilor petrecuţi în poliţie. Se mândrea cu faptul că era în stare să-şi păstreze un simţ al obiectivităţii, dar era imposibil să nu fie mişcat de uciderea unui copil. Atacul asupra unei fetiţe încălca limitele oricărei decenţe. Sentimentul lăuntric de indignare pe care i-l trezise acea crimă îi era necunoscut, dar se potrivea destul de bine, se văzu el nevoit să recunoască.

— Niciun făptaş evident? întrebă el.

Hedström dădu din cap.

— Nu, nu ştim să existe probleme în familie, şi nu s-a raportat vreun alt atac similar asupra copiilor din Fjällbacka. Nimic de soiul ăsta. Aşa că probabil vom fi nevoiţi să începem cu chestionarea familiei, nu crezi? întrebă Patrik, într-o doară.

Mellberg pricepu de-ndată unde voia să ajungă. Nu avea nicio obiecţie. În trecut, funcţionase de minune să-l lase pe Hedström să facă munca de teren, pentru ca, odată rezolvat cazul, să poată fi el în centrul atenţiei. Nu că ar fi avut de ce să se ruşineze. În definitiv, cheia unei cârmuiri de succes o constituia abilitatea de a delega sarcinile.

— Se pare că ai vrea să preiei frâiele anchetei.

— Păi, de fapt sunt deja implicat în caz. Eu şi Martin am dat curs apelului şi ne-am întâlnit cu familia fetei.

— Ei bine, în cazul ăsta, pare o idee bună, spuse Mellberg, încuviinţând din cap. Asigură-te doar că mă ţii la curent.

— În regulă, zise Hedström, atunci eu şi Martin ne vom pune pe treabă.

— Martin? rosti Mellberg, pe-un ton de rău augur.

Era încă iritat de lipsa de respect din vocea lui Patrik şi văzu în momentul acela şansa de a-l pune cu botul pe labe. Uneori, Hedström se purta de parcă ar fi fost el şeful poliţiei. Avea să fie o ocazie excelentă de a-i arăta cine lua deciziile pe-acolo.

— Nu, momentan nu cred că mă pot lipsi de Martin. L-am însărcinat ieri cu anchetarea unui şir de furturi auto, posibil o gaşcă baltică, ce operează în zonă, aşa că are multe de făcut. Însă…

Făcu o pauză teatrală, savurând expresia amărâtă de pe chipul lui Patrik.

— Ernst nu prea are de lucru momentan, aşa că probabil ar fi bine ca voi doi să lucraţi împreună la cazul ăsta.

Patrik începu să freamăte, ca şi cum ar fi fost în agonie, iar Mellberg ştiu că-i pusese degetul pe rană. Hotărî să-i mai domolească un pic suferinţa.

— Dar te numesc pe tine în fruntea anchetei, aşa că Lundgren îţi va raporta direct ţie.

Cu toate că era mai plăcut să aibă de-a face cu Ernst Lundgren, decât cu Hedström, Mellberg era destul de isteţ încât să-şi dea seama că individul era limitat, pe alocuri. Ar fi fost o prostie să-şi pună singur beţe-n roate…

De îndată ce Hedström trase uşa în urma lui, Mellberg scoase din nou scrisoarea şi o citi pentru cel puţin a zecea oară.

Morgan făcu vreo câteva exerciţii cu degetele şi umerii, înainte de a se aşeza în faţa computerului. Ştia că uneori se putea adânci atât de mult în lumea aflată dinaintea sa, încât rămânea ore întregi în aceeaşi poziţie. Verifică grijuliu să aibă totul în faţă, astfel încât să nu fie nevoit să se ridice, decât în caz de forţă majoră. Da, totul era acolo. O sticlă mare de cola, un baton mare de ciocolată Dajm şi un Snickers dublu. Aveau să-l ţină în formă pentru o vreme.

Îi părea greu dosarul ţinut în poală, pe care îl primise de la Fredrik. Conţinea tot ce trebuia să ştie. Întreaga lume de vis, pe care el personal nu fusese în stare să şi-o creeze, era adunată acolo, între coperţile dure ale dosarului, şi curând avea să fie transformată într-o înşiruire binară de „1” şi „0”. Era ceva ce stăpânise pe deplin. În vreme ce sentimentele, imaginaţia, visele şi basmele nu îşi găsiseră niciodată, dintr-un capriciu al naturii, loc în mintea sa, el era maestru în acele logice, elegant predictibile cifre de 1 şi 0, minuscule impulsuri electrice ale computerului, care, pe ecran, erau transformate în lucruri lizibile.

Uneori se întreba cum ar fi fost să facă treburile de care era în stare Fredrik. Să-şi extragă din minte lumi diferite, să convoace sentimentele altor oameni şi să pătrundă în vieţile lor. De cele mai multe ori, aceste speculaţii îl făceau pe Morgan să dea din umeri şi să le catalogheze drept neimportante. Dar în perioadele sale de depresie puternică, de care se mai lovea uneori, îşi simţea

întreaga greutate a handicapului şi era mistuit de faptul că fusese construit aşa de diferit faţă de restul lumii.

În acelaşi timp, îl consola să ştie că nu era singur. Vizita deseori site-urile web ale unor oameni ca el, iar cu câţiva făcuse şi schimb de e-mailuri. Odată, se şi dusese în Göteborg pentru a se întâlni cu unul dintre ei, însă nu avea să mai facă asta. Faptul că erau atât de diferiţi faţă de ceilalţi oameni le îngreuna chiar şi propria lor relaţionare, iar întâlnirea fusese un eşec de la început şi până la sfârşit.

Cu toate acestea, fusese grozav să afle că mai existau şi alţii. Îi ajungea să ştie asta. El, de fapt, nu simţea nicio năzuinţă pentru sentimentul de comunitate, care părea atât de important pentru oamenii normali. Cel mai bine o ducea atunci când era singur-cuc în căbănuţa lui, doar cu computerele care să-i ţină de urât. Uneori, el tolera compania părinţilor săi, însă aceştia reprezentau singurele excepţii. Nu exista nicio primejdie în a petrece timp cu ei. Avusese timp mulţi ani cât să înveţe să-i citească din priviri, să le interpreteze toate comunicările nonverbale, sub forma expresiilor faciale, a limbajului corporal şi a miilor de alte semnale cărora creierul său pur şi simplu nu părea proiectat să le facă faţă. Şi ei învăţaseră să se adapteze la el, să-i vorbească într-un fel pe care să-l poată înţelege, măcar parţial.

Ecranul dinaintea lui era gol şi aştepta. Aceea era clipa care-i plăcea mai mult decât orice. Oamenii obişnuiţi ar fi putut spune că „iubesc” un asemenea moment, însă Morgan nu era chiar sigur ce anume implica „iubitul”. Poate că însemna ceea ce simţea el în momentul respectiv. Acea senzaţie lăuntrică de satisfacţie, de apartenenţă, de normalitate.

Morgan începu să dactilografieze, degetele fugindu-i pe deasupra tastelor. Din când în când se mai uita în jos, spre dosarul din poală, însă de cele

mai multe ori, privirea îi era aţintită asupra ecranului. Nu înceta să-l uimească faptul că problemele sale de coordonare a mişcărilor trupului şi degetelor dispăreau ca prin minune de fiecare dată când lucra. Brusc, devenea la fel de îndemânatic cum ar fi trebuit dintotdeauna să fie. Erau numite „abilităţi motorii deficitare” – acele probleme pe care le avea în a-şi mişca degetele corespunzător atunci când avea de legat un şiret la pantof sau de încheiat un nasture la cămaşă. Ştia că asta făcea parte din diagnostic. Înţelegea pe deplin ce îl făcea diferit de ceilalţi, însă nu putea face nimic pentru a schimba situaţia. De altfel, i se părea incorect ca altora să li se spună „normali”, în vreme ce oamenii ca el erau catalogaţi drept „anormali”. De fapt, el se trezise în categoria greşită doar din cauza prejudecăţilor societăţii. El era doar altfel. Modul de procesare al gândurilor lui, pur şi simplu, funcţiona în direcţii diferite. Nu neapărat mai rele, ci doar diferite.

Făcu o pauză pentru a lua o gură de coca-cola direct din sticlă, apoi degetele i se mişcară din nou cu repeziciune pe deasupra tastelor.

Morgan era satisfăcut.

Strömstad, 1923

Anders stătea întins în pat, cu palmele împreunate la ceafă, privind fix în tavan. Deja era târziu şi, ca de obicei, braţele sale resimţeau apăsarea unei zile lungi de muncă. Atât de multe gânduri îi zburau prin minte, încât era ca şi cum ar fi încercat să doarmă în mijlocul unui roi de muşte.

Şedinţa cu privire la placa memorială decursese bine, iar acela reprezenta unul din motivele cugetărilor sale. Era conştient că sarcina avea să fie o provocare şi parcurse diferitele abordări, încercând să decidă modul cel mai bun

de a înainta. Ştia deja din care parte a muntelui voia să reteze pietroiul, în colţul de sud-vest al carierei exista o stâncă de mărimi apreciabile, care încă nu fusese atinsă până atunci. De acolo considera că putea să despice o bucată mare, frumoasă, de granit. Cu puţin noroc, bolovanul avea să fie lipsit de cusururi şi puncte nevralgice, care l-ar fi putut face să se fisureze.

Celălalt motiv al reflecţiilor sale era fata cu păr brun şi ochi albaştri. Ştia că acestea erau gânduri interzise. Asemenea fete nu erau de nasul lui; nici măcar nu trebuiau să-l preocupe. Dar nu se putea abţine. Atunci când îi ţinuse mânuţa într-a lui, fusese nevoit să se forţeze să-i dea imediat drumul. Cu fiecare secundă în care pielea ei o atinsese pe-a lui, eliberarea îi păruse şi mai dificilă, iar lui nu-i plăcuse niciodată să se joace cu focul. Întreaga şedinţă fusese o încercare. Acele ceasornicului de perete lunecaseră, iar el fusese mereu nevoit să se abţină din a se întoarce şi a o privi cum şedea, atât de tăcută, în colţ.

Nu mai văzuse vreodată ceva mai frumos. Niciuna din fetele sau, de altfel, din femeile care fuseseră o parte trecătoare în viaţa lui nu putea măcar fi pomenită cu aceeaşi suflare. Ea aparţinea unei lumi cu totul diferite. Oftă şi se întoarse pe-o parte, încercând din nou să doarmă. Noua zi avea să înceapă la ora cinci, întocmai ca orice altă zi, nepăsătoare că el stătuse treaz o noapte întreagă, frământat de gânduri.

Se auzi un zgomot ascuţit. Ca şi cum o pietricică ar fi lovit pervazul, dar sunetul fusese atât de rapid, încât el se întrebă dacă nu cumva şi-l imaginase. În orice caz, se făcuse linişte, aşa că închise din nou ochii. Însă zgomotul reveni. Fără îndoială, cineva zvârlea cu pietricele în fereastra lui. Anders se ridică în capul oaselor. Trebuie că era vreun amic căruia i se mai alătura uneori la o bere. Se gândi revoltat că dacă proprietara s-ar fi trezit, cineva ar fi avut de dat socoteală. Îi mersese

bine aici în ultimii trei ani şi nu avea nevoie de necazuri.

Trase grijuliu zăvorul şi deschise fereastra. Locuia la parter, însă un tufiş mare de liliac îi obstrucţiona parţial priveliştea. Se uită pieziş, pentru a vedea cine se afla în lumina palidă a lunii.

Şi nu-i veni să-şi creadă ochilor.

Capitolul 5

Ezită mult timp. Se şi îmbrăcase cu jacheta, apoi o scosese din nou, de două ori. Dar, într-un final, Erica se hotărî. Nu putea fi nimic rău în a-şi oferi sprijinul; atunci ar fi putut vedea dacă prietena ei dorea sau nu un musafir. Îi părea imposibil să stea acasă, ştiind-o pe Charlotte cufundată în infernul ei propriu.

Pe drum, ea văzu împrăştiate mărturii ale furtunii din urmă cu două zile. Copaci care se prăbuşiseră, crengi şi prundiş, presărate prin toate părţile, amestecate cu grămăjoare de frunze galbene şi roşii. Însă vântul părea să fi îndepărtat şi perdeaua tomnatică ce se instalase deasupra oraşului. Acum aerul avea un miros proaspăt şi era clar, precum o placă de sticlă curăţată.

Maia ţipă în cărucior, ca din gură de şarpe, iar Erica merse mai repede. Din cine ştie ce motiv, bebeluşul păruse a fi decis că era complet lipsit de sens să stea în căruţ din moment ce era treaz, aşa că protestă, din nou, zgomotos. Urletele îi făcură inima Ericăi să bată mai tare, iar pe frunte îi apărură mici broboane de sudoare, iscate de panică. Un instinct primar îi spunea că trebuia să se oprească imediat şi să o ia pe Maia în braţe, pentru a o salva din calea lupilor, însă Erica se oţeli. Drumul spre casa lui Charlotte era atât de scurt şi, în curând, avea să ajungă.

Era ciudat cum o singură întâmplare îi putea schimba într-atât de radical felul în care privea lumea. Ericăi i se păruse dintotdeauna că toate acele case aflate de-a lungul golfuleţului, dincolo de campingul Sälvik, stăteau înşirate pe lângă drum, precum un paşnic şirag de perle, cu privelişte înspre mare şi insule. Acum, o stare

mohorâtă părea să se fi lăsat asupra acoperişurilor şi, în special, asupra celor aparţinând casei familiei Florin. Ezită din nou, însă era deja atât de aproape, încât părea prostesc să se întoarcă. Dacă ei ar fi considerat că venea la un moment inoportun, ar fi putut s-o roage să plece. Prieteniile erau puse la încercare în vremuri de restrişte şi nu voia să fie genul acela de persoană care, din precauţie exagerată sau poate chiar din laşitate, evita prietenii aflaţi în impas.

Împinse căruciorul la deal, gâfâind. Casa familiei Florin era la jumătatea pantei, iar Erica se opri un moment pe alee, pentru a-şi trage răsuflarea. Ţipetele Maiei ajunseseră la un nivel de decibeli care s-ar fi putut clasifica drept ilegal în cadrul unui loc de muncă, aşa că se grăbi să lase căruciorul şi o ridică în braţe.

Stătu câteva secunde bune în faţa uşii, cu mâna ridicată spre inima ce-i sărea din piept. Într-un final, ciocăni rapid în uşă. Exista sonerie, însă cumva îi păru mult prea inoportun să difuzeze în casă acel sunet strident. Un moment lung trecu în linişte, iar Erica tocmai se pregătea să se întoarcă şi să plece, când auzi paşi înăuntru. Uşa îi fu deschisă de către Niclas.

— Bună, spuse ea încetişor.

— Bună, răspunse Niclas, durerea citindu-i-se în ochii roşii, care-i străluceau de lacrimi, pe chipul palid.

Ericăi i se păru că arăta ca şi cum tocmai murise, dar fusese condamnat să bântuie în continuare pe pământ.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, nu asta mi-e intenţia, doar că m-am gândit…

Îşi căută cuvintele, însă nu le găsi. O tăcere adâncă se lăsă între ei. Niclas îşi aţinti privirea asupra picioarelor, iar Erica, pentru a doua oară de când bătuse la uşă, era pe cale de a se întoarce pe călcâie şi a fugi înapoi acasă.

— Vrei să intri? o întrebă el.

— Crezi că s-ar putea? spuse Erica. Adică, ar fi de… ajutor? ezită ea, căutând cuvântul potrivit.

— I-a fost dat un sedativ şi nu prea e…

Nu îşi termină propoziţia.

— Dar a zis de câteva ori că ar fi trebuit să te sune, aşa că ar fi bine dacă ai putea s-o linişteşti, din punctul ăsta de vedere.

Faptul că, după cele întâmplate, Charlotte îşi făcuse griji fiindcă nu îi telefonase pentru a-şi anula planurile îi indica oarecum Ericăi starea de confuzie în care trebuia să se fi aflat prietena sa. Însă când îl urmă pe Niclas în sufragerie, nu putu să nu-i scape un icnet speriat. Dacă Niclas arăta precum un mort viu, Charlotte părea să fi fost îngropată cu mult timp în urmă. Nu mai rămăsese nimic din Charlotte cea plină de energie, afectuoasă şi vioaie. Era ca şi cum pe canapea stătea întinsă o carcasă pustiită. Păru ei brunet, care de obicei îi încadra în bucle chipul, atârna acum în smocuri linse. Din punctul de vedere al Ericăi, greutatea suplimentară, pe care mama ei o criticase mereu, o prindea pe Charlotte, făcând-o să arate ca una dintre voluptuoasele femei de Dalarna, din picturile lui Zorn[6]. Şi totuşi, în momentul acela, ghemuită fiind sub o pătură, tenul şi corpul său căpătaseră un aspect păstos, nesănătos.

Nu dormea. Mai degrabă, ochii săi priveau stăruitor în spaţiu, iar sub plapumă ea tremura puţin, ca şi cum i-ar fi fost frig. Fără a-şi scoate jacheta, Erica se năpusti asupra lui Charlotte şi îngenunche pe podea, lângă sofa. O puse pe Maia lângă ea, pe duşumea, iar bebeluşul păru a înţelege starea în care se aflau şi, în sfârşit, stătu complet nemişcat.

— Of, Charlotte, îmi pare atât de rău!

Plângând, Erica luă chipul lui Charlotte între palmele sale, însă privirea goală a acesteia nu avea nicio scânteiere de viaţă.

— Aşa a fost tot timpul? întrebă Erica, întorcându-se către Niclas.

Bărbatul încă stătea în picioare, în mijlocul camerei, legănându-se puţin. Într-un final, el dădu din cap şi îşi trecu, frânt, mâna peste ochi.

— E din cauza medicaţiei. Însă de îndată ce oprim pastilele, începe să urle. E ca un animal rănit. Pur şi simplu, nu pot face faţă acelui sunet.

Erica se reîntoarse spre Charlotte şi îi mângâie cu tandreţe părul. Nu părea să se fi îmbăiat sau să-şi fi schimbat hainele de zile întregi, iar corpul său emana un vag iz de transpiraţie şi frică. Gura i se mişca de parcă ar fi vrut să spună ceva, însă la început fu imposibil să-i priceapă bolboroselile. După câteva eforturi, Charlotte spuse, cu o voce răguşită:

— N-am mai venit. Trebuia să fi sunat.

Erica dădu viguros din cap şi continuă să-i mângâie părul prietenei sale.

— Nu are importanţă. Nu-ţi face griji.

— Sara… s-a dus, rosti Charlotte, fixându-şi pentru prima oară ochii asupra Ericăi.

Privirea sa, atât de plină de amărăciune, părea să o străpungă, precum o văpaie.

— Da, Charlotte. Sara s-a dus. Dar Albin e aici, la fel şi Niclas. Acum va trebui să vă sprijiniţi reciproc.

Îşi dădea seama că spunea doar banalităţi, însă poate că simplitatea unui clişeu avea să răzbată până la Charlotte. Cu toate acestea, singurul rezultat fu un zâmbet silit din partea femeii, care spuse, pe un ton sumbru şi chinuit:

— Să ne sprijinim reciproc.

Zâmbetul avu mai mult aspectul unei grimase, iar în momentul repetării acelor cuvinte, tonul său amărât păru încărcat de subînţelesuri. Sau poate doar îşi imagina Erica. Sedativele pot produce efecte stranii uneori.

Un sunet venit din spatele lor le făcu să se întoarcă. Lilian stătea în dreptul uşii şi părea

gâtuită de furie. Îşi îndreptă privirea fulgerătoare asupra lui Niclas.

— N-am stabilit să nu aibă musafiri?

Situaţia o incomodă teribil pe Erica, însă Niclas păru să-i ignore tonul soacrei sale. Neprimind niciun răspuns din partea acestuia, atenţia lui Lilian se îndreptă asupra vizitatoarei, care încă se afla pe podea.

— Charlotte e mult prea slăbită pentru a fi supusă unui du-te-vino de musafiri prin casă. Credeam să aibă lumea mai multă minte.

Gesticulă ca şi cum ar fi vrut să se ducă s-o gonească pe Erica de lângă fiica ei, ca pe o muscă, însă pentru prima dată, în privirea lui Charlotte scăpără un semn de viaţă. Femeia îşi săltă capul de pe pernă şi-şi privi mama, drept în ochi.

— O vreau pe Erica aici.

Protestul fiicei sale nu făcu decât să-i sporească furia lui Lilian, dar, într-o dovadă indiscutabilă de voinţă, aceasta îşi înghiţi cuvintele şi ieşi valvârtej, înspre bucătărie. Zarva o deşteptă pe Maia din tăcerea sa provizorie, iar ţipetele stridente ale fetiţei brăzdară încăperea. Charlotte se ridică, greoaie, de pe canapea. Niclas îşi reveni din starea de letargie şi făcu un pas rapid înainte, spre a o ajuta. Ea îi făcu semn cu mâna să nu se deranjeze şi, în schimb, se întinse după Erica.

— Eşti sigură că e bine să te ridici? N-ar trebui să stai întinsă şi să te mai odihneşti? spuse Erica nerăbdătoare, însă Charlotte scutură doar din cap.

Spusele îi erau uşor nedesluşite, dar cu un efort vădit, ea reuşi să articuleze:

— …stat aici destul.

După aceea, ochii i se umplură de lacrimi şi şopti:

— Nu-i un vis?

— Nu, n-a fost un vis, rosti Erica.

Apoi nu mai ştiu ce să spună. Se aşeză lângă Charlotte pe canapea, o luă pe Maia în braţe şi-şi

cuprinse prietena pe după umeri. Simţi tricoul umed al acesteia atingându-i pielea şi se întrebă dacă să îndrăznească a-i sugera lui Niclas să-i dea o mână de ajutor lui Charlotte, pentru a face un duş şi a se schimba.

— Mai vrei o pastilă? spuse Niclas, neîndrăznind să-şi privească măcar soţia, după ce fusese deja respins fără menajamente.

— Gata cu pastilele, zise Charlotte, scuturând iar puternic din cap. Trebuie să am mintea limpede.

— Vrei să faci un duş? întrebă Erica. Sunt sigură că mama ta sau Niclas te vor ajuta cu plăcere.

— N-ai putea să mă ajuţi tu? rosti Charlotte cu o voce care, cu fiecare frază, părea din ce în ce mai pătrunzătoare.

Erica ezită pentru o clipă, după care spuse:

— Bineînţeles.

Cu Maia într-o mână, ea o ajută pe Charlotte să se ridice de pe canapea şi o conduse afară din sufragerie.

— Unde e baia? întrebă Erica.

Tăcut, Niclas arătă cu degetul spre o uşă de la capătul holului.

Drumul până acolo păru interminabil. Când trecură pe lângă bucătărie, Lilian le observă. Era pe punctul de a deschide gura şi a da drumul unei salve, când apăru Niclas, reducând-o la tăcere, dintr-o privire. Erica auzi venind dinspre bucătărie un murmur agitat, însă nu îi dădu prea multă atenţie. Important era ca prietena sa să se simtă mai bine, iar ea credea cu fermitate în proprietăţile tonice ale unui duş şi ale unui schimb proaspăt de haine.

Strömstad, 1923

Nu era pentru prima dată când Agnes ieşea pe furiş din casă. Era atât de simplu. Doar deschidea fereastra, se căţăra pe acoperiş, apoi o lua în jos, pe copacul a cărui coroană deasă se afla exact lângă casă. Era floare la ureche. Însă după ce se gândi bine, hotărî să nu poarte rochie, ceea ce ar fi făcut dificil căţăratul în copaci. În schimb, optase pentru o pereche de pantaloni strâmţi, care să-i evidenţieze şoldurile.

Se simţi ca mânată de un val gigantic, căruia nici nu dorea, nici nu putea să-i reziste. Era atât înfricoşător, cât şi plăcut să nutrească sentimente aşa de puternice faţă de cineva şi realiză că pasiunile trecătoare pe care le luase în serios pe vremuri nu fuseseră decât fleacuri. Ceea ce simţea în momentul acela reprezentau trăirile unei femei mature şi erau mult mai puternice decât şi-ar fi putut vreodată închipui. De-a lungul nenumăratelor ceasuri pe care, începând cu dimineaţa aceea, le petrecuse cugetând, ea fusese, uneori, destul de ageră încât să priceapă că văpaia din pieptul său era datorată în mare parte năzuinţei pentru fructul oprit. Chiar şi aşa, sentimentul era de netăgăduit, iar fetei nu îi stătea în fire să-şi refuze vreun lucru. Nu intenţiona să înceapă să o facă în momentul acela, cu toate că nu avea un plan concret. Avea doar conştientizarea obiectului dorit şi a faptului ca îl voia chiar atunci. Consecinţele nu erau ceva de care să fi ţinut vreodată cont şi, în definitiv, lucrurile avuseseră întotdeauna tendinţa de a se rezolva în favoarea ei, aşa că de ce nu ar fi făcut-o şi de data respectivă?

Nici măcar nu luase în considerare gândul că poate Anders nu o dorea. Nu întâlnise până atunci vreun bărbat care să fi rămas indiferent în faţa ei. Bărbaţii erau precum merele într-un pom, iar ea nu trebuia decât să întindă mâna şi să-i culeagă, deşi înclina să admită că probabil mărul acela avea să prezinte un risc mai mare decât celelalte.

Sărutase bărbaţi însuraţi, fără ca tatăl ei să ştie, iar de câteva ori mersese şi mai departe, însă cu toţii fuseseră mai puţin periculoşi decât bărbatul pe care urma să-l întâlnească. Măcar ei făcuseră parte din aceeaşi clasă socială cu ea. Cu toate că s-ar fi iscat, probabil, un scandal dacă ar fi ieşit la iveală legăturile cu vreunul dintre ei, aceste chestiuni ar fi fost privite cu o oarecare indulgenţă. Dar un om din clasa muncitoare! Un cioplitor în piatră. Nici că ar fi îndrăznit cineva să aibă asemenea gânduri. Pur şi simplu, nu le-ar fi putut trece prin minte.

Însă ea se săturase de bărbaţii de rangul său. Fără coloană vertebrală, palizi, cu strângeri puhave de mână şi cu voci ascuţite. Niciunul dintre ei nu era bărbat precum cel pe care urma să-l întâlnească. Se înfioră când îşi aminti senzaţia mâinii lui aspre.

Nu fusese uşor să afle unde locuia, fără a trezi suspiciuni. Dar o privire fugară asupra fluturaşilor de salariu, într-un moment când nu o vedea nimeni, îi oferise adresa, apoi, uitându-se pe la geamuri, ea reuşise să îşi dea seama în ce cameră stătea.

Prima pietricică nu produse nicio reacţie, iar fata aşteptă o clipă, de teamă să n-o trezească pe bătrâna proprietăreasă. Însă nimeni nu mişcă în casa aceea. Se opri pentru a se aranja în lumina diafană a lunii. Alesese haine simple, închise la culoare, spre a nu scoate în evidenţă diferenţa lor de statut social. Tot din acelaşi motiv, îşi împletise părul şi îl strânsese în vârful capului, într-una din acele coafuri simple, atât de comune printre femeile din clasa muncitoare. Mulţumită de rezultat, culese o nouă pietricică de pe potecă şi o zvârli în geam. De data aceea, văzu o umbră mişcându-se înăuntru, iar inima îi sări din piept. Euforia vânătorii îi pompă adrenalină în corp, iar Agnes îşi simţi obrajii îmbujorându-se. Când el deschise, confuz, fereastra, fata se furişă în spatele

tufei de liliac ce acoperea parţial geamul şi inspiră profund. Vânătoarea începuse.

Capitolul 6

Patrik părăsi biroul lui Mellberg cu inima grea şi cu pasul aşijderea. Ce mai neghiob! Acela fu gândul care-i veni imediat în minte. Înţelesese destul de bine că Ernst îi fusese băgat pe gât de către comisar din simplă ură. Dacă n-ar fi fost atât de tragică, situaţia aproape că s-ar fi putut cataloga drept una comică. Cât de stupid putea să fie!

Patrik intră în biroul lui Martin, cu un limbaj corporal ce semnala faptul că lucrurile nu merseseră conform aşteptărilor.

— Ce-a zis? întrebă Martin, cu o presimţire sumbră în voce.

— Din nefericire, nu se poate lipsi de tine. Trebuie să lucrezi în continuare la nu ştiu ce furturi de maşini. Dar se pare că nu-l deranjează defel să se lipsească de Ernst.

— Glumeşti, spuse Martin pe un ton scăzut, având în vedere că Patrik nu închisese uşa în urma sa. Tu şi Lundgren o să lucraţi împreună?

Patrik dădu mohorât din cap.

— Aşa s-ar părea. Dacă l-am cunoaşte pe criminal, i-am putea trimite o telegramă, să-l felicităm. Ancheta asta se va duce de râpă dacă nu-l voi putea ţine pe Ernst cât mai departe cu putinţă.

— Ah, la naiba! zise Martin, iar Patrik nu putu decât să-i dea dreptate.

După o clipă de tăcere, se lovi cu palmele peste pulpe şi se ridică în picioare, încercând să-şi adune puţin entuziasm.

— Bănuiesc că n-am ce face, decât să mă apuc de treabă.

— Cu ce intenţionai să începi?

— Păi, primul lucru va fi să-i informăm pe părinţii fetei cu privire la ultimele noutăţi şi să încercăm, precaut, să punem câteva întrebări.

— Îl iei şi pe Ernst cu tine? spuse Martin sceptic.

— Nu, cred că voi încerca să mă furişez de unul singur. Să sperăm că voi putea aştepta până mai târziu pentru a-l informa de schimbarea îndatoririlor sale.

Dar odată ieşit pe coridor, el realiză că Mellberg îi încurcase planurile.

— Hedström! îl zgârie pe urechi vocea plângăcioasă şi stridentă a lui Ernst.

Pentru un moment, lui Patrik îi trecu prin minte să fugă înapoi în biroul lui Martin şi să se ascundă, însă rezistă acelui impuls copilăresc. Măcar o persoană din acea nou-formată echipă de poliţie avea să fie nevoită să se comporte ca un adult.

— Aici!

Îi făcu semn lui Lundgren, care se îndreptă spre el. Înalt şi slab, şi cu o veşnică expresie ţâfnoasă pe faţă, Ernst nu era plăcut la vedere. Era bun la două lucruri: linguşeala şi mofturile. Nu avea nici temperamentul, nici abilitatea pentru munca obişnuită de poliţie. Iar după incidentul de cu o vară în urmă, Patrik îşi considera colegul de-a dreptul periculos din cauza nesăbuinţei şi a dorinţei sale de a epata. Iar acum era nevoit să îl aibă drept coleg pe Lundgren. Oftând adânc, el merse în întâmpinarea acestuia.

— Tocmai am vorbit cu Mellberg. A zis că fata a fost ucisă şi că noi vom conduce ancheta împreună.

Patrik păru iritat. Speră cu sinceritate ca Mellberg să nu fi decis a-i submina pe la spate autoritatea.

— Cred că Mellberg a spus că eu voi conduce ancheta, iar tu vei lucra alături de mine. Nu-i aşa? zise Patrik, cu dulceaţă în glas.

Lundgren privi în jos, însă nu destul de rapid încât colegul să-i rateze fulgerătoarea licărire de ură din priviri. Riscul pe care şi-l asumase Patrik păru să fi dat roade.

— Da, bănuiesc că aşa e, grăi Ernst, supărat. Ei bine, cu ce începem, şefule?

Rosti ultimul cuvânt cu un profund dispreţ, iar Patrik încleştă pumnii, frustrat. După cinci minute de parteneriat, îi venea deja să-i sară la beregată individului.

— Hai, să mergem în biroul meu.

Îl conduse şi se aşeză la birou. Ernst luă loc pe scaunul pentru vizitatori, întinzându-şi picioarele lungi.

Zece minute mai târziu, colegul fusese pus la curent cu toate informaţiile, iar cei doi îşi luară jachetele, pentru a merge spre casa unde locuiau părinţii Sarei.

Drumul cu maşina spre Fjällbacka avu loc într-o tăcere deplină. Niciunul nu avea ceva de spus celuilalt. Când urcară dealul şi virară spre aleea privată a familiei, Patrik recunoscu landoul ce stătea afară. Primul său gând fu: „La naiba!” Dar îşi revizui imediat reacţia. Prezenţa Ericăi putea fi bună pentru familie. Cel puţin, pentru Charlotte. Pentru ea îşi făcea grijile cele mai mari; nu ştia cum avea să reacţioneze la auzul ştirilor pe care i le aduceau. Oamenii se comportau atât de diferit. Întâlnise chiar rude care consideraseră că era mai bine că persoana dragă fusese ucisă şi că moartea acesteia nu fusese accidentală. Aveau pe cine da vina şi îşi puteau îndrepta furia spre un punct concret. Însă nu ştia dacă părinţii Sarei urmau să reacţioneze la fel.

Cu Ernst suflându-i în ceafă, Patrik merse până la uşa principală şi bătu cu precauţie. Deschise mama lui Charlotte, iar el îi putu observa tulburarea. Faţa îi era îmbujorată, iar ochii aveau o licărire oţelită ce-l făcu pe Patrik să spere că nu avea să o calce vreodată pe coadă.

Când îl recunoscu pe Patrik, ea făcu un efort vădit de a se controla şi adoptă, în schimb, o expresie întrebătoare.

— Poliţia? spuse ea, dându-se la o parte, spre a le permite să intre.

Patrik tocmai se pregătea să-şi prezinte colegul, când Ernst zise:

— Ne-am cunoscut.

Făcu semn cu capul spre Lilian, care îl salută, la rându-i, din priviri.

Ca să vezi, gândi Patrik. Bineînţeles că, având în vedere numărul de reclamaţii ce zburau între Lilian şi vecinul de alături, majoritatea celor de la secţia de poliţie o cunoscuseră deja. În ziua aceea însă, erau acolo cu o chestiune mult mai serioasă decât disputele meschine între vecini.

— Putem intra o secundă? întrebă Patrik.

Lilian aprobă şi îi conduse înspre bucătărie, unde Niclas era aşezat la masă. Acesta avea, la rândul lui, înflăcărarea mâniei în obraji. Patrik se uită după Charlotte şi Erica. Niclas observă şi spuse:

— Erica o ajută pe Charlotte la duş.

— Cum se simte Charlotte? întrebă Patrik, în vreme ce Lilian le turnă cafea lui şi colegului său, punându-le dinainte ceştile, pe masa din bucătărie.

— A fost complet pe altă lume. Însă vizita Ericăi a făcut minuni. E pentru prima oară de la… incident când Charlotte a fost în stare să se ridice, să facă un duş şi să-şi schimbe hainele, spuse el ezitând.

Înăuntrul lui Patrik se dădea o luptă. Să vorbească separat cu Niclas şi Lilian şi să o roage pe Erica să-i dea ea veştile lui Charlotte, sau era aceasta destul de puternică să li se alăture? Se hotărî asupra ultimei opţiuni. Dacă se pusese pe picioare şi avea, de asemenea, susţinerea familiei, atunci ar fi trebuit ca lucrurile să meargă bine. Şi, în definitiv, Niclas era doctor.

— De ce anume vă aflaţi aici? spuse confuz Niclas, aruncând o privire întrebătoare întâi lui Ernst, apoi lui Patrik.

— Cred că ar trebui să aşteptăm până când ni se poate alătura şi Charlotte.

Atât Lilian, cât şi Niclas părură mulţumiţi să aştepte, însă îşi aruncară o privire misterioasă, pripită. Cinci minute trecură în linişte. Având în vedere circumstanţele, taifasul ar fi părut nelalocul său.

Patrik se uită prin bucătărie. Era destul de plăcută, însă în mod evident reprezenta domeniul unei persoane cu un comportament obsesiv-compulsiv. Toate străluceau de curăţenie şi erau aranjate în şiruri drepte. Un pic diferită de bucătăria lui şi a Ericăi, unde, cel mai adesea, domnea un haos total în chiuvetă, în vreme ce coşul de gunoi dădea pe-afară de ambalajele mâncărurilor semipreparate ce se puteau încălzi la microunde. Apoi auzi o uşă deschizându-se şi apăru Erica, ţinând-o cu o mână pe Maia, care dormea. Lângă ea stătea Charlotte, proaspăt ieşită de sub duş. Privirea uimită de pe faţa Ericăi se transformă rapid într-una îngrijorată şi îşi trecu mâna cealaltă pe sub cotul lui Charlotte, îndrumându-şi prietena spre un scaun din bucătărie. Patrik nu ştia cum arătase Charlotte înainte de duş, însă în momentul acela ea căpătase puţină culoare în obraji, iar ochii îi erau limpezi şi vioi.

— Ce faceţi aici? întrebă Charlotte cu o voce încă răguşită după câteva zile petrecute alternând între ţipete şi tăcere.

Îl privi pe Niclas, care dădu din umeri pentru a indica faptul că nici el nu ştia.

— Am vrut să te aşteptăm înainte să…

Căutând cel mai bun mod de a exprima ce avea de zis, Patrik îşi găsea cu greu cuvintele. Din fericire, Ernst tăcu din gură şi-l lăsă pe el să trateze cu situaţia respectivă.

— Am primit noi informaţii cu privire la decesul Sarei.

— Aţi mai aflat ceva legat de accident? Ce anume? spuse nerăbdătoare Lilian.

— Se pare că nu a fost un accident.

— Ce vreţi să spuneţi? De ce n-ar părea un accident? zise Niclas, cu o frustrare evidentă.

— N-a fost deloc un accident. Sara a fost ucisă.

— Ucisă? Cum adică? Doar s-a înecat, nu-i aşa?

Charlotte păru confuză şi Erica o apucă de mână.

Maia încă dormea în braţele Ericăi, fără a fi conştientă de ce se petrecea în jurul ei.

— S-a înecat, dar nu în mare. Medicul legist nu i-a găsit apă sărată în plămâni, după cum s-ar fi aşteptat. Era apă de baie, pare-se că dintr-o cadă.

Tăcerea din jurul mesei părea explozivă. Patrik o privi cu îngrijorare pe Charlotte, iar Erica, vădit alarmată, îşi fixă ochii mari asupra chipului soţului său.

Patrik realiză că familia era în stare de şoc şi începu să pună cu precauţie întrebări, pentru a-i aduce înapoi la realitate. Consideră că reprezenta abordarea cea mai bună în momentul respectiv. Sau, cel puţin, aşa spera. În orice caz, aceea era meseria lui, şi atât de dragul Sarei, cât şi al familiei sale, trebuia să meargă mai departe cu interogatoriul.

— Aşadar, va trebui să parcurgem în detaliu şi cronologic tot ce a făcut Sara în dimineaţa respectivă. Cine a văzut-o ultimul?

— Eu, spuse Lilian. Eu am văzut-o ultima. Charlotte se odihnea la subsol, iar Niclas plecase la muncă, aşa că eu mă ocupam de Sara pentru o vreme. La puţin timp după ora nouă, a zis că se duce până acasă la Frida. Şi-a pus haina şi a ieşit. Mi-a făcut cu mâna când a plecat, zise Lilian, pe un ton searbăd, mecanic.

— „Puţin timp după ora nouă”? Aţi putea fi mai explicită? Era nouă şi douăzeci? Nouă şi cinci? Cât de aproape de ora nouă era? Va trebui luat în considerare fiecare minut, spuse Patrik.

Lilian se gândi bine.

— Cred că nouă şi zece. Însă nu pot spune cu siguranţă.

— În regulă, vom verifica dacă vreunii dintre vecini au văzut ceva, ca să putem confirma ora.

Făcu o însemnare în carneţel, apoi continuă:

— După aceea nu a mai văzut-o nimeni?

Clătinară din cap.

Brusc, Ernst întrebă:

— Aşadar, voi, ceilalţi, ce făceaţi între timp?

Patrik se schimonosi, blestemând în sinea lui tehnica de anchetare mai puţin sensibilă a colegului său.

— Ce vrea să spună Ernst e că procedurile de rutină ne obligă să vă întrebăm acelaşi lucru atât pe tine, Niclas, cât şi pe tine, Charlotte. După cum am zis, e doar o chestiune de rutină, doar pentru a vă exclude cât mai rapid posibil de pe lista suspecţilor.

Încercarea de a ameliora impactul întrebării colegului său păru a funcţiona. Atât Niclas, cât şi Charlotte răspunseră fără a da semne prea mari de frământare, lăsând impresia că-i acceptaseră explicaţia lui Patrik la incomoda întrebare.

— Eu eram la clinică, spuse Niclas. Încep munca la opt.

— Şi tu, Charlotte? întrebă Patrik.

— După cum a zis şi mama, eu mă întinsesem la subsol, pentru a mă odihni. Avusesem o migrenă, replică ea, cu o voce surprinsă, de parcă ar fi şocat-o faptul că în urmă cu câteva zile, aceea ar fi putut părea o problemă atât de mare în viaţa ei.

— Şi Stig era acasă. Se odihnea la etaj. E la pat de vreo două săptămâni, explica Lilian.

Dădea senzaţia că o iritase îndrăzneala lui Patrik şi a lui Ernst de a pune întrebări cu privire la activităţile familiei sale.

— A, da, Stig, la un moment dat va trebui să vorbim şi cu el, însă mai poate aştepta, spuse Patrik, care trebuia să recunoască faptul că uitase complet de soţul lui Lilian.

Urmă o tăcere lungă. Dintr-o altă cameră se auzi ţipătul unui copil, iar Lilian se ridică pentru a-l aduce pe Albin. La fel ca Maia, acesta dormise, în ciuda întregii harababuri. Atunci când Lilian îl aduse în bucătărie, el încă părea pe jumătate adormit şi avea expresia lui obişnuită. Femeia se aşeză din nou pe scaunul său, lăsându-şi nepotul să se joace cu lănţişorul de aur pe care ea îl purta la gât.

Ernst trase aer în piept şi păru gata să mai pună noi întrebări, însă o privire de avertizare din partea lui Patrik îl făcu să se oprească. În locul lui, continuă cu precauţie colegul.

— Vă vine în minte cineva care credeţi că ar fi vrut să-i facă rău Sarei?

Charlotte îi aruncă o privire neîncrezătoare şi spuse cu un glas răguşit:

— Cine să vrea să-i facă rău Sarei? Avea doar şapte ani.

Vocea i se frânse, însă făcu un efort vădit de a se controla.

— Aşadar, nimănui nu îi trece prin minte vreun motiv? Nimeni care să vă vrea răul, nimic de genul acesta?

Ultima întrebare o determină pe Lilian să ia cuvântul. Petele roşii de mânie pe care le avea pe faţă la venirea lor apărură din nou.

— Cineva care să ne vrea răul? Ba bine că nu. Există o singură persoană care se potriveşte acestei descrieri, vecinul nostru, Kaj. Ne urăşte familia şi a făcut tot posibilul să ne facă viaţa un calvar timp de ani întregi!

— Nu fi absurdă, mamă, spuse Charlotte. Tu şi Kaj vă certaţi între voi de ani întregi, dar de ce-ar vrea să-i facă rău Sarei?

— Omul ăla e în stare de orice. E un psihopat, ţin să vă spun. Şi aruncaţi o privire mai atentă la fiul lui, Morgan. Nu e întreg la cap, iar oamenii de genul ăla sunt capabili de orice. Uitaţi-vă doar la toţi nebunii cărora li s-a dat drumul pe străzi, uitaţi-vă ce-au făcut. Dacă cineva ar avea cât de cât minte, băiatul ăla s-ar afla după gratii!

Niclas îi atinse braţul, spre a o calma, însă nu avu niciun efect. Albin scânci, la auzul tonului lor.

— Kaj mă urăşte, din simplul motiv că a găsit într-un final pe cineva care îndrăzneşte să-l contrazică. Se crede mare şmecher doar pentru că a fost managerul unei companii şi a avut bani grămadă. De-aia el şi nevastă-sa se pot muta aici şi toţi oamenii din oraş îi tratează ca pe nişte capete încoronate. E complet nesăbuit, aşa că nu aş exclude nimic.

— Potoleşte-te, mamă!

Vocea lui Charlotte căpătă o severitate nouă, iar femeia îşi privi sfidător mama.

— Nu te da în stambă.

Izbucnirea fiicei sale o făcu pe Lilian să se oprească din vorbit. Îşi încleştă, mânioasă, fălcile, însă nu îndrăzni să o contrazică.

— Aşadar – ezită Patrik, puţin şocat de remarcile vehemente ale lui Lilian – în afară de vecinul dumneavoastră, nu vă vine în minte nimeni care să aibă ceva împotriva familiei?

Dădură cu toţii din cap. Patrik îşi închise carneţelul.

— Ei bine, atunci nu mai avem întrebări pentru moment. Încă o dată vreau să spun cât de mult regret pierderea dumneavoastră.

Niclas încuviinţă din cap şi se ridică pentru a-i conduce pe poliţişti spre ieşire. Patrik se întoarse către Erica.

— Rămâi sau vrei să te duc acasă?

Cu privirea aţintită asupra lui Charlotte, Erica răspunse:

— Voi mai sta aici pentru o vreme.

Afară, în faţa uşii, Patrik se opri pentru a trage adânc aer în piept.

Stig auzi la parter voci înălţându-se şi coborând. Se întrebă cine venise în vizită. Ca de obicei, nimeni nu se obosise să-l pună la curent cu evenimentele. Dar poate că era mai bine aşa. Sincer să fie, nu ştia dacă ar fi fost în stare să îndure toate detaliile cu privire la cele întâmplate. Într-un fel, era mai plăcut să stea în pat acolo, în coconul său privat, lăsându-şi mintea să proceseze în pace şi linişte toate sentimentele provocate de moartea Sarei. Într-un mod straniu, boala îi uşura felul în care suporta necazul. Durerea fizică îi asalta mereu conştiinţa, alungând puţin chinurile sufleteşti.

Cu un efort, Stig se întoarse în pat, fixându-şi privirea asupra peretelui. O iubise pe fetiţă ca pe propria-i nepoată. Bineînţeles, observase că aceasta putea fi dificilă şi capricioasă, însă niciodată atunci când urca la etaj, să-l vadă pe el. Era ca şi cum ar fi simţit instinctiv gravitatea bolii ce-i devasta trupul. Dăduse dovadă de respect atât faţă de el, cât şi de suferinţa lui. Era, probabil, singura care cunoştea starea cumplită în care se afla Stig. Faţă de ceilalţi, el depusese toate eforturile pentru a nu arăta cât de mult suferă. Atât tatăl, cât şi bunicul său sfârşiseră de-o moarte abjectă şi înjositoare, într-o cameră aglomerată de spital, soartă pe care intenţiona să o evite cu orice preţ. Aşa că, în faţa lui Lilian şi a lui Niclas, reuşise întotdeauna să-şi adune ultimele rezerve de energie şi să clădească o faţadă relativ stăpânită. Iar boala părea să-l ajute să rămână departe de spital. La intervale de timp, el se refăcea, simţindu-se probabil un pic mai slăbit decât în mod normal, dar pe deplin capabil de a funcţiona în împrejurări de zi cu zi. Însă de fiecare dată se

îmbolnăvea la loc şi ajungea înapoi în pat, pentru alte câteva săptămâni. Niclas începuse să devină din ce în ce mai îngrijorat, dar slavă Domnului, Lilian reuşise până atunci să-l convingă că era mai bine ca Stig să rămână acasă.

Soţia sa era un adevărat dar de la Dumnezeu. Bineînţeles că avuseseră partea lor de conflicte de-a lungul celor peste şase ani de când erau căsătoriţi, iar uneori ea putea fi o femeie extrem de dură, însă latura sa cea mai frumoasă şi mai tandră părea a ieşi la iveală atunci când îi purta lui de grijă. De când se îmbolnăvise, trăiseră într-o relaţie cum nu se putea mai simbiotică. Ei îi plăcea să aibă grijă de el, iar lui îi plăcea ca ea să o facă. Îi venea greu să-şi imagineze că fuseseră la un pas de-a o lua pe căi separate. Dintotdeauna îşi spusese că nu exista vreun lucru într-atât de rău încât să nu aducă după sine şi un pic de bine. Însă aceasta se întâmpla înainte ca ei să fie loviţi de nenorocirea cea mai cumplită cu putinţă. Nu putea afla niciun lucru bun în ea.

Fetiţa înţelesese în ce stare se afla. Mâna catifelată cu care-i atinsese obrazul lăsase în urmă-i o căldură pe care încă o putea simţi. Obişnuia să stea pe marginea patului şi să-i povestească tot ce se întâmplase în ziua respectivă, iar el dădea din cap şi asculta, absorbit. O trata ca pe un egal, nu ca pe un copil. Ea apreciase asta.

Era de neconceput faptul că nu mai era.

Închise ochii şi se lăsă purtat de un nou val puternic de durere.

Strömstad, 1923

Era o toamnă stranie. Anders nu se mai simţise niciodată aşa de extenuat şi, cu toate acestea, atât de plin de energie. Agnes părea a-i insufla forţe noi, iar el se întreba uneori cum de

reuşise să-şi menţină trupul în stare de funcţionare, înainte ca fata să apară în viaţa lui.

După acea primă seară, când ea îşi luase inima-n dinţi şi venise la fereastra lui, întreaga sa existenţă se transformase. În zilele acelea, soarele răsărea doar la venirea lui Agnes şi apunea odată ce îşi luau rămas-bun. În prima lună se abordaseră cu precauţie. Ea era foarte sfioasă şi tăcută, iar pe el încă îl uimea faptul că fata îndrăznise să facă primul pas. Nu-i stătea în caracter să fie aşa directă, iar gândul că, de dragul lui, ea se abătuse într-atât de la principiile sale îl făcea să se simtă învăluit de toropeală.

Ar fi recunoscut de bunăvoie că la început ezitase. Detectase probleme la orizont şi nu putea distinge decât imposibilitatea situaţiei. Cu toate acestea, sentimentul din adâncul său era atât de trainic, încât reuşise cumva să se convingă de faptul că totul avea să se termine cu bine. Iar ea deborda de încredere. Când fata îşi rezema capul de umărul său, iar mâna-i poposea într-a lui, el avea senzaţia că putea să mute munţii din loc pentru ea.

Nu existau multe clipe în care să se poată întâlni. El ajungea acasă de la carieră abia seara târziu, apoi era nevoit să se trezească dis-de-dimineaţă pentru a merge din nou la muncă. Dar ea găsea mereu o cale şi el o iubea pentru asta. Făcuseră multe plimbări pe la marginea oraşului, la adăpostul întunericului şi, în ciuda frigului aspru al toamnei, găsiseră de fiecare dată câte un locşor uscat, unde să poată stea şi să se sărute. Până ca mâinile să înceapă a le fugi pe sub haine, înaintase deja mult în luna noiembrie, iar ei ştiură că ajunseseră la o răscruce.

El aduse prudent în discuţie subiectul viitorului. Nu voia ca fata să dea de necazuri, o iubea mult prea mult, însă în acelaşi timp, trupul său îl mâna să aleagă făgaşul ce avea să ducă la uniunea lor. Cu toate acestea, încercările de-a

vorbi despre chinurile sale fură înăbuşite de-un sărut din partea ei.

— Hai să nu vorbim despre asta, spuse ea, sărutându-l din nou. Când vin mâine la tine acasă, să nu ieşi afară. În schimb, lasă-mă pe mine să intru.

— Dar cum rămâne cu fereastra? zise el, înainte ca fata să-l întrerupă din nou cu un sărut.

— Şşt, spuse ea. Vom fi tăcuţi ca doi peşti.

Îi dezmierdă obrazul, apoi continuă:

— Doi peştişori tăcuţi care se iubesc.

— Dar cum rămâne cu… zise el în continuare, agitat, dar şi nerăbdător, în acelaşi timp.

— Nu te mai gândi atât de mult, spuse ea zâmbind. Hai să trăim prezentul. Cine ştie, mâine am putea fi morţi.

— O, nu, nu vorbi aşa, zise el, trăgând-o mai aproape.

Fata avea dreptate. El gândea prea mult.

Capitolul 7

— Probabil c-ar fi bine să terminăm odată şi cu asta, oftă Patrik.

— Nu văd rostul, bombăni Ernst. Lilian şi Kaj se ceartă de ani de zile, însă îmi vine greu să cred că era un motiv destul de bun pentru a o ucide pe fată.

Patrik fu luat prin surprindere.

— Pari să îi ştii. Am avut aceeaşi senzaţie şi atunci când Lilian ne-a deschis uşa.

— Îl cunosc doar pe Kaj, afirmă ursuz Ernst. Câţiva dintre noi ăştia mai bătrâni ne întâlnim uneori la o partidă de cărţi.

Patrik se încruntă.

— E nevoie să-mi fac griji? Sincer să fiu, nici măcar nu sunt sigur că ar trebui să faci parte din anchetă, având în vedere circumstanţele.

— Aiureli, spuse Ernst pe-un ton acru. Dacă vreo obiecţie minoră ne-ar împiedica să lucrăm la un caz, atunci n-am mai putea ancheta nimic. Toţi se cunosc între ei în oraşul ăsta, o ştii la fel de bine ca şi mine. Iar eu sunt destul de capabil ca să-mi păstrez separate munca şi viaţa privată.

Pe Patrik nu-l satisfăcu prea mult răspunsul, însă ştia, de asemenea, că Ernst avea dreptate, până într-un anumit punct. Oraşul era atât de mic, încât toţi aveau legături între ei, aşa că nu ar fi fost posibil să folosească asta drept scuză pentru îndepărtarea unui agent din anchetă. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, s-ar fi datorat prezenţei unei relaţii mult mai strânse. Păcat, însă. Pentru o clipă, el se înseninase, văzând şansa de-a scăpa de Lundgren.

Mergând unul lângă celălalt, se apropiară de casa alăturată. O perdea flutură la geamul de lângă

uşă, însă reveni aşa de brusc la loc, încât nu fură în stare să vadă cine stătuse dindărătul ei.

Patrik studie casa, „punctul de atracţie”, după cum o numise Lilian. O văzuse în fiecare zi, în vreme ce trecuse înainte şi-napoi cu maşina, în drum spre casă, însă niciodată nu-i acordase atenţie. Hotărâse că nu era prea atrăgătoare. Avea un design modern, cu multă sticlă şi cu unghiuri artificiale. Părea că unui arhitect i se dăduse mână liberă, iar Patrik se văzu nevoit să admită că Lilian avea dreptate, până într-un punct. Casa era perfectă pentru revista *Sköna Hem*[7], dar se potrivea în vechiul cartier precum un adolescent la o sindrofie de pensionari. Cine-o fi zis că banii şi bunul-gust mergeau mână-n mână? Probabil că arhitectul oraşului fusese orb în ziua în care aprobase proiectul de construcţie.

Patrik se întoarse către colegul său.

— Cu ce se ocupă Kaj? Având în vedere că e acasă ziua, în mijlocul săptămânii? Lilian a zis cum că ar fi un fel de manager.

— A vândut compania şi s-a pensionat anticipat, spuse Ernst, al cărui ton era încă arţăgos, deoarece îi fusese pus la îndoială profesionalismul. Dar încă mai antrenează echipa de fotbal. De fapt, chiar se şi pricepe. Ar fi devenit profesionist în tinereţe, dar a suferit nu ştiu ce accident, care a împiedicat asta. Şi din nou zic, e o pierdere de vreme. Kaj Wiberg e un tip de treabă, iar cine zice altfel minte. Totul e, pur şi simplu, ridicol.

Patrik îi ignoră comentariile şi continuă să urce treptele principale.

Sunară la uşă, apoi aşteptară. Curând auziră paşi, iar uşa le fu deschisă de un bărbat despre care Patrik presupuse că e Kaj. Acesta se însenină la vederea lui Ernst.

— Bună, Lundgren, cum merge treaba? Nu jucăm cărţi astăzi, nu?

Zâmbetul larg îi pieri brusc atunci când văzu că niciunul nu reacţionă. Dădu ochii peste cap.

— Ce-a mai scornit zgripţuroaica de data asta?

Îi conduse în sufrageria mare, spaţioasă şi se aşeză greoi într-un fotoliu, făcându-le semn să ia loc pe canapea.

— Nu că nu mi-ar părea rău pentru ce li s-a întâmplat; e o adevărată tragedie. Dar e incredibil că are în continuare chef de harţă cu noi, chiar şi în împrejurările astea. Cred că asta spune multe despre ce fel de persoană e.

Patrik ignoră acest comentariu şi îl studie pe bărbatul aflat dinainte-i. Era uscăţiv, de înălţime medie, cu fizicul unui ogar şi cu păr cărunt, tuns scurt. Totuşi, avea ceva destul de greu de definit – era genul de persoană pe care martorii nu ar fi putut-o descrie, în caz că ar fi spart o bancă.

— Trecem pe la toţi vecinii care ar fi putut vedea ceva. Nu are nimic de-a face cu disputele dumneavoastră.

Dinainte chiar de-a intra, Patrik luase hotărârea să nu spună nimic cu privire la acuzaţiile directe făcute de Lilian.

— Înţeleg, zise Kaj, pe un ton oarecum dezamăgit.

Dovadă clară a faptului că disputa cu vecina sa devenise un element constant şi aproape esenţial din viaţa lui.

— Dar ce-i cu întrebările? continuă el. E tragic faptul că fetiţa s-a înecat, însă poliţia nu prea mai are ce să investigheze. Cu siguranţă că nu mai aveţi ce face, râse el înfundat, dar îşi schimbă rapid expresia când văzu că lui Patrik nu i se păruse deloc amuzantă situaţia.

Apoi ceva îi deveni clar.

— Mă înşel cumva? Se zice că fata s-a înecat, dar ştiţi cum vorbeşte lumea. Dacă poliţia umblă să pună întrebări, asta nu poate însemna decât o cauză diferită a morţii. Am sau n-am dreptate? spuse el entuziasmat.

Patrik îi aruncă o privire dezgustată. Ce-aveau oamenii? Cum de puteau considera moartea unei fetiţe drept un lucru captivant? Nu mai exista pic de bun-simţ? Se forţă să păstreze o expresie neutră atunci când îi răspunse lui Kaj.

— Ei bine, e parţial adevărat. Nu pot intra în detalii, dar se pare că Sara Klinga a fost ucisă, aşa că e de maximă importanţă să aflăm tot ce-a făcut în ziua respectivă.

— Ucisă, rosti Kaj. Ce îngrozitor!

Expresia îi era compătimitoare, însă Patrik putea simţi, mai degrabă decât putea vedea, că înduioşarea nu avea rădăcini prea adânci.

Fu nevoit să-şi reprime dorinţa de a-l pălmui pe Kaj. Compătimirea prefăcută a acestuia i se părea odioasă, dar nu spuse decât:

— După cum am zis, nu pot intra în detalii, însă dacă aţi văzut-o pe Sara luni dimineaţă, e important să aflăm unde şi când. Pe cât de exact vă amintiţi.

Kaj se încruntă, gânditor.

— Ia să văd, luni. Da, am zărit-o cândva în dimineaţa respectivă, însă nu pot spune cu exactitate când. A ieşit din casă şi a tulit-o. Copilul ăla nu putea niciodată să meargă ca tot omul, sărea mereu în sus şi-n jos, ca o minge de cauciuc dată naibii.

— Ai văzut în ce direcţie s-a îndreptat? spuse Ernst, vorbind pentru prima dată de când veniseră. Kaj îl privi amuzat; pesemne că-i părea hazliu să-şi vadă tovarăşul de cărţi în rolul său profesional.

— Nu, doar am văzut-o mergând în jos, pe alee. Înainte să ţopăie mai departe, s-a întors şi a făcut cuiva cu mâna, însă n-am văzut în ce direcţie a luat-o.

— Şi nu vă aduceţi aminte cât era ceasul? întrebă Patrik.

— Nu prea, trebuie să fi fost în jur de nouă. Îmi pare rău, nu pot fi mai precis.

Patrik ezită pentru o clipă, înainte să continue.

— Înţeleg că dumneavoastră şi Lilian Florin nu sunteţi în cele mai bune relaţii.

Kaj pufni iritat.

— Da, puteţi spune asta, cu siguranţă. Probabil că nimeni nu ar putea rămâne în „bune relaţii" cu scorpia aia.

— Există vreun motiv special pentru acest… antagonism? întrebă Patrik, căutând cuvântul potrivit.

— Nu că ar fi nevoie de vreun motiv special pentru a te certa cu Lilian Florin, dar întâmplarea face ca eu să am chiar o scuză bună. Necazurile au început de îndată ce am cumpărat terenul şi ne-am pregătit să construim o casă aici. A avut obiecţii cu privire la design şi a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a opri construcţia. A aţâţat bine la proteste, trebuie să recunosc.

Râse pe înfundate.

— Proteste în Fjällbacka. Ia uitaţi-vă ce mai tremur!

Kaj deschise larg ochii şi se prefăcu a-i fi teamă, apoi izbucni în râs. După aceea, se reculese şi continuă:

— Ei bine, fireşte că am reuşit să-i punem capac, deşi ne-a costat şi timp, şi bani. Însă de atunci, se ţin una după alta. Şi sunt sigur că ştiţi până unde e în stare să meargă. Pur şi simplu, a fost un calvar în toţi aceşti ani.

Se lăsă pe spate şi stătu picior peste picior.

— N-aţi fi putut vinde casa şi să vă mutaţi în altă parte? rosti cu precauţie Patrik, însă întrebarea aprinse o scânteie în privirea lui Kaj.

— Să ne mutăm? N-ai să vezi aşa ceva! Nu i-aş da niciodată satisfacţia. Dacă ar fi vorba să se mute cineva, aceea ar trebui să fie ea. Acum aştept veşti de la Curtea de Apel.

— Curtea de Apel? întrebă Patrik.

— Au construit un balcon fără a consulta întâi Codul Construcţiilor, aşa că e ilegal. Va trebui dărâmat de-îndată ce apare verdictul. Asta se va întâmpla cât de curând, şi abia aştept să-i văd figura lui Lilian, se împăună Kaj.

— Nu credeţi că momentan au griji mai mari decât existenţa sau nonexistenţa unui balcon? nu se putu abţine Patrik din a strecura o replică.

Faţa lui Kaj se întunecă.

— Bineînţeles că nu sunt insensibil la tragedia lor, dar unde-i lege nu-i tocmeală. Iar acele chestiuni nu au nicio treabă cu justiţia, adăugă el, căutând din priviri sprijinul lui Ernst.

Acesta încuviinţă din cap, oferindu-i lui Patrik un nou motiv de îngrijorare în legătură cu potrivirea sa în ancheta respectivă. Existau deja destule lucruri care să-i provoace nelinişte, chiar şi înainte de-a se dovedi că Ernst era prieten cu una dintre persoanele de pe lista celor ce trebuiau intervievaţi.

Fură nevoiţi să se despartă pentru a acoperi toate casele din vecinătate. Ernst bombăni în vreme ce-şi târî picioarele, prin vântul aspru. Trupul său înalt părea a sta destul de bine în calea vântului, iar subţirimea lui îl făcea să se legene înainte şi-napoi, în încercarea de a-şi păstra echilibrul. Din fundul gurii, el simţi gust de fiere. Era din nou obligat să primească ordine de la un puşti mucos, care avea pe jumătate vârsta lui. Pentru Ernst reprezenta un mister. Cum se făcea că anii săi de experienţă şi competenţă erau mereu trecuţi cu vederea? Singura explicaţie ce-i venea în minte era existenţa unei conspiraţii. Motivul sau capul răutăţilor îi erau puţin neclare, însă asta nu îl deranja. Din câte se părea, el era privit drept o ameninţare tocmai din cauza virtuţilor pe care era conştient că le poseda.

Bătutul pe la uşi era teribil de plictisitor şi ar fi preferat să fie înăuntru, la căldură. În plus, oamenii nu aveau nimic util de zis. Nimeni nu o

văzuse pe fetiţă în dimineaţa aceea, iar lumea nu putea decât să comenteze asupra gravităţii situaţiei. Iar Ernst se vedea nevoit să le dea dreptate. Avusese noroc că nu fusese niciodată destul de nătâng încât să aibă copii. Considera, de asemenea, că reuşise să păstreze distanţa şi faţă de femei, reprimând în mod eficient adevărul că de fapt acestea nu se arătaseră prea interesate de el.

Se uită în treacăt spre Hedström, care se ocupa de casele aflate la dreapta de familia Florin. Uneori îl rodea să-i tragă un pumn în nas colegului său. Observase privirea lui Hedström când acesta fusese nevoit să-l ia după el în dimineaţa aceea. De fapt, asta îi dăduse lui Ernst un scurt moment de satisfacţie. Altminteri, Hedström şi Molin, fiind prieteni la cataramă, refuzau să asculte de colegii mai în vârstă, precum el şi Gösta. Ei bine, probabil că Gösta nu reprezenta cel mai bun exemplu de poliţist, fu nevoit să admită Ernst, însă mulţii ani petrecuţi în poliţie cereau respect. Şi nu era de mirare că în situaţia curentă, el îşi pierduse interesul faţă de slujba sa. Gândindu-se mai bine la asta, Ernst concluzionă că probabil era vina tinerilor poliţişti pentru faptul că nu avea chef de muncă şi făcea tot posibilul să se furişeze în pauze. Era un gând încurajator. Bineînţeles că vina nu îi aparţinea lui. Nu că n-ar fi avut sentimente bruşte de vinovăţie din cauza randamentului său neimpresionant de la muncă, însă era plăcut că pusese în sfârşit punctul pe i. Esenţa problemei, cum s-ar zice. Totul se petrecea din cauza acelor puşti mucoşi. Dintr-odată, viaţa păru mult, mult mai bună. Bătu la uşa următoare.

Frida îşi pieptăna grijuliu păpuşa. Era important să arate bine, fiindcă se ducea la o petrecere. Masa din faţa ei era deja aranjată cu cafea şi prăjituri. Ceşcuţe din plastic, cu farfurii deosebite, de culoare roşie. Fireşte că erau prăjituri

imaginare, dar păpuşile nu puteau mânca din cele reale, aşa că nu avea vreo importanţă.

Jocul cu păpuşile i se păruse mereu prostesc Sarei. Spunea că ele nu se mai aflau la vârsta pentru aşa ceva. Păpuşile erau pentru bebeluşi, afirmase Sara, dar Frida adora să se joace cu ele. Uneori, Sara putea fi atât de obositoare. Trebuia să decidă ea mereu. Totul să fie pe placul ei, altminteri s-ar fi îmbufnat şi ar fi stricat lucruri. Mama se înfuria cumplit când Sara îi distrugea lucrurile Fridei. Atunci Sara trebuia să meargă acasă, iar mama îi suna pe părinţii acesteia, cu o voce care îi părea atât de mânioasă. Însă atunci când Sara se purta frumos cu Frida, ea o plăcea mult, aşa că dorea în continuare să se joace cu ea. Sperând doar ca fata să fie drăguţă.

Nu înţelegea ce se întâmplase cu Sara. Mama îi explicase că murise, înecată în mare, dar unde se afla? în Rai, spusese Mama, dar Frida stătuse vreme îndelungată cu privirea spre ceruri, fără însă a o vedea pe Sara. Era sigură că dacă s-ar fi aflat acolo, i-ar fi făcut cu mâna. Şi cum nu-i făcuse, trebuia să însemne că nu era acolo. Aşadar, întrebarea era: unde se afla? Nu putea să dispară, pur şi simplu, nu? Cum ar fi fost să dispară mama aşa? Frida se înfioră. Dacă Sara putea dispărea, atunci şi mămicile puteau dispărea? Îşi ţinu strâns la piept păpuşa, încercând să îndepărteze gândul urât.

Mai era ceva care o punea pe gânduri. Mama spusese că domnii în vârstă care sunaseră la uşă şi le spuseseră despre Sara erau poliţişti. Frida ştia că la poliţie trebuia să spui tot. Nu era voie să minţi niciodată. Dar îi făgăduise prietenei sale să nu spună nimănui despre bărbatul acela rău. Trebuia să-şi ţină promisiunea faţă de cineva care nu mai era? Dacă Sara dispăruse, atunci n-ar fi aflat că Frida povestise despre omul acela bătrân. Dar dacă s-ar fi întors şi-ar fi auzit că Frida îşi dăduse drumul la gură? Ar fi fost mai mânioasă ca

niciodată. Ba chiar ar fi putut începe să zdrobească totul în camera Fridei, printre care şi păpuşa. Frida hotărî că era mai bine să nu spună nimic despre bărbatul cel rău.

— Flygare, ai o clipă liberă?

Patrik avusese grijă să bată la uşa lui Gösta, însă îşi văzu colegul închizând grăbit un joc de golf pe computer.

— Da, cred că am câteva minute, spuse Gösta posac, mai mult decât conştient că Patrik îi surprinsese ocupaţia nu tocmai nobilă din timpul orelor de lucru. E în legătură cu fata? continuă el pe un ton mai amabil. Am auzit de la Annika cum că n-ar fi fost un accident. De groază, spuse el, dând din cap.

— Da, eu şi Ernst tocmai am fost să stăm de vorbă cu familia, zise Patrik, luând loc pe scaunul pentru vizitatori. I-am anunţat că de acum e ancheta unei crime. Am întrebat toţi membrii familiei unde se aflau în momentul dispariţiei Sarei şi dacă ştiau vreo persoană care ar fi vrut să le facă rău.

Gösta îi aruncă o privire întrebătoare lui Patrik.

— Crezi că vreun membru al familiei ar fi putut s-o ucidă?

— Momentan, nu cred nimic. În orice caz, e important să-i eliminăm cât mai curând posibil din anchetă. În acelaşi timp, va trebui să verificăm dacă există prin zonă indivizi cu infracţiuni sexuale.

— Din câte mi-a spus Annika, am crezut că fetiţa n-a fost violată, spuse Gösta.

— Nu, din câte a văzut medicul legist, nu, însă o fetiţă care a fost ucisă…

Patrik nu îşi termină propoziţia, dar Gösta înţelese ce voia să spună. Existaseră în presă mult prea multe poveşti cu privire la exploatarea copiilor, încât ei să ignore posibilitatea.

— Pe de altă parte, spre surprinderea mea, am căpătat numaidecât un răspuns la întrebarea dacă ştiau pe cineva care ar fi vrut să le facă rău, continuă Patrik.

Gösta îşi ridică mâna.

— Lasă-mă să ghicesc: Lilian l-a aruncat pe Kaj în groapa cu lei.

Patrik se încruntă puţin la auzul expresiei.

— Mda, bănuiesc că i-ai putea spune şi aşa. În orice caz, nu pare a fi pic de dragoste între ei. Am periat cartierul şi am avut o discuţie informală şi cu Kaj. Poţi spune liniştit că există pe dedesubt multă ranchiună veche.

Gösta pufni din nas.

— „Pe dedesubt” nu e expresia pe care aş folosi-o. E un conflict ce se desfăşoară de aproape zece ani, în văzul tuturor. Iar eu, personal, m-am săturat de el.

— Annika mi-a dat de înţeles că la tine au venit plângerile pe care le-au depus unul împotriva celuilalt, de-a lungul anilor. Mi-ai putea spune mai multe despre ei?

Fără a-i răspunde imediat, Gösta se întoarse şi luă un dosar de pe raftul din spatele biroului său. Răsfoi grăbit prin el şi găsi ceea ce căuta.

— Am aici lucruri doar din ultimii ani; restul e jos, în arhive.

Patrik dădu din cap.

Gösta frunzări dosarul, uitându-se în treacăt peste paginile găsite.

— Ai putea să iei dosarul ăsta. Sunt o groază de detalii bune prin el. Plângeri din partea ambelor părţi, cu privire la tot ce ţi-ar putea trece prin cap.

— Cum ar fi, de exemplu?

— Încălcarea proprietăţii – se pare că o dată Kaj a luat-o pe scurtătură prin terenul lor, şi chiar a primit ameninţări – Lilian i-a spus verde-n faţă să aibă grijă, dacă ţine la viaţa lui.

Gösta continuă să răsfoiască prin dosar.

— Şi apoi mai avem un număr de plângeri cu privire la fiul lui Kaj, Morgan. Lilian a pretins că acesta o spiona şi că, citez, „am auzit că băieţii ca el au un apetit sexual exagerat, deci cu siguranţă plănuieşte să mă violeze”, am încheiat citatul.

Patrik dădu din cap, uluit.

— N-au altceva mai bun de făcut?

— Pare-se că nu, spuse Gösta, sec. Şi din motive necunoscute mie, insistă mereu să vină la mine cu pricinile lor. Dar te las cu dragă inimă să preiei conducerea pentru moment, spuse el, oferindu-i dosarul lui Patrik, care-l luă cu oarecare îndoială.

— Însă chiar dacă Lilian şi Kaj sunt puşi pe harţă, îmi vine greu să cred că ar fi mers într-atât de departe încât s-o ucidă pe fată.

— Fără îndoială că ai dreptate, spuse Patrik, ridicându-se, cu dosarul în braţe, însă, după cum am zis, numele lui a fost pomenit, aşa că trebuie măcar să cercetez posibilitatea.

Gösta ezită.

— Anunţă-mă dacă mai ai nevoie de ajutor. Mellberg nu putea să fi vorbit serios atunci când a zis că tu şi Ernst trebuie să vă ocupaţi de asta de unii singuri. În definitiv, e o anchetă de omucidere. Aşa că, dacă vă pot fi de folos…

— Mulţumesc, îţi sunt recunoscător. Şi cred că ai dreptate. Probabil că Mellberg încerca doar să mă aţâţe. Nici măcar el nu putea să fi vorbit serios că ţie şi lui Martin nu vi s-ar permite să daţi o mână de ajutor. Aşa că m-am gândit să chem pe toată lumea la o scurtă şedinţă, probabil că mâine. Dacă Mellberg are ceva împotrivă, o să vorbească. Însă, după cum am spus, nu cred că o va face.

Scutură din cap spre Gösta, în semn de mulţumire, după care părăsi biroul şi coti la stânga, spre al lui. Instalat în scaunul său de la birou, deschise dosarul şi începu să citească. Se dovedi a fi o călătorie prin meschinăria umană.

Strömstad, 1923

Mâna îi tremură puţin când ciocăni cu grijă în pervaz. Fereastra fu deschisă imediat, iar ea se gândi cu satisfacţie că bărbatul trebuia să fi stat acolo, aşteptând-o. Era cald în odaie şi nu ştia dacă obrajii lui erau îmbujoraţi din cauza temperaturii sau a perspectivei orelor pe care le aveau dinaintea lor. Probabil varianta a doua, gândi ea, fiindcă simţi aceeaşi căldură năpădindu-i propriul chip.

Ajunseseră în sfârşit la momentul după care tânjise de când îi aruncase prima pietricică în fereastră. Ştiuse instinctiv că trebuia să avanseze cu grijă în cazul lui. Iar dacă exista vreun lucru la care să se priceapă, acela era să citească bărbaţii. Să-i citească, apoi să le ofere acea femeie pe care şi-o doreau. În cazul lui Anders, avea să fie nevoită să facă pe mironosiţa timp de câteva săptămâni interminabile, cu toate că ea voia să i se furişeze în cameră şi să i se strecoare în pat chiar în acea primă seară. Ştia însă că un asemenea comportament l-ar fi speriat. Dacă voia să-l cucerească, trebuia să-şi joace rolul. Târfă ori sfântă. Ea le oferea bărbaţilor amândouă variantele.

— Te temi? o întrebă el, în timp ce se aşeză lângă ea, pe patul îngust.

Fata se sili să zâmbească. De-ar fi ştiut cât era de versată în ceea ce avea să se întâmple, el ar fi fost cel care să tremure de frică. Însă nu îşi putea dezvălui adevărata faţă. Nu atunci, când pentru prima dată, jinduia după un bărbat la fel de mult cât o dorea şi el. Aşadar, privi înspre podea şi dădu doar gingaş din cap. Când el încercă să o liniştească, cuprinzând-o în braţe, fata nu se putu abţine din a zâmbi pe umărul lui.

Apoi gura ei o căută pe-a bărbatului. Când sărutul deveni mai profund şi mai serios, simţi cum el îi desfăcu nasturii de la bluză. Se mişca într-un ritm devastator de lent. Îi venea să-şi rupă bluza

de pe ea. Cu toate acestea, era conştientă că ar fi distrus imaginea la care muncise timp de săptămâni. În curând, ea urma să-şi poată domoli acea latură pasională, însă până atunci bărbatul avea să se convingă de faptul că asta i se datora seducţiei lui. Bărbaţii erau atât de necomplicaţi.

Când fu îndepărtat şi ultimul veşmânt, fata îşi trase sfioasă cearşaful peste ea. Anders îi dezmierdă părul şi o privi în ochi, cerându-i tacit permisiunea. Apoi aşteptă ca fata să dea afirmativ din cap, înainte de-a se strecura alături de ea.

— Ai putea stinge lumânarea? întrebă ea, făcându-şi vocea să pară slabă şi speriată.

— Da, sigur, bineînţeles, zise el, jenat că nu îi trecuse prin gând faptul că ea ar fi putut prefera adăpostul întunericului.

Se întinse spre noptieră şi stinse flacăra, ciupind-o între degete. Pe întuneric, fata îl simţi întorcându-se către ea şi începând, chinuitor de lent, să îi exploreze trupul.

Lăsă să-i scape, tocmai la momentul potrivit, un scâncet de durere prefăcută, sperând ca el să nu considere absenţa sângelui drept un semn care să o dea în vileag. Judecând însă după grija tandră ce-a urmat apoi, bărbatul nu suspectase nimic, iar ea fu mulţumită de reprezentaţia sa. Având în vedere că fusese nevoită să-şi înăbuşe instinctele naturale, fusese oarecum mai plictisitor decât se aşteptase, însă potenţial exista. În curând, acesta avea să poată înflori într-un mod care l-ar fi surprins plăcut pe bărbat.

Întinsă în scobitura braţului său, ea cumpăni dacă să iniţieze cu prudenţă o a doua rundă, însă decise să mai aştepte o vreme. Pentru moment, trebuia să fie mulţumită de faptul că îşi jucase bine rolul. Îl adusese fix unde voia. Acum se punea doar problema de-a recupera dividendul maxim din întreg timpul pe care-l investise în el. Dacă îşi juca bine cărţile, ar fi putut să o aştepte o distracţie pe cinste în iarna aceea.

Capitolul 8

Monica se îndreptă spre cărucior, înlocuind cărţile de pe rafturi. Toată viaţa sa, ea iubise cărţile. După ce aproape că murise de plictiseală în primul an petrecut acasă, în urma vânzării afacerii lui Kaj, ea profitase de ocazie atunci când auzise că biblioteca avea nevoie de cineva care să dea o mână de ajutor, cu jumătate de normă. Lui Kaj i se părea prostesc să muncească, atunci când nu era nevoie, iar femeia bănui că el considera asta drept o scădere a prestigiului său. Însă ei îi făcea mult prea multă plăcere ca să renunţe. La muncă domnea o atmosferă agreabilă, şi Monica avea nevoie de un sentiment al apartenenţei la comunitate, pentru ca viaţa ei să capete un rost. Odată cu trecerea timpului, Kaj devenise din ce în ce mai irascibil şi morocănos, iar Morgan nu mai avea nevoie de ea. În plus, probabil că nu aveau să existe nepoţi; în orice caz, ei i se părea extrem de improbabil. Fusese privată până şi de acea bucurie. Nu se putea abţine din a simţi cum o măcina invidia când ceilalţi de la muncă vorbeau despre nepoţii lor. Licărirea din privirile lor o stârnea pe Monica să se facă mică de ciudă pe dinăuntru. Nu că n-ar fi ţinut la Morgan. Îl iubea, cu toate că el nu le uşurase această sarcină. Şi considera că şi el o iubea, la rândul lui. Doar că nu ştia cum să o exprime. Poate că nici nu ştia că lucrul pe care-l simţea se chema dragoste.

Fusese nevoie de mulţi ani până să priceapă că băiatul avea ceva. Sau, mai bine zis, ei ştiau că ceva nu era în regulă, însă nimic din experienţa lor nu semăna cu ceea ce observau la Morgan. Nu era redus mintal, ci era chiar extrem de inteligent pentru vârsta lui. Nu credea să fie autist, fiindcă nu

se retrăgea în sine şi nu avea nicio aversiune faţă de atingere – toate fiind reacţii deseori asociate cu autismul, conform celor citite de ea. Morgan făcuse şcoala cu mult înainte ca ADHD şi DAMP să devină termeni arhicunoscuţi, aşa că asemenea diagnostice nici măcar nu intraseră în discuţie. Şi cu toate acestea, Monica realizase că ceva nu era în regulă. Băiatul se purta ciudat şi părea a fi reticent la orice fel de îndrumări. Pur şi simplu nu părea să înţeleagă acea comunicare nevăzută dintre oameni, iar regulile interacţiunii sociale îi erau la fel de necunoscute precum limba chineză. El continua să facă şi să spună lucruri greşite, iar Monica ştia că oamenii şuşoteau pe la spate, presupunând că deprinderile fiului ei se datorau slabei discipline primite din partea mamei. Însă ea ştia că era mai mult de-atât. Până şi capacităţile lui motorii erau haotice. Din cauza neîndemânării sale, pricinuia accidente, atât mari, cât şi mici. Uneori acestea nici măcar nu erau accidente, ci lucruri pe care le făcea dinadins. Asta o îngrijora cel mai tare, însă părea imposibil să-l înveţe diferenţa dintre bine şi rău. Încercaseră totul: pedepse, mituiri, ameninţări şi promisiuni, toate mijloacele pe care un părinte le foloseşte pentru a crea odraslelor sale o conştiinţă. Însă nimic nu funcţionase. Morgan era în stare să facă cele mai îngrozitoare lucruri, fără a prezenta cele mai mici semne de remuşcare, odată ce era dat în vileag.

Însă cu cincisprezece ani în urmă, el avusese un noroc fantastic. Unul din mulţii profesori pe care-i vizitaseră de-a lungul anilor era într-adevăr pasionat de meseria sa şi citise tot ce găsise cu privire la noile descoperiri în domeniu. Într-o zi, îi anunţă că dăduse peste un diagnostic ce se potrivea stării lui Morgan: sindrom Asperger. O formă de autism, în care însă pacientul dă dovadă de o inteligenţă normală sau ridicată. Povara tuturor acelor ani de greutăţi păru a se ridica de pe umerii Monicăi în clipa când auzi pentru prima oară

termenul. Îl gustase, îl plimbase cu plăcere pe limbă: Asperger. Nu era vreo plăsmuire de-a lor şi nici nu se făceau vinovaţi de a nu-şi fi educat corespunzător copilul. Avusese dreptate în legătură cu faptul că lui Morgan îi era greu, dacă nu imposibil, să înţeleagă lucrurile care uşurau cu mult viaţa de zi cu zi a tuturor celorlalţi: limbaj corporal, expresii faciale şi mesaje implicite. Creierul lui Morgan nu înregistra niciunul din aceste lucruri. În sfârşit, îi puteau oferi un ajutor serios. Sau, mai bine zis, *ea* i-l putea oferi. Kaj nu se implicase prea mult. Încă de când afirmase cu asprime că fiul său nu avea să se ridice vreodată la aşteptările lui. După aceea, Morgan devenise băiatul Monicăi. Aşa că ea fusese cea care citise totul despre Asperger şi găsise nişte modalităţi elementare de a-şi ajuta fiul să răzbească, zi de zi. Cartoane ce descriau diferite scenarii şi felul în care o persoană trebuia să se comporte, jocuri de asumare a unor roluri, prin care antrenau felurite situaţii, şi conversaţii menite să-l facă să înţeleagă într-un mod raţional ceea ce creierul său refuza să asimileze intuitiv. De asemenea, făcuse mari eforturi pentru a-i vorbi clar lui Morgan. Pentru a îndepărta metaforele, exagerările şi figurile de stil, pe care oamenii le foloseau pentru a da culoare şi înţeles limbajului. Pe scară mare, ea se bucurase de izbândă. Măcar învăţase să funcţioneze acceptabil în acea lume, cu toate că rămăsese retras în continuare. Cu computerele lui.

Acela era motivul pentru care Lilian Florin reuşise să transforme vagul sentiment de iritare al Monicăi într-unul de ură. Ea putea tolera orice altceva. Nu îi păsa de autorizaţii de construcţie, de încălcarea drepturilor şi de ameninţări cu privire la te miri ce. În opinia ei, Kaj era la fel de vinovat de acel conflict, iar uneori chiar considera că lui îi făcea plăcere. Însă faptul că Lilian i-a vizat în repetate rânduri pe Morgan a transformat-o pe Monica într-o tigroaică feroce. Lilian şi, de altfel,

mulţi alţii, păreau a fi căpătat mână liberă să-l batjocorească pe fiul ei, doar pentru că era diferit. Ferească Dumnezeu să fie cineva câtuşi de puţin diferit. Simplul fapt că el încă trăia, chiar dacă nu acasă, ci pe acelaşi teren cu părinţii săi, îi scotea pe mulţi din sărite. Însă niciunul nu era la fel de maliţios ca Lilian. Unele din acuzaţiile pe care le scornise o înfuriaseră în asemenea hal pe Monica, încât abia mai vedea în faţa ochilor. Deseori, ea regretase mutarea în Fjällbacka. De câteva ori chiar adusese asta în discuţie de faţă cu Kaj, însă era conştientă că nu avea niciun sens. Era mult prea încăpăţânat.

Puse pe etajeră ultimele cărţi din cărucior şi mai făcu o tură printre rafturi pentru a vedea dacă mai rămăseseră vreunele de colectat. Însă mâinile îi tremurară de furie atunci când îşi reaminti atacurile răutăcioase pe care Lilian le iniţiase asupra lui Morgan de-a lungul anilor. Nu doar dăduse fuga la poliţie de câteva ori, ci şi răspândise zvonuri false prin oraş, iar genul acela de bârfă era aproape imposibil de combătut. Nu iese fum fără foc. Deşi practic toată lumea ştia că Lilian Florin era o adevărată mahalagioaică, treptat spusele acesteia fură luate de bune, prin simpla putere a repetiţiei.

Acum mai aduna şi o vastă cantitate de compasiune de prin oraş. O mare parte din răutatea lui Lilian fu iertată dintr-o suflare. În definitiv, pierduse un nepot. Însă nici măcar asta nu o putea face pe Monica să o compătimească. Nu, ea îşi păstra mila pentru fiică. Era un mister pentru ea cum de Charlotte putea fi progenitura lui Lilian. Ar fi fost greu să găsească o persoană mai amabilă decât ea, iar Monica o compătimea atât de mult pe Charlotte, încât îşi simţea inima frângându-se.

Dar nu intenţiona să irosească nici măcar o singură lacrimă pe Lilian.

Aina păru surprinsă când doctorul apăru la clinică la ora sa obişnuită, opt dimineaţa.

— Bună, Niclas, spuse ea ezitând. Credeam că vei veni mai târziu astăzi.

El doar dădu din cap şi intră în cabinetul de consultaţii. Nu avea puterea de-a explica. Pur şi simplu, nu mai suporta să stea acasă niciun minut în plus, cu toate că vinovăţia simţită la plecare îi căzuse precum o povară pe umeri. Fiindcă ceea ce îl făcuse să o lase pe Charlotte, disperată şi singură, acasă, cu Lilian şi Stig, fusese cel mai neobişnuit şi mai cumplit sentiment de vinovăţie. Unul care îi încleşta grumazul, îngreunându-i respiraţia. Dacă ar mai fi stat mult, s-ar fi sufocat, era sigur de asta. Nici măcar nu putea să o privească pe Charlotte sau să dea ochii cu ea. Durerea pe care i-o putea citi în priviri, alături de propria lui conştiinţă încărcată, erau mai mult decât ar fi putut suporta. De aceea îşi căutase evadarea la slujbă. Era o lipsă de curaj, ştia asta. Însă îşi pierduse demult toate iluziile despre sine. Nu era o persoană puternică ori curajoasă.

Dar nu intenţionase ca lucrurile să o afecteze pe Sara. Nu intenţionase ca lucrurile să afecteze pe nimeni. Stând ca şi paralizat, în spatele biroului său mare, ticsit cu liste de pacienţi şi alte hârtii, Niclas se apăsă cu mâna peste piept. Durerea sa era atât de ascuţită, încât o putea simţi gonindu-i prin vene şi adunându-i-se în inimă. Deodată înţelese cum trebuia să fie un atac de cord. Suferinţa nu putea fi mai rea de-atât.

Niclas îşi trecu mâinile prin păr. Dinaintea lui stăteau, precum o enigmă complicată, lucrurile care se petrecuseră şi care se cereau rezolvate. Era obligat să facă ceva. Trebuia să scape cumva din necazul în care se afla. În trecut, totul mersese atât de bine. Şarmul, dexteritatea, alături de un zâmbet larg şi sincer îl salvaseră de urmările acţiunilor sale de-a lungul anilor, însă era posibil să fi ajuns la capăt de drum.

Telefonul porni să sune în faţa lui. Începuse programul de consultaţii. Cu toate că se simţea atât de distrus, el trebuia să meargă să-i vindece pe cei suferinzi.

Ţinând-o pe Maia într-o faşă de-a curmezişul pieptului, Erica încercă, într-un efort disperat, să facă puţină curăţenie prin casă. Ultima vizită a soacrei sale îi era proaspătă în minte, aşa că împinse aproape frenetic aspiratorul de-a lungul sufrageriei. Trăgea nădejde ca soacra ei, Kristina, să nu aibă motiv de-a merge la etaj, iar dacă Erica izbutea să facă parterul prezentabil înainte ca ea să apară, totul avea să fie în regulă.

Ultima oară când îi vizitase Kristina, Maia avea trei săptămâni şi Erica se afla încă într-o negură copleşitoare. Ghemotoacele de praf erau cât nişte şobolani de mari, iar vasele nespălate stăteau grămadă în chiuvetă. Bineînţeles că Patrik făcuse nişte încercări de a curăţa, însă nu ajunsese mai departe de a lua aspiratorul din debara, fiindcă Erica i-o aruncase în braţe pe Maia de cum îşi făcuse apariţia.

La ultima vizită, de îndată ce Kristina intrase pe uşă, faţa îi căpătase o expresie dezgustată, ce dispăruse doar la vederea nepoatei sale. În următoarele trei zile, prin negura sa, Erica o ascultase pe Kristina bombănind cum că era bine că venise, altminteri Maia s-ar fi îmbolnăvit curând de astm, în tot praful acela. Spusese că pe vremea ei, nimeni nu stătea cu ochii în televizor cât era ziua de lungă. Femeile reuşeau să aibă grijă de un bebeluş şi de alţi câţiva fraţi ai acestuia, să deretice casa şi, în plus, să se asigure ca la întoarcerea bărbatului să fie o mâncare caldă pe masă. Norocul făcuse ca Erica să fie mult prea slăbită pentru a putea fi iritată de remarcile soacrei sale. De fapt, fusese chiar recunoscătoare pentru clipele libere avute atunci când Kristina o scosese mândră pe Maia în căruţ sau când dăduse o mână

de ajutor la îmbăiatul şi schimbatul bebeluşului. Dar, între timp, Erica îşi recăpătase din puteri şi, combinând asta cu perpetua sa melancolie, înţelesese instinctiv că ar fi fost mai bine să încerce pe cât posibil evitarea oricărui fel de critică din partea soacrei sale.

Erica se uită la ceas. Mai era o oră până când Kristina avea să apară ca o floare, şi ea încă nu spălase vesela. Probabil că ar fi fost bine să şteargă şi praful. Privi în jos, spre fiica sa. Maia adormise fericită în faşă, cu sunetul aspiratorului în urechi, iar Erica medită asupra posibilităţii funcţionării pe viitor a acestei metode, când trebuia să culce bebeluşul. Până atunci, toate încercările de acel gen fuseseră însoţite de proteste răsunătoare, însă citise că bebeluşilor le plăcea să adoarmă în sunete monotone, precum ale unui aspirator sau ale unui uscător de haine. Merita măcar încercat. Pentru moment, singurul mod de a o face pe fetiţa ei să doarmă era să o ţină pe abdomen sau la sân, ceea ce începuse să devină de nesuportat. Poate că ar fi trebuit să testeze metodele despre care aflase în *Cartea bebeluşului*, excelentul manual scris de Anna Wahigren[8], mamă a nouă copii. Îl citise, alături de un morman de alte cărţi, înainte ca Maia să se nască, însă toate cunoştinţele sale teoretice zburaseră pe fereastră odată cu apariţia în scenă a unui bebeluş real. În schimb, ea şi Patrik exersaseră în cazul Maiei un fel de filosofie ad-hoc de supravieţuire. Erica simţi că era momentul să recapete controlul. Nu era logic ca un copilaş de două luni să controleze în aşa măsură întregul cămin. Dacă Erica ar fi putut face faţă unei asemenea situaţii, lucrurile ar fi stat altfel, însă treptat, ea se simţea alunecând şi mai adânc în obscuritate.

O bătaie scurtă în uşă îi întrerupse gândurile. Fie trecuse ora în timp record, fie soacra sa ajunsese mai devreme. Mai degrabă cea de-a doua variantă, iar Erica se uită prin cameră,

deznădăjduită. Ei bine, în momentul acela nu mai avea ce face. Se vedea nevoită să zâmbească şi să-i dea drumul înăuntru soacrei sale. Deschise uşa.

— Vai, draga mea, stai aici, în curent, cu Maia! Să ştii că o să răcească.

Erica închise ochii şi numără până la zece.

Patrik speră ca lucrurile să meargă bine atunci când mama sa îi va vizita. Ştia că putea fi oarecum… copleşitoare, după cum s-ar fi putut spune. Cu toate că în mod normal Erica nu întâmpina probleme când avea de-a face cu soacra sa, ea nu fusese întocmai în apele sale de când se născuse Maia. În acelaşi timp, avea nevoie disperată de o pauză şi, din moment ce el nu-i putea oferi asta, se vedeau nevoiţi să utilizeze resursele avute la îndemână. Din nou, Patrik se întrebă dacă n-ar fi fost bine să găsească pe cineva care să stea de vorbă cu Erica, un profesionist. Însă la cine să apeleze? Nu, probabil era mai bine să o lase să-şi rezolve problemele de una singură. Cu siguranţă că depresia avea să treacă odată ce îşi stabileau o rutină. Cel puţin, încerca să se convingă de asta. Dar nu putea împiedica o suspiciune să i se tot strecoare în minte – aceea că poate el alegea să creadă lucrurile respective fiindcă necesitau cantitatea cea mai mică de efort din partea lui.

Se forţă să nu se mai gândească la viaţa personală şi să se întoarcă asupra notiţelor aflate dinainte-i. Anunţase o şedinţă în biroul său, la ora nouă, adică peste cinci minute, din clipa aceea. După cum bănuise, Mellberg nu avusese obiecţii cu privire la personalul suplimentar, părând a considera asta drept ceva inevitabil. Orice altceva ar fi fost stupid, chiar şi conform standardelor lui Mellberg. Cum s-ar fi putut desfăşura o anchetă de omucidere cu doar doi detectivi, el şi Ernst?

Primul sosit fu Martin, care luă loc pe singurul scaun din cameră, destinat vizitatorilor.

Ceilalţi aveau să fie nevoiţi să-şi aducă propriile scaune.

— Cum a mers cu apartamentul? întrebă Patrik. A fost în regulă?

— Fantastic! zise Martin, cu o sclipire în priviri. L-am luat pe loc. Peste două weekenduri poţi veni să mă ajuţi la cărat cutii.

— Nu zău? râse Patrik. Ce drăguţ din partea ta. Trebuie să mă consult cu şefa de acasă şi te voi anunţa. În ultima vreme, Erica nu prea m-a împărţit cu lumea, deci nu pot promite nimic.

— Înţeleg, spuse Martin. Am câteva favoruri de revendicat de pe la oameni pe care i-am ajutat să se mute, aşa că probabil mă voi descurca fără tine.

— Ce se-aude pe-aici în legătură cu o mutare? întrebă Annika, apărând valvârtej, cu o ceaşcă de cafea într-o mână şi cu un carnet în cealaltă. Să-mi vină a crede urechilor? În sfârşit ai de gând să ni te alături, Martin, şi să te aşezi la casa ta?

El se îmbujoră, ca de fiecare dată când Annika îl tachina, însă nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Da, ai auzit bine. Eu şi Pia am găsit un apartament în Grebbestad. Ne mutăm peste două săptămâni.

— Ei, chiar mă bucur să aud asta, zise Annika. Era şi cazul. Îmi făceam griji că o să rămâi în vitrină, plin de praf. Şi… când o să auzim paşi micuţi de picioruşe?

— Hai, dă-mi pace, zise Martin. Îmi amintesc cum îl băteai la cap pe Patrik atunci când a cunoscut-o pe Erica, şi-acum uite ce-a ajuns. Bietul om a fost presat atât de tare să se înmulţească, încât iată-l acum arătând mai bătrân cu zece ani.

Îi făcu lui Patrik cu ochiul, semn că glumea.

— Ei bine, să mă anunţi dacă ai nevoie de vreun sfat cu privire la cum se face, se oferi voios

Patrik.

Martin tocmai era pe punctul de-a veni cu o replică plină de duh, când Ernst şi Gösta încercară simultan să-şi croiască drum, cu scaunele, pe uşă. Mormăind, Gösta se strecură pe lângă Ernst, care ocupă, nonşalant, un loc în mijlocul camerei.

— O să fie aglomerat, cu tot norodul aici, spuse Gösta, încruntându-se la Annika şi Martin, care îşi mutară scaunele mai încolo.

— Mereu se găseşte loc pentru încă unul, după cum obişnuia să zică mama, comentă Annika, uşor sarcastic.

Mellberg fu ultimul care îşi făcu apariţia, tacticos; se mulţumi să stea sprijinit de tocul uşii.

Patrik îşi întinse documentele pe birou şi inspiră adânc. Brusc, îl lovi cu toată forţa rolul de a se afla în fruntea unei anchete de omucidere. Nu era prima dată, dar tot avea emoţii. Nu îi plăcea să se afle în centrul atenţiei, iar gravitatea sarcinii îi făcu umerii să se lase. Însă unica opţiune existentă era ca Mellberg să preia frâiele, iar Patrik dorea să evite asta cu orice preţ. Aşa că nu mai rămânea decât să pună el lucrurile în mişcare.

— După cum ştiţi, am primit confirmarea că moartea Sarei Klinga nu s-a datorat unui accident, ci unei crime. Într-adevăr, s-a înecat, dar apa din plămâni era dulce, nu sărată, ceea ce indică faptul că a fost înecată altundeva, apoi aruncată în mare. Ştiu că nu vă spun nimic nou, însă toate detaliile se află în raportul medicului legist, Pedersen. Annika v-a făcut copii.

Împărţi mai departe celor de la masă un teanc de rapoarte capsate, iar fiecare luă câte unul.

— Se poate deduce vreun lucru pe baza apei găsite în plămâni? Spre exemplu, scrie aici că în apă existau urme de săpun. Am putea afla ce fel de săpun? întrebă Martin, arătând spre un alineat din raportul de autopsie.

— Da, să sperăm că se va putea, răspunse Patrik. S-a trimis o mostră de apă Laboratorului

naţional de medicină legală, pentru analiză, iar în câteva zile vom şti mai multe cu privire la ce-au găsit.

— Cum rămâne cu hainele? continuă Martin. Ne putem da seama dacă a fost sau nu îmbrăcată, la momentul înecului în cadă? Fiindcă putem fi aproape siguri că într-o cadă s-a înecat, nu?

— Mă tem că răspunsul e acelaşi. Şi hainele au fost trimise, iar până nu primim rezultatele, cu toţii vom şti aceleaşi lucruri.

Ernst îşi dădu ochii peste cap, iar Patrik îi aruncă o privire aspră. Ştia exact ce-i trecea prin minte. Era gelos că Martin, şi nu el, se gândise la nişte întrebări inteligente. Patrik se întrebă dacă Ernst avea vreodată să înţeleagă faptul că lucrau în echipă spre a rezolva o sarcină şi nu se punea problema concurenţei între ei.

— Avem de-a face cu o infracţiune de natură sexuală? întrebă Gösta, făcându-l pe Ernst să pară şi mai iritat, dacă aşa ceva era posibil.

Până şi tovarăşul său de letargie fusese în stare să vină cu o întrebare pertinentă.

— Imposibil de zis, răspunse Patrik. Însă aş vrea ca Martin să înceapă să verifice dacă există vreo persoană de pe lista noastră care să fi fost condamnată pentru infracţiuni de natură sexuală asupra minorilor.

Martin încuviinţă şi făcu o însemnare.

— Apoi va trebui, de asemenea, să aruncăm o privire mai atentă asupra familiei, zise Patrik. Ernst şi cu mine am avut o discuţie preliminară cu ei, atunci când i-am informat cu privire la uciderea Sarei. Am vorbit şi cu individul pe care bunica Sarei l-a indicat drept posibil suspect.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse tăios Annika. Să fi fost oare un anume Kaj Wiberg?

— Aşa e, zise Gösta. I-am dat lui Patrik toate documentele pe care le aveam cu privire la interacţiunile lor cu noi de-a lungul anilor.

— O pierdere de timp şi resurse, replică Ernst. E complet absurd să credeţi că el ar fi putut avea vreo implicare în moartea fetei.

— A, da, voi doi vă cunoaşteţi, zise Gösta şi îi aruncă o privire întrebătoare lui Patrik, pentru a vedea dacă era conştient de acest fapt.

Printr-un semn făcut cu capul, Patrik îi confirmă că ştia.

— În orice caz, interveni Patrik atunci când Ernst încercă din nou să spună ceva, vom continua să-l investigăm pe Kaj pentru a hotărî cât mai curând posibil implicarea acestuia. Trebuie să avem în vedere toate opţiunile, în clipa de faţă. Pentru început, trebuie să aflăm mai multe despre fată şi familia ei. M-am gândit ca Ernst şi cu mine să începem prin a sta de vorbă cu profesorii fetei, pentru a vedea dacă ştiu ceva de existenţa unor probleme în familie. Având în vedere că nu cunoaştem prea multe, s-ar putea să avem nevoie de ajutor şi din partea presei locale. Ne-ai putea facilita asta, Bertil?

Nu primi niciun răspuns, aşa că repetă, un pic mai tare:

— Bertil?

În continuare, niciun răspuns. Sprijinit de tocul uşii, Mellberg părea cufundat în propriile-i gânduri. După ce ridică vocea încă puţin, Patrik primi în sfârşit o reacţie.

— A, scuze, ce-ai zis? întrebă Mellberg.

Lui Patrik îi veni din nou greu să creadă că acel individ juca rolul de şef în clădirea respectivă.

— Mă întrebam dacă ai putea vorbi cu presa locală. Să le spui că a fost vorba de o crimă şi că suntem interesaţi de informaţii din partea oricui. Am senzaţia că ne va trebui ajutor din partea publicului în ancheta asta.

— O, ah, sigur, zise Mellberg, cu o expresie încă uluită pe chip. În regulă, voi sta de vorbă cu presa.

— Bine. Cam atât putem face pentru moment, spuse Patrik, lovind cu palmele peste birou. Mai aveţi întrebări?

Nimeni nu spuse nimic, iar după câteva clipe de tăcere, toţi începură să-şi adune lucrurile, ca la comandă.

— Ernst?

Patrik îşi opri colegul înainte ca acesta să iasă pe uşă.

— Vei fi gata să plecăm în jumătate de oră?

— Unde să plecăm? rosti Ernst, cu îmbufnarea-i obişnuită.

Patrik inspiră adânc. Uneori se întreba dacă trăia el cu impresia că vorbea, când, de fapt, lui doar i se mişcau buzele.

— La şcoala Sarei. Să vorbim cu profesorii, spuse el, accentuând cu grijă fiecare cuvânt.

— A, da, asta. Sigur, pot fi gata într-o jumătate de oră, zise Ernst, întorcându-i spatele.

Patrik îi aruncă o privire duşmănoasă. Intenţiona să-i ofere acestui nedorit coleg al său încă vreo câteva zile, după care avea să cuteze a-l sfida pe Mellberg şi a-l lua cu el, în schimb, pe Molin.

Strömstad, 1924

Plăcerea oferită de noutate începuse să se stingă. Întreaga iarnă fusese plină de întâlniri, iar la început, Agnes savurase fiece clipă. Însă în momentul acela, când iarna bătea în retragere şi primăvara se apropia tăcut, ea simţi apatia strecurându-se. Sinceră să fie, nu îşi mai dădea seama ce anume găsise aşa atrăgător la el. Bineînţeles că era chipeş, nu o putea nega, însă vorba îi era grosolană şi necultivată, iar un aer de sudoare îl învăluia în mod constant, în plus, acum că obscuritatea iernii îşi retrăgea mantaua protectoare, devenea din ce în ce mai greu să se

furişeze spre casa lui. Nu, stând în faţa oglinzii, ea decise că trebuia să-i pună capăt.

Făcu ultimele retuşuri rochiei sale şi merse la parter spre a lua micul dejun alături de tatăl ei. Se întâlnise cu Anders în urmă cu o zi, aşa că trupu-i era copleşit încă de o profundă sfârşeală. Se aşeză la masă după ce-şi sărută pe obraz tatăl şi începu să spargă cu indiferenţă coaja unui ou fiert moale. Starea de extenuare îi făcu stomacul să se întoarcă pe dos, din cauza mirosului acestuia.

— Ce e, sufleţelul meu? întrebă August îngrijorat, privind-o din capătul opus al vastei mese.

— Sunt doar un pic obosită, răspunse ea, nefericită. N-am dormit bine azi-noapte.

— Biata de tine, o compătimi el. Încearcă să mănânci ceva, după care te poţi întoarce înapoi în pat pentru o vreme. Poate că ar trebui să te ducem la doctorul Fern. N-ai prea fost în apele tale întreaga iarnă.

Agnes nu se putu abţine din a zâmbi, deşi fu nevoită să-şi ascundă grabnic zâmbetul dindărătul şervetului. Îi răspunse tatălui său cu o privire abătută:

— Da, am fost cam extenuată. Dar probabil că a fost, în mare parte, din cauza întunericului iernii. Stai să vezi, odată cu venirea primăverii, voi fi din nou sprintenă.

— Mmmm, bine, vom vedea. Însă gândeşte-te. Poate că ar trebui să te consulte doctorul, chiar şi-aşa.

— Da, tată, spuse ea, silindu-se să ia un dumicat de ou.

N-ar fi trebuit să o facă. De-îndată ce băgă albuşul în gură, simţi o greaţă în stomac, iar ceva îi urcă pe gât. Făcu un salt de la masă şi, cu mâna dusă la gură, o zbughi spre toaleta pe care o aveau la parter. Abia apucă să ridice capacul, când un potop format din cina de cu o seară înainte, amestecată cu fiere, se revărsă în vasul de

toaletă. Îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi. Stomacul îi mai protestă de câteva ori. Aşteptă o vreme, iar când i se păru că nu avea să mai urmeze nimic, se şterse la gură, dezgustată, şi părăsi cămăruţa, tremurând. Afară stătea, îngrijorat, tatăl ei.

— Sufleţel, cum îţi e?

Ea scutură doar din cap şi înghiţi în sec, pentru a scăpa de gustul respingător de vomă ce-i rămăsese în gură.

August o cuprinse după umeri, o conduse în hol şi o aşeză pe una din canapele. Îi duse mâna la frunte.

— Agnes, ai frisoane. Nu, eu îl sun imediat pe doctorul Fern şi-l rog să vină, să te consulte.

Fata reuşi doar să dea încet din cap, după care se întinse pe canapea şi închise ochii. Dindărătul pleoapelor sfârşite, ea simţi camera învârtindu-se.

Capitolul 9

Era ca şi cum ar fi trăit într-o lume a umbrelor, fără nicio legătură cu realitatea. Anna nu prea avusese de ales şi, cu toate acestea, era mistuită de îndoiala că făcuse ceea ce trebuia. Ştia că nimeni nu ar fi înţeles-o. După ce reuşise într-un final să fugă de lângă Lucas, de ce se reîntorsese la el? Mai ales după ce-i făcuse acesta Emmei. Răspunsul era că o făcuse deoarece nu vedea să existe o altă şansă de supravieţuire pentru ea şi pentru copii. Lucas fusese dintotdeauna periculos, dar se ţinuse în frâu. Acum părea că înăuntrul lui se descărcase ceva, iar stăpânirea de sine cedase în faţa unei demenţe mocnite. Nu o putea descrie decât acest cuvânt, demenţă. Îl caracterizase dintotdeauna, simţise asta. Într-adevăr, poate că la început o atrăsese la el tocmai acel flux ascuns de potenţială primejdie. Însă acesta se ridicase acum la suprafaţă, făcând-o pe Anna să se teamă pentru propria-i viaţă.

Faptul că îl părăsise şi luase copiii cu ea nu fusese unicul motiv ce-i aprinsese mânia. Mai mulţi factori au lucrat împreună pentru a o dezlănţui. Până şi slujba, care dintotdeauna fusese domeniul său cel mai de succes, ajunsese să-l trădeze. Câteva afaceri eşuate şi cariera lui se sfârşise. Chiar înainte de-a se întoarce la el, Anna se întâlnise cu unul dintre colegii lui, care-i spusese că în momentul în care lucrurile nu mergeau bine, Lucas începea să se comporte din ce în ce mai absurd la locul de muncă. Căzuse pradă mai multor răbufniri de mânie şi atacuri agresive. Într-un final, împinsese într-un zid un client important şi fusese concediat pe loc. Clientul depusese plângere, aşa că urma să aibă loc o

anchetă, de îndată ce poliţia dispunea de timpul necesar.

O îngrijoraseră toate veştile cu privire la starea mentală a lui Lucas, însă momentul decisiv fusese în ziua în care se întorsese acasă, spre a găsi un apartament vandalizat pe de-a-ntregul. Dacă nu i se supunea şi nu venea înapoi, el avea de gând să-i facă rău sau, şi mai cumplit, să le facă rău copiilor. Singurul mod de a le crea puţină securitate Emmei şi lui Adrian era să-şi ţină duşmanul pe cât putea de aproape.

Anna era conştientă de asta, însă chiar şi aşa, se simţea de parcă ar fi sărit din lac în puţ. Era, practic, prizonieră în propria-i casă, unde paznic era un Lucas agresiv şi iraţional. La început, o forţă să-şi dea demisia din slujba sa cu jumătate de normă, de la Casa de Licitaţii Stockholm, o slujbă pe care ea o iubise şi o considerase plină de satisfacţii. Nu îi permitea să părăsească apartamentul decât pentru a face cumpărăturile sau a duce copiii la creşă. Între timp, el nu fusese în stare să-şi găsească un serviciu nou şi nici măcar nu încercase. Fusese nevoit să renunţe la apartamentul cel mare şi elegant din Östermalm, iar acum stăteau înghesuiţi într-o mică locuinţă cu două camere, aflată în afara oraşului. Însă atât timp cât nu îi lovea pe copii, ea putea suporta orice. Avea din nou vânătăi pe corp, dar într-un fel îi părea ca şi cum ar fi îmbrăcat un strai vechi şi cunoscut. Trăise atât de mulţi ani în felul acela, încât scurta ei clipă de libertate îi părea acum ireală, un vis care se petrecuse la un moment dat. Anna făcea, de asemenea, tot posibilul să le ascundă copiilor ceea ce se petrecea. Reuşise să-l convingă pe Lucas să-i lase în continuare să meargă la creşă şi se străduia să pretindă că viaţa lor de zi cu zi era la fel ca dintotdeauna. Însă nu era sigură că îi şi păcălea. Cel puţin, nu pe Emma, care acum avea patru ani. La început fusese extaziată de mutarea înapoi la tati, dar Anna

începuse să-şi surprindă fiica aruncându-i priviri nedumerite.

În ciuda faptului că Anna încerca să se convingă de faptul că luase decizia corectă, ea realiza totuşi că nu puteau trăi în felul acela pentru restul vieţii lor. Cu cât Lucas devenea mai absurd, cu atât mai mult se temea de el. Era sigură că într-o zi avea să meargă prea departe şi să o ucidă. Întrebarea era cum ar fi putut să scape. Îi trecuse prin gând să o sune pe Erica şi să-i ceară ajutorul, însă Lucas stătea cu ochii pe telefon precum un şoim. În plus, ceva lăuntric o făcea să aibă reţineri. În trecut, ea se bazase de atâtea ori pe Erica şi voia ca măcar o dată să abordeze de una singură problema, asemenea unui adult. Treptat, concepu un plan. Trebuia să adune destule dovezi împotriva lui Lucas, încât abuzul să nu mai poată fi contestat. Apoi ea şi copiii ar fi primit adăpost şi identităţi noi. Uneori o copleşea dorinţa de a lua copiii şi de a fugi, pur şi simplu, spre cel mai apropiat adăpost pentru femei, însă ştia prea bine că fără probe împotriva lui Lucas, aceea ar fi fost doar o soluţie temporară. Apoi s-ar fi reîntors în infern.

Drept urmare, începuse a ţine evidenţa a tot ce se putea. Într-unul din magazinele universale aflate în drumul ei spre creşă exista o cabină foto. Se furişa acolo pentru a-şi fotografia leziunile. La primirea pozelor, scria data şi ora, iar notiţele şi fotografiile le ascundea înăuntrul ramei în care se afla poza de la nunta ei cu Lucas. Exista în asta un subînţeles pe care îl aprecia. Curând avea să aibă destui material pentru a putea încredinţa soarta ei şi a copiilor în mâinile autorităţilor. Până atunci însă, era pur şi simplu nevoită să îl tolereze pe Lucas. Şi să-şi asigure supravieţuirea.

Era pauză când Patrik şi Ernst virară în parcarea şcolii. Grupuri de copii se aflau în curte, jucându-se în vântul aspru, înfofoliţi şi părând

nepăsători în faţa gerului, însă Patrik tremură şi se grăbi înăuntru.

Peste câţiva ani, fiica lui avea să meargă la şcoala aceea. Era un gând plăcut, iar el şi-o putu imagina pe Maia gonind pe coridor, cu codiţe blonde şi strungăreaţă, întocmai cum arăta Erica într-o poză făcută pe vremea când era copilă. Spera ca Maia să-i semene mai mult mamei. Erica fusese o fetiţă cum nu se putea de drăguţă. În ochii lui, ea încă era.

Merseră la noroc şi se îndreptară către prima clasă întâlnită în drum, ciocănind la uşa ce stătea deschisă. Încăperea era luminoasă şi plăcută, cu ferestre mari şi pereţi acoperiţi de desenele copiilor. O tânără profesoară stătea la catedră, cufundată în hârtiile aflate dinainte-i. Tresări la auzul bătăii în uşă.

— Da?

În ciuda tinereţii sale, ea izbutise deja să capete acel ton perfect de profesoară, care îl făcu pe Patrik să-şi reprime dorinţa de-a sta atent şi de-a face o plecăciune.

— Suntem de la poliţie. O căutăm pe învăţătoarea elevei Sarei Klinga.

O umbră îi străbătu chipul, şi femeia dădu din cap.

— Eu sunt.

Se ridică şi veni pentru a da mâna cu ei.

— Beatrice Lind. Predau la clasele I-IV.

Le făcu semn să ia loc în scaunele micuţe aflate lângă bănci. Aşezându-se cu atenţie, Patrik se simţi precum un colos. Imaginea lui Ernst coordonându-şi toate membrele trupului său greoi, în încercarea de a ocupa scăunelul, îl făcu să rânjească. Însă de îndată ce Patrik îşi întoarse privirile către profesoară, expresia îi deveni iar sobră, iar el se concentră asupra sarcinii prezente.

— Este îngrozitor de tragic, spuse Beatrice, cu vocea tremurându-i. Acum să fie aici un copil, iar a doua zi, nu…

Începu să-i tremure şi buza inferioară.

— Şi înecat…

— Da, mai ales când se dovedeşte că moartea ei nu a fost cauzată de un accident.

Patrik crezuse că ştirile ajunseseră la toţi locuitorii oraşului, însă Beatrice păru în mod incontestabil şocată.

— Poftim? Ce vreţi să spuneţi? Nu a fost un accident? Dar s-a înecat, nu-i aşa?

— Sara a fost ucisă, spuse Patrik, realizând cât de aspru sunase.

Adăugă, pe un ton mai blajin:

— Nu a murit din cauza unui accident, aşa că trebuie să aflăm mai multe despre Sara. Ce fel de persoană era, dacă existau probleme în familie, genul acesta de lucruri.

Văzu că Beatrice era încă tulburată de veşti, însă ea părea a cugeta asupra înţelesului celor auzite. După o vreme, se reculese şi începu să vorbească:

— Ei bine, ce-ar fi de zis despre Sara? Era un copil… plin de viaţă, spuse, căutând cuvântul potrivit. Iar asta era şi bine, şi rău. Nu aveam un moment de linişte atunci când Sara se afla prin preajmă şi, sinceră să fiu, uneori menţinerea ordinii în clasă putea fi dificilă. Era ca un lider, trăgându-i după sine pe ceilalţi, iar dacă eu nu opream asta, putea rezulta un haos total. Însă în acelaşi timp…

Beatrice ezită din nou şi păru a-şi cântări cu mare grijă fiecare vorbă.

— …în acelaşi timp, tocmai acea energie o făcea atât de creativă. Era extrem de talentată la desen şi la orice altă preocupare artistică şi avea cea mai dinamică imaginaţie din câte am văzut. Pe scurt, era un copil foarte inventiv, fie că juca feste, ori crea o capodoperă.

Ernst se agită în scăunel şi spuse:

— Am auzit că suferea de una din problemele acelea cu iniţiale, DAMP sau cum s-o chema.

Tonul său nepoliticos o făcu pe Beatrice să-i arunce o privire aspră şi, spre amuzamentul lui Patrik, colegul său chiar bătu în retragere.

— Într-adevăr, Sara avea DAMP. Primea îndrumări speciale pentru asta. Avem multă experienţă în domeniu, astfel că le putem oferi copiilor ceea ce au nevoie pentru a funcţiona în mod optim.

Sunase a prelegere, iar Patrik realiză că era oarecum un subiect preferat de-al ei.

— Cum se manifestau problemele în cazul Sarei? întrebă Patrik.

— Aşa cum v-am descris. Dovedea un nivel spirit de energie şi uneori se întâmpla să aibă nişte accese groaznice. Însă, după cum am spus, era de asemenea şi un copil extrem de talentat. Nu era răutăcioasă, ori meschină, ori prost crescută, după cum ar putea spune mulţi oameni ignoranţi despre copiii ca Sara. Pur şi simplu îi era greu să-şi controleze impulsurile.

— Cum reacţionau ceilalţi copii la comportamentul ei?

Patrik era cu adevărat curios.

— Varia. Unii nu se puteau înţelege deloc cu ea şi se retrăgeau. Alţii păreau a putea face faţă cu calm izbucnirilor şi se împăcau bine cu ea. Aş zice că prietena ei cea mai bună era Frida Karigren. Întâmplarea face să fie şi vecine.

— Da, am vorbit cu ea, spuse Patrik, dând din cap.

Se întoarse din nou, în scaun. Începuseră să-i amorţească picioarele şi putea simţi un cârcel formându-i-se la gamba dreaptă. Speră din tot sufletul ca Ernst să se simtă la fel de incomod.

— Dar familia fetei? strecură Ernst o întrebare. Ştiţi dacă Sara avea probleme acasă?

Patrik fu nevoit să-şi înăbuşe un zâmbet la vederea colegului său care, într-adevăr, îşi masa gambele.

— Din nefericire, nu vă pot ajuta din punctul acesta de vedere, spuse Beatrice, strângând din buze.

Era evident că nu-i stătea în fire să depene povestiri cu privire la viaţa de familie a elevilor săi.

— O singură dată i-am cunoscut părinţii şi bunica. Păreau oameni cu capul pe umeri, agreabili. Şi nu am primit niciodată vreun indiciu din partea Sarei cum că m-aş fi înşelat.

Un clopoţel sună ascuţit pentru a semnala sfârşitul pauzei, iar freamătul vioi de pe culoar dovedi faptul că elevii răspunseseră ascultători chemării. Beatrice se ridică şi le întinse mâna, în semn că discuţia a luat sfârşit. Patrik izbuti să se dezlipească din scaun şi să se ridice. Îl văzu, cu coada ochiului, pe Ernst masându-şi un picior, care cu siguranţă îi amorţise. După ce-şi luară la revedere de la învăţătoare, părăsiră clasa, şubrezi ca doi bătrânei.

— La naiba, ce scaune incomode, zise Ernst, şchiopătând spre maşină.

— Ei, bănuiesc că nu mai suntem nici noi aşa flexibili, zise Patrik, afundându-se în scaunul şoferului.

Deodată, locul confortabil, cu destul spaţiu pentru picioare, îi păru un lux incredibil.

— Vorbeşte în numele tău, mormăi Ernst. Condiţia mea fizică e la fel de bună ca-n adolescenţă, însă nimeni nu e făcut să stea pe nenorocita aia de mobilă în miniatură.

Patrik schimbă subiectul.

— Cu siguranţă n-am aflat mare lucru din vizita asta.

— Mi se pare că fata era o mare pacoste, zise Ernst. În zilele noastre, orice puşti care nu ştie să se comporte e scuzat cu cine ştie ce variantă de DAMP. Pe vremea mea, apucăturile de genul ăla aduceau după sine vreo câteva plesnituri de riglă. Dar acum, copiii trebuie să ia medicamente, să fie

alinaţi de psihologi şi să fie cocoloşiţi. Nu-i de mirare că societatea noastră se duce de râpă.

Ernst se uită morocănos pe geamul pasagerului şi dădu din cap.

Patrik nu-i onoră comentariul cu vreun răspuns. Nu avea niciun sens.

— Chiar ai de gând s-o hrăneşti? Pe vremea mea, nu alăptam mai des de patru ore, spuse Kristina, aruncând o privire critică nurorii sale, care stătea aşezată în fotoliu, pentru a o alăpta pe Maia, după nici două ore şi jumătate.

În genul acela de situaţii, Erica avea destulă minte cât să nu se ia la harţă, aşa că ignoră, pur şi simplu, observaţia Kristinei. Era doar una dintre multele remarci îndreptate spre ea în dimineaţa aceea, iar Erica simţi că în curând avea să i se umple paharul. Conform predicţiilor sale, încercările eşuate de-a curăţa în mod corespunzător casa fuseseră semnalate. Soacra alerga acum de colo-colo cu aspiratorul, ca o nebună, bombănind comentarii în legătură cu subiectul ei preferat: praful care le provoacă astm copiilor mici. Înainte de asta, mersese ostentativ în bucătărie şi spălase toate vasele din chiuvetă şi de pe suportul de uscat, dându-i în acelaşi timp Ericăi instrucţiuni cu privire la modul corect de a curăţa vasele. Acestea trebuiau clătite imediat, pentru ca resturile de mâncare să nu rămână lipite, şi era la fel de bine să le şi spele de îndată. Altminteri ele s-ar fi tot adunat. Strângând din dinţi, Erica încercă să-şi concentreze gândurile asupra puiului de somn pe care l-ar fi putut trage atunci când Kristina avea să iasă afară, cu căruciorul. Cu toate că începuse să se întrebe dacă merita deranjul.

Se aşeză comod în fotoliu şi încercă s-o alăpteze pe Maia, însă bebeluşul simţea atmosfera tensionată. Se foise mai toată dimineaţa, iar acum se împotrivea cu încăpăţânare puţinului lapte oferit spre a o calma. Erica năduşi în urma acelei

confruntări cu fiica sa nou-născută. Se linişti abia atunci când Maia cedă într-un final şi începu să sugă. Cu grijă, pentru a nu se fi chinuit în van, ea aprinse televizorul. Rula „Dragoste şi putere”[9], iar Erica încercă să se afunde în complicata relaţie dintre Brooke şi Ridge. Kristina aruncă o privire spre ecranul TV în timp ce dădea de zor cu aspiratorul.

— Uf, cum rezişti să te uiţi la asemenea mizerii? Nu mai bine citeşti o carte?

Erica se răzbună dând mai tare volumul televizorului. Pentru o clipă, îşi îngădui să savureze plăcerea unei asemenea riposte duşmănoase. Însă când văzu expresia ofensată a soacrei sale, dădu volumul mai încet. Ştia că avea să plătească scump pentru orice fel de încercări de a se răzvrăti. Aruncă o privire înspre ceasul de la mână. Dumnezeule mare, abia trecuse puţin de miezul zilei. Avea să treacă o eternitate până când Patrik se va întoarce acasă. Apoi avea să urmeze o nouă zi, la fel ca aceea, până când soacra avea să-şi facă bagajele şi să plece acasă, convinsă fiind de ajutorul nepreţuit pe care i-l dăduse nurorii sale. Încă două zile interminabile…

Strömstad, 1924

Vremea mai blândă făcea minuni pentru starea de spirit a cioplitorilor în piatră. Ajuns la lucru, Anders auzi cum tovarăşii lui îşi începuseră deja cântecele muncitoreşti sacadate, ce acompaniau sunetul ciocanelor care loveau în răngi. Erau ocupaţi să facă scobituri pentru praful de puşcă ce avea să arunce în aer bucăţile mai mari de granit. Un bărbat ţinea ranga, iar doi o loveau pe rând, până când făceau o gaură de proporţii direct în piatră. După aceea se turna înăuntru praful de puşcă şi se aprindea. Fuseseră

făcute încercări cu dinamită, însă nu funcţionase cum trebuia. Presiunea detonării era mult prea mare şi nimicea granitul, făcându-l să se spulbere în toate direcţiile.

Fără a-şi curma ritmicitatea muncii, bărbaţii dădură din cap spre Anders atunci când acesta trecu pe lângă ei.

Cu voioşie în suflet, el merse până la locul în care îşi cioplea statuia. Progresul fusese dureros de lent pe timp de iarnă; în multe zile, gerul făcuse aproape imposibilă munca la blocul de piatră. Perioade îndelungi, el fusese nevoit să se oprească, pur şi simplu, şi să aştepte îmbunătăţirea vremii, ceea ce făcuse dificilă agonisirea de lefuri suficiente. Dar acum putea începe zelos munca la bucata imensă de granit şi nu avea de ce să se plângă. Iarna îi adusese alte motive de fericire.

Uneori abia îi venea a crede că un asemenea înger coborâse pe pământ şi se strecurase în patul lui. Fiecare minut petrecut împreună era o amintire preţioasă, păstrată într-un loc special din inima lui. Uneori însă bucuria îi era umbrită de gândurile despre viitor.

Încercase de câteva ori să aducă în discuţie subiectul, dar ea îl redusese mereu la tăcere printr-o sărutare. Spunea că nu trebuiau să vorbească despre asemenea lucruri, deseori adăugând că totul avea să se rezolve, neîndoielnic. Din asta, el înţelesese că, asemenea lui, fata încă mai spera la un viitor împreună.

Uneori îşi îngăduia chiar să dea crezare spuselor ei, conform cărora totul avea să se rezolve. Era un adevărat romantic, în adâncul său, iar convingerea că dragostea putea depăşi toate obstacolele îi era ferm ancorată în suflet. Fireşte că nu aparţineau aceleiaşi clase sociale, însă el era un bărbat competent şi muncitor. Cu siguranţă că avea să-i ofere un trai frumos, dacă i-ar fi fost acordată acea şansă. Iar dacă sentimentele ei erau

aidoma celor pe care le nutrea el, atunci lucrurile materiale nu aveau să conteze. O viaţă alături de el merita câteva sacrificii din partea fetei. Într-o zi ca aceea, în care primăvăraticele raze de soare îi încălzeau degetele, era convins că totul avea într-adevăr să iasă aşa cum sperase. Acum nu mai aştepta decât să primească permisiunea din partea fetei de a sta de vorbă cu tatăl ei. Apoi avea să purceadă la pregătirea discursului vieţii sale.

Cu inima tresăltându-i, el ciopli meticulos statuia, din blocul de piatră. În mintea sa, cuvintele continuau să se învolbureze. Laolaltă cu imaginea lui Agnes.

Capitolul 10

Arne studie cu atenţie necrologul din ziar. Strâmbă din nas. Bănuise el. Aleseseră o ilustraţie cu un ursuleţ, obicei pe care el îl ura cu desăvârşire. Un necrolog trebuia să conţină simboluri ale bisericii creştine, nimic mai mult. Un ursuleţ era, pur şi simplu, o imagine profană, însă el nu se aşteptase la nimic altceva. Băiatul fusese o mare dezamăgire, de la început şi până la sfârşit, iar nimic din ce făcea nu îl mai surprindea pe Arne. Era mare păcat ca un om cu frica lui Dumnezeu, aşa cum era el, să aibă o progenitură ce respinsese cu atâta încăpăţânare calea cea dreaptă. Persoane pe care nu le ducea mai mult mintea încercaseră să-i împace. Spuseseră că, din câte auziseră, fiul lui era un om inteligent şi de treabă. Avea, de asemenea, o profesie onorabilă, era doctor, în definitiv. Fuseseră cu precădere femei cele care veniseră la uşa lor, debitând asemenea absurdităţi. Bărbaţii ştiau să nu comenteze în legătură cu lucruri despre care nu aveau habar. Fireşte că se văzuse nevoit să recunoască faptul că băiatul său alesese o profesie adecvată şi părea să se descurce. Însă dacă nu-l avea pe Dumnezeu în suflet, totul era lipsit de sens.

Cel mai mare vis al lui Arne fusese de-a avea un fiu care să-i calce pe urme bunicului şi să devină pastor. Personal, el fusese obligat devreme să lase deoparte asemenea ambiţii, fiindcă tatăl lui tocase toţi banii ce urmau să fie dedicaţi instruirii sale în seminarii. În schimb, fusese nevoit a se mulţumi să lucreze ca paracliser în biserică. Măcar asta îi îngăduia să-şi petreacă în continuare zilele în casa lui Dumnezeu.

Biserica însă nu mai era ca pe vremuri. Lucrurile stătuseră altfel odată. Pe-atunci, toţi îşi cunoşteau locul, iar pastorului i se arăta respectul cuvenit. De asemenea, oamenii urmau după cum puteau de bine poveţele lui Schartau[10] şi nu erau preocupaţi de lucrurile pe care, mai nou, până şi pastorii păreau a le gusta: muzică, dans, concubinaj în afara căsătoriei, asta pentru a numi doar câteva vicii. Însă lucrul pe care îl accepta cel mai greu Arne era că femeile aveau acum dreptul de a juca rolul de trimişi ai lui Dumnezeu. Nu putea înţelege asta. Biblia era cum nu se putea mai clară: „Femeia va fi tăcută în congregaţie". Ce mai era de discutat? Nu era treaba femeilor să fie membri ai clerului. Puteau oferi un bun sprijin ca neveste de pastori sau chiar ca diaconi, dar în rest trebuiau să rămână tăcute în congregaţie. Fuseseră vremuri nefericite când acea femeie preluase conducerea Bisericii Fjällbacka. Arne fusese nevoit ca duminicile să meargă cu maşina până în Kville pentru a lua parte la slujbă acolo, şi, pur şi simplu, refuzase să mai vină la muncă. Plătise scump pentru asta, dar meritase. Acum, hidoasa creatură dispăruse. Bineînţeles că noul pastor era puţin cam modern pentru gusturile lui, însă măcar era bărbat. Nu mai rămânea decât să se asigure că femeia cantor avea să devină un capitol temporar în istoria Bisericii Fjällbacka. O femeie cantor nu era într-atât de neplăcută precum o femeie pastor, dar chiar şi aşa…

Arne dădu morocănos pagina ziarului local, *Bohusläningen*. Soţia lui, Asta, continua să umble prin casă, cu o faţă lungă. Ştia că era din pricina fetiţei. Pe Asta o necăjea faptul că fiul lor stătea atât de aproape de ei. Însă Arne îi explicase că trebuia să fie puternică şi devotată convingerilor sale. Era păcat ce i se întâmplase fetei, putea fi de acord cu asta, însă întâmplarea nu făcea decât să dovedească spusele lui. Fiul lor nu urmase calea cea dreaptă şi îngustă, iar mai devreme sau mai

târziu, trebuia să fie pedepsit. Dădu înapoi pagina pentru a se uita din nou la ursuleţul din necrolog. Păcat, mare păcat…

Mellberg nu simţea aceeaşi satisfacţie pe care o avea de obicei când se afla în centrul atenţiei din partea mass-media. Nici măcar nu organizase o conferinţă de presă, ci doar adunase în biroul său câţiva reporteri de la ziarele locale. Amintirea scrisorii primite eclipsa totul în momentul respectiv, iar lui îi venea greu să se concentreze asupra oricărui alt lucru.

— Aveţi vreo pistă sigură pe care să o urmaţi?

Un reporter novice îşi aştepta nerăbdător răspunsul.

— Nimic despre care să putem comenta în situaţia curentă, spuse şeful.

— Este suspect vreun membru al familiei?

Întrebarea venise din partea unui reporter de la ziarul concurent.

— Momentan păstrăm deschise toate opţiunile, însă nu avem nimic concret care să trimită în direcţia aceea.

— Este o infracţiune de natură sexuală?

Din nou, acelaşi reporter.

— Nu pot intra în detalii, spuse vag Mellberg.

— Cum aţi confirmat faptul că a fost crimă? interveni un al treilea jurnalist. Prezenta răni externe care să indice omuciderea?

— Nu pot comenta, din motive legate de anchetă, spuse Mellberg, observând cum frustrarea creştea pe chipurile jurnaliştilor.

Relaţia cu presa era precum mersul pe sârmă. Trebuia să le oferi destul cât să simtă că poliţia îşi făcea datoria, însă nu atât de mult încât să dăuneze anchetei. În mod normal, se considera un maestru al acestui număr de circ, însă în ziua aceea îi venea greu. Nu ştia ce să facă în legătură cu informaţiile primite în scrisoare. Să fi fost oare adevărate?

Unul din reporteri îl privi cârcotaş, iar Mellberg îşi dădu seama că ratase o întrebare.

— Mă scuzaţi, puteţi repeta? spuse el, confuz, iar pe figura jurnalistului se putu citi curiozitatea.

Se întâlniseră la mai multe conferinţe de acel gen şi de obicei comisarul fusese încrezut şi lăudăros, nu secretos şi neatent, aşa cum era în momentele acelea.

— În regulă. Am întrebat dacă există motive ca părinţii din zonă să-şi facă griji pentru siguranţa copiilor.

— Întotdeauna recomandăm ca părinţii să-şi ţină copiii sub observaţie, însă vreau să subliniez că asta nu trebuie să ducă la vreo isterie în masă. Sunt convins de faptul că incidentul este izolat şi că vom avea curând un suspect în arest.

Se ridică, semn că întâlnirea luase sfârşit. Ascultători, reporterii îşi puseră deoparte carneţelele şi pixurile şi îi mulţumiră. Cu toţii simţeau că l-ar fi putut interoga mai mult pe comisar, însă era important, în acelaşi timp, ca presa din regiune să păstreze o relaţie bună cu poliţia locală. Aveau să lase întrebările dure colegilor din oraşele mari. Acolo, în Bohuslän, ei erau deseori vecini cu persoanele intervievate. Copiii lor frecventau aceleaşi cluburi de sport şi şcoli, aşa că, de dragul armoniei în comunitate, trebuiau să-şi astâmpere orice dorinţă de a căuta să primească pontul cel mare.

Mellberg se lăsă pe spate, mulţumit. În ciuda lipsei sale de concentrare, ziarele nu primiseră mai multe informaţii decât intenţionase a le oferi, iar a doua zi, ştirile aveau să fie pe primele pagini ale cotidienelor din regiune – în speranţa că publicul larg avea să se trezească şi să înceapă să le ofere indicii. Cu puţin noroc, printre toate bârfele care circulau în mod normal, ar fi putut exista şi ceva care să le fi folosit poliţiştilor.

Scoase la iveală scrisoarea şi începu să o recitească, încă nu-şi putea crede ochilor.

Strömstad, 1924

Stătea întinsă în camera sa, cu o cârpă rece şi umedă pe frunte. Doctorul o examinase grijuliu, apoi ordonase repaus la pat. Acum acesta se afla în salon, la parter, discutând cu tatăl ei, iar pentru o clipă, fata îşi făcu griji că s-ar fi putut să sufere de ceva grav. Bărbatului îi apăruse o expresie alarmată pe chip, dar aceasta se risipise în secunda următoare. El o bătuse apoi uşor peste mână şi îi spusese că totul avea să fie în regulă. Trebuia doar să se odihnească pentru o vreme.

Nu-i putuse destăinui bunului doctor adevăratul motiv al indispoziţiei sale. Toate acele nopţi târzii, din timpul iernii, îi afectaseră sănătatea. Acela era diagnosticul pe care şi-l pusese singură, însă trebuia să păstreze secretul. Spera ca doctorul Fern să-i prescrie nişte picături care să o pună pe picioare. Având în vedere că hotărâse să pună capăt escapadelor cu Anders, avea să-şi revină în curând la starea sa normală. Între timp, nu i-ar fi făcut rău să stea în pat şi să aştepte vreo săptămână, două. Agnes se gândi ce să ceară la masa de prânz. Dat fiind că masa de cu o seară în urmă se dusese direct în WC, ea îşi simţi stomacul chiorăind, cerând să fie umplut. Poate clătite, ori acele chiftele excelente pe care le făcea bucătarul, cu cartofi fierţi, sos cu smântână şi merişoare.

Paşii de pe scări o făcură să se retragă şi mai mult sub pătură şi să geamă un pic. În clipa dinainte ca uşa camerei sale să se deschidă, ea hotărî să ceară chiftele.

Capitolul 11

Încă din ziua precedentă, începuse să simtă cum furia creştea în el. Ce tupeu pe ea, femeia aia blestemată chiar nu avea pic de scrupule. Să-l arate poliţiştilor cu degetul, în felul acela! Kaj nu era prost; ştia prea bine că zvonurile aveau să umble curând prin tot oraşul, aşa că nu prea conta ce spunea el. Singurul lucru care avea să se întipărească în minţile oamenilor era acela că poliţia fusese la el acasă, punând întrebări cu privire la moartea fetei. Îşi încleştă pumnii până când articulaţiile degetelor îi deveniră albe. După o clipă de ezitare, îşi puse haina şi merse afară, cu paşi hotărâţi. Gardul din placaj pe care-l pusese între loturi îl împiedică să o taie drept pe-acolo, aşa că ieşi în stradă, apoi merse în sus, pe aleea care ducea spre casa familiei Florin. Înainte de-a se apropia, se asigurase că atât Niclas, cât şi Charlotte părăsiseră locuinţa. Avea să-i zică vreo două scorpiei. Bănuind că ea, la fel ca toată lumea din oraş, încuia rareori uşa principală, Kaj intră fără să bată şi merse drept spre bucătărie. Femeia tresări când acesta îşi făcu apariţia, dar îşi veni repede în fire, iar figura sa căpătă acea expresie tăioasă, superioară. Ea chiar se considera a fi cineva. De parcă ar fi fost o afurisită de regină, şi nu o hoaşcă bătrână, într-un orăşel nenorocit.

— Ce-ţi veni să trimiţi poliţia la mine acasă? urlă el, lovind cu pumnul în masa de bucătărie.

Femeia îi aruncă o privire glacială.

— M-au întrebat dacă ştiu pe cineva care să-i vrea răul familiei noastre, aşa că m-am gândit imediat la tine. Iar dacă nu te grăbeşti să ieşi din casa mea, o să sun la poliţie. Apoi vor vedea ei singuri de ce eşti în stare.

Fu nevoit să se abţină din a se năpusti asupra ei şi a-i cuprinde cu mâinile grumazul. Calmul aparent al femeii nu făcea decât să-i intensifice mânia, iar pete mici începură să-i joace înaintea ochilor.

— Numai să-ncerci, javră nenorocită!

— Să nu crezi că nu sunt în stare. Deoarece poţi fi sigur că o voi face. Ne-ai hărţuit neîncetat pe mine şi pe familia mea, ne-ai ameninţat şi nu ne-ai dat pace.

Îşi duse mâna la piept într-o manieră histrionică şi adoptă acea înfăţişare de martir, pe care el ajunsese a o detesta, de-a lungul anilor.

Ea reuşise încă o dată să se folosească de acelaşi truc. Se zugrăvise pe sine drept victimă, iar pe el drept un ticălos. Când, de fapt, era exact opusul. El chiar încercase să dea dovadă de înţelepciune. Să se menţină în afara conflictului şi să refuze a coborî la nivelul vecinei sale. Însă cu câţiva ani în urmă, decisese că, dacă femeia voia război, asta avea să primească. De atunci, nu s-a mai ţinut cont de reguli.

Fu din nou nevoit să se abţină, şuierând printre dinţi:

— În orice caz, nu ţi-a mers. Poliţia n-a părut să creadă minciunile pe care le-ai spus despre mine.

— Ei bine, mai sunt alte câteva posibilităţi pe care să le poată investiga poliţia, remarcă Lilian pe un ton răutăcios.

— Ce vrei să spui? întrebă Kaj, însă îşi răspunse singur la întrebare atunci când realiză unde bătea femeia. Să nu-l implici pe Morgan în treaba asta, m-auzi?

— Nici măcar nu trebuie să zic ceva.

Tonul îi era şi mai răuvoitor.

— Cu siguranţă că poliţia va descoperi în curând că vizavi locuieşte cineva nu prea întreg la minte. Şi toată lumea ştie de ce e în stare o asemenea persoană. Dacă nu, tot ce trebuie să facă

este să arunce o privire asupra rapoartelor aflate la dosar.

— Plângerile alea sunt porcării curate şi tu ştii asta! Morgan nici măcar n-a pus piciorul pe pământul tău, cu atât mai puţin să se fi furişat şi să fi tras cu ochiul pe la ferestre.

— Ei bine, eu ştiu ce-am văzut, spuse Lilian. Iar poliţiştii îşi vor da seama de asta, odată ce se vor uita prin rapoarte.

Nu îi răspunse. Nu avea rost să mai încerce.

Apoi furia puse stăpânire pe el.

Adânc cufundat în hârtiile de pe birou, Martin sări de-un cot atunci când Patrik îi bătu la uşă.

— N-am vrut să te îmbolnăvesc de inimă, spuse Patrik, zâmbind. Eşti ocupat?

— Nu, vino, zise el, făcându-i semn lui Patrik să intre. Aşadar, cum a mers? Aţi aflat ceva de la profesor în legătură cu familia? V-a zis omul ceva?

— Era învăţătoare, clarifică Patrik. Nu, n-a prea avut multe de povestit, spuse el, bătând nerăbdător cu mâna peste picior. Nu ştia să existe probleme legate de familia Sarei. Însă am aflat mai multe despre Sara. Se pare că fetiţa avea DAMP şi putea fi destul de obositoare.

— În ce fel? zise Martin, care nu înţelegea decât vag acel diagnostic care devenise atât de comun în ultimii ani.

— Era iritabilă, neastâmpărată şi agresivă dacă nu i se făcea pe plac. De asemenea, îi era greu să se concentreze.

— Pare să fi fost destul de greu de strunit, observă Martin.

Patrik dădu din cap.

— Da, şi eu interpretez asta la fel, cu toate că învăţătoarea nu a zis-o verde-n faţă, evident.

— Ai observat ceva de genul ăsta când ai văzut-o pe Sara în trecut?

— Erica a văzut-o mai des. Eu am întâlnit-o doar de câteva ori şi tot ce-mi pot aminti e că mi s-

a părut vioaie, însă nimic care să mă fi pus pe gânduri.

— Dar care este diferenţa exactă dintre DAMP şi ADHD? întrebă Martin. Mie mi se pare că ambele sunt folosite pentru a descrie aproximativ aceleaşi stări.

— N-am idee, dădu din umeri Patrik. Şi nu ştiu dacă problema ei a avut ceva de-a face cu omorul, însă trebuie să începem de undeva, nu?

Martin încuviinţă, apoi arătă spre hârtiile aflate dinaintea lui.

— Am verificat rapoartele primite în legătură cu infracţiunile de natură sexuală din ultimii ani şi nimic nu se potriveşte. Câteva se refereau la ofense împotriva copiilor, săvârşite de un membru apropiat al familiei, însă am fost nevoiţi să renunţăm la acuzaţii din lipsa dovezilor. Avem totuşi o condamnare într-un asemenea caz. Probabil că-ţi aminteşti de tatăl care şi-a agresat fiica, nu?

Patrik dădu din cap. Puţine fuseseră cazurile ce îi lăsaseră un gust atât de amar.

— Da, Torbjörn Stiglund, dar probabil că încă mai e în puşcărie, nu-i aşa?

— Da, am sunat să verific. Nici măcar n-a ieşit cu vreo permisie. Aşa că îl putem tăia de pe listă. Iar restul sunt în general violuri, dar comise împotriva unor adulţi; apoi mai există nişte cazuri de molestare, din nou faţă de adulţi. Apropo, un nume cunoscut a apărut aici.

Martin arătă spre dosarul pe care Patrik îl văzuse ultima dată pe propriul birou, însă care se afla acum dinaintea colegului său.

— Sper că nu te superi că ţi-am luat din birou dosarul familiei Florin.

Patrik clătină din cap.

— Nu, sigur că nu, e în regulă. Şi presupun că faci aluzie la plângerile lui Lilian împotriva lui Morgan Wiberg?

— Da, femeia susţine că acesta se tot strecura pe lângă casa lor şi că a încercat cu câteva ocazii să se uite pe furiş înăuntru, atunci când ea îşi schimba hainele.

— Mda, am citit asta, spuse Patrik, sătul. Dar eu sincer nu ştiu cum să privesc toate plângerile astea. În realitate, niciuna dintre acuzaţii nu pare să fie fondată. Sunt, în general, acuzaţii venite din ambele părţi şi, de asemenea, un mod deosebit de eficient de a irosi timpul şi resursele poliţiei.

— Tind să-ţi dau dreptate. Însă nu putem ignora faptul că în casa de vizavi există un potenţial personaj care trage cu ochiul când se dezbracă cineva. Ştii tu, infracţiunile de natură sexuală încep deseori exact cu genul acesta de activităţi, spuse Martin.

— Ştiu, însă pare destul de forţat. Să presupunem că spusele lui Lilian Florin sunt adevărate – lucru de care mă îndoiesc, la modul serios. În definitiv, cea pe care Morgan voia să o vadă goală este o femeie matură. Nu există nimic care să sugereze că ar avea vreo atracţie sexuală faţă de copii. În plus, nici măcar nu ştim dacă uciderea Sarei a urmat unei ofense de natură sexuală. Nimic din raportul post-mortem nu indică asta. Însă ar putea merita osteneala de a-l verifica pe Morgan mai îndeaproape. De a sta măcar de vorbă cu el.

— Crezi că sunt şanse să pot veni cu tine? întrebă cu nerăbdare Martin. Sau începi să-l preferi pe Ernst?

Patrik făcu o grimasă.

— Nu, nu voi trăi nicicând o asemenea zi. În ceea ce mă priveşte, eşti bine-venit. Întrebarea e ce va avea Mellberg de spus în privinţa asta.

— Păi, măcar putem să întrebăm. Cred că a fost un pic mai calm în ultimele zile. Cine ştie, poate că se mai potoleşte spre bătrâneţe.

— Mă îndoiesc, râse Patrik. Dar voi merge să aflu dacă e de acord cu planul. Ne-am putea duce

acolo în după-masa asta. Mai întâi am de adus la zi nişte hârţoage.

— În regulă. În cazul ăsta, pot şi eu să termin cu toate astea, zise Martin, arătând spre maldărul de sesizări. Sper ca până atunci să am un raport complet. Însă, după cum am spus, nu te aştepta la prea mult; nu pare a fi nimic care să se potrivească.

Patrik încuviinţă.

— Dă-ţi toată silinţa.

Gösta aproape că aţipise în faţa computerului. Doar bufnitura bărbiei ce i se lovea de piept îl mai ţinea destul de treaz, încât să nu plutească de tot spre ţara viselor. „De-aş putea măcar să-mi ridic pentru o vreme picioarele pe birou”, gândi el. Dacă ar fi tras un pui de somn, ar fi fost gata să se afunde în muncă mai târziu. Ca în Spania. Oamenii de-acolo înţelegeau valoarea unei sieste. Nu şi în Suedia, asta cu siguranţă. Aici erai nevoit să trudeşti opt ore la muncă, păstrându-ţi, în acelaşi timp, la cote maxime entuziasmul şi motivarea. În ce ţară groaznică locuia!

Sunetul ascuţit al telefonului îl făcu să tresară.

— La naiba, rosti el.

Dispoziţia nu i se îmbunătăţi atunci când recunoscu numărul de telefon de pe ecran. Ce mai voia hoaşca bătrână de data aceea? Apoi îşi reaminti că ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă compasiune faţă de ea, având în vedere cele întâmplate. Aşa că îşi jură să aibă răbdare, apoi ridică receptorul.

— Gösta Flygare, secţia de poliţie Tanumshede.

Vocea de la celălalt capăt al firului era agitată, şi fu nevoit să o roage pe femeie să se calmeze, pentru a putea înţelege ce avea de zis. Nu păru să ajute, aşa că repetă:

— Lilian, trebuie să vorbeşti mai rar, abia pricep ce spui. Acum inspiră adânc şi repetă ce ai

zis.

Asta păru într-un final să funcţioneze, iar femeia o luă de la început. Gösta ridica din sprâncene pe măsură ce asculta. Era o întorsătură neaşteptată. După ce o linişti în repetate rânduri, el o determină în sfârşit să închidă receptorul. Îşi luă repede haina şi intră în biroul lui Patrik.

— Bună, Hedström.

Nu se mai obosise cu ciocănitul, însă Patrik lucra cu uşa de la birou deschisă, iar în opinia lui Gösta, vina îi aparţinea exclusiv lui dacă oamenii dădeau buzna, pur şi simplu.

— Da? întrebă Patrik.

— Tocmai am primit un telefon de la Lilian Florin.

— Zău? repetă Patrik, cu un interes stârnit.

— Se pare că se întâmplă ceva acolo. Susţine că a fost agresată de Kaj.

— Ce naiba zici?

Patrik se roti cu scaunul, pentru a fi faţă în faţă cu Gösta.

— Mda, susţine că a venit acasă în urmă cu ceva vreme şi a început să urle, iar când a încercat să-l convingă să plece, bărbatul a început s-o lovească cu pumnii.

— Sună a nebunie curată, zise Patrik, sceptic.

Gösta ridică din umeri.

— În fine, asta mi-a spus mie. Am promis să merg de îndată acolo.

Îşi ridică ilustrativ haina.

— Da, fireşte, spuse Patrik, sărind din scaun, apoi înşfăcându-şi, la rândul său, haina din cuierul aflat în colţ.

Douăzeci de minute mai târziu, se aflau înapoi în casa familiei Florin. De cum ciocăniră, Lilian le deschise uşa, poftindu-i înăuntru. Îndată ce trecură pragul, femeia începu să dea frenetic din braţe.

— Vedeţi ce mi-a făcut?!

Arătă spre o uşoară roşeaţă din obraz, apoi îşi trase în sus mâneca bluzei şi le indică o urmă roşie de pe partea superioară a braţului.

— Dacă nu merge la închisoare pentru asta, atunci…

Se ambala singură şi mai tare, iar stupoarea absolută părea a-i îngreuna discursul.

Patrik îi atinse consolator braţul nevătămat şi spuse:

— Îţi promit că vom ancheta îndeaproape. Apropo, te-a examinat vreun doctor?

Femeia dădu din cap.

— Nu, e nevoie. M-a lovit peste faţă şi m-a prins tare de braţ, însă nu cred să existe răni serioase, recunoscu ea fără prea mare tragere de inimă. Deşi poate că aveţi nevoie de dovezi fotografice?

Faţa lui Lilian se lumină pentru o clipă, până când Patrik fu nevoit să-i înăbuşe speranţa.

— Nu, nu va fi necesar, acum că am avut noi şansa de-a arunca o privire. Vom merge să stăm de vorbă cu Kaj. Apoi vom decide cum să acţionăm în continuare. Aveţi pe cine să sunaţi care să stea cu dumneavoastră?

Lilian încuviinţă.

— Da, o pot ruga pe prietena mea, Eva.

— Bun. Cred că ar fi bine s-o sunaţi. Apoi puneţi de-o cafea şi încercaţi să vă liniştiţi pentru o vreme. Totul are să se rezolve, o să vedeţi.

Patrik vru să sune liniştitor, dar, ca să fie sincer, îl deranja ceva din comportamentul histrionic al femeii. Ceva nu părea la locul lui.

— N-ar trebui să depun o plângere oficială? Să completez nişte formulare? întrebă Lilian, plină de speranţă.

— Ne vom ocupa de asta mai târziu. Mai întâi, Patrik şi cu mine trebuie să discutăm puţin cu Kaj.

Tonul lui Gösta sună neobişnuit de autoritar, însă Lilian nu se mulţumi cu promisiuni vagi.

— Nu-mi spuneţi că aveţi de gând să lăsaţi totul baltă, fiindcă vă e prea lene să interveniţi atunci când o femeie lipsită de apărare este supusă unui asemenea atac îngrozitor. Deoarece eu nu intenţionez să tac din gură, de asta să fiţi siguri. Mai întâi îl voi suna pe şeful vostru, apoi voi merge şi la ziare, dacă trebuie şi…

Gösta îi întrerupse tirada şi rosti, cu o voce oţelită:

— Nimeni nu intenţionează să lase lucrurile baltă, Lilian, însă momentan uite ce vom face: mai întâi vom sta de vorbă cu vecinul, apoi ne vom ocupa de formalităţi. Dacă ai vreo obiecţie, te poftesc să îl suni la secţie pe şeful nostru, Bertil Mellberg, şi să îţi faci cunoscute plângerile. Altminteri, ne vom întoarce de îndată ce terminăm de vorbit cu pârâtul.

După un scurt conflict lăuntric, Lilian păru gata să accepte că era momentul să bată în retragere.

— Ei bine, dacă aşa trebuie să stea lucrurile, cred că mă voi duce s-o sun pe Eva. Însă contez pe voi să vă întoarceţi repede, bombăni ea, supărată.

După care, nu putu rezista unui ultim act ostentativ: trânti aşa de tare uşa în urma lor, încât răsună întregul cartier.

— Ce părere ai despre toate astea? zise Patrik, căruia încă nu îi venea a crede că Gösta, ultima persoană la care s-ar fi aşteptat, izbutise a-şi exercita autoritatea.

— Nu ştiu, dar… ceva nu… miroase a bine, spuse Gösta, cântărindu-şi bine cuvintele.

— De acord, asta cred şi eu. A recurs vreodată Kaj la violenţă, în toţi aceşti ani de certuri?

— Nu, iar dacă ar fi făcut-o, am fi stat de vorbă imediat, crede-mă. Pe de altă parte, până acum nu i-a mai fost vreodată aruncată în faţă o acuzaţie de crimă.

— Ai dreptate în legătură cu asta, răspunse Patrik. Dar pur şi simplu nu pare genul care să recurgă la violenţă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Mai degrabă ar încerca s-o prindă pe Lilian cu mâţa-n sac, cu prima ocazie.

— Da, tind să-ţi dau dreptate. Însă mai întâi trebuie să vedem ce-are de zis.

— Bănuiesc că aşa se va şi întâmpla, spuse Patrik şi bătu la uşă.

Strömstad, 1924

În clipa când tatăl ei intră pe uşă, inima lui Agnes fu cuprinsă într-o încleştare de gheaţă. Ceva nu era în regulă. Ceva nu era deloc în regulă. August părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani faţă de ultima dată când îl văzuse, iar fata înţelese numaidecât faptul că probabil ea se afla pe moarte. Acela era singurul lucru care să fi putut cauza, într-un timp atât de scurt, brazde atât de adânci pe chipul tatălui său.

Se apucă strâns de piept şi se căli pentru ce era pe cale să audă. Însă ceva nu se potrivea. Mâhnirea pe care se aşteptase să o vadă în privirea tatălui său era remarcabilă prin absenţă; în schimb, ochii îi erau negri de furie. Era o reacţie stranie, pe puţin spus. De ce s-ar fi mâniat dacă fata era pe moarte?

În ciuda staturii sale scunde, bărbatul domina, cu un aer ameninţător, peste patul în care ea stătea întinsă, iar Agnes făcu instinctiv tot posibilul să arate cum nu se putea mai demnă de milă. Asta întotdeauna funcţionase cel mai bine în rarele ocazii când tatăl ei fusese cu adevărat mânios. Însă nu părea a merge de data aceea, iar neliniştea i se amplifică. Apoi un gând îi trecu prin minte. Era însă atât de greu de conceput şi de groaznic, încât fu imediat îndepărtat.

Dar gândul se întoarse, nemilos. Văzu apoi buzele tatălui său mişcându-se, într-o încercare de a vorbi, însă tulburarea acestuia era atât de mare, încât coardele vocale nu reuşiră să producă vreun sunet. În momentul acela, fata realiză îngrozită că o simplă speculaţie nebunească devenise acum o posibilitate desluşită.

Încet, ea se strecură şi mai adânc sub pătură. Când palma tatălui său îi căzu cu forţă asupra obrazului, făcând-o să simtă usturimea neaşteptatei dureri, îndoielile i se transformară în siguranţă.

— Tu, tu… curvă ce eşti! bolborosi tatăl, căutând cu disperare cuvintele care încercau să i se formeze pe buze. Cine… ce? continuă el, bâlbâindu-se.

Din poziţia sa culcată, ea îl văzu înghiţind în repetate rânduri, ca pentru a forţa cuvintele să iasă la iveală. Niciodată nu îşi mai văzuse tatăl cel dârz şi bun la suflet într-o stare terifiantă precum aceea.

Pradă spaimei sale, Agnes se simţi cuprinsă şi de uimire. Cum de se întâmplase aşa ceva? Luaseră toate măsurile necesare şi se opriseră mereu la timp. Nici în cele mai negre coşmaruri nu îşi imaginase că avea să dea de necaz. Evident că auzise de alte fete care rămăseseră însărcinate din greşeală, însă mereu se gândise cu dispreţ că probabil acestea nu fuseseră destul de atente. Îl lăsaseră probabil pe bărbat să meargă prea departe.

Şi iat-o acum pe ea. Gândurile îi rătăciră înfrigurate în căutarea unei soluţii. Lucrurile se rezolvaseră dintotdeauna pentru ea. Cu siguranţă că şi situaţia aceea putea fi soluţionată. Trebuia să-şi facă tatăl să înţeleagă, aşa cum reuşise dintotdeauna, de fiecare dată când intrase în bucluc. Într-adevăr, niciodată nu fusese aşa de grav, însă el îi venise mereu în ajutor şi îi uşurase calea. Trebuia să facă la fel şi de data aceea.

Odată atenuat şocul iniţial, ea se simţi devenind mai calmă. Fireşte că situaţia se putea repara. Tata avea să fie mânios pentru o vreme, fapt peste care ea putea să treacă, însă totuşi el ar fi ajutat-o la ananghie. Existau locuri unde s-ar fi putut duce pentru a rezolva aşa ceva, nu ţinea decât de bani, şi măcar în privinţa aceea nu avea de ce să-şi facă griji.

Mulţumită de faptul că urzise un plan, ea deschise gura pentru a vorbi şi a începe să-şi linguşească tatăl. Însă vorbele îi fură întrerupte, înainte să poată începe măcar, atunci când palma lui August îi plesni din nou, zgomotos, obrazul. Fata îl privi fără să-i vină a crede. Niciodată nu şi-l imaginase ridicând mâna asupra ei şi, iată cum, într-un timp atât de scurt, el o pălmuise de două ori. Nedreptatea tratamentului aplicat aprinse în ea furia, şi fata se ridică în capul oaselor, deschizând din nou gura pentru a încerca să explice. Plici! O a treia palmă îi lovi obrazul deja sensibil, iar Agnes simţi cum lacrimi de mânie îi năpădiră ochii. Ce voia să însemne felul în care o trata? Supusă, ea se cufundă înapoi între perne şi privi atât cu mirare, cât şi cu furie spre tatăl pe care crezuse a-l cunoaşte atât de bine. Însă bărbatul aflat dinaintea sa era un străin.

Încetul cu încetul, Agnes pricepu că viaţa sa probabil era pe cale de-a lua o întorsătură neplăcută.

Capitolul 12

O bătaie precaută în uşă îl făcu pe Niclas să ridice privirea. Nu aştepta vreun pacient şi era pe deplin ocupat cu parcurgerea tuturor hârtiilor ce i se adunaseră pe birou. Se încruntă, iritat.

— Da?

Tonul vocii sale fu dispreţuitor, iar persoana aflată dindărătul uşii păru a ezita. Dar apoi clanţa fu apăsată, iar uşa se deschise încet.

— Te întrerup?

Vocea îi era la fel de şovăitoare precum şi-o amintea, iar mina încruntată îi dispăru imediat.

— Mamă?

Niclas sări din scaun şi privi uimit spre femeia micuţă care stătea, ezitând, în pragul uşii. Ea îi trezise dintotdeauna instinctele protectoare, iar în momentul acela nu voia decât să dea fuga şi s-o cuprindă în braţe. Ştia însă că de-a lungul anilor ea devenise reticentă cu privire la asemenea manifestări libere ale sentimentelor. N-ar fi făcut decât s-o tulbure, prin urmare se abţinu şi aşteptă iniţiativa din partea ei.

— Pot să intru? Sau eşti ocupat?

Privi spre mormanele de hârtii dinaintea lui şi dădu să se întoarcă.

— Nu, nicidecum, intră, intră.

Se simţi ca un şcolar şi ocoli grabnic biroul, spre a-i oferi un scaun. Ea se aşeză cu grijă, chiar pe margine, şi privi agitată în jur. Nu îl văzuse niciodată în rolul său profesional, aşadar, el îşi imagină că probabil mediul respectiv i se părea ciudat femeii. De fapt, aceasta abia dacă îl văzuse în ultimii ani, lucru care, în sine, trebuia să i se fi părut straniu. Ca şi cum el s-ar fi metamorfozat într-o clipă dintr-un băiat de şaptesprezece ani într-

un bărbat în toată firea. Gândul acela îi făcu mânia să-i clocotească în piept. El şi mama sa îşi refuzaseră atâtea lucruri din cauza acelui bătrân urâcios. Slavă Domnului că Niclas reuşise să scape de lângă el, însă când îşi studie mama, el realiză că anii scurşi nu fuseseră îngăduitori cu ea. Observă pe chipul femeii aceeaşi expresie ostenită şi supusă ca în momentul plecării sale, înrăutăţită însă acum de toate ridurile căpătate.

Niclas îşi trase un scaun lângă ea, însă nu prea aproape, şi o aşteptă să înceapă. Nu prea părea a şti ce venise să-i spună. După un moment de tăcere, ea zise:

— Îmi pare aşa de rău pentru fetiţă, Niclas.

Doar atât spuse şi nu putu decât să dea din cap.

— Nu am cunoscut-o… însă îmi doresc să o fi făcut.

Vocea îi tremură puţin, iar Niclas îi simţi emoţiile gata să irupă. Trebuia să-i fost tare greu să vină. Din câte ştia el, nu se mai abătuse niciodată de la ordinele soţului ei.

— Era minunată, rosti el şi, cu toate că în urma cuvintelor îi rămăsese un nod în gât, nu îşi făcu apariţia nicio lacrimă.

Curseseră atât de multe în ultimele zile, încât se îndoia să mai fi rămas vreuna.

— Avea ochii tăi, dar nu ştiu al cui era părul roşcat.

— Bunica mea avea cel mai frumos păr roşcat care-a existat vreodată. Trebuie că de la ea a moştenit… Sara culoarea părului, spuse ea, ezitând înainte de-a rosti într-un final numele fetei.

Asta privi spre mâinile ce i se odihneau în poală.

— O mai vedeam din când în când. Pe ea şi pe băiat. Am văzut-o şi pe soţia ta, la plimbare cu ei. Însă n-am zis nimic. Doar ne-am privit reciproc. Acum îmi doresc să fi vorbit cu fetiţa măcar o dată. Ştia că avea o bunică aici?

Niclas dădu din cap.

— Te-am pomenit deseori. Îţi ştia numele şi i-am arătat şi poze cu tine. Puţinele pe care le-am luat cu mine când…

Lăsă cuvintele să se stingă. Niciunul din ei nu îndrăznea să păşească pe acel teren minat ce le cauzase înstrăinarea.

— E adevărat ce-am auzit?

Ridică privirea şi, pentru prima dată, se uită fix la el.

— Cineva i-a făcut rău fetei?

El încercă să răspundă, însă cuvintele îi rămaseră blocate adânc în gâtlej. Erau atâtea lucruri pe care dorea să i le spună, atâtea secrete ce-i apăsau pe piept, precum un bolovan imens. Nu dorea nimic mai mult decât să i le arunce dinainte pe toate. Dar nu putea. Trecuseră mult prea mulţi ani.

În momentul acela apărură lacrimile pe care le crezuse secate. Se revărsară şi îi curseră pe obraji. Nu îndrăzni să-şi privească mama, însă instinctul acesteia birui toate avertismentele şi interdicţiile, iar în secunda următoare simţi braţele ei firave cuprinzându-i gâtul. Ea era atât de micuţă, iar el era atât de mare, însă rolurile părură să se inverseze în clipa aceea.

— Haide, haide!

Îl mângâie pe spate cu degetele ei alinătoare, iar Niclas simţi cum anii se dizolvară şi el deveni copil din nou. La adăpost, în braţele mamei. Suflarea ei caldă şi vocea iubitoare în urechea sa, alături de promisiunile că totul avea să fie bine. Că monştrii nu existau decât în imaginaţia lui şi că aveau să dispară, dacă le poruncea. De data asta însă monstrul avea să rămână.

— Tata ştie? spuse el, cu gura apăsând în umărul mamei.

Ştiu că nu era bine să întrebe, dar nu se putu abţine. Imediat o simţi devenind rigidă şi se trase din îmbrăţişarea ei consolatoare. Magia se nărui,

iar femeia stătu din nou cu faţa spre el, precum o bătrânică sleită şi cenuşie, care îi luase partea tatălui în momentul în care Niclas avusese cea mai mare nevoie de ea. Sentimentele lui erau într-atât de ambivalente. Tânjea după ea şi o iubea, însă era, de asemenea, cuprins de amărăciune şi dispreţ, din cauză că ea nu-l apărase la nevoie.

— Nu ştie că sunt aici.

Femeia nu spuse mai mult de-atât, iar Niclas îşi dădu seama că, în gândul ei, mama sa deja părăsise camera. Dar încă nu îi putea da drumul să plece. Chiar şi pentru o clipă, el dorea să o ţină acolo, lângă el, şi ştia exact cum să o facă.

— Vrei să vezi poze cu copiii? o întrebă încetişor, iar femeia dădu afirmativ din cap.

Merse până la birou şi trase afară sertarul de sus. Scoase de acolo un album foto şi i-l dădu, având grijă ca el însuşi să nu-l vadă. Nu era încă pregătit pentru asta.

Ea frunzări respectuos prin fotografii, zâmbind amar la vederea fiecăreia. Ceea ce pierduse deveni, dintr-odată, extrem de tangibil.

— Cât sunt de minunaţi, spuse ea, cu vocea pătrunsă de mândria unei bunici.

Mândria însă era amestecată cu durerea că unul din copii dispăruse pentru totdeauna.

— Ai luat numele de familie al soţiei? îl întrebă nesigură, ţinând strâns albumul în poală.

— Da, spuse Niclas, cu privirea aţintită într-un punct, undeva în spatele ei. Nu am vrut să păstrez numele lui.

Femeia doar dădu din cap, cu tristeţe.

— Chiar trebuie să fii acum la muncă? întrebă ea, stânjenită, în vreme ce-l privi stând la birou.

Bărbatul trase la întâmplare de hârtiile aflate în faţa lui şi înghiţi în sec, pentru a-şi alunga şi ultimele lacrimi. Continuă:

— N-am văzut nicio alternativă, în caz că voiam să supravieţuiesc.

Mama lui se mulţumi cu explicaţia aceea, dar îngrijorarea din priviri i se amplifică.

— Numai să nu uiţi de persoanele pe care încă le ai alături, spuse ea domol, atingând cu o precizie sinistră punctul sensibil din sufletul lui.

Însă el se simţea duplicitar. Pe de-o parte, era o persoană care dorea să fie acasă, alături de Charlotte şi Albin şi să nu-i mai părăsească niciodată, iar pe de alta, o persoană care voia să evadeze în muncă, departe de suferinţa care, odată împărtăşită, se înrăutăţea. Mai presus de toate, nu dorea să-şi vadă propria vină oglindită în chipul lui Charlotte. Acela era motivul pentru care instinctul de a se refugia câştigase, într-un final, bătălia.

Râvnea să-i dezvăluie mamei sale toate aceste lucruri. Bărbat în toată firea cum era, el tot voia să stea cu capul în poala ei şi să-i spună totul, după care să-i asculte asigurările, cum că avea să fie bine. Însă clipa trecu, iar după ce puse albumul foto pe birou, femeia se ridică şi merse înspre uşă.

— Mamă?

— Da? spuse aceasta, întorcându-se.

Niclas îi întinse albumul foto.

— Ia-l, mai avem multe alte poze.

Asta ezită, dar îl primi, ca pe o bijuterie preţioasă şi fragilă în acelaşi timp. Îl strecură grijuliu în poşetă.

— Ar fi probabil înţelept să le ascunzi bine, spuse el încet, cu un zâmbet crispat, însă ea deja închisese uşa în urma sa.

Privi ţintă în tavan, apoi trase încet un şut în perete. Nu putea înţelege cum de lucrurile luaseră o asemenea turnură. De ce el? Şi de ce nu obiectase atunci când încă s-ar fi putut?

Afişele de pe perete îi aminteau de cum îşi dorea el să fie. În mod normal, eroii din jurul lui îl motivau să lupte mai asiduu, să depună eforturi mai mari. În ziua aceea însă doar îl enervau. Ei n-ar fi acceptat niciodată asemenea porcării. Ar fi

refuzat de îndată. Ar fi făcut ce trebuia. De aceea se aflau acolo. De aceea se numeau eroi. El însă nu era decât o scursură şi niciodată nu avea să fie mai mult de-atât. Întocmai cum spusese Rune. Refuzase să-l creadă atunci când i-o spusese. Rămăsese neclintit, spunându-şi că avea să-i dovedească lui Rune că se înşela. Avea să-i arate că era un erou, iar atunci acestuia îi va părea rău pentru toate vorbele aspre pe care i se aruncase. Pentru toate umilinţele. Atunci el ar fi devenit stăpân pe situaţie, iar Rune ar fi fost nevoit să se milogească, în genunchi, pentru ca el să-i dedice măcar un minut din timpul său.

Partea cea mai neplăcută era că la început îl simpatizase pe Rune. Atunci când mama lui îl cunoscuse, i se păruse al naibii de grozav. Conducea o maşină americană tunată, iar tovarăşii lui mergeau pe motociclete ultramoderne şi uneori îl lăsau să stea pe locul din spate. Dar apoi s-au căsătorit, moment în care totul s-a dat peste cap. Dintr-odată, Rune şi mama trebuiau să dovedească faptul că sunt o familie tipic suedeză, cu o casă, un Volvo şi chiar o nenorocită de rulotă. Amicii cu motociclete au dispărut şi, în schimb, ei au început să îşi petreacă timpul cu alte familii tipic suedeze şi să organizeze sâmbăta întâlniri la cină, cu alte cupluri. Şi bineînţeles că trebuiau să aibă propriul lor copil. Îl auzise odată pe Rune spunând asta unui cuplu anost din vecini. Că trebuiau să aibă un copil al lor. Firește că îl iubea pe Sebastian, le spusese el, dar apoi adăugase, pe un ton serios, că totuşi nu era la fel cu a avea propriul *lui* copil. Aşa că atunci când Rune şi mama nu au reuşit să aducă pe lume un urmaş propriu, Rune se răzbunase pe fiul lui vitreg. Sebastian fusese nevoit să-i îndure frustrările cauzate de faptul că el şi soţia sa nu izbutiseră să aibă copii împreună. Iar după ce mama lui murise de cancer în urmă cu câţiva ani, lucrurile doar se înrăutăţiseră. Acum, Rune chiar că rămăsese cu copilul altuia pe cap. Mereu

sublinia asta, indiferent cât de mult încerca Sebastian să-i arate recunoştinţă pentru că nu-l expediase la vreun cămin îngrozitor, după moartea mamei. Rune ţinea morţiş să aibă grijă de băiat, ca şi cum *ar fi fost* al lui. Însă uneori Sebastian considera că dacă aşa vedea el îngrijirea propriului copil, atunci era mai bine că el şi mama nu avuseseră un urmaş.

Nu că l-ar fi bătut sau aşa ceva. Nu, un suedez de rând precum Rune n-ar fi făcut niciodată un asemenea lucru. Dar, într-un fel, aproape că ar fi fost mai bine. Atunci Sebastian ar fi avut un motiv tangibil pentru care să-l urască. În schimb, el îl abuza doar mental – lucru care nu era vizibil în exterior.

Stând cu privirea aţintită în tavan, Sebastian realiză într-un moment de claritate motivul pentru care ajunsese în situaţia de faţă. Îşi iubea tatăl vitreg, în ciuda tuturor faptelor. Rune era singurul tată pe care-l cunoscuse, iar Sebastian nu dorise decât să-i facă pe plac şi, în cele din urmă, să fie iubit, la rândul lui. Iar acela reprezenta exact motivul pentru care intrase în bucluc. Înţelegea asta. Nu era prost. Însă cu ce-l ajuta deşteptăciunea? Tot împotmolit era în situaţia respectivă.

— Ce naiba ziceţi voi acolo?

Faţa lui Kaj se făcu roşie ca racul, iar bărbatul păru că avea să dea năvală, precum un taur furios, în casa vecinilor. Patrik îi blocă discret calea şi ridică mâinile, într-un gest liniştitor.

— N-am putea sta jos, să vorbim despre asta în linişte şi pace?

Mânia păru să-l împiedice pe Kaj să înţeleagă ce i se sugera. Patrik şi Gösta făcură un schimb de priviri. Brusc, nu le mai păru aşa de necrezut faptul că el ar fi putut-o ataca pe Lilian. Însă era periculos să rămână blocaţi într-un tipar de

gândire, aşa că era mai bine să nu tragă concluzii până când nu auzeau versiunea lui Kaj.

După ce vorbele lui Patrik avură timp câteva secunde pentru a-şi găsi ecou, Kaj se întoarse şi intră în casă, cu paşi apăsaţi. Se aştepta, în mod evident, ca Patrik şi Gösta să-l urmeze, ceea ce aceştia şi făcură, după ce-şi scoaseră pantofii. Când intrară în bucătărie, îl găsiră pe Kaj stând cu faţa la ei, aplecat peste blatul de lucru, cu braţele încrucişate la piept, într-o atitudine beligerantă. Îşi eliberă pentru o clipă una din mâini şi făcu semn spre scaune. El cu siguranţă nu intenţiona să stea jos.

— Ce-a mai zis acum hoaşca aia bătrână? Că am lovit-o? Aşa susţine?

Faţa i se îmbujoră din nou, iar pentru o secundă, Patrik se îngrijoră că bărbatul avea să facă un atac de cord, chiar în faţa lor.

— Da, ni s-a raportat un atac, spuse Gösta calm, luându-i-o înainte lui Patrik.

— Deci m-a reclamat scorpia! urlă Kaj, în vreme ce picături mici de sudoare începură să i se formeze pe la tâmplele cărunte.

— Oficial, Lilian nu a depus plângere – nu încă, adăugă Patrik. Am vrut să stăm mai întâi de vorbă cu dumneavoastră, în linişte şi pace, pentru a putea da de cap întregii situaţii.

Aruncă o privire în carneţel şi continuă.

— Aşadar, aţi mers în urmă cu vreo oră acasă la Lilian Florin?

Kaj dădu şovăitor din cap.

— Voiam doar să văd ce naiba a apucat-o să mă reclame drept suspect în uciderea copilului. A făcut o sumedenie de lucruri mârşave de-a lungul anilor, însă ceva atât de…

Apărură şi mai multe broboane de sudoare, iar mânia îi făcu limba să se împleticească.

— Deci aţi intrat direct în casă? întrebă Gösta.

Şi acesta începu să-şi facă griji cu privire la starea de sănătate a lui Kaj.

— Da, ce naiba, dacă aş fi bătut la uşă, nu mi-ar fi deschis. Voiam doar şansa de-a o lua pe nepusă masă. De-a o întreba cu cine naiba credea că are de-a face.

O urmă de nelinişte i se strecură lui Kaj în voce, pentru prima dată.

— Apoi ce s-a întâmplat?

Patrik lua notiţe pe măsură ce Kaj povestea.

— Asta a fost tot!

Kaj îşi întinse braţele.

— Probabil că am urlat un pic la ea, recunosc asta de bunăvoie, iar ea mi-a zis să ies din casă. Având în vedere că spusesem ce aveam de spus, am plecat.

— Aşadar, nu aţi lovit-o?

— Probabil că mi-am dorit să-i trag un pumn în nas, dar nu sunt atât de prost.

— Cu alte cuvinte, răspunsul dumneavoastră e „nu”? întrebă Patrik.

— Îhâm, replică ursuz Kaj. Nu m-am atins de ea, iar dacă ea aşa susţine, înseamnă că minte. Ceea ce nu m-ar surprinde câtuşi de puţin.

Începu acum să pară cu adevărat neliniştit.

— Există cineva care vă poate confirma versiunea? spuse Gösta.

— Nu, nu există. Înainte să merg acolo, l-am văzut pe Niclas plecând de dimineaţă cu maşina şi m-am asigurat că Charlotte l-a scos pe băiat, cu căruciorul.

Îşi şterse fruntea cu o mână, pe care o frecă apoi de cracul pantalonului.

— Ei bine, mă tem că, din nefericire, va trebui să vă credem pe cuvânt fie pe ea, fie pe tine, spuse Patrik. Iar Lilian are nişte urme pe braţ.

Kaj se dezumflă cu fiecare vorbă rostită de Patrik. Agresivitatea lui iniţială fusese înlocuită de abdicare. Apoi se învioră brusc.

— Cum rămâne cu soţul ei? Era în casă. La naiba, uitasem de el. E ca o stafie. În ultima vreme, nimeni nu-l mai vede pe Stig. Însă trebuie să fi fost acasă. Poate c-a văzut sau a auzit ceva.

Gândul acela îi insuflă din nou curaj, iar Patrik îl privi pe Gösta. Ca să vezi, nu se gândiseră la Stig. Nici măcar nu vorbiseră cu el în legătură cu moartea Sarei. Kaj avea dreptate. Stig practic fusese invizibil de când începuse ancheta şi până în prezent. Uitaseră complet de el.

— O să mergem să vorbim şi cu el, spuse Patrik. Apoi vom vedea ce va mai apărea. Însă dacă el nu are nimic de adăugat, lucrurile nu vor arăta prea roz pentru tine, în cazul în care Lilian se hotărăşte să facă o plângere oficială…

Nu era nevoie să-şi explice raţionamentul. Kaj era foarte conştient de posibilele consecinţe.

Charlotte se plimba prin oraş, fără nicio ţintă. Albin dormea liniştit în cărucior. De când încetase să mai ia sedative, abia dacă fusese în stare să îl privească. Cu toate acestea, îşi făcea datoria. Îl schimba, îl îmbrăca şi îi dădea să mănânce, însă mecanic, fără pic de sentiment. Cum ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat din nou? Să fi păţit şi el la fel. Nici măcar nu ştia cum să trăiască în continuare, fără Sara. Se forţă să meargă înainte, pas cu pas. Însă, de fapt, ea nu voia decât să se prăbuşească grămadă, în mijlocul trotuarului, şi să nu se mai ridice vreodată. Cu toate acestea, nu îşi putea permite să o facă, şi nici să se afunde iar în negura medicamentelor. Fiindcă, în ciuda a tot ce se petrecuse, Albin încă era acolo. Chiar dacă nu-l putea privi, simţea cu fiecare fibră din trupul său că mai avea încă un copil, cât se putea de viu. Iar de dragul lui trebuia să respire în continuare. Doar că era atât de greu…

Apoi mai era şi Niclas, care evadase în munca sa. Trecuseră doar trei zile de la uciderea fetei lor, iar bărbatul deja se întorsese în cabinetul lui de la

clinică, tratând răceli şi leziuni minore. Poate chiar stătea la şuetă cu pacienţii, cocheta cu asistentele şi îşi savura acel rol de doctor atotputernic. Charlotte conştientiza faptul că era nedreaptă. Ştia că Niclas suferea la fel de mult. Ea doar voia să fi împărtăşit durerea, în loc ca fiecare dintre ei să încerce în mod separat să găsească motive pentru a respira încă un minut, apoi altul, şi altul. Nu asta îşi dorea, însă nu putea să nu simtă mânie şi dispreţ pentru faptul că o abandonase atunci când avea cea mai multă nevoie de el. Pe de altă parte, poate că n-ar fi trebuit să se aştepte la altceva. Când putuse oare să se bazeze pe el? Când fusese el altceva decât un copil mare, ce conta pe ea pentru a se îngriji de toate acele sarcini plictisitoare întâlnite în vieţile cotidiene ale majorităţii oamenilor? Dar nu şi într-a lui. Se presupunea că el avea dreptul să zburde întreaga viaţă. Să facă doar lucruri amuzante şi plăcute. O surprinsese faptul că măcar îşi încheiase studiile medicale. Nu-l crezuse în stare să parcurgă toate stadiile obligatorii şi extenuanta muncă în schimburi. Probabil însă că potenţialele recompense fuseseră destul de tentante pentru a-l tot motiva. Îşi dorea să fie respectat de către ceilalţi. O persoană fericită şi plină de succes. Măcar în exterior.

Singurul motiv pentru care îi stătuse alături era că putea ocazional să-l întrezărească şi pe celălalt bărbat. Cel vulnerabil şi care îşi putea dezvălui sentimentele. Cel care îndrăznea să-şi expună adevărata fire şi care nu trebuia mereu să aibă un şarm la cote maxime. Acele crâmpeie o făcuseră să se îndrăgostească de Niclas, cu toate că în momentul de faţă, asemenea lucruri îi păreau foarte îndepărtate. În ultimii ani, ocaziile de acel gen veniseră din ce în ce mai rar, iar ea nu mai ştia cine era soţul său şi ce anume voia. Uneori, în momentele de slăbiciune, se întrebase dacă el dorise de fapt să aibă o familie. Dacă era să fie

dureros de sinceră, considera că, de-ar fi avut de ales, el ar fi preferat o viaţă lipsită de obligaţii familiale, însă trebuia că avea el nişte avantaje, altminteri nu ar fi stat atât de mult precum o făcuse. De-a lungul acelor zile sumbre din ultima vreme, Charlotte sperase, în clipele sale de egoism, că ceea ce se întâmplase avea să-i mai apropie pe ea şi pe Niclas. Dar se înşelase amarnic. Se distanţaseră mai mult ca niciodată.

Fără a băga măcar de seamă, Charlotte mersese în direcţia campingului Fjällbacka, iar acum se afla în faţa casei Ericăi. Însemnase mult pentru ea faptul că prietena sa o vizitase cu o zi în urmă, dar Charlotte încă avea dubii. Îşi petrecuse întreaga viaţă cât mai în umbră, fără să pretindă nimic pentru sine, fără să creeze probleme. Înţelegea cum durerea sa îi afecta pe ceilalţi şi nu era sigură că voia să mai arunce din povară asupra Ericăi. În acelaşi timp, chiar avea nevoie să vadă un chip prietenos. Îşi dorea să stea de vorbă cu cineva care să nu-i întoarcă spatele sau, aşa cum era în cazul mamei sale, să nu se folosească de ocazie pentru a-i spune cum ar fi procedat ea.

Albin începu să se foiască, şi-atunci îl ridică grijulie din cărucior. Încă pe jumătate adormit, acesta se uită împrejur, apoi tresări când Charlotte bătu la uşă. Îi deschise o femeie între două vârste, pe care nu o cunoştea.

— Bună ziua, spuse Charlotte nesigură, dar îşi dădu apoi seama că trebuia să fie mama lui Patrik.

Pluti spre suprafaţă o vagă reminiscenţă, dintr-un timp îndepărtat, dinaintea morţii Sarei, amintindu-i că Erica pomenise de vizita pe care urma să le-o facă soacra.

— Bună ziua, o căutaţi pe Erica? spuse mama lui Patrik.

Fără a mai aştepta un răspuns, ea se dădu la o parte, permiţându-i lui Charlotte să intre în hol.

— S-a trezit? întrebă Charlotte cu precauţie.

— Da, o alăptează pe Maia. Am încetat să mai număr de câte ori a făcut asta pe ziua de azi. Ei, bănuiesc că nu prea mai înţeleg eu obiceiurile moderne. Pe vremea mea, copiii erau hrăniţi la patru ore, niciodată mai mult de-atât, iar generaţia aia chiar că n-are de ce să se plângă.

Mama lui Patrik continuă să bombăne, iar Charlotte o urmă, agitată. După ce în ultimele zile oamenii o trataseră cu mănuşi, îi părea ciudat să audă pe cineva vorbindu-i pe un ton normal. Apoi văzu pe chipul soacrei cum aceasta începu să realizeze cine era, moment în care dezinvoltura îi dispăru atât din voce, cât şi din gesturi. Se lovi cu palma peste gură şi spuse:

— Iertaţi-mă, nu mi-am dat seama cine sunteţi.

Charlotte nu ştiu ce răspuns să-i ofere. Singura ei replică fu de a-l strânge pe Albin mai aproape.

— Îmi cer sincer scuze…

Soacra Ericăi se muta încurcată de pe-un picior pe altul şi părea a-şi dori să fie oriunde, numai în compania lui Charlotte, nu.

Aşa avea să fie de atunci încolo? gândi Charlotte. Oameni ghemuindu-se, de parcă ar fi fost ciumată, şoptind şi arătând-o cu degetul, pe la spate, spunând, fără a îndrăzni să o privească în ochi: „Iat-o pe femeia a cărei fată a fost ucisă”. Poate că o făceau din încordare, fiindcă nu aveau idee ce să spună, sau poate că era un fel de teamă iraţională că tragediile erau contagioase şi s-ar fi putut abate asupra propriilor vieţi, dacă se apropiau prea mult.

— Charlotte?

Erica o strigă din sufragerie, iar bătrâna fu în mod evident uşurată fiindcă avea o scuză de-a pleca. Agale şi cu o uşoară ezitare, Charlotte intră şi îşi văzu prietena stând în fotoliu şi alăptând-o pe Maia. Imaginea îi păru atât familiară, cât şi îndepărtată, într-un mod straniu. De câte ori intrase

în ultimele luni şi întâlnise aceeaşi imagine? Însă gândul acela îi aminti, în adâncul sufletului, şi de Sara. Ultima dată când Charlotte fusese acolo, Sara venise cu ea. Dintr-un punct de vedere pur raţional, ştia că asta se petrecuse chiar duminica trecută, dar îi era încă greu să înţeleagă totul în ansamblu. Văzu dinaintea ochilor cum Sara ţopăise pe canapeaua albă, cu păru-i roşu zburând în toate direcţiile. Îşi aminti cum o certase. Cum îi spusese tăios să se potolească. Toate îi păreau atât de neînsemnate. Ce rău putea să fi făcut dacă sărea puţin printre perne? Gândul o ameţi dintr-odată, iar Erica fu nevoită să-i sară în ajutor, pentru a o conduce spre cel mai apropiat fotoliu. Maia zbieră atunci când sânul îi fu smuls din gură pe neaşteptate, însă Erica ignoră protestele fiicei sale şi o puse în balansoarul pentru bebeluşi.

Cuprinsă de braţele Ericăi, Charlotte îndrăzni să articuleze întrebarea care, în mod inconştient, nu-i dăduse pace încă de la primirea, în ziua de luni, a veştilor poliţiei, cu privire la moartea Sarei. Ea spuse:

— De ce n-au dat de Niclas?

Strömstad, 1924

Anders tocmai terminase soclul statuii, când şeful de echipă îl chemă până în carieră. Oftă şi privi încruntat; nu-i plăcea să i se perturbe concentrarea. Fireşte însă că trebuia să urmeze ordinul, ca de obicei. Îşi puse cu grijă uneltele în geanta lor, lângă blocul de granit, şi merse pentru a vedea ce avea de zis şeful de echipă.

Bărbatul cel rotofei îşi răsucea nervos mustaţa.

— Ce-ai mai făcut acum, Andersson? întrebă el, jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Eu? Ce-am făcut? zise Anders, scoţându-şi mănuşile de lucru şi privindu-l nedumerit pe

bărbat.

— Te caută de la biroul central. Trebuie să te duci acolo. Imediat.

La naiba cu toţi, înjură în sinea lui Anders. Să mai fi fost ceva de schimbat la statuie atunci, pe ultima sută de metri? Arhitecţii ăia, sau „artiştii", sau cum alegeau să-şi spună, n-aveau habar ce făceau atunci când stăteau în atelierele lor, desenându-şi schiţele. Apoi se aşteptau ca, pur şi simplu, cioplitorul să poată face schimbările la fel de uşor, în piatră. Nu înţelegeau că, pe baza desenului original, el stabilise de la început direcţia loviturilor de daltă, marcându-şi locurile în care trebuia să cioplească. O modificare a schiţei ar fi schimbat întregul punct de începere şi, în cel mai rău caz, blocul ar fi putut crăpa, făcând ca toată munca să fi fost în van.

Dar Anders mai ştia şi că nu avea rost să protesteze. Deciziile îi aparţineau clientului. El nu era decât un sclav fără chip, de la care lumea se aştepta să depună toată munca grea pe care proiectantul statuii nu putea sau nu dorea să o facă el însuşi.

— Ei, atunci bănuiesc că trebuie să merg până acolo, să văd ce vor, suspină Anders.

— S-ar putea să nu fie nimic de proporţii, spuse şeful de echipă, care ştia exact temerile lui Anders şi care, de data aceea, dăduse dovadă de puţină compasiune.

— Ei bine, n-are rost să tot amân, replică Anders, plecând gârbovit înspre drum.

După o vreme, el bătu stângaci la uşa biroului, după care păşi înăuntru. Îşi şterse pe cât posibil încălţările, dar realiză că nu prea conta, fiindcă avea hainele pline de praf de granit şi aşchii, iar mâinile şi faţa, murdare. Dar fusese obligat să vină de îndată, aşa că trebuiau să-l accepte cum era. Îşi luă inima-n dinţi şi îl urmă pe bărbatul din biroul principal, înspre biroul privat al directorului.

O privire grabnică prin încăpere îl făcu să-şi simtă inima cât un purice. Înţelese imediat că respectiva convocare nu avea nimic de-a face cu statuia. Urmau să fie discutate lucruri mult mai serioase.

În cameră nu erau decât trei oameni. Directorul şedea la birou, întregul său chip emanând o furie stăpânită. Într-un colţ stătea Agnes, uitându-se fix în podea. Iar în faţa biroului, privindu-l cu o indiscreţie slab mascată, se afla un bărbat pe care Anders nu îl cunoştea.

Nesigur de felul în care să se comporte, Anders înaintă cam un metru în cameră şi adoptă o postură aproape militărească. Indiferent ce-avea să urmeze, îi va face faţă bărbăteşte. Ar fi ajuns în situaţia respectivă mai devreme sau mai târziu; şi-ar fi dorit doar să fi putut alege circumstanţele.

Căută privirea lui Agnes, însă aceasta se încăpăţână să nu se uite în sus şi continuă să stea cu ochii plecaţi. Sufletul lui însă tânjea după ea. Probabil că fetei i se părea extrem de dificil totul. Dar se aveau încă unul pe celălalt, iar odată ce partea mai grea a furtunii avea să se potolească, ei ar fi putut începe să-şi clădească un trai împreună.

Anders îşi întoarse privirea dinspre Agnes şi îl privi cu calm pe bărbatul de la birou. Aşteptă ca tatăl lui Agnes să vorbească. Trecu vreme îndelungată până ca asta să se întâmple, iar acele ceasornicului părură a se mişca insuportabil de încet. Când August Stjemkvist vorbi într-un final, tonul vocii sale fu glacial, metalic.

— Înţeleg că tu şi fiica mea v-aţi întâlnit în secret.

— Da, circumstanţele ne-au forţat să procedăm aşa, răspunse calm Anders. Însă nu am avut decât intenţii onorabile faţă de Agnes, continuă el, privindu-l drept în ochi pe Stjemkvist.

Pentru o clipă, observă o urmă de surprindere pe chipul directorului. Se pare că nu

aştepta un asemenea răspuns.

— Am înţeles, bine.

Stjemkvist îşi drese vocea pentru a câştiga timp şi pentru a hotărî cum să abordeze acea afirmaţie. Apoi furia se reîntoarse.

— Şi cum intenţionezi să faci asta? O fată bogată şi-un cioplitor în piatră. Eşti într-atât de prost încât să fi crezut că aşa ceva e măcar posibil?

Anders se clătină la auzul tonului batjocoritor din vocea bărbatului. Se purtase prosteşte? Toată hotărârea începuse să i se clatine în faţa dispreţului cu care era bombardat, şi realiză cât de absurdă suna ideea atunci când era spusă cu voce tare. Fireşte că aşa ceva nu ar fi fost posibil niciodată. Îşi simţi inima zdrobindu-se şi căută cu disperare privirea lui Agnes. Să fi fost acela sfârşitul? N-avea s-o mai vadă niciodată? Ea încă nu se uită în sus.

— Eu şi cu Agnes ne iubim, spuse el încet, realizând că suna precum un condamnat ce-şi rostea ultimele vorbe în apărarea sa.

— Îmi cunosc fiica mult mai bine decât tine, băiete. Şi o cunosc mult mai bine decât are ea impresia. Într-adevăr, am răsfăţat-o şi i-am permis o libertate mai mare decât ar fi trebuit probabil să aibă, însă ştiu, de asemenea, că e o fată cu ambiţii. Niciodată nu ar fi sacrificat totul pentru un viitor alături de un muncitor.

Vorbele îl pârjoliră precum o văpaie, şi Anders vru să-i urle în faţă că se înşela. Tatăl ei nu o descria nicicum pe acea Agnes pe care o cunoştea el. Fata era bună şi amabilă şi, mai presus de toate, îl iubea, la rândul ei, cu aceeaşi pasiune. Cu siguranţă era pregătită să facă sacrificiile necesare pentru ca ei să poată avea un trai împreună. Cu o voinţă nestăvilită, el încercă să o facă să ridice privirea şi să-i spună tatălui ei cum stăteau de fapt lucrurile, însă fata rămase tăcută şi indiferentă. Treptat, pământul începu să-i

fugă de sub picioare. Nu numai că urma să o piardă pe Agnes, ci înţelese destul de bine că, având în vedere condiţiile respective, nu avea să-şi mai poată păstra nici locul de muncă.

Stjemkvist vorbi din nou, iar în momentul acela Anders avu senzaţia că poate detecta o urmă de suferinţă în spatele mâniei.

— Dar lucrurile au luat brusc o întorsătură neaşteptată. În mod normal, aş fi făcut tot posibilul ca fiica mea să nu rămână cu un cioplitor în piatră. Dar voi doi v-aţi asigurat deja de asta, punându-mă pe mine în faţa faptului împlinit.

Uluit, Anders se întrebă ce-o fi vrut să spună.

Stjemkvist îi văzu expresia nelămurită şi continuă:

— Aşteaptă un copil, bineînţeles. Trebuie că sunteţi idioţi nevoie mare, să nu fi luat în calcul posibilitatea asta.

Lui Anders i se tăie răsuflarea. Înclina să fie de acord cu tatăl lui Agnes. Într-adevăr, fuseseră idioţi. Considerase la fel de ferm ca Agnes că precauţiile luate fuseseră mai mult decât suficiente. Acum totul se schimbase. Sentimentele i se învolburaseră, făcându-l şi mai confuz. Pe de o parte, nu putea să nu fie bucuros pentru faptul că preaiubita sa Agnes îi purta în pântece copilul; pe de altă parte, îi era ruşine faţă de tatăl fetei şi îi înţelegea furia. Şi el ar fi fost mânios dacă cineva i-ar fi făcut la fel fiicei sale. Anders aşteptă încordat ca directorul să continue.

Încă refuzând să-şi privească odrasla, August Stjemkvist vorbi, îndoliat:

— Evident că nu există decât o singură soluţie. Va trebui să vă căsătoriţi, iar pentru asta l-am chemat astăzi pe judecătorul Flemming. Vă va cununa imediat, iar de formalităţi ne vom ocupa după aceea.

Aflată în colţul ei, Agnes ridică privirea pentru întâia oară. Spre uimirea lui, Anders nu

zări deloc fericire în ochii fetei, ci doar disperare. Atunci când vorbi, tonul vocii îi fu rugător.

— Tată dragă, te rog, nu mă obliga să fac asta. Există şi alte căi de-a rezolva problema, şi nu mă poţi forţa să mă căsătoresc cu el. În definitiv, nu e decât un… muncitor.

Vorbele îl loviră ca un bici peste obraz.. Părea că o vede pe fată pentru prima oară, ca şi cum s-ar fi metamorfozat în altă persoană, fix sub privirile lui.

— Agnes? spuse el, implorând-o parcă să rămână fata iubită, cu toate că ştia deja că visele i se năruiau acum, de jur-împrejur.

Ea îl ignoră şi continuă disperată să facă apel la tatăl său. Dar August nici măcar nu catadicsi să-i arunce o privire. Se uită doar la judecător şi spuse:

— Faceţi ce-aveţi de făcut.

— Tată, te rog! ţipă Agnes, aruncându-se în genunchi, într-o rugăminte melodramatică.

— Linişte! spuse tatăl, îndreptându-şi într-un final privirea glacială asupra fetei. Nu fi ridicolă. Nu intenţionez să tolerez vreun truc isteric din partea ta. Cum îţi aşterni, aşa dormi! strigă el.

Fata fu dintr-odată redusă la tăcere.

Cu o expresie îndurerată, Agnes se ridică şovăielnic şi îl lăsă pe judecător să-şi îndeplinească sarcina.

Fu o nuntă stranie, cu mireasa stând ursuză la câţiva metri de mire.

Însă răspunsul dat de amândoi la întrebarea judecătorului fu „da”, deşi acesta a venit cu multă ezitare din partea unuia şi cu multă confuzie din partea celuilalt.

— Aşadar, am terminat cu asta, rosti August după încheierea ceremoniei cu aer de tranzacţie. Fireşte că nu îţi mai pot permite să lucrezi aici, spuse el.

Anders nu făcu decât să dea din cap, pentru a confirma că se aştepta la asta. Proaspătul lui

socru continuă:

— Însă indiferent cât de urât v-aţi purtat, nu-mi pot lăsa fiica fără niciun sfanţ; măcar atât îi datorez mamei sale.

Agnes îl privi încordată, având încă o mică speranţă că nu urma să piardă chiar totul.

— Ţi-am aranjat un post la cariera din Fjällbacka. Unul dintre cioplitori poate să termine statuia. Am plătit, de asemenea, chiria pe prima lună pentru o cameră cu bucătărie într-una din barăci. După luna aceea, va trebui să vă descurcaţi singuri.

Agnes scânci. Îşi duse mâna la gât, de parcă ar fi fost pe punctul de a se sufoca, iar Anders se simţi ca la bordul unei nave care se scufunda încet. Ultimele sale speranţe de-a clădi un viitor alături de Agnes se zdrobiră pe vecie atunci când văzu dispreţul cu care aceasta îşi privea noul soţ.

— Dragă, preaiubite tată, te rog, îl imploră ea din nou. Nu-mi poţi face asta. Prefer să mă omor decât să mă mut într-o coşmelie împuţită cu bărbatul ăla.

Anders se schimonosi la auzul cuvintelor ei. Dacă n-ar fi fost copilul, ar fi întors imediat spatele şi-ar fi plecat, însă un bărbat adevărat avea grijă de obligaţiile sale, indiferent cât de dificile erau circumstanţele.

Modul acela de gândire îi fusese întipărit încă din copilărie. Aşadar, rămase în camera ce-i părea acum sufocant de mică şi încercă să-şi imagineze viitorul alături de o femeie care în mod evident îl găsea respingător. Ea avea acum să-i fie tovarăşă pe viaţă.

— E bun făcut, îi zise August fiicei sale. Ai toată după-masa pentru a-ţi strânge bunurile pe care le poţi căra. După aia, va pleca trenul spre Fjällbacka. Alege-ţi cu înţelepciune lucrurile. Probabil că n-o să mai ai prea mare nevoie de rochii de bal, adăugă el duşmănos, arătând cât de adânc îl rănise fiica sa.

Sufletul lui nu avea să-şi mai găsească alinarea niciodată.

Când uşa se închise în urma lor, tăcerea fu colosală. Apoi Agnes îl privi pe Anders cu o asemenea ură, încât acesta fu nevoit să se înfigă bine în călcâie, pentru a sta neclintit. O voce lăuntrică îi şopti să evadeze cât mai era timp, însă picioarele nu i se mişcară din loc. De parcă ar fi fost bătute în cuie pe podea.

O presimţire a vremurilor întunecate ce aveau să vină îl făcu să se cutremure.

Capitolul 13

Morgan văzuse poliţiştii venind, apoi plecând mai departe. Dar nu îşi pierdu vremea gândindu-se ce treburi avuseseră aceştia în casa părinţilor săi. Nu era genul care să cugete îndelung.

Se întinse. Era după-amiază târziu şi stătuse în faţa computerului aproape toată ziua, ca de obicei. Mama lui îşi făcea griji cu privire la modul în care avea să-i fie afectată spinarea, însă el nu găsea niciun motiv de-a se alarma înainte ca vreun lucru să se şi petreacă. Fireşte că spatele începuse să i se cam încovoaie, dar nu îi provoca vreo durere. Atât timp cât problema nu era decât legată de înfăţişare, creierul său nu o procesa. Pentru cineva care oricum nu era normal, nu mai conta dacă era şi un pic cocoşat.

Era o uşurare să poată sta în linişte şi pace. Acum, că fata nu mai era, elementul perturbator dispăruse. Chiar nu o plăcuse. Deloc. Mereu intra să-l deranjeze atunci când era cufundat mai tare în muncă şi se prefăcea că nu-l aude când îi spunea să plece. Celorlalţi copii le era teamă de el. Se mulţumeau să-l arate cu degetul pe la spate, de puţinele ori când se făcea văzut în afara pereţilor casei. Însă nu şi ea. Ea tot venea nepoftită, cerând să i se dea atenţie şi refuzând să se sperie când el îi vorbea pe-un ton răstit. Uneori fusese atât de frustrat, încât stătuse acolo, ţipând, cu mâinile peste urechi, în speranţa că asta avea să o facă să plece. Însă fata doar râdea. Aşadar, era grozav că nu avea să se mai întoarcă. Niciodată.

Moartea îl fascina. Ceva din finalitatea acesteia făcea ca mintea să-i fie preocupată de moarte, în toate formele sale. Jocurile lui preferate

erau cele în care apărea moartea. Sângele şi moartea.

Uneori îi trecuse prin gând să-şi ia viaţa. Nu neapărat fiindcă nu mai dorea să trăiască, ci mai degrabă pentru că voia să vadă cum era să fii mort. În trecut, el îşi făcuse cunoscute intenţiile. Le spusese verde-n faţă părinţilor că se gândea să se omoare. Doar aşa, pentru a le împărtăşi informaţia. Însă reacţiile lor îl făcură, de atunci, să păstreze pentru sine gândurile de acel gen. Avusese loc un scandal monstru, urmat de vizite şi mai dese la psiholog, iar în aceeaşi perioadă, părinţii – sau mai degrabă mama – începuseră să stea neîncetat cu ochii pe el. Lui Morgan nu-i plăcuse asta.

Nu înţelegea cum de se temeau cu toţii de moarte. Toate sentimentele de neînţeles pe care păreau a le avea ceilalţi oameni deveneau mai intense şi mai considerabile de îndată ce se aducea vorba despre moarte. Chiar nu putea înţelege asta. Moartea era o stare, la fel ca şi viaţa. De ce-ar fi fost una mai bună decât cealaltă?

Şi-ar fi dorit, mai presus de toate, să fi fost de faţă atunci când au tăiat-o pe fată, la ancheta post-mortem, să-i fost îngăduit să privească. Să vadă ce anume găseau oamenii aşa de terifiant. Poate că răspunsul s-ar fi arătat în momentul în care ar fi desfăcut-o. Poate că s-ar fi arătat pe chipurile oamenilor care o tăiau.

Uneori visa că se afla chiar el întins într-o morgă. Pe o masă rece din metal, cu nimic care să-i ascundă trupul gol. În vis, vedea scânteind oţelul chiar înainte ca medicul legist să efectueze tăietura dreaptă, de-a lungul toracelui său.

Însă nu dezvălui nimănui acele gânduri. Atunci chiar că l-ar fi crezut complet nebun, nu doar diferit, etichetă cu care se obişnuise să trăiască de-a lungul anilor.

Morgan se întoarse la codul de pe ecranul computerului. Îi plăceau calmul şi liniştea. Era grozav că fata dispăruse.

Lilian deschise uşa înainte ca ei să apuce să bată. Patrik bănui că femeia îi pândise încă de-atunci, când plecaseră. În hol se afla o pereche de pantofi care nu fusese acolo înainte, iar Patrik îşi imagină că îi aparţinea prietenei lui Lilian, Eva, cea care venise pentru a-i fi suport moral.

— Aşadar, spuse Lilian. Ce-a avut de zis în apărarea sa? Putem încheia acum raportul, ca să-l puteţi lua la secţie?

Patrik inspiră adânc.

— Am vrea să stăm un pic de vorbă cu soţul dumneavoastră, înainte de-a merge mai departe cu o reclamaţie. Încă mai există câteva lucruri ce par neclare.

Văzu, pentru o clipă, cum faţa îi fu străbătută de nesiguranţă, dar femeia îşi recăpătă de îndată expresia războinică.

— Nici nu intră în discuţie. Stig e bolnav. Se odihneşte în pat, la etaj, şi în niciun caz nu poate fi deranjat.

O urmă de nervozitate păru a-i altera vocea. Patrik văzu că, la rândul ei, Lilian uitase de Stig ca potenţial martor. Aşa că era cu atât mai important să le fie îngăduit să stea de vorbă cu el.

— Din nefericire, nu avem de ales. Sunt sigur că ne poate primi un minut sau două, spuse Patrik cu cea mai autoritară voce posibilă, scoţându-şi în acelaşi timp şi haina, pentru a-şi accentua intenţiile.

Lilian era pe cale de a deschide gura pentru a protesta, când Gösta rosti, pe cel mai oficial ton poliţienesc al său:

— Dacă nu ne este permis să vorbim cu Stig, am putea considera asta drept obstrucţionare a justiţiei. Nu ar da bine într-un raport oficial.

Patrik se îndoi că afirmaţia colegului său avea să fie valabilă pe termen lung, însă ea păru să aibă efectul dorit asupra lui Lilian, care se îndreptă cu paşi repezi spre scări. Când aceasta dădu impresia

că avea de gând să-i însoţească la etaj, Gösta o apucă zdravăn de umăr.

— Mulţumim, ne descurcăm singuri.

— Dar…

Clipi repede, încercând să găsească o altă obiecţie întemeiată, dar într-un final se dădu bătută.

— Ei bine, să nu ziceţi că nu v-am prevenit. Stig nu se simte bine, iar dacă starea i se va înrăutăţi fiindcă aţi dat voi buzna şi-aţi pus o sumedenie de întrebări, atunci…

Vorbele îi rămaseră în aer, în vreme ce poliţiştii urcară la etaj. Camera de oaspeţi se afla chiar la stânga şi, cum Lilian lăsase uşa deschisă, nu fu greu să-l găsească pe soţ. Stig stătea ghemuit în pat, însă era treaz şi întoarse nerăbdător capul spre uşă. Fără îndoială auzise că poliţiştii erau în drum spre etaj, judecând după cât de bine se auzea venind dinspre bucătărie vocea agitată a lui Lilian. Patrik intră în cameră înaintea lui Gösta şi fu nevoit să se abţină din a icni. Bărbatul care stătea întins în pat era într-atât de fragil şi vlăguit, încât oasele păreau a-i ieşi în relief de sub cuverturi. Obrajii îi erau supţi, iar pielea avea o tentă cenuşie, nesănătoasă. Părul îi albise prematur, făcându-l să arate cu mult mai în vârstă decât era. În cameră domnea o miasmă de boală, iar Patrik trebui să-şi înfrâneze dorinţa de a respira doar pe gură.

Ezitând, el întinse mâna spre Stig, pentru a se prezenta. Gösta făcu la fel, apoi căutară din priviri un loc unde să se aşeze în cămăruţă. Le părea mult prea supărător să stea tronând asupra lui Stig, care se afla pe patul de suferinţă. Stig ridică o mână cenuşie, făcând semn către marginea patului.

— Din nefericire, doar atât vă pot oferi.

Vocea îi era secătuită şi plăpândă, iar Patrik fu din nou şocat de starea de extenuare în care părea să se afle. Bărbatul acela era mult prea bolnav pentru a sta acasă. Locul lui era într-un

spital. Dar nu era treaba lui şi, în definitiv, exista un doctor în casă.

Patrik şi Gösta se aşezară cu grijă pe marginea patului. Stig se schimonosi puţin atunci când patul săltă, iar Patrik se grăbi să-şi ceară scuze, temându-se că îi cauzase dureri. Stig îi făcu semn să stea liniştit.

Patrik îşi drese vocea.

— Înainte de toate, aş vrea să încep prin a vă oferi condoleanţe pentru pierderea nepoatei dumneavoastră.

Auzi din nou cât de oficial sunase, un ton pe care el însuşi îl dispreţuia.

Stig închise ochii şi păru a-şi aduna gândurile, pentru a-i răspunde. Era clar că vorbele îi treziseră sentimente pe care se lupta să le depăşească.

— Practic, Sara nu era cu adevărat nepoata mea – bunicul ei, tatăl lui Charlotte, s-a prăpădit în urmă cu opt ani – dar în sufletul meu, ea a fost întotdeauna. I-am purtat de grijă de când era micuţă şi până… acum, la sfârşit, spuse el, cu o pauză.

Închise din nou ochii, dar atunci când îi deschise, păru să-şi fi revenit în fire.

— Am vorbit un pic cu ceilalţi membri ai familiei, pentru a afla cu exactitate ce s-a întâmplat în dimineaţa aceea, zise Patrik. Ne întrebam dacă aţi auzit ceva în mod deosebit. De exemplu, ştiţi la ce ora a plecat Sara din casă?

Stig dădu din cap.

— Iau somnifere foarte puternice şi de regulă nu mă trezesc înainte de ora zece. Iar atunci deja… nu mai era.

Închise din nou ochii.

— Când am întrebat-o pe soţia dumneavoastră dacă îi venea în minte cineva care ar fi putut vrea să-i facă rău Sarei, dânsa l-a numit pe vecinul dumneavoastră, Kaj Wiberg. Sunteţi de acord cu bănuiala ei?

— A zis Lilian că Sara ar fi fost ucisă de Kaj?

Stig îi privi cu scepticism.

— Păi, nu în atâtea cuvinte, dar a dat de înţeles că existau motive pentru ca vecinul dumneavoastră să dorească răul familiei.

Stig oftă prelung.

— Ei bine, eu n-am înţeles niciodată ce era cu ăştia doi. Vrajba deja exista înainte ca eu să-mi fac apariţia, înainte de moartea lui Lennart. Sincer să fiu, nu ştiu cine a fost capul răutăţilor, şi îndrăznesc să afirm că Lilian e la fel de capabilă de a pune paie pe foc. Am încercat pe cât posibil să nu mă bag, dar nu-i uşor.

Dădu din cap.

— Nu, eu chiar nu înţeleg de ce continuă în felul ăsta. Îmi ştiu nevasta o femeie caldă, înţelegătoare, însă când e vorba de Kaj şi de familia sa, pare că se atinge un punct nevralgic. Ştiţi, uneori am senzaţia că de fapt lor le face plăcere întreaga tărăşenie. Că trăiesc de dragul încăierării. Dar asta sună ilogic. De ce-ar continua cineva, în mod voluntar lucrurile, aşa cum o fac ei, cu măsuri legale şi toate cele? Ne-a mai costat şi o grămadă de bani. Kaj îşi permite, dar noi nu suntem la fel de înstăriţi, fiind pensionari amândoi. Nu, de ce ar vrea un om să se certe în continuare aşa?

Întrebarea era pur retorică. Stig nu se aştepta la un răspuns.

— S-a ajuns vreodată la violenţă fizică? întrebă cu interes Patrik.

— Dumnezeule, nu, spuse Stig, categoric. Nu sunt într-atât de nebuni.

Râse.

Patrik şi Gösta schimbară o privire.

— L-aţi auzit mai devreme aici pe Kaj?

— Da, ar fi fost greu să nu-l aud, zise Stig. A fost o zarvă de speriat la parter, în bucătărie, iar el urla şi-i tot dădea înainte cu acuzele. Dar Lilian l-a dat afară şi a plecat cu coada între picioare.

Se uită la Patrik.

— Chiar nu-i înţeleg pe unii oameni. Adică, indiferent ce-au avut de împărţit, te gândeşti că ar da dovadă de puţină compasiune, având în vedere cele întâmplate. Mă refer, în legătură cu Sara.

Patrik fu de acord că în momentele acelea compasiunea trebuia să fi fost replica predominantă dar, spre deosebire de Stig, el nu dădu întreaga vină pe Kaj. Şi Lilian dovedise o alarmantă lipsă de respect faţă de situaţie. Îi încolţi în minte o suspiciune urâtă. Îşi continuă întrebările, dorind să o confirme.

— Aţi văzut-o pe Lilian după vizita lui Kaj?

Îşi ţinu respiraţia.

— Bineînţeles, răspunse Stig, părând mirat de întrebarea lui Patrik. A venit sus să-mi aducă nişte ceai şi mi-a povestit cât de neruşinat se purtase Kaj.

Acum Patrik începea să înţeleagă reticenţa lui Lilian cu privire la discuţia lor cu Stig. Comisese o eroare tactică prin faptul că uitase de soţul ei.

— Aţi observat ceva neobişnuit la ea? întrebă Patrik.

— Neobişnuit? Părea supărată, însă nu era de mirare.

— Nimic care să indice faptul că fusese pălmuită?

— Pălmuită? Nu, în niciun caz. Cine aduce o asemenea acuzaţie?

Stig păru uluit, iar Patrik aproape că-l compătimi.

— Lilian susţine că a fost asaltată de Kaj atunci când acesta a venit aici. Şi pentru a o dovedi, ne-a arătat leziuni, inclusiv pe faţă.

— Dar nu avea nicio leziune pe faţă după ce-a fost el aici. Nu înţeleg…

Stig se foi neliniştit, ceea ce-i produse o altă grimasă de durere.

Patrik avu o mină aspră atunci când îi indică din priviri lui Gösta faptul că terminaseră.

— Vom merge la parter pentru a sta din nou de vorbă cu soţia dumneavoastră, îi spuse el, încercând să se ridice cât mai grijuliu posibil.

— Da, dar cine să fi…?

Îl lăsară pe Stig întins acolo, cu o privire mirată pe chip. Patrik bănui că după plecarea lor avea, probabil, să poarte o discuţie serioasă cu soţia lui. Dar mai întâi trebuiau ei să vorbească serios cu femeia.

Pe când coborau la parter, el clocotea de mânie. Nu trecuseră decât trei zile de la moartea Sarei, şi Lilian deja încerca să o folosească drept armă într-o vrajbă meschină. Era într-atât de… crud, încât abia putea concepe că era posibil. Cel mai tare îl stârnea faptul că irosea timpul şi resursele poliţiei, când ei ar fi trebuit să-şi concentreze toată energia asupra găsirii persoanei care-i omorâse unica nepoată. Faptul că Lilian nici măcar nu se gândise la consecinţe era atât de abject şi de pervers, încât el abia dacă putea găsi cuvintele care să fi descris acţiunile femeii.

Când intrară în bucătărie, văzu pe chipul lui Lilian că aceasta era conştientă de bătălia pierdută.

— Am aflat nişte chestiuni interesante de la Stig, începu ameninţător Patrik.

Eva, prietena lui Lilian, îi privi întrebătoare. Fără îndoială că înghiţise toată gogoaşa spusă de Lilian, însă probabil că peste câteva minute avea să-şi vadă prietena într-o lumină complet diferită.

— Nu înţeleg de ce insistaţi să deranjaţi un om bolnav la pat, dar se pare că în ziua de azi poliţia nu mai are pic de respect pentru nimeni, împroşcă Lilian, într-o zadarnică încercare de a redobândi controlul.

— Aveţi, fără îndoială, dreptate cu privire la asta, spuse Gösta, aşezându-se calm pe unul din scaunele de bucătărie aflate cu faţa înspre Lilian şi Eva.

Patrik îşi trase un scaun lângă el şi se aşeză, la rându-i.

— A fost o idee bună să stăm de vorbă şi cu Stig, deoarece a făcut o declaraţie remarcabilă. Poate că aţi binevoi să daţi o mână de ajutor, explicându-ne.

Lilian nu întrebă ce fel de declaraţie făcuse soţul ei. Într-o tăcere sumbră, ea aşteptă ca poliţiştii să continue. Următorul care vorbi fu Gösta.

— A zis că v-aţi dus la el în cameră după plecarea lui Kaj şi că nu existau urme cum că v-ar fi lovit cineva. Şi nici nu i-aţi pomenit de asta. Puteţi explica?

— Presupun că durează o vreme până când urmele devin vizibile, mormăi Lilian, într-o curajoasă încercare de a salva situaţia. Şi nu am vrut să-l îngrijorez pe Stig, având în vedere starea lui. Sunt sigură că înţelegeţi.

Înţelegeau ei şi mai mult de-atât. Iar femeia o ştia.

Patrik preluă controlul.

— Sper că vă daţi seama de gravitatea fabricării unor acuzaţii false.

— N-am fabricat nimic, răbufni Lilian, apoi spuse pe un ton oarecum mai calm: Ei bine, poate că am… exagerat un pic. Însă doar pentru că era pe punctul de a mă ataca. I-o citeam în priviri.

— Şi loviturile pe care ni le-aţi arătat?

Nu spuse nimic, şi nici nu fu nevoie. Înţeleseseră deja că Lilian şi le produsese de una singură, înainte ca ei să îşi facă apariţia. Pentru întâia oară, Patrik începu să se întrebe dacă nu cumva femeia avea, într-adevăr, o problemă psihică.

Ea spuse cu încăpăţânare:

— Însă a fost doar pentru că aveaţi nevoie de un motiv ca să-l luaţi la interogatoriu. Atunci aţi fi putut căuta liniştiţi dovada că el sau Morgan a ucis-o pe Sara. Ştiu că a fost unul dintre ei, am vrut doar să vă ajut, îndrumându-vă pe calea cea bună.

Patrik îi aruncă o privire sceptică. Ori era mai îngustă la minte decât orice altă persoană pe care-o cunoscuse el vreodată, ori, pur şi simplu, era uşor nebună. În orice caz, trebuiau să pună capăt acelor imbecilităţi.

— Pe viitor, am aprecia dacă ne-aţi permite să ne facem meseria. Şi să lăsaţi în pace familia Wiberg. Aţi priceput?

Lilian încuviinţă, însă vedeau că era furioasă. Prietena ei o privise uluită, de-a lungul întregii conversaţii. Apoi ţinu să plece odată cu Patrik şi Gösta. Fără îndoială, prietenia aceea tocmai suferise un şoc.

Nu vorbiră despre povestea lui Lilian pe drumul de întoarcere. Întreaga chestiune era mult prea deprimantă.

Întins în pat, Stig simţi un atac brusc de nelinişte. Era conştient că Lilian avea să fie supărată, însă nu ştia cum ar fi putut proceda altfel. Arătase perfect normal atunci când venise în camera lui. Nu putea înţelege toate absurdităţile acelea cu privire la faptul că fusese agresată de Kaj. De ce-ar fi minţit în legătură cu aşa ceva?

Sunetul paşilor de pe trepte era exact atât de furios precum se temuse. Pentru o clipă, vru să-şi tragă cuverturile peste cap şi să se prefacă a dormi, dar se răzgândi. Cu siguranţă că nu avea să fie mare scofală. Pur şi simplu, le spusese adevărul; Lilian trebuia să realizeze asta. În plus, totul trebuia să fi fost o greşeală.

Expresia de pe chipul femeii îi dezvălui mai mult decât îşi dorea să afle. Era clar că se supărase cumplit pe el şi, confruntat cu privirea sa, Stig se făcu mic, literalmente. I se părea mereu extrem de neplăcut când ea intra într-o stare de genul acela. Nu putea înţelege cum o persoană ca Lilian a lui, care era atât de binevoitoare şi afectuoasă, se putea transforma uneori în cineva aşa dezagreabil. Brusc, se întrebă dacă era posibil ca aluziile poliţiştilor să

fi fost adevărate. Să fi scornit ea o acuzaţie împotriva lui Kaj? Însă respinse ideea. Trebuiau doar să clarifice respectiva neînţelegere, iar atunci ar fi putut şi el să priceapă situaţia.

— Nu poţi niciodată să taci naibii din gură?

Femeia se ridică ameninţător deasupra lui, iar tonul ascuţit al vocii sale îi sfredeli auzul.

— Dar, draga mea, am spus doar…

— Adevărul? Asta voiai să zici? Că doar le-ai zis adevărul? Ce noroc pe capul nostru să avem în preajmă persoane integre, ca tine, Stig. Persoane cinstite, onorabile, ca tine, cărora nu le pasă dacă-şi pun în primejdie propria soţie. Credeam că eşti de partea mea.

Se simţi împroşcat cu picături de salivă şi abia dacă recunoscu figura schimonosită ce-i plana deasupra.

— Dar, Lilian, eu sunt întotdeauna de partea ta. Pur şi simplu n-am ştiut…

— N-ai ştiut? Chiar trebuie să îţi dau mură-n gură, idiotule?

— Dar nu mi-ai zis nimic… şi probabil că poliţiştii doar îşi imaginează ei toată absurditatea asta. Vreau să zic, tu n-ai inventa asemenea lucruri, nu-i aşa?

Stig făcea mari eforturi să găsească vreun fel de logică în furia ce era îndreptată asupra lui. Abia atunci observă urma de pe faţa lui Lilian, care începea să capete o tentă mov. Cu ochii întredeschişi, el îi aruncă o privire iscoditoare.

— Ce-i cu semnul ăla pe faţa ta, Lilian? Nu-l aveai când ai venit la mine. Vrei să zici că aluziile poliţiştilor erau adevărate? Ai scornit o poveste cum că te-a lovit Kaj atunci când a fost aici?

Vocea îi era neîncrezătoare, însă văzu umerii lui Lilian lăsându-se puţin în jos şi nu mai avu nevoie de nicio confirmare.

— De ce naiba ai făcut aşa o tâmpenie?

Acum rolurile s-au inversat.

Vocea lui Stig era ascuţită, iar Lilian se lăsă pe marginea patului, adâncindu-şi faţa între palme.

— Nu ştiu, Stig. Îmi dau seama acum că a fost o prostie, dar am vrut să-i aibă serios în vedere pe Kaj şi pe familia sa. Sunt sigură că sunt amestecaţi într-un fel în moartea Sarei. Nu ţi-am zis mereu că omul ăla n-are pic de scrupule? Şi ciudatul de Morgan, care se furişează prin boscheţi şi mă spionează. De ce n-a luat poliţia nicio măsură?

Suspinele îi făceau corpul să tremure, iar Stig îşi adună ultimele forţe pentru ca, în ciuda durerii, să se ridice în capul oaselor şi să-şi cuprindă în braţe soţia. O mângâie liniştitor pe spinare, însă ochii lui erau neliniştiţi şi iscoditori.

Când Patrik se întoarse acasă, Erica stătea singură pe întuneric, cufundată în gânduri. Kristina o scosese pe Maia la plimbare şi Charlotte se dusese demult acasă. Spusele lui Charlotte nu-i dădeau pace.

Când îl auzi pe Patrik deschizând uşa de la intrare, Erica se ridică în picioare şi merse pentru a-l întâmpina.

— De ce stai aici, pe întuneric?

Puse câteva pungi de cumpărături pe blatul de lucru din bucătărie şi începu să aprindă lămpile. Licărirea o orbi pentru un moment, până se obişnui cu ea. Apoi se aşeză greoi la masă şi îşi privi soţul, în vreme ce acesta despacheta cumpărăturile.

— Ce plăcut e acasă, zise el voios, uitându-se în jur. Chiar e bine că mama poate veni să ne ajute din când în când, continuă el, fără a şti că Erica nu îl privea cu ochi buni.

— A, da, o reală plăcere, zise ea, caustic. Trebuie că e grozav să te întorci măcar o dată într-un cămin curat şi bine orânduit.

— Cum să nu! spuse Patrik, fără a realiza că-şi săpa singur groapa, cu fiecare clipă ce trecea.

— Atunci poate c-ar trebui să te gândeşti să mai stai pe-acasă în viitor, pentru ca lucrurile să fie mai organizate pe-aici! urlă Erica.

Creşterea bruscă a volumului îl făcu pe Patrik să tresară. Se întoarse, cu o expresie uluită pe faţă.

— Acum ce-am mai zis?

Erica sări în picioare, de pe scaun, ieşind ca o vijelie. Uneori, soţul ei era prost de-a binelea. Dacă nu pricepea, ea nu avea puterea să-i explice.

Se aşeză din nou, în lumina difuză a sufrageriei, şi privi pe fereastră. Vremea de afară oglindea întocmai ceea ce simţea lăuntric. Cenuşiu, zbuciumat, aspru şi glacial. Perioade înşelător de calme, cu puternice furtuni ocazionale. Lacrimi începură să-i curgă pe obraji. Patrik intră şi se aşeză lângă ea, pe canapea.

— Îmi pare rău că sunt aşa tont. Probabil că nu-i uşor s-o ai pe mama prin casă, nu?

Îşi simţi buza inferioară tremurând. Se săturase de plâns. Avea senzaţia că nu făcuse nimic altceva în ultimele luni. De-ar fi fost măcar pregătită pentru cum aveau să stea lucrurile. Contrastul era atât de mare faţă de bucuria pe care crezuse dintotdeauna că o va simţi la naştere. În clipele ei cele mai întunecate, aproape că îl ura pe Patrik fiindcă nu se simţea la fel ca ea. Latura ei raţională era uşurată, fiindcă cineva trebuia să menţină familia pe picioare. Însă îşi dorea ca Patrik să se poată pune în situaţia ei pentru o secundă şi să înţeleagă ceea ce simţea.

De parcă i-ar fi citit gândurile, acesta spuse:

— Aş vrea să pot face schimb de locuri cu tine, sincer. Dar nu pot, aşa că va trebui să laşi vitejia asta blestemată la o parte şi să-mi spui ce se petrece cu tine. Poate că ar trebui să stai de vorbă şi cu altcineva, cu un profesionist. Probabil că ne-ar putea ajuta cei de la centrul pentru îngrijirea copilului.

Erica dădu din cap. Depresia avea cu siguranţă să treacă de una singură. Trebuia. În

plus, existau femei cu stări mult mai rele decât ale ei.

— Charlotte a trecut azi pe-aici, spuse ea.

— Cum se simte? rosti încet Patrik.

— Mai bine… ce-o fi însemnând asta…

Făcu o pauză.

— Voi ajungeţi undeva cu ancheta?

Patrik se lăsă pe spate, pe canapea, şi privi spre tavan. Oftă adânc şi spuse:

— Nu, din păcate. Abia dacă ştim de unde să începem, în plus, mama cea ţicnită a lui Charlotte pare interesată mai mult de-a găsi muniţie pentru conflictul cu vecinul ei, decât de-a ne ajuta pe noi cu ancheta. Nu ne-a uşurat deloc munca.

— Despre ce e vorba? întrebă cu interes Erica.

Patrik îi făcu o scurtă trecere în revistă a evenimentelor din ziua respectivă.

— Chiar crezi că vreo persoană din familia Sarei putea să fi fost implicată într-un fel în moartea acesteia? întrebă Erica.

— Nu, îmi vine greu să cred asta, spuse Patrik. Cu toţii au alibiuri credibile cu privire la locul unde se aflau în dimineaţa aceea.

— Zău? rosti Erica, pe un ton straniu.

Patrik era pe punctul de a întreba ce anume voia să spună, când auziră uşa deschizându-se, iar Kristina intră, cu Maia în braţe.

— Nu ştiu ce i-ai făcut copilului ăstuia, zise ea iritată. A urlat în căruţ tot drumul la întoarcere şi a refuzat să se potolească. Asta se întâmplă dacă o tot iei în braţe, doar pentru că se agită un pic. O răsfeţi. Tu şi sora ta n-aţi plâns niciodată aşa mult…

Patrik îi întrerupse tirada, mergând spre ea şi luând-o pe Maia. Erica îşi dădu seama după ţipetele Maiei că fetiţei îi era foame şi, oftând, se aşeză în fotoliu, îşi desfăcu sutienul pentru alăptat şi culese de-acolo o căptuşeală fără formă, îmbibată cu lapte. Sosise din nou timpul…

De îndată ce intră în casă, Monica simţi că ceva nu era în regulă. Mânia lui Kaj se revărsă în direcţia ei precum undele sonore prin atmosferă, şi femeia se simţi brusc şi mai extenuată. Ce se mai întâmplase de data aceea? Se săturase cu mult timp în urmă de firea lui năbădăioasă, însă nu-şi putea aminti să fi fost vreodată altfel. Fuseseră împreună încă din adolescenţă, şi poate că pe-atunci dispoziţiile lui schimbătoare îi păruseră captivante şi atrăgătoare. Nici nu-şi mai putea aduce aminte. Nu că ar fi contat; viaţa îşi urmase propriul curs. A rămas însărcinată, s-au căsătorit, s-a născut Morgan, după care zilele s-au adunat, una după alta. Viaţa sexuală se stinsese de ani de zile; femeia se mutase demult în dormitorul ei separat.

Poate că existau în viaţă lucruri mult mai bune, însă ea se obişnuise cu felul în care decurgea totul. Bineînţeles că, din când în când, cochetase cu ideea unui divorţ. O dată, în urmă cu aproape douăzeci de ani, ea chiar îşi făcuse pe furiş bagajul, fiind pregătită să-l ia pe Morgan şi să plece. Însă apoi se hotărî să-i pregătească mai întâi cina lui Kaj, să calce nişte cămăşi şi să dea drumul maşinii de spălat, ca să nu lase un morman de haine murdare în urma sa. Până să-şi dea seama, ea despachetase discret valiza.

Monica ieşi din bucătărie. Ştia că în acel loc avea să-l găsească pe Kaj, deoarece mereu stătea acolo atunci când îl supăra ceva. Poate şi fiindcă putea sta cu ochii pe cauza obişnuită a surescitării sale. Bărbatul trăsese puţin perdeaua, cât să poată privi prin deschizătură casa de vizavi.

— Bună, spuse Monica, însă nu primi un răspuns civilizat.

În schimb, el se lansă imediat într-un discurs plin de ură.

— Ştii ce-a făcut azi nenorocita aia?

Nu aşteptă o replică, şi nici Monica nu avea de gând să i-o ofere.

— A sunat la poliţie şi a pretins că am atacat-o! Le-a arătat nişte urme pe care şi le-a făcut singură şi a zis că eu am lovit-o. E dusă cu pluta!

Când intrase în bucătărie, Monica fusese hotărâtă să nu se lase acaparată de cea mai recentă dispută a lui Kaj, dar lucrurile erau mult mai rele decât s-ar fi aşteptat. Împotriva voinţei sale, simţi furia începând a-i clocoti în piept. Înainte de toate însă trebuia să-şi potolească temerile.

— Şi, Kaj, eşti sigur că nu ai atacat-o? Tu mai ai tendinţa de a-ţi ieşi din fire…

Kaj o privi de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Ce naiba zici acolo? Chiar ai impresia că aş fi atât de idiot încât să-i cad în plasă aşa? Nu m-ar deranja să-i trag un pumn în nas, însă nu crezi că ştiu ce-ar face după aia? Într-adevăr, m-am dus acolo şi i-am zis cât să mă ţină minte, dar nu m-am atins de ea!

Monica realiză că spunea adevărul şi nu se putu abţine din a privi cu ură înspre casa de alături. De i-ar fi lăsat măcar în pace Lilian!

— Aşadar, ce s-a întâmplat? Poliţiştii i-au înghiţit gogoşile?

— Nu, slavă Domnului! Şi-au dat seama că minţea. Urmau să stea de vorbă cu Stig, şi cred că el a infirmat întreaga tărăşenie. Însă era cât pe ce.

Femeia se aşeză la masa din bucătărie, cu faţa înspre soţul ei. Acesta devenise roşu ca un rac şi bătea nervos cu degetele în masă.

— N-ar fi bine să aruncăm prosopul şi să ne mutăm? Nu putem continua aşa.

Era o rugăminte pe care o făcuse de multe ori în trecut, însă de fiecare se lovise de aceeaşi determinare din privirea soţului ei.

— Ţi-am zis, e exclus. N-are să mă scoată niciodată din propria-mi casă. Refuz să îi dau satisfacţia asta.

Lovi cu pumnul în masă pentru a-şi accentua vorbele, însă nu era nevoie. Monica auzise deja toate aceste lucruri. Ştia că nu avea rost. Şi, sinceră

să fie, nici ea nu voia să-i cedeze lui Lilian victoria. Nu şi după lucrurile pe care le spusese în legătură cu Morgan.

Gândul la fiul ei o făcu să schimbe subiectul.

— Ai trecut azi pe la Morgan?

Kaj îşi luă ezitant privirea de la casa familiei Florin şi mormăi:

— Nu, ar fi trebuit? Ştii că nu iese niciodată din cameră.

— Da, însă m-am gândit că poate oi fi mers să-l saluţi. Să vezi ce mai face.

Ştia că îşi făcea iluzii, dar chiar şi aşa, nu putea să nu spere. În definitiv, Morgan era fiul lui.

— De ce-aş face-o? pufni Kaj. Avem ceva de mâncare pe-aici?

Femeia se ridică tăcută şi începu să prepare cina. Cu ani în urmă, poate s-ar fi gândit că soţul ei putea să fi făcut el cina, din moment ce tot era acasă. Ideea respectivă nu îi mai trecea acum prin minte. Totul era aşa cum fusese mereu. Şi cum avea mereu să fie.

Fjällbacka, 1924

Nu fusese rostită nicio vorbă de-a lungul călătoriei spre Fjällbacka. După ce petrecuseră atâtea nopţi şoptindu-şi reciproc în ureche, nu mai aveau niciun cuvânt să-şi adreseze. În schimb, stăteau drepţi ca nişte soldaţi, privind înainte, amândoi fierbând în propriile gânduri.

Agnes simţea lumea prăbuşindu-se în jurul ei. Să se fi trezit oare chiar în dimineaţa aceea în patul său mare, în propria ei cameră elegantă, din splendida vilă în care locuise întreaga viaţă? Cum de era posibil ca acum să stea în trenul acela, cu o valiză lângă ea, în drum spre o viaţă de coşmar, alături de un soţ pe care nici măcar nu voia să-l recunoască? Abia dacă-l putea privi. La un moment dat, în timpul călătoriei, Anders făcuse o

încercare de a o atinge consolator pe mână. Ea se scuturase cu o expresie într-atât de dezgustată, încât sperase să nu se mai repete.

Câteva ore mai târziu, când se opriră în faţa barăcii care urma să le fie locuinţă comună, Agnes refuză la început să se dea jos din taxi. Stătu acolo fără să se poată mişca, paralizată de mizeria care o înconjura şi de zgomotul provenit de la ţâncii îngălaţi şi mucoşi ce dădeau târcoale taxiului. Nu se putea ca asta să fie viaţa ei!

Pentru o clipă, fu tentată să-l roage pe taximetrist să întoarcă maşina şi să o ducă înapoi la gară, însă apoi realiză cât de inutil ar fi fost. Unde s-ar fi dus? Tatăl său dăduse clar de înţeles că nu mai dorea să aibă de-a face cu ea. În ceea ce-o privea, chiar şi dacă nu ar fi purtat copilul în pântece, ea nu ar fi luat niciodată în considerare posibilitatea vreunei ipostaze casnice. Toate drumurile îi erau închise acum, mai puţin unul, care ducea în coşmelia aceea mizeră şi jalnică.

Cu un nod în gât, ea hotărî într-un final să coboare din taxi. Se schimonosi atunci când piciorul i se afundă în noroi. Ba mai rău, purta minunaţii săi pantofi roşii decupaţi la vârf şi simţi acum umezeala pătrunzându-i prin ciorapi şi între degete. Cu coada ochiului, văzu cum fură trase perdele, pentru a le oferi privirilor curioase şansa de a vedea spectacolul. Fata scutură din cap. Puteau să se uite până le săreau ochii. Ce-i păsa ei de părerile lor? Simpli servitori, asta erau. Probabil că nu văzuseră niciodată o doamnă adevărată. Ei bine, urma să fie doar o şedere de scurtă durată. Avea să găsească într-un final un mod de-a ieşi din acea încurcătură; niciodată nu fusese într-o situaţie din care să nu poată scăpa ori prin minciună, ori prin şarm.

Hotărâtă, ea îşi luă valiza şi merse către baracă.

Capitolul 14

De dimineaţă, în pauza de cafea, Patrik şi Gösta le povestiră lui Martin şi Annikăi cele întâmplate cu o zi în urmă. Ernst îşi făcea rareori apariţia înainte de ora nouă, iar Mellberg considera că îi era subminat rolul de şef dacă îşi bea cafeaua cu subordonaţii, aşa că stătea în birou.

— Nu-şi dă seama că-şi face rău cu mâna ei? spuse Annika. Ar trebui să-şi dorească să vă axaţi pe căutarea ucigaşului, în loc să vă pierdeţi timpul cu asemenea porcării.

Era un ecou al vorbelor pe care Patrik şi Gösta şi le spuseseră deja. Patrik doar scutură din cap.

— Ei bine, nu ştiu dacă femeia are vederi înguste ori, pur şi simplu, e nebună. Însă cred că ar trebui să închidem capitolul acum. Să sperăm că am reuşit să-i dăm emoţii ieri şi că nu va repeta cele făcute. Mai avem şi alte piste?

Tăcură cu toţii. Lipsa dovezilor era alarmantă şi nu aveau indicii de la care să pornească.

— Când aţi zis că vom primi rezultatele din partea Laboratorului criminalistic suedez? rupse Annika tăcerea.

— Luni, spuse Patrik.

— Membrii familiei au fost excluşi din rândul suspecţilor? întrebă Gösta, privindu-i pe toţi pe deasupra ceştii sale de cafea.

Patrik îşi aminti de tonul ciudat din vocea Ericăi, de cu o seară în urmă, când el pomenise alibiurile familiei. Nici lui ceva nu îi dădea pace; acum tot ce avea de făcut era să-şi dea seama ce anume.

— Bineînţeles că nu, spuse el. Membrii familiei sunt întotdeauna suspecţi, dar nu avem

nimic care să arate în direcţia respectivă.

— Cum rămâne cu alibiurile lor? zise Annika.

Se simţea deseori exclusă în timpul desfăşurării unei anchete, aşa că profita de acele ocazii pentru a afla mai mult cu privire la cursul evenimentelor.

— Credibile, însă neconfirmate, aş zice eu, fu răspunsul lui Patrik.

Se ridică pentru a-şi umple din nou ceaşca de cafea, apoi rămase în picioare, sprijinindu-se de bufet.

— Charlotte dormea în apartamentul de la subsol, fiindcă o chinuia o migrenă. Stig susţine că şi el dormea. Luase un somnifer şi nu avea idee ce se petrecea. Când Sara a plecat, Lilian era acasă şi avea grijă de Albin, iar Niclas era la serviciu.

— Aşadar, niciunul nu are un alibi care să poată fi considerat impenetrabil, rosti sec Annika.

— Are dreptate, zise Gösta. Poate că am fost cam precauţi, neîndrăznind să-i presăm mai tare. Declaraţiile lor pot fi, cu siguranţă, puse la îndoială. Exceptându-l pe Niclas, niciuna din versiunile lor nu poate fi confirmată.

Asta era! Patrik îşi dădu seama ce-l sâcâise, în subconştient. Începu să păşească nerăbdător înainte şi înapoi.

— Dar Niclas nu putea să fi fost la serviciu. Nu vă amintiţi? spuse el, întorcându-se spre Martin. N-am putut da de el în dimineaţa aceea. Abia după vreo două ore a venit acasă. Nu ştim unde-a fost de fapt – sau de ce a minţit, spunând că era la clinică.

Martin dădu din cap, fără să spună nimic. Cum de le scăpase aşa ceva?

— N-ar trebui să-l interogăm şi pe Morgan, fiul celor de vizavi? Indiferent că-i adevărat sau nu, au fost depuse plângeri prin care era acuzat că se uita pe furiş pe la ferestre, aparent pentru a o vedea pe Lilian dezbrăcându-se… cu toate că nu-mi pot imagina de ce-ar dori cineva să vadă aşa

ceva, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Gösta, sorbind iar din cafea, în timp ce-i privi pe ceilalţi.

— Rapoartele acelea sunt destul de vechi. Şi după cum spui şi tu, nu există prea multe indicii că ar fi adevărat, mai ales având în vedere cele petrecute ieri.

Patrik îşi dădu seama că o stare de nervozitate începea să pună stăpânire pe el. Nu era pe de-a-ntregul convins că voia să mai piardă vremea investigând alte minciuni de-ale lui Lilian, fie ele vechi sau noi.

— Pe de altă parte, deja am stabilit că nu prea avem multe de la care să pornim, aşa că…

Gösta ridică brusc mâinile, iar trei perechi de ochi îl priviră acum surprinse. Nu-i stătea în fire să dea dovadă de iniţiativă într-o anchetă. Însă tocmai pentru că evenimentul era atât de rar, colegii deciseră că ar fi fost bine să-l asculte. Să-l susţină în ceea ce spunea. Gösta adăugă:

— În plus, dacă nu mă înşel, din cabana lui se vede casa familiei Florin, aşa că poate o fi observat ceva în dimineaţa respectivă.

— Ai dreptate, spuse Patrik, simţindu-se din nou uşor stupid.

Ar fi trebuit să-l ia în calcul pe Morgan, măcar drept potenţial martor.

— În regulă, uitaţi cum o să facem: tu şi Martin staţi de vorbă cu Morgan Wiberg…

Îşi coborî glasul, dar se forţă să continue:

— …iar Ernst şi cu mine îl vom cerceta mai amănunţit pe tatăl Sarei. Ne vom întâlni din nou în după-masa asta.

— Cu mine cum rămâne? Pot face şi eu ceva? întrebă Annika.

— Stai pe lângă telefon. Cazul trebuie să fi căpătat până acum destul de multă atenţie în presă, aşadar, cu puţin noroc, s-ar putea să aflăm ceva util din partea publicului.

Annika dădu din cap şi se ridică pentru a-şi băga ceaşca de cafea în maşina de spălat vase.

Ceilalţi o urmară, iar Patrik merse în biroul său, în aşteptarea lui Ernst. Înainte de toate, trebuiau să poarte o discuţie cu privire la importanţa punctualităţii cu care se venea la serviciu, în timpul desfăşurării unei anchete de omucidere.

Mellberg simţea destinul apropiindu-se cu paşi repezi. Mai rămăsese o zi. Scrisoarea încă era în sertarul de sus. Nu îndrăznise să o mai privească. Însă ştia deja pe de rost conţinutul. Era uimit de faptul că înăuntrul lui se dădea o bătălie între nişte sentimente atât de contradictorii. Primele sale reacţii fuseseră de neîncredere şi furie, suspiciune şi mânie. Dar încet-încet îşi făcuse, de asemenea, apariţia şi un grăunte de speranţă. Acea nădejde îl luase complet prin surprindere. Mereu considerase că viaţa lui aproape atingea perfecţiunea, cel puţin până când fusese transferat în oraşul acela mizer. Fusese atunci nevoit să recunoască faptul că probabil lucrurile luaseră o uşoară întorsătură spre rău. Dar pe lângă acea promovare încă evazivă, pe care considera că o merită, el nu ducea lipsă de nimic. Într-adevăr, era posibil ca jenanta încurcătură cu Irina să-i fi dat motiv să creadă că-şi dorea şi alte lucruri de la viaţă, însă el trecuse rapid peste episodul respectiv.

Se bizuise dintotdeauna pe faptul că nu avea nevoie de nimeni. Singura persoană de care fusese vreodată apropiat, şi de care îşi dorea să fie apropiat, era draga lui mamă, însă ea nu se mai afla printre cei vii. Scrisoarea sugera însă că toate aceste lucruri aveau să se schimbe.

Răsuflarea îi era greoaie şi ostenită. Teama îi era amestecată cu o nerăbdătoare curiozitate. Pe de-o parte, voia ca timpul să treacă mai repede, astfel încât certitudinea zilei următoare să înlocuiască toate dubiile. În acelaşi timp, dorea ca ziua să treacă atât de lent, încât aproape să stea pe loc.

Pentru o vreme, el se gândi să lase totul baltă. Să arunce scrisoarea la coşul de gunoi şi să spere că problema avea să dispară de una singură. Ştia însă că nu ar fi funcţionat.

Oftă, îşi ridică picioarele pe birou şi închise ochii. Putea, la fel de bine, să aştepte răbdător lucrurile pe care avea să le aducă ziua de mâine.

Gösta şi Martin păşiră discret pe lângă casa cea mare, sperând să treacă neobservaţi, în drumul lor spre căbănuţa lui Morgan. Niciunul nu avea chef de o confruntare cu Kaj. Voiau să aibă şansa de a sta liniştiţi de vorbă cu Morgan, fără implicarea părinţilor acestuia. În plus, era adult, aşa că nu era necesară prezenţa unui părinte.

Dură mult până ca uşa să le fie deschisă, într-atât de mult încât se întrebară dacă era cineva acasă. Dar într-un final, un bărbat palid şi blond, la vreo treizeci de ani, se arătă dinaintea lor.

— Cine sunteţi?

Vocea îi era monotonă, iar chipul nu reuşi să sugereze acea expresie mirată care însoţea în mod normal o asemenea întrebare.

— Suntem de la poliţie, spuse Gösta, făcând prezentările. Mergem prin cartier şi discutăm cu vecinii în legătură cu moartea Sarei, fetiţa familiei de alături.

— Înţeleg, spuse Morgan, cu aceeaşi figură inexpresivă.

Nu avu nicio tentativă de a se da la o parte.

— Am putea intra să stăm puţin de vorbă cu tine? zise Martin.

Începea să se simtă uşor stânjenit în compania acelui tânăr straniu.

— Aş prefera să nu. E ora zece, iar eu lucrez de la nouă la unsprezece şi un sfert. Apoi iau prânzul, între unsprezece şi un sfert şi douăsprezece, apoi lucrez din nou între douăsprezece şi două şi un sfert. După aia servesc cafea şi rulouri în casă cu mama şi tata, până la ora

trei. Apoi lucrez din nou până la cinci, după care iau cina. Apoi încep ştirile pe canalul 2, la ora şase, apoi pe canalul 4, la şase şi jumătate, apoi pe canalul 1, la şapte şi jumătate, apoi din nou pe canalul 2, la nouă. Apoi mă culc.

Vorbea încă pe acel ton uniform, abia părând să-şi tragă respiraţia de-a lungul întregului discurs. De asemenea, vocea îi era prea înaltă şi ascuţită iar Martin făcu un schimb rapid de priviri cu Gösta.

— S-ar părea că ai un program încărcat, zise Gösta, însă, vezi tu, e important să stăm de vorbă cu tine. Aşa că am aprecia mult dacă ne-ai acorda câteva minute din timpul tău.

Morgan păru să cugete pentru o clipă asupra întrebării, dar apoi hotărî să accepte. Se dădu la o parte şi îi lăsă să intre, însă era evident că nu aprecia întreruperea rutinei sale.

Când intrară, Martin fu luat prin surprindere. Cabana consta într-o cămăruţă ce-i servea atât drept birou, cât şi dormitor, şi o nişă ce cuprindea o mică bucătărie. Locul părea curat şi ordonat, cu o singură excepţie. Peste tot erau maldăre de reviste. Între grămezi fuseseră create culoare care să faciliteze deplasarea prin diferitele părţi ale camerei. Unul ducea spre pat, altul spre computere, iar altul spre bucătărie. Altminteri, podeaua era complet acoperită. Martin privi în jos şi văzu că revistele erau în mare parte despre computere. Judecând după coperţi, colecţia aflată dinaintea lor fusese adunată de-a lungul multor ani. Unele reviste păreau noi, în timp ce altele erau uzate bine.

— Văd că eşti interesat de computere, spuse Martin.

Morgan îl privi doar, fără a confirma acurateţea observaţiei.

— Cu ce fel de lucruri te ocupi? întrebă Gösta pentru a umple pauza stânjenitoare.

— Fac jocuri pe computer. De imaginaţie, cu precădere, răspunse Morgan.

Se îndreptă spre computere, căutând parcă ocrotire. Martin observă că avea un mers stângaci, împleticit, care ameninţă să doboare unul din maldărele de reviste atunci când trecu prin dreptul lui. Însă el reuşi cumva să evite asta şi, fără a provoca niciun accident, se aşeză în faţa unui computer. Privi în gol spre Martin şi Gösta, care stăteau în mijlocul revistelor. Se întrebau cum să înceapă interogarea acelui personaj straniu. Ceva nu era în regulă cu el, însă nu reuşeau să pună punctul pe i.

— Ce interesant, zise Martin. Întotdeauna m-am întrebat cum creează cineva toate lumile acelea fantastice. Trebuie că e nevoie de o groază de imaginaţie.

— Eu de fapt nu creez jocurile. Alţii fac asta, eu doar le codez. Am Asperger, adăugă Morgan, pe un ton firesc.

Martin şi Gösta îşi aruncară din nou o privire uluită.

— Asperger, zise Martin. Nu ştiu ce înseamnă, din păcate.

— În general, oamenii nu ştiu, spuse Morgan. E o formă de autism, însă de cele mai multe ori, e însoţită de un nivel de inteligenţă normal, spre ridicat. Al meu este ridicat. Extrem de ridicat, completă el, pe un ton neutru. Noi, cei care suferim de Asperger, înţelegem cu greu expresiile faciale, metaforele, ironia şi tonul vocii. Drept urmare, avem probleme cu interacţiunea socială.

Suna de parcă ar fi citit asta într-o carte, iar Martin fu nevoit să facă un real efort pentru a urmări expunerea lui Morgan.

— Aşa că nu pot concepe eu însumi jocuri pe computer, fiindcă asta ar presupune să îmi pot imagina sentimentele altor oameni. Pe de altă parte, sunt unul dintre cei mai buni programatori din Suedia.

Vorbele reprezentau doar o realitate, fără a fi însoţite de laudă ori mândrie.

Martin nu putu decât să fie fascinat. Nu mai auzise niciodată de Asperger, iar explicaţiile lui Morgan îi treziră interesul. Însă erau acolo cu treburi şi ar fi fost indicat să meargă înainte.

— Am putea lua loc undeva? întrebă el, uitându-se prin cameră.

— Pe pat, răspunse Morgan, indicând patul îngust, lipit de peretele îndepărtat. Gösta şi Martin îşi croiră atenţi drum printre maldărele de reviste şi se aşezară cu grijă pe marginea patului. Gösta vorbi primul.

— Presupunem că ştii ce s-a întâmplat luni în familia Florin. Ai observat vreun lucru straniu în dimineaţa aceea?

Morgan nu răspunse, ci îi privi absent. Martin realiză că poate „vreun lucru straniu" era prea abstract, aşa că încercă să reformuleze întrebarea, într-un mod mai concret. Nici măcar nu îşi putea imagina cât de greu ar fi fost să funcţionezi într-o societate fără a putea interpreta toate mesajele subînţelese din comunicarea umană.

— Ai observat când a plecat de acasă fata? zise el de probă, sperând să fie destul de exact pentru ca Morgan să poată răspunde.

— Da, am văzut când a plecat fata de acasă, răspunse Morgan, apoi tăcu, nesigur dacă întrebarea mai făcea aluzie şi la altceva.

Martin începu să-şi dea seama de mersul lucrurilor, aşa că spuse şi mai precis:

— La ce oră ai văzut-o plecând?

— A ieşit la nouă şi zece, spuse Morgan, pe acelaşi ton strident.

— Ai mai văzut pe altcineva în dimineaţa aceea? întrebă Gösta.

— Da.

— Pe cine ai mai văzut în dimineaţa aceea şi la ce oră? spuse Martin, încercând să anticipeze întrebarea lui Gösta.

Simţea că straniul personaj intervievat începea să-l facă pe colegul lui să-şi piardă

răbdarea.

— La opt fără un sfert l-am văzut pe Niclas, zise Morgan.

Martin lua notiţe şi nu se îndoia nicio clipă de faptul că orele n-ar fi fost exacte.

— O cunoşteai pe Sara?

— Da.

Gösta începu acum să se foiască, iar Martin se grăbi să-l atenţioneze printr-o atingere a braţului. Ceva îi spunea că o ieşire nervoasă nu ar fi avut un efect benefic, când ei încercau să obţină de la Morgan cât mai multe informaţii posibil.

— Cum era?

Întrebarea nu îi provocă lui Morgan decât o privire încremenită, aşa că Martin reformulă. Nu realizase până atunci cât de dificil era să fii precis atunci când vorbeai sau cât de mult se bazase pe faptul că interlocutorul avea să priceapă esenţa lucrurilor pe care i le transmitea.

— Venea uneori pe aici?

Morgan dădu din cap.

— Îmi întrerupea toată rutina. Bătea la uşă când lucram şi voia să intre. Punea mâna pe lucrurile mele. Odată s-a înfuriat când i-am zis să plece şi mi-a răsturnat câteva mormane.

— Nu o plăceai? întrebă Martin.

— Îmi strica rutina. Şi îmi răsturna mormanele, zise Morgan, şi mai mult de atât nu fu în stare să se apropie de a-şi exprima vreun sentiment faţă de copilă.

— Despre bunica ei ce părere ai?

— Lilian e o persoană rea. Asta zice tata.

— Ea susţine că te furişai prin preajma casei şi trăgeai cu ochiul la ferestre. Ai făcut asta?

Morgan încuviinţă, ezitând.

— Da. Am vrut să mă uit. Dar mama s-a înfuriat când am zis asta. Mi-a spus că nu trebuie să fac asta.

— Aşa că te-ai oprit? întrebă Gösta.

— Da.

— Fiindcă aşa a zis mama ta?

Tonul lui Gösta era sarcastic, dar Morgan nu sesiză.

— Da, mama vorbeşte mereu despre ce trebuie şi ce nu trebuie să faci. Exersăm lucrurile pe care să le spun şi să le fac. Mă învaţă că, deşi cineva spune un lucru, asta poate însemna complet opusul. Altminteri s-ar putea să zic sau să fac ce nu trebuie.

Morgan se uită la ceas.

— E zece şi jumătate. Ar trebui să mă întorc la lucru acum.

— Nu te vom mai deranja, spuse Martin, ridicându-se. Te rugăm să ne scuzi pentru că ţi-am stricat rutina, însă fiind poliţişti, nu putem ţine mereu seama de aceste lucruri.

Morgan păru mulţumit de explicaţie şi se întoarse deja spre ecranul computerului.

— Să trageţi uşa după voi, altminteri o să se deschidă iar, spuse el.

— Ce mai personaj ciudat, rosti Gösta, în timp ce o luară prin grădină, spre maşina pe care-o parcaseră la o stradă distanţă.

— Mie chiar mi s-a părut fascinant, zise Martin. Nu mai auzisem niciodată de Asperger, dar tu?

Gösta pufni din nas.

— Nu, pe vremea noastră nu exista aşa ceva. Acum există atâtea diagnostice bizare. Personal, consider că termenul de „idiot” acoperă multe.

Martin oftă şi se urcă la volan. Era clar că Gösta ducea cu siguranţă lipsă de empatie.

Ceva nu-i dădea pace lui Martin, în subconştientul său. Ceva care îl făcea să se întrebe dacă într-adevăr puseseră întrebările potrivite. Se chinui cu memoria sa refractară, dar fu nevoit să se dea bătut, într-un final. Poate că doar îşi imagina el lucruri.

Clinica era învăluită într-o negură cenuşie, iar în parcare nu era decât o singură maşină. Ernst era încă bosumflat deoarece fusese admonestat de Patrik pentru că întârziase. Coborî din maşină şi merse cu paşi mari spre intrarea principală. Iritat, Patrik trânti cam tare uşa maşinii, apoi îl urmă cu iuţeală. Era ca şi cum ar fi avut de-a face cu un ţânc.

Trecură de tejgheaua farmaciei şi o luară la stânga, înspre sala de recepţie. Nu se vedea nimeni la orizont, iar paşii le răsunară cu ecou pe coridorul părăsit. Dădură într-un final de o asistentă şi întrebară de Niclas. Femeia îi informă că doctorul era cu un pacient, însă avea să se elibereze în zece minute, apoi îi pofti să ia loc şi să aştepte. Patrik fusese mereu fascinat de cât de asemănătoare păreau toate sălile de aşteptare ale clinicilor. Acelaşi mobilier jalnic din lemn, cu tapiţerie urâtă, aceleaşi tablouri fără sens pe pereţi şi, de fiecare dată, aceleaşi reviste plictisitoare. Frunzări neatent prin ceva numit *Ghid de îngrijire* şi fu surprins de nenumăratele afecţiuni de care nu auzise niciodată. Ernst se aşezase cât mai departe posibil, bătând nervos cu piciorul în podea. Din când în când, Patrik îl surprinsese aruncându-i priviri răutăcioase, dar nu îl deranjase. Ernst putea să creadă ce voia, atât timp cât îşi făcea meseria.

— Doctorul vă poate vedea acum, anunţă asistenta.

Îi conduse într-o încăpere unde Niclas stătea la un birou ticsit cu hârtii. Părea extenuat. Se ridică şi dădu mâna cu ei, ba chiar se strădui să le zâmbească, ospitalier. Zâmbetul însă nu-i ajunse şi la ochi, ci, în schimb, se împietri într-o grimasă încordată.

— Există progrese în anchetă? întrebă el.

Patrik scutură din cap.

— Lucrăm la capacitate maximă, dar nu progresăm prea mult. Însă vom face cu siguranţă o descoperire, spuse el, sperând să sune încurajator.

Dar în sinea lui, îndoielile se amplificau. De data aceea, era departe de-a fi sigur pe succesul lor.

— Cu ce vă pot ajuta? spuse Niclas pe un ton sfârşit, în timp ce-şi trecu mâna prin părul blond.

Patrik nu-şi putu îndepărta gândul că bărbatul dinaintea sa arăta precum un model pentru coperta acelor romane de dragoste despre asistente frumoase şi doctori chipeşi. Chiar şi în momentele acelea, şarmul lui încă mai ieşea la suprafaţă, iar Patrik îşi imagină doar cât de atrăgător trebuia să li se pară femeilor. Conform celor auzite de la Erica, lucrul acesta îi cauzase de-a lungul anilor probleme în căsnicia sa cu Charlotte.

— Avem câteva întrebări cu privire la activităţile dumneavoastră de luni dimineaţă, începu Patrik.

Ernst încă era îmbufnat şi ignoră privirile colegului său, prin care acesta încerca să-l implice în discuţie.

— A, da? zise Niclas, aparent neafectat, însă Patrik avu impresia că el îşi ferise întrucâtva privirea.

— Ne-aţi spus că eraţi la serviciu.

— Da, am plecat la opt fără un sfert, ca de obicei, spuse Niclas, însă neliniştea îi era de netăgăduit.

— Asta nu prea înţelegem noi, zise Patrik, într-o ultimă încercare de a-l implica pe Ernst.

Dar colegul lui doar privi cu încăpăţânare pe fereastra care dădea înspre parcare.

— Am încercat să dăm de dumneavoastră timp de vreo două ore în dimineaţa aceea, dar nu eraţi aici. Bineînţeles că am putea întreba şi asistenta, spuse Patrik, arătând spre uşă. Bănuiesc că îşi notează tot programul dumneavoastră şi poate verifica dacă aţi fost aici în dimineaţa aceea.

Niclas se foi acum neliniştit pe scaun, iar broboane de sudoare îi apărură pe la tâmple. Dar el se forţă în continuare să pară neafectat, iar Patrik

fu nevoit să recunoască faptul că se descurca destul de bine. Niclas rosti, pe un ton calm:

— A, îmi aduc aminte acum. Îmi luasem câteva ore libere pentru a merge cu maşina, să mă uit la nişte case de vânzare. Nu i-am pomenit lui Charlotte despre asta pentru că voiam să îi fac o surpriză.

Explicaţia ar fi părut plauzibilă dacă nu ar fi existat încordarea pe care Patrik o simţise îndărătul tonului calm. Nu credea nicio secundă cele spuse de Niclas.

— Aţi putea fi mai concret? Ce case aţi vizitat?

Bărbatul râse nervos şi păru a încerca să găsească o modalitate de a trage de timp.

— Va trebui să verific, nu prea îmi aduc aminte, spuse el, şovăind.

— Nu există momentan prea multe case de vânzare pe aici. Trebuie că măcar vă amintiţi cartierele în care aţi fost.

Patrik îl presă mai tare cu întrebările şi observă cum Niclas devenea din ce în ce mai agitat. Orice-ar fi făcut în dimineaţa respectivă, cu siguranţă nu avusese vreo legătură cu uitatul la case.

Urmă o clipă de tăcere. Era evident că mintea lui Niclas funcţiona la turaţie maximă, într-o încercare de a salva situaţia. Însă după aceea, Patrik îl văzu renunţând, iar întregul corp i se gârbovi. Acum poate că aveau să ajungă undeva.

— Nu…

Vocea lui Niclas cedă, iar acesta o luă de la început.

— Nu vreau ca soţia mea să afle despre asta.

— Nu vă putem promite nimic. Lucrurile au tendinţa de a ieşi la iveală, mai devreme sau mai târziu, însă noi vă oferim şansa de a vă expune propria versiune, înainte ca noi să o auzim pe a oricui altcuiva.

— Nu înţelegeţi. Charlotte ar fi complet distrusă dacă…

Vocea i se modifică din nou şi, cu toate că Patrik nu avea idee încotro mergeau lucrurile, nu se putu abţine din a-l compătimi pe Niclas.

— După cum am spus, nu vă pot face niciun fel de promisiune.

Aşteptă ca Niclas să-şi învingă teama şi să continue. Îi veni în minte imaginea lui Charlotte cea dulce şi blajină, iar dintr-odată, compasiunea îi fu amestecată cu dezgust. Uneori îi era jenă că trebuia să-i asculte pe masculii speciei sale.

— Am… am fost cu cineva, spuse Niclas, dregându-şi glasul.

— Cine anume? întrebă Patrik.

El îşi pierduse deja orice speranţă de a-l introduce pe Ernst în conversaţie. Însă colegul lui se întoarse brusc dinspre fereastră şi privi cu mare interes persoana intervievată.

— Jeanette Lind.

— Femeia cu magazinul de cadouri de pe Galärbacken? întrebă Patrik.

Îşi amintea vag de o brunetă mignonă, voluptuoasă.

Niclas dădu din cap.

— Da, acea Jeanette. Ne… ne vedem de ceva vreme încoace, spuse el, după aceeaşi ezitare.

— Cât înseamnă „ceva vreme încoace”?

— Vreo două luni. Poate trei.

— Şi cum aţi reuşit?

Curiozitatea lui Patrik era autentică. Niciodată nu înţelesese cum reuşeau oamenii care aveau legături amoroase să îşi facă timp pentru întâlniri. Sau cum îndrăzneau. Mai ales într-un oraş atât de mic precum Fjällbacka, în care o maşină parcată mai mult de cinci minute în faţa casei cuiva era de-ajuns pentru a da frâu liber zvonurilor.

— Uneori la prânz, uneori ziceam că lucrez până târziu. Odată am spus că am o vizită urgentă

la domiciliu.

Patrik fu nevoit să se abţină din a merge şi a-i trage un pumn individului. Dar sentimentele sale personale erau irelevante. Ei se aflau acolo pentru a-i verifica alibiul.

— Iar luni de dimineaţă v-aţi luat pur şi simplu câteva ore libere pentru a merge s-o vedeţi pe… Jeanette.

— Aşa e, spuse Niclas pe un ton aspru. Am zis că am de făcut nişte vizite la domiciliu, pe care le tot amânasem de-o vreme, însă că voi putea fi găsit pe mobil, în caz că apărea ceva urgent.

— Dar nu aţi fost. Am încercat să dăm de dumneavoastră de nenumărate ori prin intermediul asistentei şi nu aţi răspuns la telefon.

— Am uitat să-l încarc. Mi-a murit bateria după ce am plecat de la clinică, însă nici măcar n-am observat.

— Şi la ce oră aţi plecat de la clinică pentru a vă întâlni cu amanta?

Acel ultim cuvânt păru să aibă asupra lui Niclas efectul unei palme, însă el nu obiectă. În schimb, îşi trecu din nou degetele prin păr şi spuse, extenuat:

— Cred că în jur de nouă şi jumătate. Am avut consultaţii prin telefon între opt şi nouă, apoi m-am ocupat de nişte hârtii, pentru vreo jumătate de oră. Deci tind să cred că undeva între nouă şi jumătate, zece fără douăzeci.

— Iar noi am dat de dumneavoastră în jurul orei unu. Atunci v-aţi întors la clinică?

Patrik făcea eforturi să-şi menţină un ton neutru, însă nu-i ieşea din minte imaginea lui Niclas în pat cu amanta sa, în timp ce fiica lui zăcea în mare, lipsită de viaţă. Indiferent cum ar fi privit lucrurile, Niclas Klinga nu îşi crea o imagine favorabilă.

— Da, aşa e. La unu a trebuit să consult pacienţi, aşa că m-am întors cu vreo zece minute mai devreme.

— Va trebui să stăm de vorbă cu Jeanette pentru a vă confirma varianta. Vă daţi seama de asta, nu-i aşa? spuse Patrik.

Profund mâhnit, Niclas încuviinţă. Îşi repetă stăruitoarea rugăminte:

— Încercaţi să nu fie şi Charlotte implicată în asta: ar distruge-o complet.

„Trebuia să te fi gândit la asta mai devreme”, îşi zise Patrik, însă nu o exprimă cu voce tare. Probabil că, în ultimele câteva zile, Niclas avusese de multe ori gândul respectiv.

Fjällbacka, 1924

Trecuse atât de multă vreme de când munca sa nu îi mai produsese vreo bucurie, încât zilele acelea păreau un vis plăcut şi îndepărtat. Osteneala de zi cu zi îl făcuse să-şi piardă întregul entuziasm, el lucrând acum mecanic la orice sarcină care-i ieşea în cale. Pretenţiile lui Agnes păreau a nu se opri nicicând. Şi nici nu putea drămui banii, după cum reuşeau celelalte familii de cioplitori, cu toate că deseori aveau multe guri de hrănit. Tot ce-i aducea acasă părea să-i scape femeii printre degete, iar de multe ori el era nevoit să meargă flămând la carieră, fiindcă nu aveau bani pentru mâncare. Şi totuşi, el aducea acasă fiecare bănuţ câştigat, contrar obiceiului altora. Jocul de poker constituia cel mai mare amuzament printre cioplitori. Partidele acaparau atât serile, cât şi sfârşiturile de săptămână, terminându-se de multe ori atunci când bărbaţii plecau spre casele lor, amăgiţi şi cu buzunarele goale. Soţiile acestora se resemnaseră demult, lăsând amarul să le brăzdeze chipurile.

Amărăciunea era un sentiment care începuse să-şi lase amprenta şi asupra lui. Traiul alături de Agnes, care în urmă cu niciun an îi păruse un vis frumos, se dovedise a fi o pedeapsă. Greşise doar

prin faptul că o iubise şi o lăsase grea, însă cu toate acestea, el era cel pedepsit, de parcă ar fi comis un păcat de moarte. Nici măcar nu se mai putea bucura de pruncul din pântecele femeii. Sarcina nu decursese fără chinuri, iar acum, în ultimul stadiu, lucrurile erau mai rele ca niciodată. De-a lungul întregii sarcini, ea se plânsese de dureri de vreun fel sau altul şi refuzase a se îngriji de treburile zilnice. Aceasta însemna că el nu doar lucra la carieră de dimineaţa până seara târziu, ci trebuia să se ocupe şi de îndatoririle unei gospodine. Nu ajuta cu nimic faptul că, pe rând, ceilalţi cioplitori râdeau de el şi îl compătimeau fiindcă era nevoit să execute sarcinile unei femei. De cele mai multe ori, era pur şi simplu mult prea extenuat ca să-i mai pese de vorbele spuse de ceilalţi pe la spatele său.

Cu toate acestea, Anders aştepta cu sufletul la gură naşterea copilului. Poate că dragostea maternă avea să o facă pe Agnes să nu se mai considere buricul pământului. Bebeluşul trebuia să se afle în centrul atenţiei, iar asta avea probabil să fie o experienţă utilă pentru soţia lui. Fiindcă el refuza să abandoneze ideea că îşi puteau salva mariajul. Nu era genul de bărbat care să nu-şi respecte promisiunile. Acum că înfăptuiseră o uniune recunoscută în mod legal, aceasta nu putea fi anulată, pur şi simplu, indiferent cât de grele ar fi fost împrejurările.

Fireşte că se uita din când în când după alte femei din complex, femei care munceau din greu şi nu se văitau niciodată. Considera că soarta nu fusese de partea sa, dar, în acelaşi timp, realiza în mod sincer faptul că şi-o făcuse cu mâna lui. Şi că, prin urmare, îşi pierduse dreptul de a se plânge.

Cu paşi greoi, se îndreptă spre casă, de-a lungul potecii înguste. Ziua îi fusese la fel de monotonă ca toate celelalte. O petrecuse cioplind dale de pavaj şi îl durea un umăr, acolo unde muşchiul fusese expus unui efort mult prea mare.

De asemenea, stomacul îi era ros de foame; nu avusese ce lua de-acasă în traista pentru prânz. Dacă Jansson, vecinul din cocioaba de alături, nu s-ar fi milostivit şi n-ar fi împărţit sandviciul cu el, Anders n-ar fi pus nimic în gură întreaga zi. Nu – gândi el – începând din momentul acela, nu avea să-şi mai încredinţeze leafa în mâinile lui Agnes. Trebuia să se ocupe el de cumpărături, după cum îi preluase şi celelalte sarcini. Putea să reziste el însuşi fără mâncare, însă nu avea de gând să-şi lase copilul să moară de foame. Era cazul să facă alt program pe-acasă.

Oftă şi, pentru o clipă, ezită înainte de-a deschide şubreda uşă din lemn şi de-a păşi înăuntru, la soţia lui.

Capitolul 15

Din spatele geamului de la biroul de recepţie, Annika îi vedea bine pe toţi cei care veneau şi plecau. Dar în ziua aceea, totul era liniştit. În birou nu era decât Mellberg, iar la secţie nu apăruse nimeni cu vreo treabă urgentă. Biroul ei însă era în plină vervă. Anunţurile din media dăduseră roade, declanşând un haos de telefoane, dar tot era prea devreme pentru a spune dacă vreun lucru merita investigat. Şi nici nu era treaba ei să decidă. Ea doar consemna toate indicaţiile, alături de numele şi telefonul informatorului. Notiţele erau apoi transmise persoanei responsabile cu ancheta. De data aceea, Patrik avea să fie norocosul destinatar al unei doze imense de bârfe şi acuzaţii nefondate, după cum considera Annika majoritatea telefoanelor respective.

Însă cazul stârnise un interes mai mare decât de obicei. Tot ce avea de-a face cu copiii trezea publicului felurite sentimente şi nimic nu dezlănţuia emoţii mai puternice aşa cum o făcea crima. Dar telefoanele pe care le preluase de la populaţie nu îi creaseră Annikăi o imagine prea plăcută. Faptul cel mai evident era că toleranţa manifestată mai nou faţă de homosexuali nu prinsese rădăcini în afara oraşelor mari. Primea nenumărate indicii în legătură cu bărbaţi ce păreau suspecţi doar pentru faptul că se confirmase ori se bănuia că erau homosexuali. În cele mai multe cazuri, argumentele aduse erau ridicol de stupide. Era de-ajuns ca un bărbat să aibă o profesie mai neobişnuită pentru ca Annikăi să i se spună că probabil era „vreun pervers de-acela”. Conform unei logici de provincie, asta era de-ajuns pentru a-l acuza de tot soiul de lucruri. Până în momentul

de faţă, ea primise telefoane în legătură cu un bărbat care lucra la un coafor, un florar cu normă redusă şi un profesor care făcuse cumplita greşeală de-a prefera cămăşile roz. Cel mai suspectat dintre toţi era un asistent de la un centru de îngrijire. Annika numărase zece telefoane cu privire la acest ultim individ şi le pusese deoparte, oftând. Uneori se întreba dacă timpul mergea oare înainte în orăşelele mici.

Telefonul care urmă se dovedi a fi altfel. Femeia de la capătul firului dori să-şi păstreze anonimatul, însă indiciul oferit era cu siguranţă de interes. Annika se îndreptă şi notă exact ce-i spusese femeia. Biletul respectiv urma să se ducă în vârful grămezii. O trecu un fior, deoarece simţise că tocmai aflase ceva crucial pentru anchetă. Cum rareori lua parte la ceva care ar fi putut limpezi pe de-a-ntregul un caz, ea nu putu să nu simtă o oarecare satisfacţie. Acela putea fi un asemenea moment. Telefonul sună din nou, iar femeia ridică receptorul. Un nou indiciu cu privire la florar.

Şovăind, Arne puse cărţile de imnuri pe şirurile de bănci. De regulă, sarcina respectivă îi dădea o stare de bine, însă nu şi în ziua aceea. Invenţii ultramoderne! O slujbă cu muzică, într-o seară de vineri, şi nu era nici pe departe o muzică evlavioasă. Binedispusă şi voioasă şi pe de-a-ntregul păgână! Muzica nu trebuia cântată în biserică decât în timpul slujbei de duminică, şi atunci preferabil imnuri tradiţionale din cărţile speciale. Mai nou, se putea auzi orice fel de muzică, şi existaseră cazuri în care oamenii începuseră să şi aplaude. Ei bine, trebuia să fie mulţumit că la ei încă nu era la fel de rău precum în Strömstad, unde pastorul aducea cântăreţi pop pe bandă rulantă. Măcar în seara aceea aveau să fie doar câţiva tineri de la colegiul local de muzică, şi nu vreun grup de femei ridicole din Stockholm,

plecate în turneu prin ţară cu nişte melodii uşor de fredonat, pe care se bucurau să le interpreteze atât în casa Domnului, cât şi în parcurile publice, în faţa unor beţivi.

În orice caz, aveau să fie imnuri, şi Arne agăţă meticulos numerele pe panoul aflat în dreapta corului. Când le termină de postat, el făcu un pas în spate, pentru a fi sigur că erau aliniate cum trebuia. Se mândrea cu perfecţiunea fiecărui detaliu.

De i s-ar fi permis măcar să înfăptuiască aceeaşi ordine şi printre fiinţele umane, totul ar fi stat mult mai bine. În loc să se gândească la propriile lor tâmpenii, oamenii l-ar fi putut asculta pe el şi ar fi învăţat. Doar era totul în Biblie. Descris în cele mai mici detalii, asta dacă s-ar fi obosit cineva să citească Scriptura.

Arne fu din nou izbit din plin de regretul că nu ducea un trai de pastor. După ce privi în jur cu grijă, asigurându-se că era complet singur, el deschise portiţa spre cor, apoi păşi reverenţios în altar. Privirea îi alunecă asupra unui Iisus vlăguit şi schingiuit, atârnat pe cruce. În asta consta de fapt viaţa. În a studia cum sângele i se prelingea din răni, în a observa cum spinii îi brăzdau fruntea, apoi în a-ţi pleca, respectuos, capul. Se întoarse şi privi pe deasupra rândurilor goale. Prin ochii minţii, el le văzu pline de oameni – congregaţia sa, auditoriul său. Îşi ridică braţele într-o doară şi intonă, cu o voce răsunătoare şi clară: „Fie ca Dumnezeu să-şi reverse binecuvântările asupra voastră”.

Îşi închipui norodul copleşit de vorbele sale. Şi-i imagină primind în sufletele lor binecuvântarea şi privind spre el cu chipurile înseninate. Arne îşi coborî încet braţele şi aruncă o privire rapidă înspre amvon. Niciodată nu îndrăznise a păşi acolo, dar, în ziua aceea, părea copleşit de Sfântul Duh. Dacă tatăl său nu i-ar fi stat în calea vocaţiei, el s-ar fi putut apropia de

amvon cu drepturile depline ale unui pastor. De pe acea platformă, înălţat deasupra capetelor congregaţiei, el ar fi putut propovădui cuvântul lui Dumnezeu.

Se mişcă într-o doară spre amvon, însă când puse piciorul pe prima treaptă, auzi deschizându-se cu un scârţâit uşa grea a bisericii. Îşi îndepărtă piciorul şi se întoarse la treburile sale. Amărăciunea simţită îl rodea în piept precum acidul.

Magazinul nu era deschis decât în lunile de vară şi în timpul sărbătorilor care se nimereau la sfârşit de săptămână, aşa că Patrik şi Ernst fură nevoiţi să o caute pe Jeanette la serviciul pe care-l avea în celelalte nouă luni din an. Era chelneriţă într-unul din puţinele locuri unde se putea lua prânzul în Grebbestad, pe timp de iarnă. Patrik îşi simţi stomacul chiorăind de cum intrară. Era însă prea devreme pentru prânz, aşa că restaurantul nu avea muşterii. O tânără mergea încet pe la toate mesele, aranjându-le.

— Jeanette Lind?

Aceasta ridică privirea şi dădu din cap.

— Da, eu sunt.

— Patrik Hedström şi Ernst Lundgren. Suntem de la secţia de poliţie Tanumshede. Am vrea să îţi punem câteva întrebări, dacă eşti de acord.

Femeia încuviinţă rapid, dar îşi plecă imediat privirea. Dacă stătea cât de cât bine cu deducţia, probabil că ştia de ce veniseră.

— Vă servesc cu nişte cafea? îi întrebă, iar atât Patrik, cât şi Ernst dădură din cap, nerăbdători.

Patrik o privi mergând spre cafetieră. Cunoştea genul. Micuţă, brunetă şi voluptuoasă. Ochi mari, căprui, şi păr uşor ondulat, ce-i trecea bine de umeri. Cu siguranţă cea mai frumoasă fată din clasă, poate chiar din toate clasele din acelaşi an, de la şcoală. Populară şi aflată mereu la braţul

unuia dintre băieţii la modă şi mai mari decât ea. Însă odată încheiaţi anii de şcoală, apogeul unor asemenea fete se sfârşea, la rândul lui. Cu toate acestea, ele rămâneau în orăşelele natale, conştiente că acolo îşi păstrau măcar un pic din statut, pe când în oricare dintre oraşele apropiate, ar fi devenit mediocre, prin comparaţie cu mulţimile de alte fete drăguţe. Estimă că Jeanette era cu mult mai tânără decât el şi, de asemenea, mult mai tânără decât Niclas. Cel mult douăzeci şi cinci de ani.

Fata aşează câte o ceaşcă de cafea dinaintea fiecăruia şi, dându-şi părul peste cap, se aşează la masă. Fără îndoială că în adolescenţă, fata repetase de sute de ori acea mişcare în faţa oglinzii. Patrik era nevoit să recunoască faptul că ea stăpânise cochetul gest cum nu se putea mai bine.

— *Shoot*[11], sau cum s-o spune în filmele americane.

Le zâmbi crispat, apoi îl privi cu coada ochiului pe Patrik.

Împotriva voinţei sale, acesta se văzu obligat să admită că înţelegea ce-l atrăsese pe Niclas la ea. Patrik însuşi petrecuse mulţi ani din viaţă tânjind după cele mai drăguţe fete din şcoală. Toţi băieţii erau la fel. Însă el nu avusese niciodată vreo şansă. Scund, slab şi cu note destul de bune, făcea parte din categoria băieţilor obişnuiţi. Nu putea decât să-i admire de la distanţă pe băieţii duri care chiuleau la orele de matematică pentru a-şi pierde vremea prin zonele de fumători, cu o ţigară atârnându-le în colţul gurii. Cu toate că, bineînţeles, de-a lungul timpului, el ajunsese să-i cunoască bine pe mulţi din băieţii aceia prin intermediul profesiei sale. Unii dintre ei puteau chiar numi celula pentru beţivi de la secţie drept o a doua casă.

— Tocmai am stat de vorbă cu Niclas Klinga şi… a fost pomenit numele tău, ezită el.

— Da, sunt sigură de asta, spuse Jeanette, deloc jenată din cauza contextului în care trebuia

să fi fost menţionat numele său.

Privi calmă înspre Patrik şi-l aşteptă să continue.

Ernst era tăcut, ca de obicei, iar în momentul acela sorbi cu grijă din cafeaua fierbinte. Privirile pe care i le arunca lui Jeanette contrastau cu faptul că era destul de bătrân pentru a-i fi tată. Patrik se uită nervos spre colegul lui şi fu nevoit să se abţină din a-i trage un şut în tibie, pe sub masă.

— Ei bine, el susţine că aţi fost împreună luni dimineaţă, aşa e?

Ea îşi dădu iar părul pe spate, în acea manieră exersată, apoi aprobă din cap.

— Da, e adevărat. Am fost la mine acasă. Am avut zi liberă.

— La ce oră a ajuns Niclas?

Fata îşi inspectă unghiile şi se gândi ce răspuns să dea. Avea unghii lungi şi bine îngrijite. Patrik se întrebă cum de putea lucra cu asemenea unghii lungi.

— Cândva în jur de nouă şi jumătate, mi se pare. Nu, de fapt, sunt sigură, deoarece îmi pusesem ceasul deşteptător să sune la nouă şi un sfert şi eram la duş când a ajuns Niclas.

Chicoti, iar lui Patrik începu să-i displacă femeia respectivă. El îi vedea dinaintea ochilor pe Charlotte, Sara şi Albin, însă imaginile de genul acela nu păreau să o deranjeze pe Jeanette.

— Şi cât a stat?

— Am mâncat de prânz, iar la ora unu avea o consultaţie la clinică, deci probabil a plecat pe la unu fără douăzeci. Eu locuiesc în Kullen, aşa că nu face mult până la cabinet.

Se hlizi din nou.

Acum Patrik chiar trebuia să se controleze pentru a nu-şi arăta dezgustul. Dar Ernst nu părea să aibă asemenea obiecţii faţă de Jeanette. Pe măsură ce stăteau acolo, privirea acestuia devenea din ce în ce mai subjugată.

— Şi Niclas a fost la tine acasă în tot acel timp? Nu a plecat cu vreo treabă?

— Nu, n-a plecat nicăieri, pot să vă asigur de asta, rosti ea, calmă.

Patrik îl privi pe Ernst şi întrebă:

— Ai ceva de adăugat?

Colegul răspunse negativ, printr-o mişcare din cap, aşa că îşi strânse notiţele.

— Ne vom întoarce cu alte întrebări, sunt sigur de asta, însă pentru moment, asta a fost tot.

— Sper că v-am fost de ajutor, zise ea, ridicându-se.

Nu suflase o vorbă despre faptul că fetiţa amantului său murise. Despre faptul că un copil fusese ucis, în vreme ce ea se zbenguia în pat cu tatăl micuţei. Evidenta sa lipsă de compasiune era într-un fel indecentă.

— Da, mulţumesc, spuse el tăios, în vreme ce-şi îmbrăcă haina pe care o atârnase de spătarul scaunului. Când ieşiră pe uşă, văzu că fata se întorsese la aranjatul meselor. Fredona o melodie, însă el nu putu auzi care anume.

Charlotte păşi de-a lungul şi de-a latul apartamentului de la subsol, în care locuiseră de câteva luni încoace. Durerea din piept o agita şi o forţa să se mişte necontenit. Se simţea vinovată pentru că nu fusese în stare să se ocupe de Albin aşa cum ar fi trebuit. În schimb, îl lăsase mai mult în grija soacrei; pur şi simplu nu se găsea loc pentru bebeluş, în toată amărăciunea sa. În zâmbetul şi ochii lui albaştri nu o vedea decât pe Sara. Îi semăna atât de mult fetei, din vremea când aceasta fusese de vârsta lui; o durea să vadă cât de asemănători erau. Suferea şi atunci când observa cât de agitat şi timorat devenise copilul. De parcă Sara absorbise toată energia care ar fi trebuit împărţită între cei doi fraţi, nelăsându-i nimic lui Albin. Cu toate acestea, Charlotte nu se lăsă pradă

acelor gânduri. Secretul îi măcina pieptul. Speră să-şi poată repara greşelile.

Regretă ce-i spusese Ericăi în urmă cu o zi. În momentul acela, ea şi Niclas trebuiau să fie uniţi; suspiciunile sale nu făceau decât să înrăutăţească totul. Vedea că era îndurerat, iar dacă tragedia aceea nu-i putea readuce împreună, atunci chiar nu mai exista nicio speranţă pentru ei.

De când ieşise din negura sedativelor, Charlotte sperase ca Niclas să devină bărbatul pe care ea ştiuse dintotdeauna că l-ar fi putut întruchipa. Tandru, atent şi iubitor. Îi fusese dat să vadă asemenea crâmpeie în trecut, iar aceea era latura lui pe care o iubea. Acum nu îşi dorea nimic mai mult decât să se poată baza pe el; voia ca el să fie cel puternic. Dar nu se întâmplase aşa. El se izolase şi se grăbise să se întoarcă la muncă, lăsând-o pe ea acolo, printre ruinele vieţii lor.

Piciorul său lovi în ceva. Charlotte începu să se aplece, dar se opri brusc. Îl rugase pe Niclas să mute toate lucrurile Sarei undeva unde să nu le vadă, iar acesta petrecuse o întreagă dimineaţă punând totul în cutii şi ducându-le sus, în pod. Dar îi scăpase ceva. Ursuleţul cel vechi al Sarei se afla sub pat. Pe el îl simţise Charlotte, cu piciorul. Îl ridică uşurel, după care fu nevoită să stea pe marginea patului, atunci când totul începu a i se învârti prin faţa ochilor. Ursuleţul îi părea murdar la atingere. Sara nu îi lăsase să-l cureţe, aşa că arăta de parcă ar fi fost călcat în picioare. De asemenea, emana un miros ciudat, probabil acel miros anume care nu trebuia nicicum să se piardă în maşina de spălat, înlocuit de parfumul detergentului de rufe. Îi lipsea un ochi, iar Charlotte atinse firele de aţă care ţinuseră odată în loc mărgeaua. Trecuseră două ore de când plânsese ultima oară, aceasta fiind cea mai lungă perioadă fără lacrimi, din clipa în care poliţiştii anunţaseră moartea Sarei. Suspinele începură din nou să-i inunde pieptul.

Charlotte îmbrăţişă ursuleţul şi se întinse pe pat, într-o rână. Apoi jalea puse stăpânire pe ea.

— Nu se mai opresc minunile? spuse la telefon Pedersen. Pentru prima oară în istoria lumii, am primit un rezultat la analiză mai rapid decât au prezis ei.

— Stai un pic, trebuie să trag pe dreapta, zise Patrik, în căutarea unui loc potrivit.

Ernst îi indică pe marginea autostrăzii un mic drum forestier, care avea să fie numai bun.

— În regulă, nu mai reprezint un pericol în trafic. Aşa deci, ce spun analizele?

Era clar din tonul vocii sale că nu se aştepta la prea multe. Probabil că nu reuşiseră să afle decât ce mâncase fetiţa la micul dejun. Cât despre apa din plămâni, Patrik făcuse el însuşi câteva cercetări şi aflase că nu existau speranţe prea mari de a identifica precis marca săpunului cu pricina. Pedersen îi confirmă asta imediat.

— După cum am zis şi înainte, era apă simplă de la robinet, iar amestecul de substanţe găsit indică fără doar şi poate faptul că provenea din zona Fjällbacka. Din nefericire, nu s-a putut face legătura dintre urmele de săpun şi vreo marcă anume.

— Mda, nu prea avem cine ştie ce, oftă Patrik.

Era descurajat şi simţea din nou cum ancheta îi scăpa printre degete.

— Nu, cel puţin, nu din ce-am găsit în plămâni, spuse Pedersen, pe un ton misterios.

Patrik îşi îndreptă spatele, în scaunul şoferului.

— Ce-aţi mai găsit? întrebă el, ţinându-şi respiraţia, în aşteptarea unui răspuns.

— În regulă, fii atent aici, cu toate că nu ştiu ce înseamnă, replică medicul legist. Analiza conţinutului stomacului confirmă spusele familiei cu privire la ce a mâncat fata la micul dejun, dar…

Făcu apoi o pauză, cât pe ce să-i provoace lui Patrik un ţipăt de nerăbdare.

— Era ceva ciudat în stomac. Părea că fata mâncase cenuşă.

— Cenuşă? zise Patrik, cu o privire uluită pe chip.

— Da, şi având în vedere că am găsit-o în stomac, laboratorul a mai verificat o dată apa din plămâni, dând şi acolo peste urme fine de cenuşă, spuse Pedersen. Le sărisem la prima analiză.

— Dar cum naiba să-i fi ajuns cenuşa în corp?

Patrik văzu cu coada ochiului cum Ernst tresări şi se întoarse pentru a-l privi uimit.

— E imposibil să ştim cu certitudine, însă după ce m-am uitat prin rezultate şi am verificat din nou raportul post-mortem, teoria mea e că i-a fost băgată cu forţa, pe gură. I-am găsit urme şi în cavitatea bucală, şi în esofag, cu toate că mare parte a fost spălată de apă.

Patrik nu spuse nimic, însă gândurile i se învălmăşeau prin minte. De ce-ar fi obligat-o cineva să înghită cenuşă? Încercă să-şi vină în fire şi să se concentreze asupra întrebărilor ce ar fi trebuit puse.

— Dar de ce să fi avut cenuşă în plămâni, dacă fusese forţată să o înghită?

— Din nou, acestea sunt doar speculaţiile mele, însă e posibil să fi intrat pe unde nu trebuia, atunci când i-a fost băgată în gură. Dacă era deja în cadă atunci când i-a fost dată cu forţa, atunci puţină cenuşă ar fi putut ajunge în apă. Şi odată înecată, cenuşa din apă i-ar fi putut ajunge în plămâni.

Cu o limpezime alarmantă, Patrik putu vedea înaintea ochilor întreaga scenă. Sara în cadă, o siluetă necunoscută vârându-i pe gât o mână de cenuşă şi ţinând-o de nas şi de gură, obligând-o să înghită. Aceleaşi mâini care ulterior aveau să-i ţină

capul sub apă, până când bulele de aer încetau să mai iasă la suprafaţă, iar totul încremenea.

Dinspre pădurile mărginaşe se auzi un foşnet care întrerupse tăcerea apăsătoare.

— Ne poţi trimite prin fax toate astea? îi spuse el lui Pedersen, cu o voce stinsă.

— Am şi făcut-o. Iar cei de la laborator vor mai efectua teste pe cenuşă, pentru a vedea dacă se mai poate afla ceva util. Însă nu au vrut să aştepte rezultatele; au considerat că e mai bine să ne ofere imediat aceste informaţii.

— Da, au avut dreptate în privinţa asta. Când crezi că vom afla mai multe în legătură cu cenuşa?

— Cred că până la mijlocul săptămânii viitoare, zise Pedersen.

Apoi adăugă încet:

— Cum merge? Faceţi vreun progres?

Era neobişnuit ca medicul legist să pună întrebări cu privire la anchetă, însă Patrik nu fu prea surprins. Moartea Sarei părea să fi afectat mulţi oameni, chiar şi pe cei mai duri. Cugetă pentru o clipă, înainte de-a răspunde.

— Mă tem că nu prea. Sincer să fiu, nu prea avem multe lucruri de urmărit. Dar să sperăm că asta ne va da o pistă. Nu că în momentul de faţă aş vedea cum ne-ar ajuta, însă e o informaţie îndeajuns de stranie încât să ne ofere, poate, un punct de plecare în anchetă.

— Da, să sperăm că aşa va fi, spuse Pedersen.

Patrik îi trecu în revistă lui Ernst cele aflate. Stătură amândoi fără să spună nimic, în vreme ce foşnetele continuau în tufişurile de lângă maşină. Patrik aproape că se aştepta ca un elan mascul să vină în goană spre ei, însă probabil că erau doar nişte păsări sau veveriţe, care scormoneau prin frunzele arămii de toamnă.

— Ce crezi, e timpul să cercetăm mai îndeaproape baia familiei Florin?

— Nu trebuia s-o fi făcut deja? întrebă Ernst.

— Posibil, răspunse tăios Patrik, conştient că spusele lui Ernst aveau sens. Dar n-am făcut-o, aşa că mai bine mai târziu decât niciodată.

Ernst nu răspunse. Patrik îşi scoase mobilul şi dădu telefoanele necesare pentru a cere întăriri şi a convoca echipa de specialişti din Uddevalla. Cu vorbele lui Ernst răsunându-i încă în urechi, el sublinie cât de urgentă era cererea sa şi căpătă promisiunea ca echipa să vină în aceeaşi după-amiază.

Oftând, Patrik porni maşina, apoi dădu în marşarier. Prin volbura minţii îi treceau gânduri de cenuşă. Şi de moarte.

Fjällbacka, 1924

Agnes îşi detesta viaţa. Chiar mai mult decât crezuse că era posibil în ziua sosirii la noul său cămin. Nici în cele mai nebuneşti coşmaruri nu şi-ar fi putut imagina că totul avea să fie într-atât de sărăcăcios şi mizerabil. Şi de parcă n-ar fi fost de ajuns cadrul în care se afla, i se mai umflase şi trupul, făcând-o să pară urâtă şi stranie. Năduşea constant în arşiţa verii, iar părul care odată îi fusese atât de grijuliu coafat îi atârna acum în şuviţe deşirate. Nu-şi dorea nimic mai mult decât ca făptura ce-o transformase în acea siluetă respingătoare să iasă odată; în acelaşi timp, o îngrozea procesul naşterii. Doar gândul la ea o lua cu leşin.

Traiul cu Anders era, de asemenea, un chin. De-ar fi avut măcar o urmă de coloană vertebrală! În schimb, privirea lui imploratoare de căţeluş o urmărise pretutindeni, milogindu-se după o fărâmă de atenţie. Ştia că femeile celelalte o dispreţuiau fiindcă nu petrecea întreaga zi făcând curat de zor în căminul mizerabil, întocmai ca ele. Şi nici nu-l slugărea fără încetare pe soţul ei nerecunoscător. Însă cum de se aşteptau ca ea să

facă asemenea lucruri? În definitiv, era net superioară lor, provenind dintr-o clasă socială privilegiată şi având o educaţie atât de aleasă. Anders nu era rezonabil atunci când îi cerea să stea pe brânci şi să frece nenorocita de podea din lemn sau să dea fuga până la carieră, pentru a-i duce prânzul. În plus, mai îndrăznea să se şi plângă în legătură cu felul în care femeia dispunea de puţinii bănuţi pe care-i aducea el acasă. Având în vedere starea ei, n-ar fi trebuit să facă nimic. În plus, de fiecare dată când mergea la băcan, poftea după câte o delicatesă. N-ar fi trebuit să se işte un asemenea tărăboi doar pentru că ea îşi îngăduise nişte bunătăţi, în loc să cheltuiască toţi banii pe unt şi făină.

Agnes oftă, rezemându-şi picioarele umflate pe taburetul din faţa sa. Stătuse multe seri de-a rândul acolo, dinaintea ferestruicii, visând la cât de diferită ar fi putut fi viaţa ei. De n-ar fi fost tatăl său aşa de încăpăţânat. Din când în când, îi trecuse prin minte să pornească înspre Strömstad şi să se arunce în genunchi în faţa lui, implorându-i mila. Dacă ar fi crezut că exista şi cea mai mică şansă ca gestul acela să aibă succes, ar fi făcut-o demult. Dar îşi cunoştea tatăl şi ştia, în adâncul sufletului ei, că nu avea rost. Era blocată acolo, iar până când avea să găsească o cale de a ieşi din situaţia aceea, trebuia, pur şi simplu, să aştepte.

Auzi paşi pe prispă. Suspinând, îşi zise că probabil se întorsese Anders acasă. Dacă se aştepta să găsească cina pe masă, avea să fie dezamăgit. Având în vedere chinurile şi suferinţa pe care le îndurase pentru a-i purta copilul, ar fi trebuit ca el să pregătească masa de seară. Nu că ar fi fost multă mâncare în casă. Banii se epuizau la o săptămână după ce era plătit, iar până la următorul salariu mai era o săptămână. Însă cum era în relaţii aşa de bune cu familia Jansson din vecini, cu siguranţă că ar fi putut merge până la

ei, să ceară o pâine, şi poate ceva din care să facă o supă.

— Bună seara, Agnes, zise timid Anders, deschizând uşa.

În ciuda faptului că erau căsătoriţi de mai bine de şase luni, nu se instalase o atmosferă plăcută, de familie, iar soţul părea tulburat, stând acolo, în prag.

— Bună seara, pufni Agnes, încruntându-se la vederea siluetei murdare. Chiar trebuie să târăşti toată mizeria aia înăuntru? Măcar scoate-ţi pantofii.

Ascultător, el îşi dădu jos încălţămintea şi o puse pe treptele prispei.

— Avem ceva de mâncare? întrebă el, făcând-o pe Agnes să-l privească într-atât de aspru, de parcă tocmai adresase cea mai netrebnică ocară.

— Arăt eu de parcă aş fi în stare să stau toată ziua la cratiţă pentru tine? Abia mă ţin pe picioare, iar tu te-aştepţi să ai cina fierbinte pe masă, de îndată ce ajungi acasă? Şi din ce vrei să plătesc cina? Nu aduci destui bani acasă pentru ca noi să mâncăm cum trebuie, iar în momentul ăsta, nu ne-a mai rămas nici măcar un öre. Iar calicul ăla de băcan nu ne mai dă pe datorie.

Anders se schimonosi la auzul cuvântului datorie. Ura să se îndatoreze, însă de-a lungul celor şase luni de când el şi Agnes se mutaseră împreună, femeia venise cu o sumedenie de lucruri care necesitau plăţi ulterioare.

— Mda, cred că ar trebui să avem o discuţie în legătură cu asta…

Îşi rosti tărăgănat cuvintele, iar lui Agnes nu-i mirosi a bine. Nu suna promiţător.

Anders continuă.

— Cred că ar fi bine ca eu să mă ocup de bani de acum încolo.

Nu o privi în ochi atunci când spuse asta, iar femeia simţi furia clocotindu-i lăuntric. Ce voia să

spună? Avea s-o priveze acum şi de unica bucurie pe care-o mai avea în viaţă?

Oarecum conştient de furtuna provocată de cuvintele sale, Anders spuse:

— Deja îţi e greu să mergi la prăvălie, iar odată ce se va naşte copilul, îţi va fi greu să te mai duci, aşa că probabil ar fi mai bine să mă ocup tot eu şi de sarcina asta.

Era atât de furioasă, încât nu putea articula niciun cuvânt. Apoi muţenia de o clipă îi trecu, iar femeia îi spuse exact ce părere avea despre ideea lui. Îl văzu schimonosindu-se de neplăcere, fiindcă jumătate din complex putea auzi spusele şi injuriile soţiei sale, însă acesteia nu îi păsa. Puţin o interesa ce credeau muncitorii aceia despre ea, însă avea să se asigure ca Anders să nu rateze vreun cuvânt din părerea sa despre el.

Spre marea ei surpriză, bărbatul refuză să se dea bătut, în ciuda ocărilor. Pentru întâia oară, el rămase pe poziţie, lăsând-o să zbiere până la epuizare. Când femeia fu nevoită să ia o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, el îi spuse calm că putea să urle cât o ţineau plămânii, însă lucrurile aşa aveau să stea începând din momentul acela.

Agnes îşi simţi respiraţia accelerându-se şi văzu roşu în faţa ochilor, de furie. Tatăl ei se îndupleca mereu atunci când ea începea să horcăie şi să se sufoce, dar Anders o privi pur şi simplu, fără să spună nimic, şi nu făcu nicio încercare de a o consola.

Apoi simţi o durere ascuţită în pântece şi tăcu, îngrozită. Voia să meargă acasă, la tatăl ei.

Capitolul 16

Monica simţi teama ca pe o lovitură în stomac.

— A fost poliţia aici?

Morgan dădu din cap, însă nu îşi luă privirea de la ecran. Femeia ştia că nu era momentul potrivit pentru a sta de vorbă cu el. Conform orarului său, trebuia să lucreze, aşa că nimeni nu putea vorbi cu el. Însă ea nu se putuse abţine. Îngrijorarea i se răspândise prin corp, făcând-o să se mute de pe-un picior pe altul. Voia să meargă până acolo şi să-l scuture bine pe fiul ei, pentru a-l face să spună mai multe, fără ca ea să fie nevoită să-i pună întrebări detaliate în legătură cu totul, însă ştia că nu avea nicio şansă. Va trebui să dea dovadă de răbdare, ca de obicei.

— Ce voiau?

El refuză în continuare să-şi mute privirea de la ecran şi răspunse fără ca degetele să-i încetinească vreo clipă, în timp ce zburau peste tastatură.

— Au întrebat de fata care-a murit.

Inima ei stătu în loc pentru câteva secunde. Cu o voce răguşită, spuse:

— Şi ce te-au întrebat?

— Dacă am văzut la ce oră a plecat în dimineaţa aia.

— Şi aşa a fost?

— Ce să fie? replică neatent Morgan.

— O văzuseşi?

El ignoră întrebarea.

— De ce mă întrebi acum? Ştii doar că nu se potriveşte în orarul meu. De regulă vii aici când nu lucrez.

Vocea sa înaltă, stridentă, nu conţinea vreo urmă de smiorcăială; el doar enunţa un lucru ştiut. Ea se abătuse de la rutina lor obişnuită, îi întrerupsese ritmul şi era conştientă că asta probabil îl zăpăcise. Însă nu avea de ales. Trebuia să afle.

— Ai văzut când a plecat?

— Da, am văzut când a plecat, spuse el. Le-am zis poliţiştilor despre asta, le-am răspuns la toate întrebările. Cu toate că şi ei mi-au întrerupt rutina.

Se întoarse atunci spre ea şi o privi lung, în modul său inteligent, dar straniu. Ochii lui erau întotdeauna la fel. Nu se schimbau niciodată, nu indicau nicio emoţie. Cel puţin, nu în ultima vreme. Învăţase deja să aibă un oarecare control asupra vieţii sale. Când era mai tânăr, cădea pradă unor colosale accese de furie, cauzate de lucrurile pe care nu le putea controla, ori de deciziile pe care nu era în stare să le ia. Acestea puteau să implice absolut orice, începând cu stabilirea zilei în care să facă duş şi terminând cu alegerea mâncării pe care o voia la cină. Însă amândoi învăţaseră cum să abordeze asemenea situaţii. Acum viaţa îi era compartimentată, iar deciziile erau deja luate. Făcea duş la două zile, avea patru feluri de mâncare ce alternau în funcţie de un program stabilit de Monica, iar micul dejun şi prânzul erau mereu neschimbate. De asemenea, munca devenise precum un colac de salvare pentru el. Era ceva la care se pricepea, ceva care-i oferea o supapă de evacuare pentru inteligenţa lui superioară, ceva care se potrivea temperamentului deosebit al unei persoane cu Asperger.

Rareori se întâmpla ca Monica să vină la el într-un moment nepotrivit. Nu îşi amintea ultima dată când făcuse asta. Însă acum îi stricase deja rânduiala, aşa că putea măcar să continue.

Merse pe unul din culoarele dintre maldărele de reviste şi se aşeză pe marginea patului.

— Nu vreau să mai vorbeşti cu ei decât în prezenţa mea.

Morgan făcu doar semn din cap. Apoi se întoarse complet, pentru a fi faţă în faţă cu ea. În momentul acela, stătea invers pe scaun, cu braţele încrucişate, rezemându-se de spătar.

— Crezi că aş fi putut s-o văd dacă i-aş fi rugat?

— Pe cine să vezi? întrebă Monica, surprinsă.

— Pe Sara.

— Ce vrei să spui?

Monica simţi încăperea învârtindu-se cu ea. Stresul din ultimele zile îi afectase echilibrul, iar întrebarea lui Morgan o făcuse să-şi piardă autocontrolul.

— De ce vrei s-o vezi?

Nu-şi putu stăpâni furia din voce, însă ca de obicei, el nu reacţionă. Nici măcar nu era sigură că el înţelegea vocea răstită drept semn al mâniei sale.

— Ca să văd cum arată acum, spuse el calm.

— De ce?

Femeia îşi înălţă şi mai mult vocea, apoi îşi simţi pumnii încleştându-se. Teama o cuprinsese bine în ghearele sale, iar fiecare cuvânt de-al lui Morgan părea a fi un nou pas spre bezna terifiantă.

— Ca să văd cât de moartă pare, zise el, privind-o fix.

Monica respiră cu greu. Se simţi împresurată de pereţii micuţei cabane. Nu putea să mai reziste. Avea nevoie de puţin aer.

Fără a spune o vorbă, ea dădu buzna afară, trântind uşa în urma sa. Aerul rece şi umed o înţepă în gât, cu fiecare inhalare adâncă şi lungă. După o vreme, începu să-şi simtă pulsul scăzând.

Privi cu grijă prin una din ferestre. Morgan se întorsese la calculator. Mâinile îi zburau peste tastatură. Îşi apăsă faţa de geam şi îi privi ceafa. Îl iubea atât de mult, încât o durea sufletul.

Nimic nu îi producea lui Lilian o plăcere mai mare decât dereticatul prin casă. Restul familiei susţinea că femeia era tipicară, însă pe ea nu o deranja asta în mod deosebit. Era bucuroasă, atât timp cât păstrau distanţa şi nu încercau s-o ajute.

Începu cu bucătăria, ca de obicei. Aceeaşi rutină în fiecare zi. Ştergea toate suprafeţele, dădea cu aspiratorul, spăla podeaua, iar o dată pe săptămână, scotea totul din dulăpioare şi bufete, curăţând şi acolo. Când termină cu bucătăria, deretică holul, camera de zi şi veranda. Singurul loc de la parter unde nu putu face curăţenie era cămăruţa de oaspeţi în care dormea Albin. Avea să deretice acolo mai târziu.

Târî aspiratorul pe scări, în sus. Stig voise să-i cumpere unul de dimensiuni mai mici; ea îl refuzase politicos, dar ferm. Îl avea pe acela de peste cincisprezece ani şi încă funcţiona ca nou. Dar era greu, fără îndoială. Când ajunse pe holul de la etaj, deja gâfâia puţin. Stig era treaz şi întoarse capul spre ea.

— Te vei epuiza de tot, spuse el cu o voce pierdută.

— Mai bine decât să stau cu mâinile-n sân.

Era un vechi ritual de-al lor. El îi spunea să o ia uşor, iar ea găsea iute vreo replică. Fără îndoială că şi-ar fi schimbat părerile dacă ea ar fi încetat să aibă grijă de casă şi ar fi transferat din responsabilitate asupra celorlalţi. Fără ea, căminul acela s-ar fi dus grabnic de râpă. Totul s-ar fi năruit. Ea era liantul ce-i ţinea împreună, şi cu toţii o ştiau. Măcar de-ar fi dat şi ei uneori dovadă de puţină recunoştinţă. Nu, în schimb, cu toţii o cicăleau să se domolească, Lilian simţi acumulându-se vechea şi cunoscuta iritare. Intră în camera lui Stig. Acesta îi păru mai livid în ziua aceea.

— Arăţi mai rău, spuse femeia, ajutându-l să-şi ridice destul capul, încât ea să poată scoate perna.

O înfoie şi i-o puse înapoi sub cap.

— Ştiu. Azi nu-i o zi bună.

— Unde te doare mai tare? întrebă ea, aşezându-se pe marginea patului.

— Pare-se că peste tot, zise Stig cu sfială, încercând să zâmbească.

— Nu poţi fi mai explicit? spuse Lilian, iritată.

Piguli scamele de pe cuvertura de pat şi îi aruncă o privire imperativă.

— Stomacul, zise Stig. Mă tot roade, iar uneori am o durere ascuţită.

— Ei bine, Niclas te va consulta diseară, când vine acasă. Nu poţi sta aici, în halul ăsta.

— Nu la spital.

Stig făcu semn cu mâna, cum că respingea ideea.

— Asta va decide Niclas, nu tu.

Lilian mai piguli câteva scame mici de pe cuvertură, apoi se uită prin odaie, căutând ceva cu privirea.

— Unde e tava pentru micul dejun?

Bărbatul făcu semn înspre podea. Lilian se aplecă peste el şi se uită.

— N-ai mâncat nimic, zise ea supărată.

— N-am fost în stare.

— Trebuie să mănânci, altminteri nu te vei însănătoşi niciodată, ştii asta. Mă duc jos să-ţi fac o supă de roşii. Trebuie să bagi ceva în gură.

El doar dădu din cap. Nu avea rost să se certe cu Lilian atunci când avea o asemenea dispoziţie.

Nervoasă, femeia coborî apăsat pe scări. De ce trebuia mereu să le facă ea pe toate?

Biroul de recepţie era pustiu la întoarcerea lui Martin şi a lui Gösta. Probabil că Annika plecase mai devreme la prânz. Martin văzu teancul mare de hârtii, cu scrisul Annikăi. Pesemne indicii pe care începuseră să le primească din partea publicului.

— Iei prânzul în curând? întrebă Gösta.

— Încă nu, zise Martin. Putem mânca la amiază?

— Probabil că voi muri de foame până atunci, însă e mult mai bine decât să mănânc de unul singur.

— În regulă, s-a făcut, zise Martin şi intră în birou. Pe drumul dinspre Fjällbacka, îi trecuseră prin minte o sumedenie de gânduri. După ce verifică agenda de telefon, el găsi ceea ce îi trebuia.

— O caut pe Eva Nestler, spuse el recepţionerului de la celălalt capăt al firului.

Fu anunţat că existau şi alte apeluri înaintea lui, aşa că aşteptă răbdător pe fir. Ca de obicei, banda înregistrată îi cântă o muzică agasantă, care însă, după o vreme, începu să-i pară că sună destul de bine. Martin se uită la ceas. Aşteptase deja de-un sfert de oră. Hotărî să-i mai acorde cinci minute, după care avea să închidă şi să încerce din nou. Chiar atunci, auzi vocea Evei în receptor.

— Eva Nestler.

— Bună ziua, numele meu e Martin Molin. Nu ştiu dacă vă mai amintiţi de mine, ne-am cunoscut în urmă cu vreo două luni, în legătură cu anchetarea unui presupus abuz asupra minorilor. Vă sun de la secţia de poliţie Tanumshede, se grăbi el să adauge.

— Da, îmi amintesc. Lucraţi cu Patrik Hedström, zise Eva. Am vorbit îndeosebi cu Patrik, dar îmi aduc aminte că v-am cunoscut şi pe dumneavoastră.

Urmă un moment de tăcere.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Martin îşi drese vocea.

— Asperger vă spune ceva?

— Sindromul Asperger. Da, îmi este cunoscut.

— Avem un…

Tăcu şi se întrebă cum anume să se exprime. Morgan nu putea fi întocmai clasificat drept suspect, ci mai degrabă drept persoană de care erau interesaţi. Reformulă:

— Ne-am lovit de Asperger într-o anchetă la care lucrăm momentan, şi aş dori mai multe informaţii cu privire la lucrurile pe care le implică sindromul acesta. Credeţi că mi-aţi putea fi de ajutor?

— Ei bine, ezită Eva, cred că voi avea nevoie de puţin timp pentru a-mi reîmprospăta cunoştinţele.

Martin o auzi frunzărind prin ceva ce trebuia să fi fost o agendă cu programări.

— De fapt, îmi rezervasem o oră după prânz pentru a mă ocupa de nişte comisioane, însă pentru poliţie…

Femeia făcu o pauză.

— Altminteri de-abia marţi mai am o fereastră.

— Acum ar fi perfect, se grăbi Martin să adauge.

Sperase, de fapt, să rezolve totul prin telefon, însă nu-i era prea greu să meargă până în Strömstad.

— Aşadar, ne vedem în trei sferturi de oră?

— Desigur, zise Martin.

Apoi acestuia îi trecu prin minte ceva.

— Să aduc ceva pentru prânz?

— Sigur, de ce nu? N-ar strica o mică răsplată pentru serviciile mele. Glumesc, adăugă ea repede, în caz că Martin ar fi înţeles greşit.

— Nicio problemă, râse Martin. Vreo doleanţă specială în legătură cu felul de mâncare potrivit drept răsplată?

— Ceva uşor, poate o salată. În general, oamenii încearcă să slăbească înainte să vină vara, însă eu par a face opusul. Vreau să dau jos câteva kilograme iarna.

— Atunci salată să fie, spuse Martin şi închise.

Îşi luă haina şi se opri în faţa uşii lui Gösta.

— N-avem de ales, sărim astăzi peste prânz. Trebuie să merg până în Strömstad, să stau de vorbă cu Eva Nestler, psihologul cu care ne consultăm de obicei.

Figura lui Gösta îl obligă să adauge:

— Fireşte, poţi veni dacă vrei.

Pentru o clipă, Gösta păru să vrea asta. Însă afară începură să se descarce norii, şi el dădu din cap.

— La naiba, nu. Stau înăuntru pe vremea asta. Îi sun pe Patrik sau pe Ernst, să văd dacă pot aduce ei ceva de mâncare.

— Aşa să faci. Am fugit acum.

Gösta se întorsese deja şi nu mai răspunse. Martin ezită pentru o clipă în faţa uşilor de la intrare, după care îşi ridică gulerul şi alergă spre maşină. Cu toate că nu era parcată prea departe, el tot reuşi să se ude până la piele.

O jumătate de oră mai târziu, opri lângă râul aflat la o aruncătură de băţ de biroul Evei. Acesta era situat în aceeaşi clădire cu secţia de poliţie Strömstad, iar Martin presupuse că se aflau în strânsă legătură. Poliţia avea deseori ocazia de-a se folosi de serviciile unui psiholog, de exemplu, atunci când, odată încheiată ancheta, victima unui abuz necesita ajutor profesional. Eva era printre puţinii psihologi ai districtului. Avea o reputaţie excelentă şi era considerată extrem de competentă. Patrik avea numai lucruri bune de spus cu privire la ea, iar Martin speră ca femeia să-l poată ajuta.

De fapt, nu era chiar sigur de ce dorise a se consulta cu ea. În definitiv, Morgan nu era suspect, însă purtarea stranie şi caracterul acestuia îi stârniseră curiozitatea lui Martin. Asperger era un lucru complet nou pentru el, şi nu strica să afle mai multe în legătură cu asta.

Înainte de a-şi agăţa haina la garderobă, el o scutură de ploaie. Cămaşa pe care-o avea dedesubt era la rândul ei umedă, iar Martin tremură puţin. Într-o pungă de hârtie avea două salate pe care le cumpărase din cafeneaua Kaffedoppet. Secretara Evei Nestler părea să fi fost anunţată în prealabil de vizita lui. Ea doar făcu semn din cap, înspre uşa care avea plăcuţa cu numele Evei. Martin bătu discret şi auzi o voce poftindu-l înăuntru.

— Bună ziua, ce rapid aţi fost.

Eva aruncă o privire asupra ceasului.

— Sper că nu aţi încălcat vreo limită de viteză pe drum încoace.

Simulă o privire dezaprobatoare, iar Martin râse.

— Nu, niciun pericol. În plus, ştiu că astăzi poliţia e ocupată cu alte lucruri, şopti el conspirativ, făcându-i cu ochiul.

Îşi aminti că o plăcuse pe Eva de prima dată când o cunoscuse. Avea un talent special de a-i face pe oameni să se relaxeze în compania ei. Trebuia să fie un har specific oamenilor din acea tagmă.

Martin aşeză mâncarea pe măsuţa din birou.

— Sper că vă place salata cu creveţi.

— E perfect, răspunse Eva, ridicându-se de la birou şi aşezându-se pe unul din scaunele din jurul mesei. De fapt, eu doar mă amăgesc, spuse ea, turnând peste mâncare întreg conţinutul micuţului recipient cu sos pentru salată. Odată acoperite legumele cu această grăsime lichidă, e ca şi cum aş fi comandat un hamburger. Doar că, din punct de vedere psihologic, salata mă face să mă simt mai bine. În felul acesta, s-ar putea să mă pot convinge că ar merge şi o prăjitură diseară.

Râse cu atât de multă poftă, încât îi săltă pieptul.

Silueta sa durdulie îl făcu pe Martin să realizeze că probabil femeia se convingea de asta chiar des, însă ea era îmbrăcată elegant, iar părul

grizonant îi era scurt, cu o tunsoare modernă, dar potrivită pentru vârsta ei.

— Aşadar, doreaţi să aflaţi mai multe despre sindromul Asperger.

— Da, ieri m-am confruntat cu el pentru prima oară, iar momentan sunt doar curios, în cea mai mare parte, spuse Martin, împungând cu furculiţa un crevete.

— Ei bine, ştiu câte ceva despre asta, însă nu am avut niciodată un pacient cu diagnosticul respectiv, aşa că am fost nevoită să mă documentez înainte să ajungeţi dumneavoastră. Ce anume doriţi să aflaţi, mai precis? Sunt multe de spus.

— Să vedem, zise Martin, gândindu-se o clipă. Mi-aţi putea spune ce anume caracterizează o persoană care suferă de Asperger şi cum anume vă puteţi da seama că despre asta e vorba?

— Înainte de toate, este un diagnostic ce nu s-a folosit decât recent. Probabil a apărut în urmă cu vreo cincisprezece ani, însă prima atestare a fost în anii ’40 şi i-a aparţinut lui Hans Asperger. Este o tulburare funcţională. Unii cercetători susţin că e posibil ca el însuşi să fi suferit de acea maladie.

Martin dădu din cap, lăsând-o pe Eva să continue.

— Este o formă de autism, însă de cele mai multe ori, persoana afectată prezintă o inteligenţă normală sau ridicată.

Martin recunoscu spusele lui Morgan.

Eva continuă:

— Este greu să descrii sindromul Asperger, fiindcă simptomele pot varia de la o persoană la alta, şi sunt împărţite în categorii diferite. Unii oameni devin retraşi, asemenea cazurilor clasice de autism, în vreme ce alţii sunt extrem de sociabili. Iar Asperger este rareori descoperit devreme. Este posibil ca părinţii să îşi facă griji cu privire la comportamentul anormal al copilului, fără însă a putea spune ce anume este în neregulă.

După cum am spus, problema e că poate varia considerabil de la un copil la altul. Unii încep să vorbească nefiresc de devreme, alţii nefiresc de târziu, iar acelaşi lucru e valabil şi în cazul mersului sau al altor aspecte ce ţin de dezvoltarea copilului. În mod normal, problema nu apare înainte de vârsta şcolară, însă atunci poate fi şi diagnosticată în mod greşit drept ADHD sau DAMP.

— Şi atunci cum se manifestă aceasta?

Martin era într-atât de fascinat, încât îşi neglija prânzul. Înainte de-a se înscrie la academia de poliţie, el cochetase cu ideea studierii psihologiei, iar uneori se întreba dacă nu cumva luase decizia greşită. Nimic nu era mai fascinant decât psihicul uman, în multitudinea sa de forme.

— Cele mai evidente simptome sunt probabil dificultăţile apărute în interacţiunea socială. Se comportă într-o manieră total necorespunzătoare. Nu înţeleg regulile sociale şi pot avea tendinţa să denatureze adevărul, ceea ce le îngreunează, în mod evident, legăturile cu ceilalţi oameni. Există, de asemenea, şi un egoism puternic. Le e greu să se raporteze la sentimentele şi trăirile altor persoane, şi nu le pasă decât de ei înşişi. Deseori, nu simt o nevoie prea mare de a se afla printre oameni. Dacă se întâmplă să se joace cu alţi copii, ei ori încearcă să ia toate deciziile, ori se supun complet dorinţelor celorlalţi. Cea din urmă variantă este mai comună printre fetele care suferă de acest sindrom. Un alt indicator clar este atunci când pacientul dobândeşte o pasiune specială, care devine obsesie. Copiii cu Asperger au capacitatea de a deveni extrem de orientaţi spre detaliu şi adesea învaţă totul cu privire la interesul lor deosebit. De multe ori, pentru adulţi este captivant să le urmărească dezvoltarea cunoştinţelor, însă copiii cu Asperger devin foarte fixaţi pe un anumit lucru, iar deseori pasiunea lor specială îi acaparează complet. Odată ajunşi la vârsta şcolară,

gândurile şi acţiunile obsesive încep să devină evidente. Trebuie să facă totul într-un mod anume şi îi obligă, de asemenea, pe cei din jurul lor să procedeze la fel.

— Dar limbajul? întrebă Martin, amintindu-şi ciudata exprimare a lui Morgan.

— Da, şi acesta reprezintă un indicator puternic.

Eva rase şi ultimele resturi de salată din castronul de plastic, apoi continuă.

— Este una din greutăţile semnificative cu care se confruntă în viaţa de zi cu zi persoanele cu sindromul Asperger. Atunci când comunicăm, ne zugrăvim stările nu numai prin cuvinte. Ne folosim de limbaj corporal şi de expresii faciale, modificăm intonaţia unei propoziţii, punem diferit accentul şi utilizăm din plin comparaţii şi metafore. Toate acestea reprezintă obstacole pentru cineva care suferă de Asperger. Din expresia „probabil că vom sări peste cafea” s-ar putea înţelege că persoana va trebui să facă un salt peste o ceaşcă de cafea. De asemenea, le e greu să înţeleagă felul în care sună cuvintele lor în faţa altora. Vocea le poate fi domoală, aproape ca o şoaptă, ori foarte stridentă şi ascuţită. De cele mai multe ori, e anostă şi monotonă.

Martin dădu din cap. Vocea lui Morgan se potrivea ultimei descrieri.

— Persoana pe care am cunoscut-o se mişca într-un mod ciudat. Este ceva comun?

Eva încuviinţă.

— Funcţiile motorii reprezintă şi ele un semn distinctiv. Pot fi stranii, încordate sau minimale. De asemenea, stereotipia e des întâlnită.

Judecând după expresia lui Martin, îşi dădu seama că era nevoie să explice termenul.

— Adică mişcări stereotipe, care se tot repetă, precum semne mici făcute cu mâna.

— Dacă persoana care suferă de Asperger are probleme cu funcţiile motorii, asta se aplică la tot

ceea ce face?

Martin îşi amintea cum degetele lui Morgan zburau lin peste tastatură.

— Nu, nu chiar. Se întâmplă deseori ca persoana să prezinte abilităţi motorii extrem de bine dezvoltate, atunci când e vorba de o pasiune sau de ceva care o fascinează în mod special.

— Cum sunt anii adolescenţei pentru aceşti copii?

— Ei bine, asta deja e altă poveste. N-aţi dori însă nişte cafea, înainte de-a merge mai departe? Sunt multe informaţii de asimilat. Veţi lua notiţe sau aveţi o memorie atât de bună?

Martin arătă înspre micuţul reportofon pe care-l aşezase pe masă.

— Asistentul meu se va ocupa de asta. Însă nu voi refuza o ceaşcă de cafea.

Stomacul îi chiorăi un pic. De regulă nu se mulţumea la prânz cu o salată şi era conştient că la întoarcere avea să fie nevoit să oprească la un chioşc pentru un hotdog.

După o vreme, Eva se întoarse cu câte o ceaşcă de cafea aburindă în fiecare mână. Se aşeză, apoi îşi continuă prelegerea.

— Unde eram? A, da, anii adolescenţei. Din nou, aceasta e o perioadă când diagnosticul de Asperger se pune destul de greu, în cazul în care persoana respectivă nu a fost diagnosticată în prealabil. Intervin multe din problemele adolescenţei, însă acestea sunt deseori amplificate şi înrăutăţite de către Asperger. Igiena, de exemplu, reprezintă o chestiune dificilă. Mulţi dintre ei sunt nepăsători când vine vorba de igiena zilnică. Nu au chef să facă duş, să se spele pe dinţi, ori să-şi schimbe hainele. Mersul la şcoală devine problematic. Le este greu să înţeleagă importanţa depunerii de eforturi pentru studiu şi întâmpină dificultăţi în interacţiunile sociale cu colegii de şcoală şi alte persoane de aceeaşi vârstă. Asta îngreunează, sau face chiar imposibil lucrul în

echipă, care este necesar cu precădere în şcoala secundară şi în sport. Depresia, precum şi comportamentul antisocial, sunt des întâlnite.

Când auzi asta, Martin îşi ciuli urechile.

— Ce anume aţi include în acea categorie?

— Chestiuni precum infracţiunile violente, spargerile şi incendierile premeditate.

— Aşadar, există la persoanele cu Asperger o tendinţă sporită de a comite infracţiuni violente?

— Ei, nu e ca şi cum toţi cei care suferă de Asperger sunt, în general, mai înclinaţi spre violenţă, însă procentajul este mai mare decât în rândul populaţiei generale. După cum am zis mai înainte, ei dau dovadă de un egoism puternic şi le este greu să înţeleagă şi să se implice în sentimentele altor oameni. Lipsa de empatie este o puternică trăsătură de caracter. Pentru a simplifica, am putea spune că unei persoane cu Asperger îi lipseşte conceptul de bun-simţ.

— Dacă o persoană cu Asperger ar fi… implicată în ancheta unei crime, am avea motiv să-i acordăm mai multă atenţie?

Eva îi luă în serios întrebarea şi făcu o pauză, pentru a cugeta asupra unui replici.

— Nu v-aş putea răspunde. Fireşte, după cum am spus, diagnosticul prezintă anumite trăsături capabile să coboare acea barieră care îi împiedică pe oameni să comită acte violente. În acelaşi timp însă există un procentaj foarte mic al persoanelor cu Asperger care ajung în extrema de a comite o crimă. Da, citesc şi eu ziarele, aşa că ştiu la ce persoană vă referiţi, spuse ea, gânditoare, ţinându-şi strâns în mâini ceaşca de cafea. Părerea mea personală e că ar fi extrem de riscant s-o apucaţi pe calea aceea, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

Martin încuviinţă. Ştia exact ce anume spunea femeia. Se mai întâmplase de multe ori ca oamenii să fie acuzaţi pe nedrept, doar fiindcă erau diferiţi. Însă cunoaşterea înseamnă putere, iar el considera

că înţelegerea lumii lui Morgan îi fusese de mare folos.

— Aş dori să vă mulţumesc pentru timpul pe care l-aţi acordat discuţiei noastre. Sper că nu erau urgente comisioanele pe care le-aţi amânat din cauza mea.

— Nu, chiar deloc, spuse Eva, ridicându-se pentru a-l conduce. O reînnoire cum nu se poate de necesară a garderobei mele, atâta tot. Cu alte cuvinte, nimic care să nu poată aştepta până săptămâna viitoare.

Îl însoţi până la garderobă şi îl aşteptă să îşi pună haina, care se uscase între timp.

— Îmi pare bine că nu trebuie să ies pe vremea asta mizerabilă, spuse Eva.

Amândoi aruncară o privire pe fereastră, la ploaia care încă se revărsa, umplând scuarul de bălţoace.

— Da, pare-se că vom avea toamnă pentru totdeauna, replică Martin, întinzându-i mâna.

— Apropo, mulţumesc pentru prânz. Să mă sunaţi dacă mai aveţi întrebări. Mi-a făcut plăcere să mă mai pun la punct cu un subiect anume. Rareori am şansa de-a o face.

— În regulă. Vă voi suna dacă va fi nevoie. Din nou, vă mulţumesc.

Fjällbacka, 1924

Naşterea se dovedise mai îngrozitoare decât şi-ar fi putut imagina vreodată Agnes. Fusese în chinurile facerii timp de aproape patruzeci şi opt de ore, la un pas de moarte, până ca doctorul să se lase într-un final cu toată greutatea asupra pântecelui ei, forţând primul copil să vină pe lume. Fiindcă erau doi. Cel de-al doilea băieţel urmă după scurt timp şi, odată spălaţi şi înfăşaţi în pături călduroase, pruncii îi fură prezentaţi cu mândrie mamei. Dar Agnes întoarse privirea. Nu

dorea să se uite la creaturile ce-i distruseseră viaţa şi aproape o făcuseră să-şi vadă moartea cu ochii. Din punctul ei de vedere, puteau să-i dea pe bebeluşii aceia ori să-i azvârle în râu, ori să facă ce-ar fi vrut cu ei. Vocile lor ascuţite şi stridente îi zgâriau timpanele. Obligată fiind să asculte sunetul acela pentru o vreme, ea îşi acoperi urechile şi zbieră la femeia ce-i ţinea în braţe să îi ia de acolo. Asistenta medicală se supuse, îngrozită, iar Agnes putu auzi cum oamenii începură să şoptească în jurul ei. Însă ţipetele păliră, iar acum ea nu dorea decât să fie lăsată să doarmă. Timp de o sută de ani, ca mai apoi să fie trezită de un sărut din partea prinţului care avea să o ducă departe de toată suferinţa şi de cei doi monstruleţi istovitori, pe care trupul său tocmai îi expulzase.

Când se trezi, avu la început impresia că visul îi fusese îndeplinit. O siluetă înaltă şi misterioasă stătea aplecată deasupra ei, iar pentru o clipă, ea crezu că-l zărise pe prinţul mult-aşteptat. Însă apoi realitatea se prăvăli asupra ei. Văzu aplecându-se către ea chipul neghiob al lui Anders. Expresia iubitoare ce i se putea citi pe faţă o îngreţoşa. Credea el oare că lucrurile aveau să fie diferite acum, doar pentru că-i adusese pe lume doi fii? Ar fi fost fericită dacă bărbatul i-ar fi luat, redându-i ei libertatea. Pentru o clipă, observă cum gândul acela îi trezise în piept un sentiment de jubilaţie. Nu mai era imensă, diformă şi însărcinată. Putea pleca dacă asta îşi dorea, putea găsi viaţa pe care o merita, căreia îi aparţinea. Realiză apoi cât de imposibil ar fi fost. Având în vedere că nu exista şansa întoarcerii la tatăl ei, unde s-ar fi dus? Nu avea bani proprii şi nici vreo modalitate de a face rost de ei, cu excepţia vânzării pe străzi a trupului său. Până şi viaţa pe care o avea în prezent era mai bună. Situaţia deznădăjduită o făcu să-şi întoarcă puţin capul şi să suspine. Anders îi dezmierdă părul. Dacă ar fi

fost în stare, şi-ar fi ridicat braţele pentru a îndepărta mâinile bărbatului.

— Sunt atât de frumoşi, Agnes. Sunt perfecţi.

Vocea îi tremură puţin.

Femeia nu răspunse, ci doar se uită fix la perete. De-ar fi venit cineva să o ia de acolo…

Capitolul 17

Sara încă nu se întorsese. Mama îi explicase că nici nu avea să o mai facă, însă Frida nu o crezuse. Îşi închipuia că doar zisese ea, aşa. Sara nu putea să dispară, pur şi simplu, nu? În acel caz, Frida regretă că nu fusese mai drăguţă cu ea. Nu s-ar fi certat atât de mult cu Sara atunci când aceasta îi lua jucăriile, ci i-ar fi permis să o facă. În momentul acela, probabil că era prea târziu.

Merse până la fereastră şi privi din nou înspre cer. Era urât şi plumburiu. Sarei nu i-ar fi plăcut să locuiască acolo, nu?

Şi mai era şi secretul legat de omul acela bătrân. Fireşte că îi făcuse o promisiune Sarei, de a nu spune nimic. Însă mama o învăţase că trebuia mereu să spună adevărul, iar faptul că nu zicea nimic era aproape la fel cu minciuna, nu?

Frida se aşeză în faţa căsuţei păpuşilor. Era jucăria sa preferată. Îi aparţinuse mamei pe vremea când aceasta fusese mică, iar acum era a Fridei. Îi venea aşa de greu să-şi imagineze că mama avusese odată aceeaşi vârstă ca a ei. În definitiv, mama era atât de… adultă.

Căsuţa păpuşilor avea semne evidente că provenea din anii ’70. Trebuia să reprezinte o casă din cărămidă, cu două etaje, fiind mobilată în culorile maro şi portocaliu. Mobila era aceeaşi cu care se jucase şi mama ei. Toate piesele îi păreau grozave Fridei, însă era păcat că nu existau mai multe lucruri roz şi albastre în căsuţa păpuşilor. Albastrul era culoarea ei preferată. Iar a Sarei fusese rozul. Fridei i se părea straniu. Toată lumea ştia că rozul şi roşul nu se potriveau, iar Sara avea părul roşcat, aşa că nu ar fi trebuit să-i placă o

asemenea culoare. Însă ei îi plăcea, oricum. Aşa fusese ea dintotdeauna. Îndărătnică, într-un fel.

Căsuţa avea patru păpuşi. Doi copii, o mămică şi un tătic. Frida luă acum cele două păpuşi-copii, ambele fete, şi le puse faţă în faţă. De regulă, voia să fie păpuşa îmbrăcată în maro, fiindcă era cea mai drăguţă, dar fiindcă Sara murise, acum putea fi ea cea verde. Frida avea să fie păpuşa în rochie maro.

— Bună, Frida, ştii că am murit? zise păpuşa verde Sara.

— Da, mi-a zis mama, rosti cea maro.

— Şi ce zice despre asta?

— Că te-ai dus în Rai şi că nu vei mai trece pe aici, să ne jucăm.

— Ce plictisitor, zise păpuşa Sara.

Frida îşi făcu păpuşa să dea din cap.

— Da, şi eu cred la fel. Dacă ştiam că o să mori şi nu o să mai vii să te joci cu mine, ţi-aş fi dat ce jucării voiai şi nu m-aş mai fi plâns.

— Ce păcat, zise păpuşa Sara. Că am murit, vreau să spun.

— Da, ce păcat, zise cea în rochie maro.

Ambele tăcură pentru o clipă. După care, păpuşa Sara rosti pe un ton serios:

— N-ai zis nimic în legătură cu bărbatul, nu?

— Nu, am promis.

— Pentru că era secretul nostru.

— Dar de ce nu pot spune? Omul cel bătrân a fost rău, nu? rosti păpuşa maro, pe o voce ascuţită.

— De-aia. Bătrânul a zis că nu am voie să povestesc. Şi trebuie să faci ceea ce zic oamenii bătrâni şi răi.

— Dar ai murit, aşa că nu-ţi poate face nimic, nu?

Păpuşa Sara nu avu ce să adauge. Frida le puse cu grijă înapoi în căsuţă şi merse din nou lângă fereastră. Ca să vezi, totul devenise atât de dificil, doar pentru că Sara murise.

Annika se întorsese de la masă şi îl strigă pe Patrik, când acesta apăru împreună cu Ernst. Bărbatul îi făcu doar cu mâna, grăbit să ajungă în birou, însă femeia insistă. Se opri în faţa uşii, cu o expresie curioasă pe chip. Annika îl privi pe deasupra ochelarilor. Părea extenuat, iar pe lângă asta, ploaia îi dăduse un aspect de pisică plouată. Dar probabil că între bebeluşul de acasă şi ancheta uciderii unui copil, nu îi rămânea multă energie pentru a se dichisi.

Citi nerăbdarea în privirile lui Patrik şi se grăbi să-i spună ce avea de raportat.

— Am primit câteva telefoane astăzi, datorită acoperirii media.

— Ceva de interes? rosti Patrik, fără prea mult entuziasm.

Se întâmpla atât de rar să primească ceva util din partea publicului, încât nu avea speranţe prea mari.

— Da şi nu, zise Annika. Majoritatea sunt din partea bârfitorilor obişnuiţi, care telefonează pentru a pune în circulaţie bârfe fierbinţi cu privire la inamici juraţi sau la tot felul de alţi oameni, iar de data aceasta, homofobia a fost de-a dreptul frenetică. Pare-se că orice bărbat care lucrează cu flori sau la un coafor este automat suspect de a fi homosexual şi capabil de a face lucruri îngrozitoare copiilor.

Patrik juca de pe-un picior pe altul, iar Annika îi dădu zor. Luă prima hârtie din teanc şi i-o înmână.

— Asta pare să ducă undeva. A sunat o femeie, a refuzat să-şi dezvăluie numele, dar a zis că ar fi bine să aruncăm o privire în fişierele medicale ce aparţin frăţiorului Sarei. Doar atât a vrut să spună, însă am avut senzaţia că ar putea fi o pistă. În orice caz, poate că ar merita o verificare.

Patrik nu păru nici pe departe la fel de interesat precum sperase ea. Dar, la urma urmei, el nu auzise insistenţa din vocea femeii care sunase.

Tonul acesteia fusese complet diferit de ranchiuna nu prea bine mascată a celor care adorau să clevetească.

— Da, poate că ar merita verificat, însă nu-ţi face prea mari speranţe. În general, informaţiile anonime nu dau rezultate favorabile.

Annika dădu să spună ceva, însă Patrik îşi ridică mâinile.

— Mda, ştiu. Ai avut senzaţia că e ceva diferit. Şi promit că voi verifica. Însă va trebui să aştepte un timp. Momentan avem lucruri mult mai presante. În cinci minute avem şedinţă în sala de mese, voi spune atunci mai multe.

Bătu rapid cu degetele în marginea uşii, apoi plecă, ţinând în mână biletul Annikăi.

Femeia se întrebă ce informaţii noi apăruseră. Spera să fie ceva care să ajute la găsirea unei piste în anchetă.

Starea de spirit din secţia de poliţie fusese mult prea abătută în ultima vreme.

Niclas nu îşi găsea pacea şi liniştea la muncă. Era bântuit de chipul Sarei, iar vizita poliţiştilor în dimineaţa aceea îi scosese la suprafaţă toate sentimentele de nelinişte. Poate că lumea avea dreptate, poate că se întorsese la muncă prea devreme. Însă pentru el fusese o cale de a supravieţui. Îl ajutase să-şi alunge gândurile nedorite şi să se concentreze, în schimb, asupra ulceraţiilor, bătăturilor, febrei de trei zile şi infecţiilor auriculare. Nimic nu conta, cât timp nu trebuia să se gândească la Sara. Sau la Charlotte. Acum însă realitatea îşi impuse cu neîndurare prezenţa, iar el se simţi gonind spre abis. Nu ajuta nici faptul că îşi provoca singur anxietate. Dacă era să fie sincer – lucru care nu îi stătea în fire – nu prea putea înţelege de ce acţionase aşa. Părea mânat de o forţă lăuntrică, într-o goană după un lucru de neatins. Asta în ciuda faptului că avea deja atât de multe – sau, cel puţin, avusese atât de

multe. Acum viaţa lui era zdrobită şi nimic din ceea ce spunea ori făcea nu putea să o repare.

Niclas frunzări cu nepăsare prin catastifele pe care le avea în faţă. Dintotdeauna urâse hârţoagele, iar în ziua respectivă îi era extrem de greu să se concentreze. Ba chiar, la prima consultaţie de după prânz, el fusese nepoliticos şi se răstise la pacient. De obicei era fermecător cu toată lumea, indiferent cine intra în cabinet. În ziua aceea însă, nu avusese energia de a mai cocoloşi încă o bătrână care venea la el cu tot felul de dureri imaginare. Femeia era o veche pacientă, dar acum el se îndoia că avea să mai revină. Părerea candidă a doctorului cu privire la starea sănătăţii ei nu îi fusese pe plac. Ei bine, asemenea lucruri nu mai păreau importante.

Cu un suspin, el începu să adune toate dosarele medicale. Fu deodată copleşit de sentimente pe care încercase de amar de vreme să le înăbuşe, iar dintr-o singură mişcare, el mătură tot de pe birou. Hârtiile fâlfâiră leneş spre podea şi aterizară într-o grămadă de proporţii. Brusc, Niclas nu ştiu cum să-şi scoată mai repede halatul de doctor. Îl azvârli pe jos, îşi trase haina pe el şi fugi din birou, ca şi cum l-ar fi hăituit însuşi necuratul. Ceea ce, într-un fel, se şi întâmpla. Se opri în treacăt pentru a-i spune cu un calm artificial asistentei să îi anuleze toate programările din acea după-amiază. Apoi fugi afară, în ploaie. O lacrimă îşi croi drum spre buzele sale, iar sarea îi evocă o imagine a copilei, plutind într-o mare cenuşie, în vreme ce pete albe de spumă îi fremătau în jurul capului. Asta îl făcu să alerge şi mai repede. În goana sa, lacrimile i se împletiră cu ploaia. Fugea, înainte de toate, de el însuşi.

Cafetiera şuieră şi hurui, dar produse aceeaşi cafea neagră ca de fiecare dată. Patrik alese să stea lângă uscătorul de vase, în vreme ce restul colegilor săi îşi luară ceştile şi se aşezară. Cu excepţia lui Martin, erau toţi prezenţi, iar Patrik

tocmai se pregătea să întrebe dacă îl văzuse cineva, când acesta intră în goană, respirând din greu.

— Scuze că am întârziat. Annika m-a sunat şi a zis că va fi şedinţă. Eram pe drum şi…

Patrik îşi ridică mâna.

— Ne vom ocupa de asta mai târziu. Acum avem nişte lucruri de discutat.

Martin încuviinţă şi se aşează lângă piciorul mesei, aruncându-i o privire curioasă lui Patrik.

— Am primit rezultatele în urma analizei stomacului şi a plămânilor Sarei. Şi s-a găsit ceva straniu.

Atmosfera din jurul mesei deveni în mod evident mai tensionată. Mellberg îl privi cu atenţie pe Patrik. În plus, ca niciodată, până şi Ernst şi Gösta părură interesaţi. Ca de obicei, Annika lua notiţe, pentru ca după şedinţă să le trimită tuturor rezumatele.

— Cineva a forţat-o pe fetiţă să înghită cenuşă.

Încăperea se cufundă într-o asemenea tăcere, încât bâzâitul unei muşte ar fi fost asurzitor. După acel moment, Mellberg îşi drese vocea.

— Cenuşă? Cenuşă, ai zis?

Patrik dădu din cap.

— Da, i-a fost găsită în stomac şi plămâni. Conform teoriei lui Pedersen, cineva a forţat-o să înghită când se afla deja în cadă. Câteva rămăşiţe au aterizat în apă, iar odată înecată fata, acestea i-au ajuns în plămâni.

— Dar de ce? exclamă uimită Annika, uitând să mai ia notiţe.

— Da, asta e întrebarea. Şi trebuie să vedem cum ne poate ajuta informaţia să progresăm. Deja am sunat şi am dispus să fie examinată baia familiei Florin. Acolo unde vom găsi cenuşă, acela va fi locul crimei pe care îl căutăm.

— Dar chiar crezi că vreun membru de-al familiei…

Gösta nu apucă să-şi termine fraza.

— Nu cred nimic, zise Patrik. Însă dacă va mai apărea un potenţial loc al crimei, va trebui să-l periem bine, mai ales în cazul în care cercetările din după-masa asta nu vor scoate nimic la iveală. Casa familiei Florin încă rămâne ultimul loc în care a fost văzută fetiţa, aşa că am putea începe de-acolo. Sau tu ce părere ai, Bertil?

Întrebarea era retorică. Mellberg nu se implicase deloc în anchetă, însă toată lumea ştia că îi făcea plăcere să menţină acea iluzie a deţinerii controlului.

Mellberg dădu din cap.

— Pare o idee bună. Însă de ce casa lor nu a fost examinată până acum de medicii legişti?

Patrik fu nevoit să se abţină din a face o grimasă. Era deja destul de rău că Ernst îi subliniase acelaşi lucru, în urmă cu câteva clipe, dar să audă asta şi din partea lui Mellberg nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Vorba aceea, după război, mulţi viteji se arată. Dacă trebuia să fie complet sincer, până în momentul respectiv, nu avuseseră vreun motiv întemeiat de a supune casa unei examinări prea riguroase. Nici măcar nu credea că ar fi putut obţine mandat. Însă hotărî să nu mai precizeze asta. În schimb, replica lui fu pe cât posibil de vagă:

— Momentul este mai potrivit acum că avem un lucru concret de căutat. În orice caz, echipa din Uddevalla va ajunge la ora patru. Intenţionez să particip, iar dacă ai timp, Martin, aş vrea să te iau cu mine.

Când rosti aceste cuvinte, Patrik se uită precaut înspre Mellberg. Speră ca acesta să nu i-l bage pe gât pe Ernst. Avu noroc. Mellberg nu spuse nimic. Poate că uitase de întreaga chestiune.

— Sigur, pot veni, zise Martin.

— În regulă atunci. Şedinţa s-a încheiat.

Annika intenţionase să le spună despre telefonul primit, însă cu toţii se ridicaseră deja, aşa

că hotărî să mai aştepte. Patrik avea informaţiile şi era sigură că urma să se ocupe de ele cât de curând posibil.

În realitate, bileţelul scris de mână era în buzunarul de la spate al lui Patrik. Dat uitării.

Stig auzi paşi pe scări şi se oţeli. Auzise la parter vocile lui Niclas şi Lilian şi ştia că despre el vorbeau. Se ridică pe jumătate, cu multă grijă. Simţi ca şi cum l-ar fi înjunghiat o mie de cuţite în stomac, dar până ca Niclas să ajungă în cameră, faţa lui Stig deveni împietrită. Gândurile îi fură năpădite de imaginea tatălui său, mic şi neajutorat, chinuindu-se într-un pat rece de spital. Îşi jură încă o dată că nu avea să i se întâmple şi lui acelaşi lucru. Starea sa era doar temporară. I se îmbunătăţise în trecut şi avea să se îmbunătăţească şi de data aceea.

— Lilian zice că te simţi mai rău astăzi.

Niclas se aşeză pe marginea patului, adoptând mina sa de doctor cea mai îngrijorată. Stig observă că ochii îi erau injectaţi. Şi nu era de mirare că plânsese. Să piardă un copil… Şi lui Stig îi lipsea fetiţa, dureros de mult. Realiză că Niclas aştepta un răspuns.

— A, ştii cum sunt femeile. Fac din ţânţar armăsar. N-am dormit prea bine azi-noapte, atâta tot, însă acum mi-e mai bine.

Durerea îl obligă să-şi încleşteze fălcile şi făcu un real efort pentru a nu arăta cum se simţea cu adevărat.

Niclas îl privi cu suspiciune, dar apoi scoase nişte obiecte dintr-o geantă mare de doctor pe care o adusese cu el.

— Nu sunt sigur că te cred, dar hai să începem prin a-ţi lua tensiunea şi a-ţi verifica semnele vitale. Apoi vom vedea.

Fixă manşeta de la tensiometru în jurul braţului uscăţiv al lui Stig şi umflă până când

aceasta deveni strânsă. Privi acul indicator regresând, apoi scoase manşeta.

— 15 cu 8, nu e chiar rău. Descheie-te la cămaşă, să te ascult la piept.

Stig îl ascultă şi, cu degete neobişnuit de rigide şi refractare, îşi descheie cămaşa. Stetoscopul rece de pe piept îl făcu să i se taie respiraţia, iar Niclas îi spuse pe un ton aspru:

— Respiră lung, adânc.

Îl durea fiecare suflare, însă printr-o voinţă de fier, el reuşi să urmeze indicaţiile lui Niclas. După ce ascultă o clipă, acesta îşi scoase stetoscopul. Îl privi pe Stig drept în ochi.

— Ei bine, nu se întâmplă nimic concret, însă e important să-mi spui dacă te simţi mai rău. N-ar trebui să-ţi facem un control adecvat? Dacă te trimit în Uddevalla, îţi pot face unele teste pentru a vedea dacă e ceva în neregulă, care-mi scapă mie.

Scuturând din cap, Stig îşi arătă aversiunea faţă de sugestie.

— Nu, mă simt destul de bine acum. Nu e nevoie să irosiţi timp şi bani cu mine. Probabil am luat vreun virus, însă mă voi pune curând pe picioare. Doar s-a mai întâmplat, nu?

O urmă de rugăminte stăruitoare i se strecură în voce.

Niclas dădu din cap şi oftă:

— Bine, dar să nu zici că nu te-am avertizat. Trebuie să ai mare grijă atunci când corpul dă semne că ar fi ceva în neregulă. Dar nu te voi obliga. E sănătatea ta, aşa că de tine depinde – cu toate că, trebuie să recunosc, nu aştept cu nerăbdare să merg la parter şi să o înfrunt pe Lilian. Era pe punctul de a chema ambulanţa atunci când am ajuns eu acasă.

— Da, e căpoasă rău, Lilian a mea, chicoti Stig, însă tăcu brusc atunci când cuţitele îi împunseră din nou stomacul.

Niclas îşi închise geanta şi îi aruncă lui Stig o privire neîncrezătoare.

— Promiţi să-mi zici dacă e ceva în neregulă?

Stig dădu din cap.

— Bineînţeles.

De îndată ce auzi paşii lui Niclas îndepărtându-se pe scări în jos, el alunecă înapoi în poziţia sa culcată. Durerea avea să treacă în curând. Atât doar, să stea departe de spital. Trebuia să evite asta cu orice preţ.

Pe chipul lui Lilian se putea citi o gamă vastă de sentimente atunci când femeia deschise uşa. În faţă stăteau Patrik şi Martin, având în urma lor o echipă de trei specialişti, sau mai bine zis, de doi specialişti şi o specialistă.

— Ce-i cu mulţimea asta?

— Avem mandat să vă examinăm baia.

Lui Patrik îi fu greu să dea ochii cu ea. Era ciudat cum, de multe ori, meseria îl făcea să se simtă precum un nemernic insensibil.

Lilian îi privi complet împietrită. După o clipă însă ea se dădu la o parte, lăsându-i să intre.

— Să nu faceţi mizerie, am robotit toată ziua, îi repezi ea.

Auzind comentariul, Patrik regretă din nou faptul că nu ordonase mai devreme acea examinare. Judecând după ceea ce observase la începutul săptămânii în casa familiei Florin, femeia făcea curat aproape în mod constant. Dacă ar fi existat dovezi viabile în cameră, ele cu – siguranţă dispăruseră până în momentul acela.

— Avem aici o baie cu duş, iar sus, una cu cadă.

Lilian făcu semn către scări.

— Să vă scoateţi pantofii, le porunci ea, şi cu toţii se supuseră. Şi să nu-l deranjaţi pe Stig. Se odihneşte.

Cu o mânie făţişă, ea intră în bucătărie şi începu să spele ostentativ vasele.

Patrik şi Martin făcură schimb de priviri şi îi conduseră pe specialişti la etaj. Având grijă să nu

le stea în cale, ei lăsară echipa să înceapă cercetările în baie şi aşteptară afară, pe hol. Uşa de la camera lui Stig era închisă, iar ei vorbiră încet.

— Chiar crezi că e necesar? zise Martin. Adică… nu există nimic care să indice faptul că ucigaşul este un membru de-al familiei, în plus… ei şi-aşa trec prin nişte momente dificile.

— Ai dreptate, fireşte, răspunse Patrik, aproape şoptind, însă nu putem exclude pe nimeni doar pentru că asta ne face să ne simţim penibil. Chiar dacă familia nu înţelege, noi avem în minte numai interesele lor. Dacă îi putem tăia de pe lista suspecţilor, ne putem dedica mai multă energie altor cercetări. Nu eşti de acord?

Martin încuviinţă. Ştia că Patrik avea dreptate. Doar că era atât de neplăcut. Auzul unor paşi pe scări îi făcu să se întoarcă, şi fură întâmpinaţi de privirea întrebătoare a lui Charlotte.

— Ce se petrece? Mama a zis că v-aţi făcut apariţia cu o întreagă ceată după voi, ca să ne examinaţi baia. De ce?

Ridică puţin vocea şi încercă să treacă de ei. Patrik o opri.

— Vă rog, am putea sta de vorbă o clipă?

Charlotte aruncă o ultimă privire specialiştilor aflaţi în spate, apoi se întoarse, pentru a merge la parter.

— Vom sta în bucătărie, spuse ea, fără a-i privi pe Martin şi pe Patrik. În plus, vreau ca mama să audă şi ea ce aveţi de zis.

Nervoasă, Lilian încă zdrăngănea vasele atunci când ei intrară în bucătărie. Albin stătea pe o pătură, pe podea şi, cu ochi serioşi şi mari, îşi privea bunica robotind. De fiecare dată când aceasta ridica tonul, el tresărea ca un iepure speriat.

— Dacă aveţi de gând să demontaţi lucruri, presupun că o să le şi puneţi la loc, cum au fost.

Vocea lui Lilian era de gheaţă.

— Nu pot promite nimic; s-ar putea să fie nevoiţi să demonteze nişte lucruri. Însă vă asigur că vor fi pe cât se poate de grijulii, spuse Patrik, aşezându-se.

Charlotte îl ridică pe Albin de pe podea şi se aşează pe unul din scaune, ţinându-l pe băieţel în poală. Acesta se cuibări în braţele mamei sale. Femeia slăbise şi era încercănată. Arăta de parcă n-ar fi pus geană pe geană de o săptămână – ceea ce nu ar fi fost exclus. Patrik o observă chinuindu-se să-şi controleze buza inferioară tremurândă, în momentul în care întrebă:

— Aşadar, ce e dintr-odată cu droaia de poliţişti prin casă? De ce nu sunt pe teren, căutându-l pe ucigaşul Sarei?

— Vrem doar să excludem toate celelalte posibilităţi, Charlotte. Vezi tu… avem informaţii noi. Mă întreb, îţi trece oare prin minte vreun motiv pentru care cineva ar fi vrut să o oblige pe Sara să înghită cenuşă?

Charlotte îl privi de parcă ar fi fost nebun. Îl ţinu strâns pe Albin, făcându-l să scâncească.

— Să înghită cenuşă? Ce vrei să spui?

Îi spuse ce aflase medicul legist şi o văzu pălind, cu fiecare vorbă rostită.

— Numai un nebun ar putea face un asemenea lucru. Aşa că înţeleg şi mai puţin motivul pentru care vă pierdeţi timpul aici.

Ultimul cuvânt sună precum un ţipăt şi, afectat de neliniştea mamei, Albin începu să zbiere, la rându-i. Femeia îi şopti de îndată, alinându-l destul cât să înceteze, însă nu îşi luă privirea de la Patrik.

Acesta repetă ce-i spusese lui Martin în urmă cu o vreme.

— Este important să eliminăm din anchetă rudele apropiate. Nu există absolut nimic care să indice că vreun membru al familiei a avut legătură cu moartea Sarei. Însă ţine de meseria noastră să facem tot posibilul pentru a investiga şi

posibilitatea respectivă. După cum ştii, s-a mai întâmplat şi în alte cazuri. Mă tem că nu se poate să fim mereu pe cât de sensibili am dori.

Aflată lângă chiuvetă, Lilian pufni din nas. Părerea pe care o avea în legătură cu discursul lui Patrik era trădată de întreaga ei postură.

— Înţeleg, cum să nu, spuse Charlotte. Doar să nu pierdeţi timpul, când l-aţi putea folosi într-un mod mai eficient.

— Lucrăm la capacitate maximă, examinăm toate posibilităţile, îţi garantez asta.

Din impuls, Patrik se aplecă peste masă, punându-şi mâna peste a ei. Femeia nu se retrase, ci îl privi înapoi cu intensitate, de parcă ar fi vrut să-i pătrundă direct în suflet, pentru a vedea cu ochii ei dacă spunea sau nu adevărul. Patrik nu mişcă. Iar pe femeie o satisfăcu, în mod evident, ceea ce văzu, fiindcă îşi plecă privirea şi dădu din cap.

— În regulă, bănuiesc că va trebui să am încredere în tine. Dar ai noroc că nu e acasă Niclas.

— A fost pe-aici acum o vreme, spuse Lilian fără să se întoarcă. L-a consultat pe Stig, dar apoi a plecat din nou.

— De ce s-a întors acasă? Şi de ce nu mi-a zis nimic?

— Cred că dormeai. Şi n-am idee de ce-o fi venit acasă în mijlocul după-amiezii. Probabil că avea nevoie de o pauză. Ei bine, eu i-am zis că întoarcerea sa la muncă mi s-a părut cam rapidă, însă e greu de crezut cât de conştiincios poate fi băiatul ăla. E de admirat faptul că…

Un suspin ostentativ din partea lui Charlotte întrerupse comentariile lui Lilian, aşa că aceasta se întoarse cu o şi mai mare frenezie la spălatul vaselor. Patrik efectiv putea simţi tensiunea ce plutea în încăpere.

— În orice caz, ar trebui să afle despre asta. Voi suna la clinică.

Charlotte îl puse pe Albin jos, pe pătură, şi sună de la telefonul de perete din bucătărie. Nimeni nu rosti o vorbă cât timp ea stătu la telefon. Patrik nu îşi dorea decât să plece de acolo. După câteva minute, Charlotte lăsă jos receptorul.

— Nu era acolo, spuse ea, neîncrezătoare.

— Nu era acolo? zise Lilian, întorcându-se. Atunci unde este?

— Aina nu ştia. A zis că şi-a luat liber restul după-amiezii. Ea a crezut că a mers acasă.

Încă stând cu faţa spre ceilalţi din bucătărie, Lilian se încruntă.

— Ei bine, aici n-a stat mai mult de cincisprezece minute. S-a dus puţin pe la Stig, apoi a plecat. Iar eu am avut impresia că se întorcea la muncă.

Patrik şi Martin făcură schimb de priviri. Aveau propria lor teorie despre locul spre care plecase tatăl îndurerat.

Pe uşa bucătăriei se ivi specialistul care conducea echipa.

— Probabil că va dura vreo câteva ore. Veţi avea rezultatele de-îndată ce vom termina.

Patrik şi Martin se ridicară, simţindu-se oarecum întorşi pe dos, şi înclinară din cap spre Charlotte şi Lilian.

— În cazul acesta, noi plecăm. Ştii unde ne găseşti dacă îţi vine în minte ceva în legătură cu cenuşa.

Charlotte încuviinţă, palidă. Aflată lângă chiuvetă, Lilian pretinse că nu aude şi nici măcar nu se osteni să-i privească.

Părăsiră casa în tăcere şi merseră spre maşină.

— M-ai putea duce până acasă? întrebă Patrik.

— Dar ţi-ai lăsat maşina la secţie. N-o să ai nevoie de ea la sfârşit de săptămână?

— În momentul de faţă, pur şi simplu nu sunt în stare să mă întorc acolo. Şi încă plănuiesc să vin

să lucrez puţin sâmbătă sau duminică. Pot să iau autobuzul, apoi să vin cu maşina acasă.

— Credeam că i-ai promis soţiei că îţi iei liber tot sfârşitul de săptămână, se aventură să spună Martin.

Patrik se schimonosi.

— Mda, ştiu, însă nu bănuisem că mi se va pune în cârcă anchetarea unei omucideri.

— Voi lucra zilele următoare, aşa că anunţă-mă dacă te pot ajuta cu ceva.

— Grozav, însă cred că va trebui să revizuiesc totul de unul singur, în pace şi linişte.

— Ei bine, tu eşti singurul care ştie ce-i mai bine pentru tine, spuse Martin, urcând în maşină.

Patrik se sui pe locul pasagerului – nefiind însă prea sigur că Martin avea dreptate.

În sfârşit, avea să scape de soacră. Ericăi abia îi venea să creadă. Toate mustrările, toate comentariile atotştiutoare şi obiecţiile şirete reuşiseră să îi demoleze stocul de răbdare. Număra clipele până când Kristina avea să se urce în micuţul ei Ford Escort şi să o ia din loc spre casă. Dacă Erica suferise de o lipsă de încredere în capacităţile ei de mamă înainte de vizita soacrei sale, acum nesiguranţa aceea se amplificase. Aparent, nimic din ce făcea nu era bine. Nu ştia cum să o îmbrace pe Maia, cum să o hrănească în mod corect; era prea greoaie, prea neîndemânatică, prea leneşă ori avea nevoie de mai multă odihnă. Defectele sale erau câtă frunză şi iarbă, iar sentimentul pe care îl avea în momentul acela, ţinându-şi fiica în poală, era că mai bine s-ar fi dat bătută. N-avea să se descurce niciodată. Noaptea, în vis, i-o lăsa pe Maia lui Patrik şi pleca într-o călătorie lungă. Departe, departe de tot. Într-un loc paşnic şi calm, fără copii plângăcioşi, responsabilităţi ori cerinţe. Unde se putea ghemui, unde putea fi din nou o fetiţă mică, de care să aibă grijă altcineva.

În acelaşi timp, avea un sentiment lăuntric complet opus, care o dirija într-o cu totul altă direcţie. Un instinct protector şi o certitudine că niciodată nu avea să-i poată da drumul din braţe copilului. Era la fel de neînchipuit precum tăierea unui picior sau a unei mâini. Acum ele două erau un tot, şi aveau să treacă împreună peste întreaga situaţie. Cu toate acestea, Erica începuse să ia mai mult în considerare îndemnul oferit de Charlotte, înainte de îngrozitorul coşmar al morţii Sarei. Charlotte îi spusese că ar fi fost bine să stea de vorbă cu cineva, cineva care să-i înţeleagă sentimentele. Poate că nu era normal să se simtă aşa. Poate că nu aşa trebuiau să stea lucrurile.

Moartea Sarei o determinase să se gândească mai bine. Îi pusese propria depresie sub semnul întrebării, o făcuse să realizeze că, spre deosebire de Charlotte, ea se confrunta cu o perioadă înnegurată ce putea fi risipită. Charlotte avea să trăiască întreaga viaţă cu acea durere. Erica însă şi-ar fi putut schimba într-un fel situaţia. Înainte de-a sta de vorbă cu cineva, ar fi trebuit să încerce recomandările Annei Wahlgren pentru îngrijirea bebeluşilor. S-ar fi numit progres dacă ar fi reuşit să o convingă pe Maia să doarmă oriunde, dar nu pe ea. Trebuia doar să-şi adune curajul înainte de a începe proiectul. Şi să-şi scoată mama-soacră din casă.

Kristina intră în sufragerie şi le privi îngrijorată pe Erica şi pe Maia.

— Iar o alăptezi? Nu cred c-au trecut mai mult de două ore de la ultima dată.

Nu aşteptă un răspuns şi continuă:

— În orice caz, am încercat să fac puţină ordine pe-aici. Toate rufele sunt spălate – şi trebuie să te anunţ că au fost o grămadă. Nu au mai rămas deloc vase murdare şi am şters bine praful peste tot. Şi, apropo, am pregătit nişte hamburgeri şi i-am pus în congelator, ca să aveţi şi altceva de mâncat, pe lângă acele semipreparate oribile.

Trebuie să te hrăneşti cum trebuie, să ştii, şi Patrik la fel. Munceşte din greu cât e ziua de lungă, apoi o mare parte a serii trebuie să se îngrijească de Maia, aşa că are nevoie de cât mai multă hrană posibilă. De ce să nu recunosc, am fost destul de şocată ieri când l-am văzut. Părea extrem de palid şi de epuizat.

Litania nu se mai termina, iar Erica fu nevoită să scrâşnească din dinţi pentru a rezista impulsului de a-şi acoperi urechile şi de a începe să cânte, precum o copiliţă.

Într-adevăr, avusese parte de câteva ore libere cât timp fusese acolo mama-soacră, nu putea nega asta, dar lipsurile întreceau fără doar şi poate beneficiile. Cu lacrimile ameninţând să se verse, ea privi cu încăpăţânare emisiunea lui Ricki Lake de la TV. De ce nu putea să plece odată soacra?

Păru că rugăciunea îi fu ascultată, deoarece Kristina aduse în hol o valiză, după care începu să-şi îmbrace haina şi să-şi pună pantofii în picioare.

— Eşti sigură că vă veţi descurca?

Erica îşi întoarse epuizată privirea dinspre televizor, ba chiar fu în stare să zâmbească puţin.

— Sigur, vom fi în regulă. Şi mii de mulţumiri pentru tot ajutorul, adăugă ea, în urma unui efort de proporţii.

Speră ca mama-soacră să nu îşi dea seama cât de fals sunase. Aparent, ea nu o făcu, deoarece dădu cu amabilitate din cap şi spuse:

— Ei, e plăcut să pot fi de ajutor. Mă voi întoarce curând.

„Hai, valea de-aici, femeie”, gândi febril Erica, încercând să îşi dea soacra afară pe uşă, prin simpla putere a minţii. În mod miraculos, aceasta păru să funcţioneze, iar când uşa se închise în urma femeii, Erica scoase un suspin adânc, de uşurare. Însă nu dură mult. În tăcerea de după plecarea Kristinei, în care unicul sunet era gânguritul ritmic al Maiei, se iviră pe neaşteptate gândurile cu privire la Anna. Încă nu dăduse de

sora ei şi nici Anna nu încercase să telefoneze. Frustrată, ea tastă numărul de mobil al Annei, însă nu dădu decât de mesageria vocală, cum se întâmplase de-atâtea ori în săptămânile trecute, îi lăsă un scurt mesaj, pentru a mia oară, apoi închise. De ce nu răspundea Anna? Erica începu să ticluiască plan după plan pentru a afla ce se întâmplase cu sora ei, dar în cele din urmă se dădu bătută, fiind copleşită de oboseală. Avea să rămână pe altă zi.

Lucas declară că ieşea în căutarea unei slujbe, însă ea nu îl crezu nicio secundă. Nu îmbrăcat în felul acela, şleampăt şi neras, cu părul nearanjat. N-avea idee ce făcea el de fapt. Dar pe Anna o ducea destul mintea încât să nu întrebe. Întrebările nu erau bune. Întrebările duceau la lovituri puternice, care lăsau urme vizibile. Cu o săptămână în urmă nici nu putuse duce copiii la creşă. Semnele de pe chip fuseseră atât de evidente, încât până şi Lucas realizase că ar fi fost nebun să o lase să iasă afară.

Gândurile despre cum avea să se încheie situaţia îi tot dădeau târcoale. Totul se deteriorase ameţitor de repede. Perioada când aveau un apartament elegant în Östermalm, când Lucas, dichisit şi calm, pleca zilnic la slujba sa de broker, părea un vis îndepărtat. Îşi amintea că până şi atunci, ea voia să evadeze, dar îi venea greu să înţeleagă de ce. Nu putea să fi fost atât de rău, dacă era să compare totul cu existenţa ei de acum. Fireşte, mai căpătase câte o bătaie ocazională, însă existaseră şi vremuri plăcute, iar totul fusese atât de agreabil şi ordonat. Privi acum în jurul său, în apartamentul înghesuit, cu două camere, şi simţi deznădejdea copleşind-o. Copiii dormeau pe saltele în sufragerie şi jucăriile lor erau împrăştiate peste tot. Nici măcar nu îi mai venea să le ridice. Dacă Lucas s-ar fi întors acasă înainte ca ea să găsească forţa de a face curăţenie, urmările ar fi

fost aspre. Dar, pur şi simplu, nu mai avea nicio tragere de inimă.

Cel mai tare o speria când îl privea în ochi pe Lucas şi observa că dispăruse un element vital. Se stinsese acea scânteiere umană, pentru ca apoi să fie înlocuită de ceva mult mai întunecat şi mai periculos. Pierduse aproape totul şi ce putea fi mai primejdios decât o persoană care nu mai avea nimic de pierdut?

Pentru o clipă, îi trecu prin minte să facă o încercare de a ieşi din apartament şi de-a cere ajutor. Să ia copiii de la creşă, să o sune pe Erica şi să o roage să vină după ei. Sau să sune la poliţie. Însă toate rămaseră la stadiul de gânduri. Nu ştia când s-ar fi putut întoarce Lucas, iar dacă acesta ar fi venit în momentul când femeia încerca să evadeze din temniţa ei, nu ar mai fi căpătat niciodată şansa de a fugi ori şansa de a supravieţui.

În schimb, ea se aşeză în fotoliul de lângă fereastră şi privi pe deasupra curţii. Lăsă amurgul să se lase încetişor asupra vieţii sale.

Fjällbacka, 1925

Fluieratul lui acompania sunetul făcut de ciocan atunci când lovea dalta. După naşterea băieţilor, el îşi recăpătase bucuria pe care i-o produsese odată munca, iar în fiecare zi, mergea la carieră cu siguranţa că avea acum pentru ce lucra. Gemenii erau tot ce îşi dorise vreodată. Aveau doar şase luni, însă deja îi controlau toată existenţa şi alcătuiau întregul său univers. În timp ce lucra, imaginea căpşoarelor pleşuve şi a zâmbetelor ştirbe îi tot revenea în minte. Când se gândea la ei, sufletul îi cânta, iar Anders tânjea după venirea serii, pentru a putea merge acasă la fiii lui.

Gândul la soţia sa îl făcea să-şi piardă pentru o clipă ritmul de obicei uniform al loviturilor în

granit. Femeia încă nu părea să se fi ataşat de copii, cu toate că trecuse multă vreme de când fusese la un pas să moară, în chinurile facerii. Doctorul spusese că unor femei le putea lua mult timp să-şi revină după o asemenea experienţă şi că s-ar fi putut scurge luni întregi până ca ele să formeze o legătură cu copilul sau, în cazul respectiv, cu copiii. Însă deja trecuse o jumătate de an. Iar Anders îşi dăduse toată silinţa pentru a-i uşura situaţia lui Agnes. În ciuda lungilor zile de muncă, el se îngrijea mereu de băieţi atunci când aceştia se trezeau noaptea, şi fiindcă Agnes refuza să-i alăpteze, tot el ajuta şi la hrănit. Era fericit să le schimbe scutecele şi să se joace cu ei. În acelaşi timp, era obligat să petreacă multe ceasuri la carieră, aşa că Agnes trebuia să aibă grijă de ei cât timp bărbatul era plecat. Acest lucru îl îngrijora. Când se întorcea acasă, descoperea că nu fuseseră schimbaţi toată ziua şi că plângeau disperaţi de foame. Încercase să stea de vorbă cu soţia lui, dar aceasta întorcea capul şi refuza să asculte.

Într-un final, mersese până la familia Jansson şi o întrebase pe Karin, soţia lui Jansson, dacă ar fi fost dispusă ca uneori să treacă pe la casa lui, pentru a vedea cum îi mergea familiei. Femeia îi aruncase o privire întrebătoare, apoi făgădui să procedeze întocmai. Anders îi era veşnic recunoscător pentru asta. Nu că ea n-ar fi avut destule pe cap, cu propriile odrasle. Cei opt copii îi mâncau aproape tot timpul şi, cu toate acestea, ea promisese fără ezitare că avea să treacă şi pe la cei doi băieţi ai lui Anders. Odată cu acea promisiune, bărbatului i se luase o piatră de pe inimă. Uneori i se părea că vede o licărire stranie în ochii lui Agnes, însă aceasta dispărea atât de rapid, încât el se convinse că era doar imaginaţia lui. Uneori însă, în timp ce stătea şi lucra, lui Anders îi venea în minte acea imagine, moment în care era nevoit să se abţină din a-şi zvârli cât colo

ciocanul şi dalta şi a fugi acasă, doar pentru a fi sigur că băieţii erau acolo, jucându-se pe podea, rumeni la faţă şi sănătoşi.

În ultima vreme, el îşi asumase şi mai multe îndatoriri decât în mod obişnuit. Trebuia cumva să găsească o cale de a o face pe Agnes mai satisfăcută de viaţa ei, altminteri avea să îi nefericească pe toţi trei. De când se mutaseră în complex, ea îl cicălise pentru că voia, mai degrabă, să închirieze un apartament în oraş, iar Anders hotărî să facă tot posibilului pentru a-i îndeplini acea dorinţă. Dacă asta avea să o facă măcar un pic mai binevoitoare faţă de el şi de băieţi, lungile sale ore de muncă aveau să merite din plin. Punea deoparte fiecare öre suplimentar de care se putea lipsi. Acum că el deţinea controlul fondurilor gospodăriei, era posibil să facă economii, deşi asta însemna că mesele familiei deveniseră oarecum monotone. Mama lui nu îl învăţase să gătească multe feluri de mâncare, iar el cumpăra mereu cele mai ieftine ingrediente pe care le putea găsi. Fără tragere de inimă, Agnes începuse a-şi asuma câteva din îndatoririle unei soţii, iar după un oarecare antrenament, lucrurile gătite de ea chiar deveniseră comestibile, aşa că Anders avea speranţa ca în viitorul apropiat să poată renunţa la sarcina preparării cinei.

Măcar dacă s-ar fi putut muta în orăşelul Fjällbacka, unde totul era puţin mai animat, poate că situaţia s-ar fi îmbunătăţit. Poate că ar fi reuşit din nou să aibă o viaţă adevărată de cuplu, lucru pe care ea i-l refuzase de mai bine de-un an.

Dinaintea lui, blocul de piatră se despică fix pe mijloc, într-un clivaj perfect. Luă asta drept semn bun – planul său îl conducea în direcţia corectă.

Capitolul 18

La zece şi zece pe ceas, trenul îşi făcu apariţia. Mellberg aşteptase deja de o jumătate de oră. Fusese de câteva ori pe punctul de a întoarce maşina şi de a pleca înapoi acasă. Însă nu ar fi ajutat cu nimic. Ar fi fost căutat de îndată ce s-ar fi pornit bârfa. Era mai bine să confrunte de la bun început această situaţie dezagreabilă. În acelaşi timp, el nu putea ignora faptul că în piept începuse a-i clocoti ceva asemănător nerăbdării. La început, nici măcar nu fusese în stare să identifice sentimentul. Îi era atât de străină acea anticipare faţă de un lucru, orice fel de lucru, încât fu nevoie de ceva vreme pentru a-şi da seama de natura acelui fior. Fu extrem de surprins atunci când, într-un sfârşit, o identifică.

Starea de nelinişte totală îl împiedică să rămână locului, pe platforma unde aştepta sosirea trenului. Îşi schimba în mod constant poziţia şi, pentru prima dată în viaţa lui, dori să fi fost fumător, ca să-şi fi putut calma nervii cu o ţigară. Înainte de-a pleca de acasă, el aruncase o privire dornică spre sticla de votcă Absolut, dar reuşise să se abţină. Nu voia să miroasă a băutură la prisma lor întâlnire. Primele impresii erau importante.

Apoi gândul îi veni din nou în minte şi prinse rădăcini. Dacă spusele ei nu erau, de fapt, adevărate? Era năucitor să nu ştie nici măcar ce anume spera sau dacă voia să fie adevărat ori nu. Deja oscilase de multe ori, ba într-o parte, ba în alta, însă în momentul acela, tindea să spere ca lucrurile din scrisoare să fie adevărate. Indiferent cât de straniu îi părea.

Un sunet îndepărtat de fluier semnală apropierea de gară a trenului dinspre Göteborg.

Mellberg tresări, făcând ca părul pe care şi-l pieptănase înspre vârful capului să-i alunece peste o ureche. Cu o mişcare agilă şi sigură, el aruncă şuviţele înapoi la locul lor şi se asigură că erau poziţionate corect. Nu voia să se facă de râs chiar de la început.

Trenul intră în gară cu o asemenea viteză, încât, la început, Mellberg nici nu crezu că va opri. Poate că avea să meargă mai departe, în necunoscut, lăsându-l pe el acolo, cu sentimentele lui de nerăbdare şi nesiguranţă, însă trenul încetini într-un final şi opri, cu scrâşnete din plin şi zarvă generală. Aruncă priviri către toate uşile. Deodată, el realiză că nici măcar nu ştia dacă avea să-l recunoască. N-ar fi trebuit să-şi pună o garoafă la rever sau ceva în genul acela? Apoi Mellberg îşi dădu seama că era singurul care aştepta pe platformă, aşa că pasagerul sosit l-ar fi putut repera.

Uşa cea mai îndepărtată se deschise, iar pentru o clipă, Mellberg îşi simţi inima stând în loc. Coborî cu grijă o doamnă aflată la vârsta pensionării. Dezamăgirea simţită la vederea femeii îi reporni bătăile inimii. Dar apoi îşi făcu apariţia el. De îndată ce-l văzu, toată nesiguranţa lui Mellberg dispăru. Fu cuprins de o imperturbabilă, stranie, dureroasă bucurie.

Sfârşiturile de săptămână treceau atât de repede, însă Erica savura prezenţa acasă a lui Patrik. Zilele asupra cărora se concentra erau sâmbăta şi duminica. Atunci, Patrik putea să aibă grijă de Maia pe timpul dimineţii, iar noaptea, Erica folosea de regulă o pompă de sân, pentru ca el să-i poată da Maiei lapte. Asta însemna că avea parte de o noapte întreagă de somn binecuvântat, cu toate că plătea pentru asta în momentul în care se trezea cu doi sâni jilavi şi dureroşi, pe care-i simţea ca pe nişte ghiulele. Însă merita. Nu şi-ar fi

imaginat vreodată că nirvana consta în a i se permite să doarmă nederanjată întreaga noapte.

Însă acel sfârşit de săptămână fusese diferit. Sâmbătă, Patrik mersese la muncă pentru câteva ore şi era tăcut şi încordat. Cu toate că înţelegea de ce, o enerva faptul că bărbatul nu se putea devota complet ei şi Maiei. Dezamăgirea o făcu, la rându-i, să aibă conştiinţa încărcată şi să se considere o persoană rea. Dacă socotelile lui Patrik i-ar fi putut ajuta pe Charlotte şi Niclas să afle cine le-a ucis fiica, atunci Erica ar fi trebuit să arate destulă mărinimie pentru a scuza lipsa de preocupare a soţului ei. Dar în ultima vreme, logica şi raţiunea nu păreau a fi punctele sale forte.

Vremea mohorâtă care ţinuse întreaga săptămână se risipise într-un final duminică după-masă, iar ei merseră la o plimbare lungă prin oraş. Erica nu putu să nu fie uimită de faptul că apariţia soarelui putea transforma complet mediul ambiant. Pe furtună şi ploaie, Fjällbacka părea pustie, atât de implacabilă şi gri, dar acum oraşul strălucea din nou, înţepenit la baza dealului. Nici urmă de valurile care se spărseseră de docuri, inundând temporar Piaţa Ingrid Bergman. Acum aerul era curat şi proaspăt, iar apa era liniştită, scânteind de parcă aşa ar fi arătat dintotdeauna.

Patrik împingea căruciorul, iar Maia acceptase şi ea o dată să adoarmă în el.

— Chiar, cum îţi mai merge? întrebă Erica, iar Patrik tresări, de parcă s-ar fi aflat departe de tot.

— Cred că eu ar trebui să-ţi pun întrebarea asta, răspunse Patrik pe un ton vinovat. Îţi e destul de greu fără să te mai îngrijorezi şi din cauza mea.

Erica îşi vârî braţul pe sub al lui, aplecându-şi capul pe umărul său.

— Amândoi ne facem griji unul pentru celălalt, da? Şi ca să-ţi răspund eu prima la întrebare, trebuie să recunosc, am avut şi perioade

mai bune. Însă au existat şi perioade mai rele. Acum răspunde-mi tu.

Îi recunoscuse starea de spirit a lui Patrik. Fusese la fel şi ultima dată când se ocupase de anchetarea unei crime, iar de data aceasta, victima era un copil. Şi pe lângă asta, mai era şi fiica unei prietene de-a lor.

— Pur şi simplu nu ştiu cum să mai acţionez în continuare. Am starea asta de când a început ancheta. Azi, în drum spre secţie, am trecut totul în revistă de nenumărate ori, însă am rămas fără idei.

— E adevărat că nimeni n-a văzut nimic?

Patrik oftă.

— Da, nu au văzut-o decât pe Sara plecând din casă. Apoi, n-a mai fost nici urmă de ea. De parcă ar fi dispărut în ceaţă şi ar fi ajuns dintr-odată în mare.

— Am încercat s-o sun pe Charlotte acum o vreme şi a răspuns Lilian, zise cu precauţie Erica. Părea neobişnuit de tăioasă, chiar şi pentru ea. E ceva ce ar trebui să ştiu?

Patrik ezită, însă decise într-un final să îi spună.

— Am făcut vineri nişte cercetări la locul crimei, acasă la ei. Lilian a fost un pic cam supărată…

Erica ridică din sprâncene.

— Îmi imaginez. Dar de ce-aţi făcut asta? Adică, trebuie că autorul e cineva din afara familiei, nu crezi?

Patrik dădu din umeri.

— Da, cel mai posibil. Însă nu putem presupune că e adevărat. Trebuie să investigăm totul.

Începea să-l irite faptul că toată lumea punea la îndoială felul în care îşi făcea meseria. Nu putea exclude anchetarea familiei doar pentru că ideea în sine era neplăcută. Verificarea atentă a membrilor familiei era la fel de importantă ca şi examinarea tuturor dovezilor ce indicau spre un făptaş din

afară. Neavând indicii care să ducă într-o anumită direcţie, toate direcţiile erau la fel de importante.

Erica îi percepu agasarea şi îl mângâie pe braţ pentru a-i arăta că nu voia să-l supere. Îl simţi relaxându-se.

— Avem nevoie de ceva pentru masa de seară?

Se aflau în trecere pe lângă vechea clinică, transformată acum în centru de îngrijire, şi văzură înainte firma de la supermarketul Konsum.

— Ceva bun.

— Tu te referi la cină sau la desert? zise Patrik, luând-o la vale spre parcarea Konsum.

Erica îi aruncă o privire, iar Patrik râse.

— Ambele, spuse ea. Mă gândeam la…

Când ieşiră din magazin, cu o groază de bunătăţi încărcate în partea de jos a căruţului, Patrik întrebă, surprins:

— Mi s-a părut mie sau femeia care era în spatele nostru la coadă mi-a aruncat o privire ciudată?

— Nu, nu ţi s-a părut. Era Monica Wiberg, vecina familiei Florin. Soţul ei se numeşte Kaj, iar împreună au un fiu, Morgan, despre care am auzit că e un pic ciudat.

Acum el pricepu de ce femeia îl privise cu atâta ură. Firește că nu Patrik îl interogase pe fiul său, însă probabil că ajungea faptul că el era membru al aceleiaşi tagme.

— Suferă de Asperger, zise Patrik.

— Cine? întrebă Erica, uitând deja subiectul discuţiei şi fiind complet absorbită în a-i aranja boneta Maiei, care se răsucise pe o parte în timp ce fetiţa dormea, expunându-i urechea la frigul toamnei.

— Morgan Wiberg, spuse Patrik. Gösta şi Martin au mers să stea de vorbă cu el şi băiatul însuşi le-a spus că suferă de ceva care se cheamă Asperger.

— Ce-i aia? întrebă curioasă Erica, lăsându-l pe Patrik să împingă din nou căruţul, odată ce boneta călduroasă îi acoperi bine Maiei ambele urechi.

Patrik îi spuse câte ceva din lucrurile aflate vineri de la Martin. Fusese o idee bună să meargă la acea întâlnire cu psihologul.

— E suspect? întrebă Erica.

— Nu, la cum se prezintă momentan lucrurile. Însă pare a fi ultima persoană care a văzut-o pe Sara, aşa că nu strică să ştiu cât mai multe despre el.

— Pentru a te asigura că nu îl suspectezi deoarece e el un pic mai ciudat.

Îşi muşcă limba de-îndată ce rosti acele cuvinte.

— Scuze, ştiu că eşti mult mai profesionist de-atât. Doar că în orăşele precum ăsta, oamenii diferiţi sunt mereu arătaţi cu degetul, de fiecare dată când se întâmplă ceva rău. „Să dăm vina pe prostul satului”, cam aşa ceva.

— Pe de altă parte, indivizii neobişnuiţi au fost mereu întâmpinaţi cu un respect mai mare în comunităţile mici, decât în oraşele mari. Un caracter excentric reprezintă doar un alt aspect al vieţii cotidiene şi e acceptat aşa cum este. În oraşele mari, el ar ajunge cu mult mai izolat.

— Ai dreptate, însă genul acela de toleranţă s-a sprijinit mereu pe-un teren instabil. La asta mă refer.

— Mda, ei bine, în orice caz, Morgan nu este tratat în mod diferit faţă de ceilalţi, te asigur de asta.

Erica nu răspunse, ci îl luă din nou de braţ pe Patrik. Tot restul plimbării spre casă, ei vorbiră despre alte lucruri. Îşi dădea seama însă că gândurile lui erau mereu altundeva.

Până luni, vremea frumoasă care predominase cu o zi înainte se dusese. Se făcuse din nou la fel

de gri şi de frig precum înainte. Stând la birou, Patrik se ghemui într-un pulover de lână, mare şi gros. Cu o vară în urmă, aerul condiţionat nu funcţionase, şi parcă ar fi lucrat într-o saună. În momentul acela, umezeala tăioasă se infiltra prin pereţi, făcându-l să tremure. Sări brusc la auzul soneriei telefonului.

— Ai un vizitator, anunţă vocea Annikăi.

— Nu aştept pe nimeni.

— Vrea să te vadă o anume Jeanette Lind.

Patrik şi-o imaginã pe bruneţica voluptuoasă şi se întrebă ce dorea.

— Pofteşte-o înăuntru, spuse el, ridicându-se pentru a-şi întâmpina musafirul inopinat.

Dădură mâna pe coridorul din afara biroului său.

Jeanette părea obosită şi trasă la faţă, iar el se întrebă ce anume se petrecuse de vineri, când o văzuse ultima oară. Ture multe la restaurant sau ceva mai personal?

— Te servesc cu o ceaşcă de cafea? o întrebă, iar femeia dădu afirmativ din cap.

— Ia loc şi îţi voi aduce una.

Arătă spre unul din scaunele pentru vizitatori.

O clipă mai târziu, el puse două ceşti pe birou.

— Aşadar, cu ce te pot ajuta?

Îşi rezemă antebraţele de birou şi se aplecă înainte.

Dură câteva secunde până ca ea să-i răspundă. Cu privirea plecată, femeia îşi încălzi mâinile deasupra ceştii de cafea şi păru a cugeta asupra modului în care să înceapă. Apoi îşi dădu pe spate părul brunet şi des şi îl privi drept în ochi pe Patrik.

— Am minţit când am spus că Niclas a fost cu mine lunea trecută.

Expresia de pe faţa lui Patrik nu îi dezvălui consternarea, însă lăuntric, el simţi ceva tresăltându-i în piept.

— Povesteşte-mi mai mult, zise calm.

— Eu doar v-am zis ce m-a rugat Niclas. Mi-a dat el orele şi m-a rugat să spun că am fost împreună atunci.

— Şi ţi-a zis de ce voia să minţi pentru el?

— A zis doar că totul s-ar fi complicat dacă nu aş fi făcut-o. Că ar fi fost mult mai simplu pentru toată lumea dacă îi ofeream eu un alibi.

— Şi nu te-ai îndoit de asta?

Femeia dădu din umeri.

— Nu, n-aveam niciun motiv.

— Cu toate că un copil fusese ucis, nu ţi s-a părut nimic ieşit din comun atunci când el te-a rugat să-i dai un alibi? zise Patrik, neîncrezător.

Jeanette dădu iar din umeri.

— Nu. Doar nu şi-ar fi omorât Niclas propria fiică, nu?

Patrik nu răspunse. După o clipă, el întrebă:

— Niclas nu a zis nimic despre ceea ce voia de fapt să facă în dimineaţa respectivă?

— Nu.

— Iar tu n-ai nicio idee?

Din nou, o ridicare indiferentă din umeri.

— Am presupus doar că şi-a luat liber în dimineaţa aceea. Lucrează din greu, iar soţia îl cicăleşte, spunându-i că ar trebui să ajute în gospodărie, cu toate că ea e singură acasă, toată ziulica. Probabil că avea nevoie de o pauză.

— Şi de ce şi-ar fi periclitat mariajul, rugându-te pe tine să-i oferi un alibi? zise Patrik, încercând în van să descifreze expresia distantă a lui Jeanette.

Singurul lucru care trăda vreo emoţie era felul în care bătea nervos cu unghiile sale lungi în ceaşca de cafea.

— N-am idee, spuse cu nerăbdare. Probabil considera că din două rele, ar fi fost mai bine să fie prins cu amanta, decât suspectat că şi-ar fi ucis propria fiică.

Lui Patrik i se păru că suna deplasat, dar oamenii reacţionau ciudat atunci când se aflau sub presiune; întâlnise multe exemple.

— Şi dacă până vineri ţi s-a părut în regulă să-i oferi un alibi, ce anume te-a făcut să te răzgândeşti acum?

Unghiile femeii continuau să bată în ceaşcă. Erau extrem de bine îngrijite, până şi Patrik vedea asta.

— M-am… m-am gândit la asta întregul weekend şi nu mi se pare în regulă. Vreau să spun, un copil a murit, nu? Ar trebui să vi se declare totul.

— Da, aşa e, zise Patrik.

Nu era sigur dacă să îi creadă explicaţia, însă nu conta. Niclas nu mai avea un alibi pentru dimineaţa de luni, ba chiar mai rău, el ceruse cuiva să-i ofere unul fals. Era de-ajuns pentru a declanşa multe semnale de alarmă.

— Îţi mulţumesc pentru că ai venit să îmi povesteşti, zise Patrik, ridicându-se.

Jeanette îi întinse o mânuţă gingaşă, care zăbovi un pic cam mult în strânsoarea de „la revedere”. Involuntar, Patrik îşi şterse pe blugi mâna, de-îndată ce femeia ieşi pe uşă. Avea ceva care îl făcea să o antipatizeze teribil. Dar mulţumită lui Jeanette, ei deţineau acum un indiciu solid pe care să-l urmeze. Venise momentul să arunce o privire mai atentă asupra lui Niclas Klinga.

Dintr-odată, Patrik îşi aminti de biletul pe care i-l dăduse Annika. Uşor panicat, el îşi pipăi buzunarul de la spate. Odată pescuită hârtiuţa, fu extrem de recunoscător pentru faptul că nici el, nici Erica, nu apucaseră să spele haine în acel sfârşit de săptămână. Citi biletul şi luă loc pentru a da nişte telefoane.

Fjällbacka, 1926

Gemenii în vârstă de doi ani ţipau zgomotos în urma ei, şi Agnes le şuieră enervată să tacă. Nu mai pomenise o asemenea gălăgie. Cu siguranţă că petreceau prea mult timp pe la familia Jansson, deprimând tot felul de obiceiuri de la puştii lor mucoşi, gândi Agnes. Hotărî să închidă ochii la faptul că, de la vârsta de şase luni, femeia din vecini îi crescuse practic copiii, ca şi cum ar fi fost ai ei. Însă lucrurile aveau să se schimbe acum că se mutau la oraş. De pe locul ei din carul aflat în mişcare, Agnes se uită mulţumită în urma sa. Speră să nu mai aibă niciodată în faţa ochilor acea mizerabilă cocioabă. Avea acum să se apropie cu încă un pas de viaţa pe care o merita. Măcar avea să trăiască printre oameni de altă factură, într-un mediu trepidant şi plin de viaţă. Casa pe care aveau să o închirieze nu era cine ştie ce, însă odăile erau mai curate şi mai luminoase, şi chiar mai mari cu câţiva metri pătraţi decât cele din baracă. Dar măcar se afla în Fjällbacka. Putea coborî din tindă fără să se afunde în noroi până la glezne şi avea posibilitatea de a-şi face cunoştinţe mult mai interesante decât banalele neveste ale cioplitorilor în piatră, care nu făceau decât să producă urmaşi, pe bandă rulantă. De asemenea, ar fi avut şansa de a cunoaşte oameni cu perspective complet diferite. Agnes hotărî să ignore faptul că s-ar fi putut ca ea însăşi să nu fie considerată interesantă, având în vedere că făcea acum parte din tagma mult hulită de ea, a nevestelor de cioplitori. Sau poate considera că ar fi observat ei diferenţele.

— Johan, Karl, potoliţi-vă. Staţi locului, altminteri puteţi să vă daţi jos din car şi să mergeţi pe jos, spuse Anders, întorcându-se pe jumătate înspre băieţi.

Ca de obicei, lui Agnes i se părea că bărbatul era mult prea îngăduitor cu ei. Dacă ar fi fost după ea, ar fi trebuit să ţipe mult mai tare, ba

chiar să-şi însoţească mustrările cu o urechează zdravănă. Însă el era neabătut când venea vorba de asemenea lucruri. Nimeni nu avea să ridice mâna asupra băieţilor lui. Odată, Anders o prinsese dându-i o palmă lui Johan şi o muştrului într-un asemenea hal, încât ea nu mai îndrăznise vreodată să o facă din nou. Când era vorba de orice altceva, Anders îi dădea ascultare, însă el avea ultimul cuvânt de spus cu privire la Karl şi Johan. Alesese până şi numele, spunând că dacă erau destul de bune pentru nişte regi, atunci erau destul de bune şi pentru fiii săi. Agnes doar pufnise din nas. Câtă prostie! Însă ei nu-i păsa cum se chemau băieţii, aşa că nu obiectă când bărbatul dorise a le pune el numele.

Mai presus de toate, avea să fie grozav să scape de băgăreaţa doamnă Jansson. Fusese, într-adevăr, convenabil ca ea să se îngrijească de copii, însă o făcuse din proprie iniţiativă. Dar, în acelaşi timp, privirile sale pline de reproş ajunseseră să o irite pe Agnes. De parcă ar fi fost o persoană rea doar pentru că nu considera ştersul la fund al copiilor drept unicul său ţel în viaţă.

Nu putură merge cu carul până în faţa casei, aceasta fiind aflată pe una dintre aleile mici şi înguste care duceau direct spre mare. Fură nevoiţi să-şi ducă singuri toate acareturile, pe ultima porţiune de drum. Anders avea să mai facă vreo câteva drumuri suplimentare, pentru a aduce şi mobila şubredă. Agnes îl salută pe bătrânelul ce urma să le fie proprietar, după care păşi în noul lor cămin. N-ar fi crezut vreodată că avea să considere două cămăruţe, într-o casă mică, drept un pas înainte în viaţă, dar, prin comparaţie cu baraca lor întunecoasă, noua locuinţă părea un castel.

Intră grabnic, cu fustele foşnindu-i peste prag, şi fu încântată de faptul că fostul chiriaş lăsase totul în ordine şi curăţenie. Detesta să

trăiască într-un mediu dezordonat sau murdar, însă dereticatul nu-i păruse o idee prea grozavă, pe vremea când locuiau în minusculul spaţiu al barăcii din complex. În plus, ea nu avea asemenea înclinaţii. Dacă l-ar fi convins pe zgârcitul de Anders să cumpere nişte perdele frumoase şi un covor, casa ar fi putut arăta acceptabil.

Băieţii îi ţâşniră pe lângă picioare şi făcură un mare tărăboi în camera goală, fugărindu-se reciproc. Agnes se simţi fierbând atunci când văzu întins pe toată podeaua curată noroiul de pe pantofii lor.

— Karl! Johan! urlă femeia, şi băieţii încremeniră, terifiaţi.

Se apăsă cu pumnii peste şolduri pentru a se abţine din a-i pălmui răsunător. În schimb, se mulţumi să-şi apuce fiii de braţ, târându-i afară, pe uşa de la intrare. Îşi luă libertatea de a-i aplica fiecăruia câte o ciupitură mică şi văzu cu satisfacţie cum feţişoarele lor fură năpădite de lacrimi.

— Tata! începu Karl să jelească, urmat îndeaproape de Johan. Vreau la tata!

— Taci din gură! şuieră Agnes, privind nervoasă în jur.

Cum ar fi fost să se facă de râs în prima zi petrecută în căminul cel nou! Însă băieţii trecuseră de pragul în care s-ar fi putut opri din plâns.

— Tata! hohotiră ei la unison, iar Agnes se forţă să respire adânc şi controlat, pentru a nu face nimic pripit.

Apoi băieţii ridicară miza.

— Karin, vrem la Karin, zbierară cei doi, întinzându-se pe jos şi începând să dea din pumnii lor mici.

Erau nişte smiorcăiţi, întocmai ca tatăl lor. Ce neobrăzare pe ei, să o prefere pe căţeaua aia nenorocită, şi nu pe propria lor mamă! Îşi simţi piciorul tremurându-i, gata să-i lovească în zonele

sensibile din preajma stomacului. Din fericire, în momentul acela apăru Anders, în vârful dealului.

— Ce se petrece aici? rosti el cu un melodios accent de Blekinge, iar băieţii săriră în picioare, ca vântul şi ca gândul.

— Tata! Mama e rea!

— Ce s-a mai întâmplat acum? spuse el resemnat şi o privi cu dezaprobare pe Agnes.

Aceasta îl blestemă, în sinea ei. Bărbatul nici măcar nu ştia ce se întâmplase, şi tot partea fiilor o lua. Nu avea chef să-i explice, aşa că se întoarse pe-un călcâi şi intră în casă pentru a curăţa mizeria făcută de băieţi. În urma sa, îi auzi pe aceştia smiorcăindu-se, cu feţele ascunse în haina lui Anders. Aşchia nu sărise departe de trunchi.

Capitolul 19

Monica îşi luă liber luni. Trecuse doar o săptămână de când fusese găsită fetiţa, însă ea simţea că de atunci viaţa îi fusese împovărată cu ani întregi. Îl auzi pe Kaj cotrobăind prin bucătărie şi realiză că era doar o chestiune de timp. Într-adevăr, iată:

— Monica-a-a-a! Unde e cafeaua?

Închise ochii şi răspunse cu o politeţe artificială:

— În cutia de tablă din bufetul de deasupra aragazului. Acolo unde a stat de zece ani încoace, nu se putu ea abţine din a adăuga.

Auzi o replică mormăită dinspre bucătărie şi se ridică, oftând. Mai bine să meargă să-l ajute. Nu putea înţelege cum de un om în toată firea putea să fie atât de neajutorat. O depăşea complet cum de fusese el în stare să conducă o afacere cu treizeci de angajaţi.

— Lasă-mă pe mine, îi spuse, înşfăcându-i din mână cutia de tablă.

— Ce te-a apucat? zise Kaj, pe acelaşi ton iritat.

Monica inspiră adânc pentru a se calma şi numără în gând lingurile de cafea. Nu avea rost ca, pe lângă toate celelalte, să mai pornească şi o ceartă cu soţul ei.

— Nimic, spuse ea. Sunt doar puţin obosită. Şi nu-mi place că poliţia a stat de vorbă cu Morgan.

— Ei, ce-am fi putut face? îi zise Kaj, aşezându-se la masa din bucătărie şi aşteptând servirea cafelei. E un bărbat în toată firea, chiar dacă tu refuzi să crezi asta.

— Tocmai tu ar trebui să ştii cât de dificil îi e lui Morgan. Unde-ai fost în toţi aceşti ani? Tu nu faci parte din familia asta?

Nervozitatea începu să i se strecoare din nou în glas, iar Monica începu să felieze rulada cu o energie exacerbată.

— Am făcut parte din familia asta la fel de mult ca şi tine, ţin să te anunţ. În schimb, n-am avut aceeaşi tendinţă de a-l cocoloşi pe Morgan. Ori de a-l târî de la un psihiatru la altul. Cu ce l-a ajutat? Stă în cabana lui cât e ziua de lungă, devenind din ce în ce mai straniu, cu fiecare an.

— Nu l-am cocoloşit niciodată, spuse Monica printre dinţi. Am încercat să-i ofer fiului nostru cea mai bună îngrijire posibilă, având în vedere prin ce-a trecut. Tu va trebui să trăieşti cu faptul că ai ales să-l ignori. Dacă ai petrece cu el măcar jumătate din timpul pe care îl dedici exerciţiilor fizice…

Aproape că-i trânti pe masă farfuria de rulouri, apoi stătu rezemată de bufet, cu braţele încrucişate.

— Bine, bine, zise Kaj, încercând să o împace, în timp ce-şi îndesă în gură o bucată de rulou.

Nici el nu avea chef de harţă, la o oră aşa de matinală.

— Nu-i nevoie să mai dezgropăm asta. În orice caz, sunt de acord cu tine, e neplăcut să tot umble pe aici poliţia. De ce nu se concentrează, în schimb, asupra scorpiei nenorocite de vizavi?

Ajuns din nou la subiectul său preferat, el trase perdeaua şi privi înspre casa familiei Florin.

— Pare destul de linişte pe-acolo. Mă întreb ce era cu toate maşinile alea vineri. Şi cu toate cutiile şi echipamentul pe care le-au cărat înăuntru.

Şovăind, Monica lăsă garda jos şi se aşeză faţă în faţă cu el. Luă o bucată de ruladă, deşi era conştientă că n-ar fi trebuit. Pofta ei de dulciuri

deja îi rotunjise şoldurile, însă pe Kaj nu părea să-l deranjeze, aşa că de ce şi-ar fi dat silinţa?

— N-am idee şi nici nu merită să ne îngrijorăm. Important e să-l lase în pace pe Morgan.

Senzaţia de frig şi slăbiciune, care îi rodea stomacul Monicăi, refuza să înceteze. Zi după zi, ea se agrava. Zahărul din rulou îi calmă pentru o vreme nervii, dar era conştientă că, în curând, anxietatea avea să pună din nou stăpânire pe ea. Disperată, îl privi pe Kaj, aflat de cealaltă parte a mesei. Îi trecu prin gând să-i spună totul, însă realiză imediat cât de absurd ar fi fost. Treizeci de ani petrecuţi împreună, iar ei nu aveau nimic în comun. El mesteca satisfăcut o nouă bucată de ruladă, fără a fi conştient de ghearele ce o sfârtecau lăuntric pe soţia lui.

— N-ar trebui să fii la muncă? zise Kaj şi încetă să mai mestece.

Tipic. Trebuia să fi plecat în urmă cu un ceas, dar el nu observase decât în momentul acela faptul că rămăsese acasă.

— Am sunat să spun că sunt bolnavă. Nu mă simt bine.

— Mie îmi pari bine, zise el pe un ton critic. Poate că un pic palidă. Ei bine, ştii că eu îţi tot spun să renunţi la slujba aia. E o nebunie să slugăreşti acolo, când nu e nevoie. Chiar nu ne trebuie salariul tău.

O furie violentă i se aprinse în suflet. Sări în picioare.

— Nu vreau să mai aud nimic în legătură cu asta. Am stat acasă mai mult de douăzeci de ani şi n-am făcut decât să-ţi calc cămăşile şi să pregătesc cina pentru tine şi partenerii tăi de afaceri. Eu n-am dreptul la o viaţă proprie?

Înşfăcă farfuria cu prăjituri, merse la coşul de gunoi şi aruncă ostentativ ultimele bucăţi peste zaţul de la cafea şi resturile de mâncare. Apoi îl lăsă pe Kaj uitându-se cu gura căscată la masa din

bucătărie. Nu mai suporta să-l privească nicio clipă.

Mia lăsă căruciorul în spatele magazinului de bricolaj Järnboden, asigurându-se că Liam dormea. Voia doar să dea o fugă înăuntru pentru a cumpăra nişte lucruri şi nu-i venea să târască după ea şi landoul. Vântul bătea cu putere, însă era mai aprig în faţa magazinului, care dădea înspre apă. În spate îl proteja masiva stâncă Veddeberget, iar căruţul avea să fie în regulă acolo timp de cinci minute, cât intenţiona ea să fie plecată.

Clopoţelul de deasupra uşii sună atunci când ea păşi înăuntru. Magazinul era plin de absolut toate articolele pentru bricolat de care ar fi putut avea vreodată nevoie meseriaşii sau chiar şi iubitorii de bărci. Fata verifică lista de cumpărături pe care i-o dăduse Markus, pentru a vedea ce avea de luat. El se angajase ca în weekendul acela să instaleze şi restul de etajere în camera copilului, cu condiţia ca ea să cumpere materialele necesare.

Mia era fericită că în sfârşit avea să termine camera copilului. Vremea zburase şi, în ciuda faptului că Liam avea deja şase luni, camera lui încă arăta neterminată. Nu semăna cu odaia intimă şi tihnită la care visase ea dintotdeauna. Singura problemă era că trebuia să se bazeze pe prietenul ei pentru a aranja încăperea. În viaţa ei nu ţinuse un ciocan în mână, în vreme ce el era chiar priceput, odată ce-şi punea ceva în minte; din nefericire, lucrul acela nu se întâmpla foarte des.

Uneori se întreba dacă aşa avea să fie restul vieţii sale. Atunci când se cunoscuseră, filosofia lui îi păruse minunată: distrează-te mereu şi nu face nimic plictisitor. Ea îi adoptase stilul de viaţă şi, timp de un an, avuseseră împreună o existenţă lipsită de griji, înţesată cu petreceri şi decizii spontane. Dar într-un final, fata se plictisise. Simţise cum responsabilităţile vieţii de adult deveneau tot mai insistente – mai ales după

naşterea lui Liam. Între timp, Markus continua să trăiască în lumea sa; fata avea acum senzaţia că îngrijea doi copii. El nu contribuia cu nimic la mâncare sau la chirie. Dacă ea n-ar fi locuit acasă şi n-ar fi primit bani de la părinţii săi, ei doi ar fi murit de foame.

Markus era priceput în a convinge pe cineva să-i ofere o slujbă, nu aceasta era problema. Nu, problema era că nicio slujbă nu se ridica la aşteptările sale, ori la pretenţiile sale ca totul să fie grozav, motiv pentru care îşi dădea demisia după câteva săptămâni. Apoi tăia frunză la câini pentru o vreme, trăind pe spinarea Miei, până când reuşea a vrăji pe cineva să-i ofere o nouă slujbă. În plus, mai şi dormea toată ziua, aşa că rareori dădea o mână de ajutor, fie la treburile gospodăreşti, fie la îngrijirea lui Liam. În schimb, stătea treaz întreaga noapte, jucându-se pe computer.

Sinceră să fie, Mia începuse să se sature de traiul lor. Avea douăzeci de ani şi se simţea ca de patruzeci. Se tot surprindea în momentele sale de bodogăneală şi cicălire, iar uneori, spre groaza ei, suna întocmai ca propria-i mamă.

Mia oftă în timp ce merse de-a lungul unui culoar cu etajere. Privi lista. Găsi relativ uşor cuiele şi alte câteva lucruri de care avea nevoie, însă fu nevoită să ceară ajutor pentru a da şi de şuruburi. Când în sfârşit termină şi era pe punctul de a-i plăti lui Berit, la casă, ea se uită la ceas. Zburase un sfert de oră, cât timp ea bifase obiectele de pe listă, şi simţi dintr-odată sudoarea prelingându-i-se pe la subsuori. Speră ca Liam să nu se fi trezit. Se grăbi spre uşă cu toate cumpărăturile şi, de îndată ce păşi afară, ea auzi ţipete asurzitoare, întocmai cum presimţise. Dar ele sunau diferit faţă de atunci când bebeluşul era supărat, înfometat ori necăjit. Urletul din momentul acela era unul de panică totală şi ricoşa strident de peretele stâncos al Veddeberget.

Instinctul matern al Miei îi spuse că nu era în regulă, iar fata îşi aruncă plasele şi alergă spre cărucior. Când se uită în jos, inima îi stătu în loc pentru o clipă, timp în care ea se chinui să înţeleagă cele văzute. Faţa lui Liam era neagră de la ceva care avea aspectul cenuşii sau funinginii. Fata observă că şi în gură avea un bulgăre de cenuşă, iar bebeluşul îşi tot scotea limba, în încercarea de a scăpa de groaznicul conţinut. Interiorul căruciorului era acoperit de pulbere neagră, iar când Mia îşi ridică fiul înspăimântat şi îl strânse la piept, haina îi fu şi ea acoperită de funingine. Nu putea nicicum să găsească o explicaţie logică pentru cele întâmplate, dar cu Liam în braţe, ea fugi înapoi în Järnboden. Tot ce ştia era că o persoană îi făcuse ceva fiului său. În timp ce casierul sună pentru a chema ajutoare, Mia încercă disperată să scoată cu un şerveţel de hârtie cenuşa din gura fiului său.

Numai un om dement ar fi putut face un asemenea lucru.

Până la ora două, ei deţineau deja toate informaţiile de care aveau nevoie. Annika făcuse munca de teren, iar Patrik îi mulţumise într-o voce joasă, în momentul în care adunase toate paginile sosite încontinuu pe fax. Bătu la uşa lui Martin, dar intră fără să mai aştepte un răspuns.

— Bună? zise Martin, reuşind să facă o formulă obişnuită de salut să sune a întrebare.

Ştia că Patrik şi Annika lucraseră din greu şi nu trebuia decât să-i vadă faţa bărbatului pentru a-şi da seama că eforturile lor meritaseră.

Patrik nu răspunse la salut, ci luă loc în scaunul din faţa lui Martin şi îi puse acestuia faxurile pe birou, fără niciun comentariu.

— Presupun că ai aflat ceva, zise Martin, întinzându-se după teancul de hârtii.

— Da, după ce am reuşit să obţinem mandatul, a fost ca şi cum am fi deschis cutia

Pandorei. Sunt o grămadă de informaţii. Uită-te singur.

Patrik se lăsă pe spate cu scaunul şi aşteptă ca Martin să termine de răsfoit documentele.

— Nu arată bine, rosti Martin după o vreme.

— Nu, deloc, zise Patrik, dând din cap. În total, Albin a fost dus la clinică de treisprezece ori, de fiecare dată cu câte o rană de vreun fel. Picior rupt, tăieturi, arsuri şi Dumnezeu mai ştie ce. E ca şi cum ai citi dintr-o carte de specialitate, pe tema abuzului de minori.

— Şi crezi că toate astea le-a făcut Niclas, şi nu Charlotte?

Martin făcu semn cu capul spre maldărul de faxuri.

— Înainte de toate, nu există dovezi că ar fi într-adevăr abuz de minori. Până acum, nimeni nu a găsit vreun motiv de a începe să pună întrebări şi, teoretic, s-ar putea să fie doar cel mai nenorocos puşti din lume. Astea fiind spuse, amândoi ştim că e neverosimil. E posibil ca Albin să fi fost abuzat de cineva în repetate ocazii. E imposibil să determinăm cu siguranţă făptaşul – Niclas sau Charlotte. Însă momentan, Niclas ridică cele mai multe semne de întrebare, deci presupun că el ar fi candidatul cel mai nimerit.

— Ar putea fi amândoi? După cum ştii, au existat şi cazuri de acel gen.

— Cu siguranţă, zise Patrik. Orice e posibil şi nu putem exclude nimic. Dar luând în considerare faptul că Niclas a minţit în legătură cu alibiul – şi că a încercat, de asemenea, să convingă pe cineva să mintă pentru el – aş vrea să-l aduc aici, la o discuţie serioasă. Suntem de acord în privinţa asta?

Martin încuviinţă.

— Da, cu siguranţă. Să-l aducem, să-i prezentăm informaţiile şi să vedem ce are de spus.

— Bine, atunci aşa vom proceda. Să mergem chiar acum?

Martin dădu din cap.

— Eu sunt gata, dacă eşti şi tu.

O oră mai târziu, se aflau faţă în faţă cu Niclas, în sala de interogatoriu. Acesta părea neînduplecat, însă nu protestase atunci când îl ridicaseră de la clinică. Era ca şi cum nu ar fi avut puterea de-a obiecta. Nicicând în timpul drumului spre secţia de poliţie nu întrebase de ce voiau să stea de vorbă cu el. În schimb, privise cu ochii pierduţi spre tabloul naturii ce se desfăşura în faţa lui şi lăsase tăcerea să vorbească de la sine. Pentru un scurt moment, Patrik simţi un puseu de compasiune. Părea că mintea lui Niclas marcase abia atunci faptul că fetiţa lui murise şi că, în prezent, el îşi dedica întreaga energie în încercarea de a face faţă veştii. Apoi Patrik îşi aminti conţinutul fişelor medicale, iar compasiunea îi fu stinsă rapid şi eficient.

— Ştii de ce vrem să stăm de vorbă cu tine? începu calm Patrik.

— Nu, replică Niclas, studiind blatul mesei.

— Am primite nişte informaţii… tulburătoare, spuse Patrik, făcând o pauză, pentru efect.

Niciun răspuns din partea lui Niclas. Întregu-i trup i se gârbovi, iar mâinile ce-i odihneau pe masă tremurară uşor.

— Nu vrei să ştii ce fel de informaţii avem? întrebă Martin cu blândeţe, dar Niclas nu răspunse nici de data aceea.

— Atunci îţi vom spune, continuă Martin, indicându-i lui Patrik din priviri să preia conducerea.

Acesta îşi drese vocea.

— Înainte de toate, afirmaţia ta cu privire la locul în care te aflai în dimineaţa de luni s-a dovedit falsă.

În clipa aceea, Niclas se uită în sus pentru prima dată. Lui Patrik i se păru că distinge o licărire surprinsă, care însă dispăru la fel de rapid.

În absenţa oricărui fel de răspuns verbal, Patrik continuă.

— Persoana care ţi-a oferit alibiul şi-a retractat declaraţia. Mai pe înţelesul tuturor: acum Jeanette ne-a spus că nu aţi fost deloc împreună, după cum aţi susţinut, şi a afirmat, de asemenea, că ai rugat-o să mintă în legătură cu asta.

Nicio reacţie din partea lui Niclas. Părea secătuit de orice fel de simţământ, având în sine doar un gol imens. Nu dovedi nici furie, nici mirare, nici consternare, şi nici un alt sentiment la care s-ar fi aşteptat Patrik. Îi oferi un răgaz, însă domni tăcerea.

— Ai vrea să comentezi? îl îndemnă Martin.

Niclas dădu din cap.

— Dacă asta e varianta ei…

— Poate că ai dori să ne spui unde ai fost între orele cu pricina.

Niclas doar ridică din umeri. Apoi spuse într-o voce joasă:

— Nu intenţionez să declar nimic. Nici măcar nu înţeleg motivul pentru care mi se pun asemenea întrebări. Cea care a murit este fiica mea. De ce i-aş fi făcut eu rău?

Ridică privirea şi se uită la Patrik, care găsi o cale potrivită spre următoarea întrebare.

— Poate fiindcă ai obiceiul de a-ţi abuza copiii. Sau, cel puţin, pe Albin.

În clipa aceea, Niclas tresări şi îl privi pe Patrik cu gura căscată. Cea dintâi manifestare a unei emoţii fu tremuratul uşor al buzei inferioare.

— Ce vreţi să spuneţi? rosti ezitant Niclas, iar ochii îi fugiră când la Patrik, când la Martin.

— Ştim, zise liniştit Martin, răsfoind ostentativ prin teancul de hârtii din faţa sa.

Fotocopiase faxurile, pentru ca atât el, cât şi Patrik să aibă un set.

— Ce anume credeţi că ştiţi? zise Niclas, iar vocea îi trădă o urmă de sfidare.

Totuşi, nu putu să-şi împiedice privirea din a reveni asupra hârtiilor din faţa lui Martin.

— Albin a fost tratat de treisprezece ori, pentru diferite leziuni. În calitate de doctor, ce îţi spune asta? Ce concluzie ai putea trage dacă ar veni cineva de treisprezece ori cu un copil care prezintă arsuri, tăieturi şi oase rupte?

Niclas strânse din buze. Patrik continuă.

— Păi da, nu l-ai dus la aceeaşi clinică de fiecare dată. Ar fi însemnat să te joci cu focul, nu? Însă când am strâns fişele de la spitalul din Uddevalla şi de la clinicile din zonă, s-au adunat în total treisprezece cazuri. E cumva un copil neobişnuit de predispus accidentelor sau ce?

Încă niciun răspuns din partea lui Niclas. Patrik îi privi mâinile. Să fi fost oare capabile mâinile acelea de a răni un copilaş?

— Poate că există o explicaţie pentru asta, rosti Martin pe un ton înşelător de blând. Adică îmi dau seama că uneori, lucrurile pot deveni copleşitoare. Voi, doctorii, lucraţi mult, sunteţi epuizaţi şi stresaţi. De asemenea, o fată foarte dificilă precum Sara şi, pe lângă asta, un bebeluş mic ar fi putut fi de ajuns pentru a-i face să clacheze şi pe cei mai buni dintre noi. Toate frustrările care au nevoie să iasă la suprafaţă, să găsească o supapă. În definitiv, suntem oameni, nu? Iar asta ar putea explica de ce nu au fost raportate mai multe „accidente” de când v-aţi mutat în Fjällbacka. Aţi primit ajutor în gospodărie, tu ai căpătat o slujbă mai puţin stresantă şi, dintr-odată, totul a părut mai uşor. N-a mai existat nevoia de a-ţi vărsa frustrările.

— Nu aveţi habar despre mine sau viaţa mea. Nu vă flataţi că ştiţi, spuse Niclas cu o neaşteptată acreală, în vreme ce privi în jos, spre blatul mesei. Nu intenţionez să mai vorbesc cu voi în legătură cu asta, aşa că puteţi să terminaţi cu balivernele psihologice.

— Vrei să spui că nu ai nimic de zis cu privire la toate astea? zise Patrik, fluturându-i în faţă copiile rapoartelor.

— Nu. Deja v-am spus asta, replică Niclas, continuând cu încăpăţânare să privească blatul mesei.

— Realizezi că va trebui să predăm aceste informaţii biroului de asistenţă socială, nu? zise Patrik şi se aplecă spre Niclas.

Din nou, observară doar cum buza îi tremură uşor.

— Faceţi cum vreţi, spuse Niclas pe un ton aspru. Aveţi de gând să mă ţineţi aici sau pot pleca?

Patrik se ridică.

— Poţi pleca. Însă vom mai avea întrebări pentru tine.

Îl conduse pe Niclas până la intrarea principală, însă niciunul din ei nu făcu vreo încercare de a da mâna.

Patrik se întoarse în sala de interogatoriu, unde îl aştepta Martin.

— Ce părere ai despre asta? zise Martin.

— Chiar nu ştiu. Pentru început, mă aşteptam la o reacţie mai puternică.

— Da, pare complet desprins de lumea înconjurătoare. Dar presupun că e din cauza felului în care l-au afectat necazurile. Conform spuselor tale, s-a cufundat în muncă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. În plus, a fost obligat să fie rezistent, în momentul prăbuşirii lui Charlotte. În vreme ce ea se simte mai bine acum, poate că pe el l-a ajuns din urmă supărarea. Vreau să spun că nu-l putem bănui, în ciuda comportamentului straniu pe care l-a avut. Circumstanţele sunt cu adevărat ieşite din comun.

— Mda, ai dreptate, oftă Patrik. Dar nu putem nici să ignorăm anumite lucruri. A rugat-o pe Jeanette să mintă cu privire la alibiul său şi încă nu ştim unde a fost, de fapt, în dimineaţa aceea. Şi eu

nu m-am născut ieri – rapoartele astea indică limpede faptul că Albin a fost abuzat. Dacă ar fi să ghicesc făptaşul cel mai probabil, acesta ar fi cu siguranţă Niclas.

— Deci vom raporta asta biroului de asistenţă socială, precum ai zis? întrebă Martin.

Patrik ezită.

— Ar trebui s-o facem imediat, însă ceva îmi spune că ar fi bine să aşteptăm câteva zile, până când vom şti mai multe.

— În regulă, tu eşti şeful, zise Martin. Sper doar că ştii ce faci.

— Sincer să fiu, n-am nicio idee, spuse Patrik, cu un zâmbet confuz. Nici măcar o nenorocită de idee.

Bătaia de la uşă o făcu pe Erica să tresară. Maia era întinsă pe spate, în ţarcul ei special, iar Erica stătuse într-un colţ al canapelei, pierdută într-o extenuată somnolenţă. Sări în picioare şi plecă să deschidă uşa. Văzând cine era afară, ea ridică uimită din sprâncene.

— Bună, Niclas, zise ea, însă nu dădu semne că i-ar permite să intre.

Nu se văzuseră decât de puţine ori, aşa că se întrebă ce anume îl făcuse să treacă pe acolo.

— Bună, răspunse el ezitând, apoi rămase tăcut.

După un moment care păru extrem de lung, el spuse:

— Pot intra pentru o clipă? Trebuie să stăm de vorbă.

— Desigur, zise Erica, încă nedumerită. Intră, voi pune de-o cafea.

În vreme ce Niclas îşi agăţa haina în cuier, ea merse în bucătărie şi pregăti cafeaua. După aceea o ridică pe Maia de pe jos, fiindcă începuse să se agite, şi cu mâna liberă turnă cafeaua, înainte de a se aşeza la masa din bucătărie.

— Chiar trebuie să recunosc asta, zise Niclas râzând atunci când se aşeză faţă în faţă cu Erica. Toate mamele par să aibă talentul de a face orice la fel de uşor cu o mână, ca şi cu două. Nu ştiu cum vă descurcaţi.

Erica îi zâmbi. Era incredibil cât de mult se schimba faţa lui Niclas atunci când râdea. Apoi însă el redeveni serios, iar chipul i se întunecă.

Îşi sorbi cafeaua, ca şi cum ar fi câştigat timp. Curiozitatea o rodea pe Erica. Ce-o fi vrând de la ea?

— Probabil că te întrebi de ce mă aflu aici, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Erica nu răspunse. Niclas mai luă o gură de cafea, apoi continuă:

— Ştiu că Charlotte a fost pe-aici şi a stat de vorbă cu tine.

— Nu pot vorbi despre ce am…

El făcu semn cu mâna ridicată.

— Nu, nu sunt aici pentru a-mi vârî nasul în treburile lui Charlotte. Mă aflu aici pentru că tu eşti prietena ei cea mai apropiată din oraşul ăsta şi, din câte am văzut când ai fost pe la noi, eşti o prietenă de nădejde. Iar Charlotte va avea nevoie de o asemenea persoană în momentele astea.

Erica îl privi nedumerită. În acelaşi timp, ea avu o premoniţie îngrozitoare cu privire la ce avea de gând să spună bărbatul. Simţi o mânuţă pe obraz şi se uită în jos, spre Maia, care o privea mulţumită, întinzându-se după o şuviţă din părul ei. Sinceră să fie, nu era sigură că dorea să audă continuarea. În adâncul său, ea voia să rămână în coconul în care trăise de-a lungul ultimelor luni. Cu toate că deseori o încerca o senzaţie de sufocare, în acelaşi timp, mediul respectiv era adăpostit şi familiar. Dar îşi reprimă impulsul de a se retrage din calea vorbelor lui. Îi privi când pe Maia, când pe Niclas, şi spuse:

— Te voi ajuta cum pot.

Niclas încuviinţă, însă apoi păru să ezite. După ce-şi roti între palme ceaşca de cafea, bărbatul inspiră adânc şi spuse:

— Am trădat-o pe Charlotte. Mi-am trădat familia în cel mai cumplit mod cu putinţă. Dar mai e ceva. Ceva care ne-a subminat, îndepărtându-ne unul de celălalt. Lucruri pe care acum va trebui să le confruntăm. Charlotte nu ştie încă despre faptul că am înşelat-o, însă voi fi obligat să-i spun, iar atunci, ea va avea nevoie de tine.

— Spune-mi, rosti încet Erica şi, cu o vădită uşurare, Niclas începu să descarce totul, într-o spovedanie incoerentă şi neplăcută.

Când termină, destinderea de pe chip îi era evidentă. Erica nu ştia că se spună. Îi dezmierdă obrazul Maiei, ca şi cum s-ar fi apărat de o realitate mult prea urâtă şi oribilă. O latură a sa voia să se ridice şi să-l dea naibii pe bărbat. O alta voia să-l îmbrăţişeze şi să-l bată consolator pe spinare. În schimb, ea rosti:

— Trebuie să-i mărturiseşti totul lui Charlotte. Du-te acasă chiar acum şi spune-i tot ce mi-ai spus mie. Iar eu voi fi aici, dacă va avea nevoie să vorbim. După care…

Erica făcu o pauză, nesigură de felul în care să se exprime.

— După care va trebui ca voi doi să preluaţi frâiele. Dacă – şi reţine asta – dacă, Charlotte te va putea ierta, atunci va trebui să-ţi iei răspunderea de a face tot posibilul să mergeţi mai departe. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să găseşti cumva o modalitate de a pleca din casa aia. Lilian o înnebunise deja pe Charlotte, în plus, ştiu că după moartea Sarei, lucrurile s-au înrăutăţit doar. Voi doi aveţi nevoie de propriul vostru cămin. În care să vă regăsiţi, în care să o jeliţi pe Sara, în pace şi linişte. Acolo veţi putea deveni o familie.

Niclas dădu din cap.

— Da, ştiu că ai dreptate. Ar fi trebuit să mă ocup de asta cu mult timp în urmă, însă am fost

atât de prins în propriile mele necazuri, încât nu mi-am dat seama…

Se aplecă înainte şi se uită fix la blatul mesei. Când privi în sus, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Îmi lipseşte aşa de mult, Erica. Îmi lipseşte aşa de mult, încât am senzaţia că mă descompun. Sara nu mai e, Erica. Abia acum înţeleg. Sara nu mai e.

Lacrimile i se prelinseră pe obraji, picurând pe masă. Întregul corp îi tremura, iar faţa îi era de nerecunoscut. Erica se întinse pentru a-i lua mâna într-a ei. Stătură împreună vreme îndelungată, iar el îşi jeli nenorocirea.

Se petrecuse din nou în weekendul acela. Trecuseră vreo două săptămâni de la ultima dată, aşa că Sebastian începuse să spere că nu era decât un vis, ori că se sfârşise, o dată pentru totdeauna. Dar apoi momentele acelea se întoarseră. Momentele de dezgust, negare şi durere.

De-ar fi ştiut măcar cum să se opună. De fiecare dată când se întâmpla, el îşi simţea trupul paralizat de acea lipsă de voinţă şi era nevoit să se lase dus de val.

Stând în vârful stâncii Veddeberget, Sebastian îşi înfăşură braţele în jurul genunchilor. De la aşa o înălţime, el putea privi pe deasupra golfului. Era frig şi vânt, dar frumos, într-un fel. Ca niciodată, părea la fel şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Cu toate că o ploaie ar fi îmbunătăţit şi mai mult lucrurile. Fiindcă exact aşa se simţea pe dinăuntru. Ca şi cum ar fi fost năpădit de ploaie. Torenţială, luând cu sine tot ce era bun şi regenerat. De parcă s-ar fi dus într-un imens canal de scurgere.

În plus de asta, Rune îl tot apostrofase. Tunase şi fulgerase, spunând că nu vedea ca Sebastian să-şi fi dat prea mult silinţa. Trebuia să se străduiască mai mult. Viitorul lui nu avea să arate bine dacă nu depunea efort, deoarece era clar că la învăţătură nu prea îl ducea capul. Dar el

încercase. Pe cât putuse de mult, având în vedere circumstanţele. Nu era vina lui că totul ieşise mizerabil.

Îl usturau ochii. Nervos, el îi şterse cu mâneca puloverului. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să stea acolo, bolborosind ca un papă-lapte. Mai ales când totul se întâmplase din vina lui. Dacă el ar fi fost puţin mai rezistent, nu s-ar fi ajuns acolo. Nici prima, nici a doua oară. Nicicând.

Lacrimile îi curseră în momentul acela pe obraji, şi le şterse într-atât de dur cu mâneca aspră a puloverului, încât dungi roşii îi brăzdară chipul.

Pentru o clipă, el avu impulsul de a-i pune capăt. Ar fi fost uşor: câţiva paşi pe margine, apoi ar fi putut sări. În câteva secunde s-ar fi terminat, şi nu i-ar fi păsat nimănui. Rune ar fi fost cu siguranţă uşurat. N-ar mai fi fost nevoit să aibă grijă de copilul altcuiva. Poate că ar fi întâlnit chiar pe altcineva şi ar fi avut fiul pe care şi-l dorise dintotdeauna.

Sebastian se ridică. Gândul era încă tentant. Merse încet spre stâncă şi privi în jos. Ar fi fost o căzătură abruptă. Încercă să-şi imagineze cum s-ar fi simţit. Zborul prin văzduh, într-o completă stare de imponderabilitate pentru câteva clipe, apoi bufnitura produsă de trupul său, lovind pământul. Ar fi simţit oare ceva în momentul acela? Îşi întinse, de probă, un picior peste marginea stâncii, lăsându-l să se legene în aer. Apoi îl frapă gândul că ar fi putut să nu moară în urma căzăturii. Cum ar fi fost să supravieţuiască, dar să rămână olog sau aşa ceva? O legumă pentru tot restul vieţii. Atunci Rune chiar ar fi avut de ce să se plângă. Deşi, fără îndoială, l-ar fi expediat în cel mai scurt timp la vreun azil.

Cu piciorul legănându-se peste margine, Sebastian ezită. Apoi se aşeză la loc şi dădu încetişor în spate. Cu braţele încrucişate peste piept, el privi înspre linia orizontului. Departe, departe de tot.

De-ndată ce intră pe uşă, Niclas fu întâmpinat cu nerăbdare.

— Ce s-a întâmplat? A sunat Aina şi mi-a zis că te-a luat poliţia de la muncă, e adevărat?

Vocea lui Lilian era neliniştită, aproape copleşită de panică.

— Nu i-am zis nimic lui Charlotte, adăugă ea.

Niclas îi făcu semn cu mâna să îl lase în pace, însă de Lilian nu se putea scăpa cu una, cu două. Îl urmări îndeaproape în timp ce merse în bucătărie, bombardându-l cu întrebări. Bărbatul o ignoră şi se duse ţintă la cafetieră, turnându-şi o ceaşcă mare. Aparatul era oprit, iar cafeaua era doar călâie, însă nu conta. Avea nevoie de cafea, sau de un pahar mare cu whisky, dar probabil că ar fi fost mai bine să rămână la varianta nonalcoolică.

Se aşeză la masă, iar Lilian îi urmă exemplul, privindu-l iscoditor. Ce fel de idei stupide mai scornise poliţia de data aceea? Nu ştiau că Niclas era o persoană respectabilă, doctor, om de succes? O uimi încă o dată norocul fiicei sale de a avea o asemenea partidă. Fireşte, erau doar adolescenţi atunci când au început să iasă împreună, dar Lilian realizase de la început că Niclas era un bărbat cu viitor, aşadar le încurajase relaţia. Pusese pe seama norocului faptul că, dintre toate fetele ce-i roiau în jur, Niclas o alesese pe Charlotte. Bineînţeles, fata era destul de drăguţă atunci când îşi dădea silinţa, însă chiar din adolescenţă pusese pe ea vreo câteva kilograme în plus şi, mai presus de toate, nu avea niciun fel de ambiţii. Cu toate acestea, Charlotte dobândise ceea ce mama ei îşi dorise mai presus de toate. Lilian se mândrise teribil cu succesul ginerelui său, însă acum totul era în primejdie. O îngrozeau bârfitorii oraşului, care imediat ar fi început să răspândească zvonuri, dacă s-ar fi aflat că poliţia îl interogase pe Niclas. Iar ochii acestuia erau complet injectaţi, aşa că trebuie să-l fi chinuit la secţie.

— Ei bine, ce voiau?

— Aveau doar câteva întrebări, zise cu indiferenţă Niclas, bând cu înghiţituri mari cafeaua, care între timp se răcise.

— Ce fel de întrebări?

Lilian refuza să se dea bătută. Dacă tot avea să se expună oprobriului public la fiecare ieşire în oraş, voia măcar să ştie despre ce era vorba.

Însă Niclas o ignoră. Se ridică şi puse ceaşca goală în maşina de spălat vase.

— Charlotte e la parter?

— Se odihneşte, zise Lilian, fără a se mai obosi de a-şi ascunde furia cauzată de lipsa primirii unui răspuns.

— Mă duc să stau de vorbă cu ea.

— Despre ce vrei să vorbiţi?

Lilian tot nu se dădea bătută. Dar deja îi pusese capac.

— E între mine şi Charlotte. Ţi-am zis deja că nu era nimic special. Bănuiesc că am voie să vorbesc cu propria-mi soţie fără să-ţi aduc ţie la cunoştinţă, nu? Erica are dreptate, e timpul ca eu şi Charlotte să ne găsim o casă numai a noastră.

Lilian dădu înapoi, cu fiecare silabă. Niclas o tratase dintotdeauna respectuos, aşa că vorbele sale din momentul acela erau ca nişte lovituri. Mai ales după câte făcuse pentru el. Pentru el şi pentru Charlotte. Nedreptatea întregii situaţii o făcu să clocotească, iar Lilian căută să spună ceva tăios, însă nu găsi nimic până când el ajunse deja la mijlocul scărilor spre parter. Se aşeză iar la masa din bucătărie. Gândurile i se învârteau prin cap. Cum să-i vorbească aşa? Ea nu se gândise decât la binele lor. Făcuse în mod constant sacrificii, punându-şi propriile interese pe ultimul loc. De parcă ar fi fost lipitori ce-i sugeau întreaga energie. Lilian înţelese totul acum. Stig, Charlotte, iar acum şi Niclas. Cu toţii o exploatau. Ei luau şi tot luau, fără a da nimic la schimb.

Charlotte stătea şi se gândea la tatăl ei. Era ciudat, însă de-a lungul celor opt ani care trecuseră de la moartea acestuia, se gândise din ce în ce mai puţin la el. Amintirile se transformaseră în imagini tulburi şi vagi ale câtorva momente anume. Însă după moartea Sarei, îşi aminti de el atât de clar, încât parcă se stinsese din viaţă cu o zi în urmă.

Ea şi Lennart fuseseră extrem de apropiaţi. Mult mai mult decât ea şi mama. Uneori avusese senzaţia că împărtăşeau un suflet comun. Bărbatul fusese întotdeauna capabil să o facă să râdă. Mama ei rareori se manifesta aşa, iar Charlotte nu îşi putea aminti nicio ocazie în care să fi râs împreună. Tatăl său fusese diplomatul familiei, mijlocind şi încercând mereu să explice lucrurile. Spre exemplu, cum de Lilian nu înceta să-şi bată la cap fiica, cum de nimic din ce făcea Charlotte nu era destul de bun? De ce nu putea niciodată să se ridice la înălţimea aşteptărilor mamei sale? Pe de altă parte, Charlotte nu fusese nicicând o dezamăgire pentru tatăl ei. Acesta o considerase perfectă; ea ştia asta.

Fusese şocată atunci când el căzuse la pat. Boala avansase atât de încet, atât de treptat, încât durase vreme îndelungată până ca ei să-şi dea măcar seama ce se întâmpla. Uneori, Charlotte se întreba dacă i-ar fi putut întârzia moartea prin observarea mai din timp a simptomelor. Însă pe-atunci locuia în Uddevalla cu Niclas şi era însărcinată cu Sara. Fusese atât de prinsă în propria sa viaţă. Atunci când realiză într-un final că tatăl nu se simţea bine, ea îşi uni din nou forţele cu Lilian şi se dondăniră cu el până când acesta merse la un control. Însă era prea târziu. Apoi totul s-a petrecut aşa de repede. O lună mai târziu, se stingea din viaţă. Doctorii au spus că Lennart dezvoltase o boală rară care ataca sistemul nervos şi îi distrugea treptat corpul. Au spus, de asemenea, că nu ar fi ajutat dacă l-ar fi adus mai

devreme la spital. Însă Charlotte se simţea în continuare vinovată.

Se întrebă dacă nu i-ar fi fost mai uşor să-i păstreze vie amintirea dacă ar fi avut mult spaţiu, pentru a-l jeli. Dar Lilian pusese stăpânire pe tot. Revendicase toate drepturile de a-l plânge şi pretinsese ca suferinţa ei să aibă prioritate. În săptămânile ulterioare morţii lui Lennart, le trecuseră prin casă valuri de oameni, iar pentru aceştia, Charlotte nu păruse să reprezinte mai mult decât o piesă de mobilier. Toate condoleanţele, toate regretele fuseseră direcţionate spre Lilian, care ţinea audienţe precum o regină. În clipele acelea, Charlotte îşi urâse mama. Ironic era faptul că înainte cu puţin timp de a primi vestea diagnosticului, i se păruse că Lennart era pe cale de a o părăsi pe Lilian. Certurile şi discuţiile se înteţiseră, iar o despărţire părea inevitabilă. Apoi însă Lennart căzuse la pat, iar Charlotte înţelese că mama ei lăsase deoparte toate vechile ranchiune şi se dedicase pe de-a-ntregul soţului său. Abia după aceea căpătă Charlotte gustul amar pricinuit de nevoia aparent neţărmurită a mamei sale de a se afla în centrul atenţiei.

Dar anii trecură şi ea abandonase duşmănia. Viaţa îi scosese în cale multe alte lucruri, pentru a se mai putea concentra asupra sentimentelor negative faţă de mama ei. Şi nici nu avusese vremea de a se gândi sau a-şi deplânge tatăl. Nu mai era cazul, în momentul de faţă. Viaţa o ajunsese din urmă, o călcase în picioare şi o lăsase îndurerată, pe marginea drumului. Avea acum tot timpul din lume pentru a se gândi la omul care ar fi trebuit să se afle acolo, în momentele acelea. Care ar fi ştiut ce să spună, care i-ar fi mângâiat părul şi i-ar fi spus că totul avea să se rezolve. Ca de obicei, Lilian era excesiv de preocupată de ea însăşi, pentru a se opri şi a o asculta, iar Niclas… ei bine, el era, pur şi simplu, Niclas. Femeii i se stinsese orice speranţă care i-ar fi putut apropia

unul de celălalt. Era ca şi cum Niclas s-ar fi izolat în propriul său cocon. El niciodată nu-i permisese o apropiere extrem de mare, dar în momentele acelea, era precum o siluetă deşartă, care apărea şi dispărea din viaţa ei. Noapte de noapte, el îşi punea capul lângă perna femeii, dar apoi stăteau întinşi acolo, unul lângă celălalt, având grijă să nu se atingă. Temându-se că o atingere bruscă şi neaşteptată le-ar fi putut deschide răni care trebuiau, mai degrabă, lăsate în pace. Trecuseră prin atâtea împreună. În ciuda tuturor dificultăţilor, ei îşi păstraseră măcar iluzia de armonie, însă Charlotte se întreba în momentele acelea dacă nu cumva ajunseseră la capăt de drum.

Paşii de pe scări o treziră din acele gânduri adânci. Se uită în sus şi îl văzu pe Niclas. O privire asupra ceasului îi spuse că mai erau încă vreo câteva ore până ca el să fi trebuit a reveni de la muncă.

— Bună, te-ai întors deja acasă? grăi surprinsă, începând să se ridice.

— Nu te ridica, trebuie să stăm de vorbă.

Inima i se făcu de mărimea unui purice. Indiferent ce avea de zis, nu urma să fie plăcut.

Fjällbacka, 1928

Viaţa în acea casă nu se dovedise a fi îmbunătăţirea semnificativă la care sperase. Persoana care era în momentul respectiv prevala încă faţă de cea care fusese cândva. Amărăciunea îi sporea odată cu trecerea anilor, iar viaţa sa de dinaintea căsătoriei părea mai mult un vis îndepărtat. Să fi purtat ea oare rochii frumoase, să fi cântat la pian, în cadrul unor petreceri elegante, să fi avut peţitori ce concurau pentru a dansa cu ea? Mai presus de toate, oare chiar existase o vreme când se putea înfrupta, după pofta inimii, cu bucate şi dulciuri?

Se interesase de tatăl ei şi, spre marea-i satisfacţie, auzise că era un om distrus. Trăia singur în casa lui mare, din care ieşea doar pentru a merge la serviciu. Vestea o bucurase pe Agnes; în acelaşi timp, fata nutrise vaga speranţă că i-ar fi putut reintra în graţii tatălui său, dacă viaţa acestuia ar fi devenit îndeajuns de nefericită. Însă anii trecuseră şi nimic nu se întâmplase, iar speranţa aceea se stinsese şi mai mult.

Băieţii aveau acum patru ani şi erau complet incorigibili. Alergau nestăpâniţi prin cartier, aşa mici cum erau, şi Agnes nu avea nici dorinţa şi nici energia de a-i disciplina cum se cuvenea. Iar Anders avea zile de muncă şi mai lungi acum că trebuia să meargă din oraş până la carieră. Pleca înainte ca băieţii să se trezească şi se întorcea când aceştia dormeau deja. Doar duminica reuşea să petreacă puţin timp cu fiii săi, şi aceştia erau atât de bucuroşi să îl aibă acasă, încât se comportau ca nişte îngeraşi.

Alţi copii nu au mai avut, Agnes s-a asigurat de asta. Anders făcuse nişte încercări stângace de a pomeni subiectul respectiv şi dorinţa lui de a fi primit în patul femeii, însă ea nu întâmpinase vreo dificultate în a-l refuza. Atracţia pe care-o simţise cândva pentru el dispăruse complet. Acum doar o dezgusta şi o înfiora gândul de a-i simţi degetele murdare şi lezate oriunde în apropierea pielii sale. Faptul că bărbatul nu protestase faţă de starea forţată de celibat îi sporise, de asemenea, dispreţul faţă de el. Ceea ce unii oameni ar fi numit consideraţie, ea numea lipsă de coloană vertebrală, iar imaginea respectivă era întărită şi de faptul că el încă făcea aproape toate treburile gospodăreşti. Un bărbat adevărat nu ar fi spălat niciodată hainele copiilor sau nu şi-ar fi pregătit singur pachetul cu mâncare. Cu toate acestea, ea nu admitea motivul real pentru care el făcea toate astea, şi anume faptul că ea refuza îndeplinirea sarcinilor respective.

— Mama, Johan m-a lovit!

Karl veni în fugă spre treptele principale unde ea stătea, fumându-şi ţigara, un obicei prost pe care-l căpătase în ultimii ani. Îi cerea sfidătoare bani lui Anders pentru a-şi cumpăra ţigări, sperând mereu ca bărbatul să obiecteze.

Aruncă o privire glacială spre băiatul care plângea dinaintea ei, apoi îi suflă încet în faţă un nor de fum. El începu să tuşească şi se frecă la ochi. Se lipi de ea, într-o încercare de a găsi puţină consolare, însă ca de multe alte ori, femeia refuză să-i răspundă cu afecţiune. Era treaba lui Anders să împartă mângâieri. Îi răsfăţa atât de mult pe băieţi, încât nu mai trebuia să-i transforme şi ea în nişte mămoşi. Îl împinse brusc pe Karl şi îl plesni peste fund.

— Nu te mai văicări – loveşte-l şi tu, zise ea calmă, suflând un alt nor de fum în aerul curat al primăverii.

Karl îi aruncă o privire ce îngloba toată amărăciunea simţită în urma unei noi respingeri. Apoi, cu capul plecat, el merse tiptil spre fratele lui.

Nu cu mult timp în urmă, femeia de vizavi chiar avusese tupeul de a trece pe acolo şi a-i spune lui Agnes că ar ţi trebuit să stea mai mult cu ochii pe odraslele ei. Îi văzuse jucându-se de unii singuri pe cheiul din apropierea docului de mărfuri. Agnes îi aruncă doar o privire urâcioasă acelei nesuferite, apoi îi spuse cu calm să îşi vadă de treburile ei.

Având în vedere că fiica sa mai mare plecase la oraş, unde, conform zvonurilor, îşi câştiga existenţa arătându-se în costumul Evei, ea chiar nu era în măsură de a-i spune lui Agnes cum să îşi crească progeniturile. Femeia adoptă o expresie rănită, apoi se duse bombănind ceva despre „bieţii băieţi”, însă de atunci nu mai îndrăznise să vină şi să-i bată iar la uşă, aceea fiind întocmai intenţia lui Agnes.

Se lăsă pe spate, în soarele primăvăratic, amintindu-şi să nu se delecteze prea mult cu atât de plăcutele raze ce-i mângâiau chipul. Voia să îşi păstreze tenul alb, acea emblemă a femeii de clasă superioară. Singurul lucru ce-i rămăsese din viaţa ei anterioară era înfăţişarea, pe care o exploata la maximum, în încercarea de a vedea partea bună a unui trai altminteri posomorât. Era incredibil cât de multe putea culege de la vânzătorul din magazin în schimbul unui consimţământ la o îmbrăţişare sau mai mult, cu condiţia să existe destul de câştigat. În felul acela, ea izbutise să vină acasă cu dulciuri şi mâncare suplimentară, cu toate că nu le împărţea deloc cu familia sa. Făcuse chiar rost de puţin material textil, pe care-l ascunsese cu grijă de Anders. Pentru moment, trebuia să se mulţumească doar cu a-l atinge ocazional, mângâindu-şi cu el obrazul, pentru a-i simţi fineţea mătăsoasă. Şi măcelarul făcuse câteva aluzii, însă ea avea o limită a lucrurilor de care era în stare doar pentru a căpăta nişte felii bune de carne. Vânzătorul din magazin era un bărbat destul de tânăr şi chipeş şi deloc de lepădat atunci când venea vorba de-un schimb de sărutări în camera din spate, însă măcelarul era un bădăran trupeş şi unsuros, pe la vreo şaizeci de ani. Ar fi fost nevoie de mult mai mult decât o pulpă de vacă pentru a le permite acelor degete umflate, cu sânge uscat sub unghii, să-i alunece pe sub rochie.

Ştia că oamenii o vorbeau pe la spate. Însă nu-i mai păsă de asta, odată ce realiză că nu avea să-şi mai recapete nicicând fostul ei statul social. „Lasă-i să vorbească.” Dacă putea găsi moduri prin care să se răsfeţe în viaţă cu nişte lucruri plăcute, atunci nu intenţiona să lase a-i sta în cale opiniile unei grămezi de muncitori înguşti la minte. Şi cu atât mai bine dacă îl deranja pe Anders ca, din când în când, să audă ce spunea lumea despre soţia lui. Agnes considera că vina

pentru felul în care ajunsese îi aparţinea lui, iar faptul că asta îi putea cauza suferinţă bărbatului o făcea fericită.

Însă ultimele săptămâni nu îi dăduseră pace. Avea senzaţia că se întâmpla ceva, fără ştirea ei. De câteva ori îl surprinsese pe Anders căzut pe gânduri, privind în gol, de parcă ar fi reflectat asupra unui lucru important. La un moment dat, îl şi întrebase dacă se gândea la ceva anume, însă el negase, deşi nu foarte convingător. Punea el ceva la cale, era sigură de asta. Ceva care avea să o afecteze, însă dintr-un motiv sau altul, ei nu îi era permis să afle. Întreaga chestiune o înnebunea, dar îşi cunoştea destul de bine soţul încât să realizeze că nu ar fi ajutat cu nimic să-l preseze, până când el nu avea să fie gata să dea totul în vileag. Putea fi încăpăţânat ca un catâr dacă îşi punea asta în gând.

Gânditoare, ea apucă pachetul de ţigări şi se ridică pentru a merge înăuntru. Se întrebă în treacăt unde or fi fugit băieţii, dar apoi dădu din umeri, lăsându-i să aibă singuri grijă de ei înşişi. Personal, ea avea de gând să tragă un scurt pui de somn.

Capitolul 20

După-amiaza trecu încet. Patrik îşi petrecu mult prea mult timp studiind cu atenţie fişele medicale ce-i aparţineau lui Albin. Se întrebă dacă fusese o decizie corectă de a mai aştepta până să implice autorităţile de la asistenţa socială. Însă ceva îi spunea că era important să afle mai multe înainte de a face asta. Odată pus în mişcare mecanismul birocratic, acesta avea să fie greu de oprit, şi ştia că atât poliţia, cât şi doctorii aveau reţineri în a raporta un abuz de minori îndoielnic. Exista întotdeauna riscul unei explicaţii fireşti, însă nimeni nu era dispus să ia în considerare posibilitatea respectivă odată ce intervenea asistenţa socială. În plus, de când familia Klinga se mutase în Fjällbacka, nu existaseră incidente. Se pare că situaţia se stabilizase. Dar nu putea fi pe deplin sigur, iar dacă Albin avea să fie rănit din nou, responsabilitatea ar fi căzut pe umerii lui.

Telefonul sună, întrerupându-i gândurile mohorâte.

— Patrik Hedström.

— Alo, aici Lars Karlfors, de la poliţia din Göteborg.

— Da? zise Patrik.

Tonul bărbatului de la telefon dădu de înţeles că ar fi trebuit să-i fie recunoscut numele, însă Patrik nu îşi aminti să-l fi auzit vreodată. Nu-i putea trece prin cap de ce l-ar fi sunat cineva din Göteborg.

— Tocmai v-am trimis nişte informaţii privitoare la o anchetă curentă. Cred că au fost marcate spre atenţia dumneavoastră.

— A, da? zise Patrik şi mai mirat. Pe nepregătite, nu îmi amintesc să fi văzut pe birou

vreun mesaj din Göteborg. Când a fost trimis şi despre ce era vorba?

— Am luat legătura cu dumneavoastră în urmă cu peste trei săptămâni. Lucrez în divizia care se ocupă de exploatarea sexuală a copiilor şi suntem pe urmele unei reţele de pornografie infantilă. Am dat de o persoană din comitatul dumneavoastră, motiv pentru care v-am şi contactat.

Patrik se simţi ca un idiot, însă nu avea habar de ce îi spunea bărbatul.

— Cu cine anume aţi stat de vorbă?

— Păi, am senzaţia că dumneavoastră eraţi în concediu de paternitate în ziua respectivă, aşa că am fost transferat la un anume… staţi să văd…

Părea că bărbatul îşi frunzărea notiţele.

— Iată-l. Am vorbit cu un anume Ernst Lundgren.

Patrik simţi mânia întunecându-i privirea şi făcându-l să vadă roşu în faţa ochilor. Se imagină cuprinzându-l pe Ernst cu mâinile de gât şi începând să strângă încetişor. Rosti cu un calm artificial:

— Probabil am avut un defect de comunicare aici, la secţie. Poate că ar trebui să îmi daţi mie informaţiile. După aceea, voi putea afla ce s-a întâmplat.

— Sigur, pot face asta.

Karlfors îi făcu un rezumat amplu cu privire la munca lor şi la ce anume implica ea, dar şi la felul în care ajunseseră să ancheteze un caz de pornografie infantilă, care devenise de prioritate maximă. Când ajunse la partea legată de contribuţia pe care ar fi putut-o avea secţia de poliţie Tanumshede, lui Patrik i se tăie respiraţia. Se forţă să asculte întreaga istorisire, apoi făgădui să acorde chestiunii o atenţie neîntârziată. După aceea, schimbară obişnuitele politeţuri. Însă de-ndată ce închise telefonul, sări în picioare.

Traversă biroul în doi timp şi trei mişcări, apoi urlă pe coridor:

— ERNST!

Erica stătea pe canapea, încercând să-şi pună ordine în gânduri, când o bătaie în uşă o făcu din nou să tresară. Bănui cine era şi se duse să deschidă. Afară stătea Charlotte. Nu avea haină pe ea şi părea să fi alergat tot drumul. Tremura incontrolabil, iar fruntea îi era asudată.

— Dumnezeule, arăţi groaznic! spuse Erica, dar regretă imediat cuvintele şi o trase pe Charlotte înăuntru, la căldură.

— Am nimerit într-un moment prost? întrebă jalnic Charlotte, iar Erica dădu din cap.

— Bineînţeles că nu. Eşti oricând bine-venită aici, ştii doar.

Încă tremurând, Charlotte făcu doar semn cu capul. Părul îi era lipit de frunte din cauza transpiraţiei şi a umezelii, iar o şuviţă rebelă îi atârna în ochi. Arăta precum un căţeluş ud leoarcă, ce tocmai fusese abandonat.

— Vrei nişte ceai? întrebă Erica.

Charlotte avea o privire frenetică, amestecată cu expresia chinuită pe care o avea de când aflase veştile despre Sara. Însă acceptă oferta Ericăi, dând recunoscătoare din cap.

— Ia loc, mă întorc imediat, zise Erica, apoi merse în bucătărie.

O controlă în sufragerie pe Maia, care părea mulţumită şi doar se uită interesată spre Charlotte, când aceasta trecu pe lângă ea.

— O să se ude toată canapeaua dacă mă aşez, spuse Charlotte, de parcă asta ar fi reprezentat sfârşitul lumii.

— Nu-ţi face griji, se va usca, zise Erica. Auzi, nu am decât ceai de fragi, e în regulă sau crezi că e prea dulce?

— E în regulă, spuse Charlotte.

Erica îşi imagină că ar fi zis acelaşi lucru şi dacă i s-ar fi oferit ceai cu gust de cal. Se întoarse după scurt timp cu o tavă pe care stăteau două ceşti mari de ceai, un borcan cu miere şi două linguri. O puse pe masa din faţa canapelei şi se aşeză lângă Charlotte. Aceasta ridică grijuliu cana şi sorbi ceaiul. Erica stătu lângă ea în tăcere şi făcu acelaşi lucru. Nu voia să o forţeze pe Charlotte să vorbească, dar simţea o nevoie aproape fizică de a-şi asculta prietena confesându-se. Poate că nu ştia cum să înceapă. Erica se întrebă dacă Niclas îi spusese lui Charlotte că trecuse pe la ea. După un nou moment lung de tăcere, în care gânguritul Maiei fu singurul sunet, Charlotte îi răspunse la acea întrebare.

— Ştiu că a fost aici. Mi-a spus. Aşadar, ai aflat deja că se vedea cu altcineva. Din nou, ar trebui să adaug.

Un râs amar scăpă de pe buzele lui Charlotte, iar lacrimile pe care şi le stăvilise începură să curgă într-un final.

— Da, ştiu, răspunse Erica.

Înţelegea şi ce anume voia să spună prietena ei prin „din nou”. Charlotte îi povestise despre legăturile trecute ale lui Niclas. Însă şi despre cum crezuse că acestea încetaseră de când se hotărâră să o ia de la capăt, în Fjällbacka. El îi promisese că avea să fie un nou început şi din acel punct de vedere.

— Se vedea cu ea de câteva luni. Îţi vine să crezi? De câteva luni. Aici, în Fjällbacka. Şi nu i-a prins nimeni. Trebuie că are un noroc fantastic.

Râsul ei avea acum o notă de isterie, aşa că Erica o atinse consolator pe genunchi.

— Cine e? întrebă încetişor Erica.

— Nu ţi-a zis Niclas?

Erica dădu din cap, aşa că Charlotte zise:

— O curvuliţă de douăzeci şi cinci de ani. Nu o cunosc. Jeanette şi nu-mai-ştiu-cum.

Charlotte flutură din mână. Subiectul fu schimbat; trădarea lui Niclas era cea care conta.

— Nu-ţi pot spune câte mizerii am înghiţit de-a lungul anilor. Toate dăţile când l-am iertat, sperând să se schimbe, şi am spus că voi da uitării şi am promis că voi merge mai departe. Iar de data asta chiar avea să fie altfel. Scăpăm de toate lucrurile care se întâmplaseră, mergeam să locuim în alt oraş, deveneam oameni diferiţi, sau cel puţin, aşa am presupus eu.

Din nou, acel râset prevestitor de rău. Însă lacrimile continuau să curgă.

— Îmi pare nespus de rău, Charlotte.

Erica o mângâie pe spate.

— Am fost împreună de atâţia ani. Aveam doi copii, am trecut prin mai multe lucruri decât şi-ar putea imagina cineva. Am pierdut un copil, iar acum, asta.

— De ce îţi spune tocmai acum? zise Erica, sorbind din ceai.

— Nu ţi-a spus? întrebă surprinsă Charlotte. N-ai să crezi, însă mi-a zis că poliţia l-a luat azi la interogatoriu.

— Zău? De ce?

Nu că Patrik i-ar fi spus totul despre munca lui, însă nu avusese idee că erau interesaţi de Niclas în mod deosebit.

— A zis că nu prea ştia. Însă ei aflaseră de legătura lui cu fata aia şi probabil acela era motivul pentru care voiau să îl verifice. Însă totul s-a clarificat acum, aşa mi-a zis. Poliţiştii au înţeles că nu i-ar fi făcut niciodată rău propriei sale fiice; au vrut doar să le răspundă la câteva întrebări.

— Eşti sigură că ăsta e unicul motiv?

Erica nu putu rezista din a pune întrebarea. Ştia îndeajuns despre meseria lui Patrik încât să-şi dea seama că părea o scuză destul de slabă pentru a aduce pe cineva la interogatoriu. În special pe tatăl victimei. În acelaşi timp, ea începu să se

îndoiască de motivul pentru care o vizitase Niclas. În definitiv, nu era doar prietena soţiei lui, ci şi trăia împreună cu detectivul însărcinat cu ancheta.

Charlotte păru tulburată.

— Mă rog, în orice caz, asta a zis el. Însă era ceva…

— Aşa?

— Of, nu ştiu, acum că ai adus vorba, mi s-a părut că nu-mi zicea tot. Eram însă atât de concentrată asupra celor spuse cu privire la amantă, încât probabil celelalte lucruri mi-au intrat pe-o ureche şi mi-au ieşit pe alta.

Charlotte părea într-atât de amărâtă, încât Ericăi îi venea să o ia în braţe şi să o legene ca pe-un prunc. Dar mereu îi fusese oarecum incomod să se apropie mult de alţi oameni, aşa că se mulţumi să continue cu mângâierile aplicate pe spinarea lui Charlotte.

— Şi nu-ţi vin în minte alte motive posibile?

I se păru cumva, sau chipul lui Charlotte se umbri dintr-odată? Însă urma dispăru atât de repede, încât femeia rămase nesigură.

În schimb, replica lui Charlotte fu bruscă şi încrezătoare.

— Nu, n-am idee ce-ar putea fi.

Apoi tăcu şi sorbi puţin ceai. Era mai calmă decât atunci când abia venise şi nu mai plângea. Dar expresia de pe chipul său era pustie, iar dacă o inimă frântă ar fi fost vizibilă, spre exterior, atunci aşa ar fi arătat în momentul acela inima lui Charlotte.

— Cum v-aţi cunoscut, de fapt, tu şi Niclas? întrebă Erica, mai mult din curiozitate decât din vreun motiv terapeutic.

— Ei bine, trebuie să recunosc, e o poveste nebună de tot.

Pentru prima dată, râsul îi păru aproape sincer.

— Era cu un an mai mare decât mine la gimnaziu. Nu prea îi acordasem multă atenţie,

fiindcă eram îndrăgostită lulea de unul din prietenii lui. Însă din cine ştie ce motiv, Niclas a devenit interesat de mine şi a început să o arate, aşa că, treptat-treptat, a început să-mi trezească şi mie interesul. Am ieşit împreună vreo lună sau două, apoi eu am fost cea care s-a cam plictisit.

— Te-ai despărţit de el?

— Nu fi aşa de surprinsă, s-ar putea să mă jigneşti.

Începu să râdă, iar Erica i se alătură.

— Din nefericire, n-am rămas fermă pe poziţie mai mult de câteva luni. Apoi am mers să îl văd într-o seară şi întregul vârtej a luat-o de la capăt. De data aceea, am fost împreună toată vara, după care el a plecat cu amicii lui într-o excursie înţesată cu beţii. Când s-a întors, a venit cu o poveste, în caz că aveam să aud de la alţii, cum că dispăruse în ultima noapte. A susţinut că băuse prea mult şi că leşinase în spatele unui bar, însă adevărul a ieşit la iveală destul de rapid şi relaţia noastră s-a încheiat pentru a doua oară. După asta, am fost sincer bucuroasă că scăpasem doar cu câteva lacrimi vărsate. Niclas începuse să ia la rând fetele din Uddevalla, de parcă fiecare zi ar fi fost şi ultima, şi nu ţi-ar veni să crezi ce poveşti am auzit. Mi-e ruşine să recunosc, cu câteva ocazii am fost mai slabă trupeşte decât sufleteşte, însă episoadele respective mi-au lăsat un gust amar. În retrospectivă, probabil ar fi fost mai bine ca povestea să se fi terminat atunci, iar Niclas să fi rămas o simplă greşeală adolescentină. Dar cu toate că detestam ceea ce făcuse şi persoana care devenise, mi-a rămas timp îndelungat în minte. Ne-am văzut din întâmplare la câţiva ani după aceea, iar restul, după cum s-ar spune, e istorie. Presupun că trebuia să-mi fi dat seama în ce mă băgăm.

— Oamenii se schimbă. Faptul că te înşelase pe vremea adolescenţei nu însemna că trebuia să presupui, în mod automat, că ar fi făcut-o şi ca

adult. Majoritatea oamenilor se maturizează odată cu trecerea timpului.

— Se pare că nu şi Niclas, zise Charlotte, lăsând mâhnirea să pună din nou stăpânire asupra ei. Dar nu reuşesc nicicum să-l urăsc. Am trecut prin atât de multe împreună, iar uneori pot întrezări adevăratul lui fel de-a fi. În anumite situaţii, l-am văzut deschis şi vulnerabil, şi din cauza acelor momente îl iubesc. Ştiu, de asemenea, cum a fost viaţa în familia sa şi ce s-a întâmplat cu tatăl lui pe vremea când avea el şaptesprezece ani, aşa că probabil le-am considerat pe toate un fel de circumstanţe atenuante. Cu toate astea, e greu să înţeleg de ce ar vrea să mă rănească într-atât de mult.

— Ce-ai de gând să faci acum? întrebă Erica.

Aruncă o privire spre Maia şi nu-i veni să creadă atunci când văzu că fiica ei adormise de una singură în balansoarul pentru bebeluşi. Asta nu se mai întâmplase niciodată.

— Nu ştiu. În momentul acesta nu sunt în stare să rezolv situaţia. Şi, într-un fel, pare să nu mai conteze. Sara a murit şi nimic din ce face sau zice Niclas nu poate să mă rănească mai mult decât asta. Niclas vrea să o luăm de la capăt, să ne găsim căminul nostru şi să ne mutăm din casa mamei şi a lui Stig, cât mai repede posibil. Însă acum nu am idee ce să fac.

Îşi înclină capul. Apoi se ridică brusc în picioare.

— Trebuie să merg acasă. Mama a petrecut deja destul timp având grijă de Albin astăzi. Mulţumesc că m-ai lăsat să mă descarc.

— Cu mare plăcere, oricând, şi tu ştii asta.

— Mulţumesc.

Charlotte o îmbrăţişă rapid pe Erica, apoi dispăru la fel de repede precum apăruse.

Erica îşi croi drum înapoi în sufragerie. Se opri uimită în faţa balansoarului şi se uită în jos, la fiica ei adormită. Poate că totuşi mai exista

speranţă pentru viaţa ei. Din nefericire, nu era sigură că Charlotte putea spune acelaşi lucru.

Morgan ajunsese la partea sa preferată din jocul pe computer la care lucra. Partea cu prima lovitură de sabie. Capul bărbatului se rostogolea şi, conform scenariului, era nevoie de nenumărate efecte extreme. Degetele îi alunecau pe tastatură, iar scena îşi făcu apariţia pe ecran, cu viteza luminii. Îi admira şi îi invidia pe oamenii care puteau scrie poveştile pe care el era apoi însărcinat să le transforme în realitate virtuală.

Dacă era ceva care să-i lipsească în viaţă, atunci acel ceva era imaginaţia pe care o aveau alţii şi care le permitea acestora să depăşească toate hotarele şi să-şi lase ideile să curgă liber. Fireşte că el se străduise. Uneori chiar fusese forţat să facă o încercare. Să scrie compuneri la şcoală, de exemplu. Acelea fuseseră un coşmar. Uneori, elevilor li se dădea un subiect sau doar o imagine, de la care pornind trebuiau să creeze o întreagă ţesătură de evenimente şi personaje. Niciodată nu ajunsese mai departe de prima propoziţie. Apoi i se părea că mintea, pur şi simplu, i se bloca. Era un vid. Foaia stătea goală dinaintea lui, efectiv cerându-i să fie umplută de cuvinte, însă acestea nu veneau. Dascălii îl mustrau cu asprime. Asta, cel puţin, până când mama stătuse de vorbă cu ei, după primirea diagnosticului. Apoi, profesorii i-au privit curioşi încercările, studiindu-l ca pe o formă de viaţă străină. Nici nu-şi dădeau seama câtă dreptate aveau. El chiar aşa se şi simţea când stătea în banca lui, cu foaia de hârtie în faţă, auzind sunetul pe care îl făceau de jur-împrejur creioanele colegilor. Ca o formă de viaţă străină.

Odată cu descoperirea lumii computerelor, Morgan se simţise pentru prima oară în mediul său. Era ceva care îi venea cu uşurinţă, ceva ce putea stăpâni. Dacă Morgan era aidoma unei piese

ciudate dintr-un puzzle, atunci îşi găsise într-un final o altă piesă care i se potrivea perfect.

Când fusese mai mic, avusese o pasiune la fel de maniacală pentru limbajele codificate. Citise tot ce se putea găsi în legătură cu subiectul respectiv şi fusese în stare să înşire cele învăţate ore la rând. Îl fermecase modul în care numerele şi literele puteau fi folosite în combinaţii ingenioase. Însă odată cu accentuarea interesului faţă de computere, îşi pierduse subit fascinaţia pentru coduri. Cunoştinţele rămăseseră şi, de câte ori voia, putea rememora tot ce învăţase vreodată cu privire la acel subiect, dar asta, pur şi simplu, nu îl mai interesa.

Sângele prelins pe muchia sabiei îl făcu din nou să se gândească la fată. Se întrebă dacă sângele îi îngheţase, acum că era moartă. Dacă se transformase într-o materie densă ce-i umplea arterele. De asemenea, poate şi căpătase culoarea maro-închis a sângelui uscat; văzuse asta odată, când încercase să-şi cresteze încheietura. Privise fascinat sângele prelingându-se, fluxul încetinind treptat, pentru ca apoi să se coaguleze şi să înceapă a-şi schimba culoarea.

Intrând în cameră, mama lui avusese un şoc. El încercase să-i explice că voia doar să vadă cum era să mori, însă fără a spune vreun cuvânt, femeia îl urcase repede în maşină şi îl dusese la clinică. Deşi nu era necesar, de fapt. Tăietura îl durea, dar nu o făcuse adâncă, iar sângele se coagulase deja. Însă mama lui tot devenise isterică.

Morgan nu înţelegea de ce moartea îi speria atât de mult pe oamenii normali. Era doar o stare, la fel ca şi viaţa. Iar câteodată moartea îi părea şi mai tentantă decât viaţa. Aşa că uneori o invidia pe fată, deoarece ea ştia acum. Ştia răspunsul la întrebare.

Se sili din nou să se concentreze asupra jocului pe computer. Câteodată, acele gânduri legate de moarte puteau face câteva ore bune să

treacă pe nerăsuflate. Iar asta îi dădea programul peste cap.

Aşezat în faţa lui Patrik, cu o expresie acră, Ernst refuză să-l privească în ochi. În schimb, îşi studie pantofii nelustruiţi.

— La naiba, răspunde-mi! urlă Patrik. Ai primit un telefon din Göteborg cu privire la pornografia infantilă?

— Da, răspunse Ernst, morocănos.

— Şi eu de ce n-am fost informat?

Urmă o tăcere lungă.

— Repet, zise Patrik cu o voce gravă, ameninţătoare, de ce nu ne-ai raportat?

— N-am crezut că era aşa de important, răspunse Ernst, în doi peri.

— N-ai crezut că era aşa de important!

Tonul lui Patrik era glacial, iar el lovi atât de tare cu pumnul în masă, încât făcu tastatura să sară.

— Nu, zise Ernst.

— Şi de ce nu?

— Ei bine, în momentul respectiv se petreceau atât de multe lucruri… Şi părea cam improbabil, vreau să spun, era genul de chestie întâlnită mai mult prin marile oraşe.

— Nu vorbi tâmpenii, se răsti Patrik, fără a putea să-şi ascundă dispreţul.

Se ridică de pe scaun, dominând, impunător, din spatele biroului. Furia îl făcea să pară mai înalt cu zece centimetri.

— Ştii prea bine că pornografia infantilă n-are de-a face cu aşezarea pe hartă. Se întâmplă şi în oraşele mici. Aşa că nu mai vorbi porcării şi spune-mi adevăratul motiv. Şi află că dacă e ceea ce cred eu, o să dai de naiba!

Ernst îşi ridică privirea dinspre pantofi şi se uită sfidător la Patrik, însă fu conştient că trebuia să dea cărţile pe faţă.

— Pur şi simplu nu mi s-a părut plauzibil. Adică, îl ştiu pe tip, iar aia nu era genul de treabă în care să se implice el. Aşa că m-am gândit că poliţia din Göteborg făcuse probabil o greşeală, iar un om nevinovat avea să sufere dacă eu transmiteam informaţia mai departe. Ştii cum e, spuse el, privindu-l cu dispreţ pe Patrik. Nu ar schimba cu nimic lucrurile dacă ar suna din nou, după o vreme şi ar zice: „Ah, ne scuzaţi, s-a produs o greşeală, puteţi da uitării numele pe care vi l-am oferit" – aici, în oraş, numele lui tot ar rămâne împroşcat cu noroi. Şi atunci m-am gândit să aştept o vreme, să văd ce se întâmplă.

— Să aştepţi o vreme, să vezi ce se întâmplă!

Patrik era atât de furios, încât fu nevoit să pronunţe fiecare silabă în parte, pentru a nu se bâlbâi.

— Ei bine, trebuie să recunoşti, totul e lipsit de logică. Toată lumea ştie cât îi ajută pe tineri. Face multe lucruri bune, află de la mine!

— Nu-mi pasă mie ce lucruri bune face. Dacă sună colegii noştri din Göteborg şi spun că numele i-a fost pomenit într-o anchetă de pornografie infantilă, atunci noi trebuie să verificăm. Doar asta ne e meseria! Iar dacă voi doi sunteţi prieteni la cataramă…

— Nu suntem prieteni la cataramă, bolborosi Ernst.

— …sau amici, sau ce-oţi fi, nu contează deloc, nu pricepi asta? Nu poţi lua decizii în legătură cu ce vom investiga şi ce nu, în baza faptului că ştii sau nu ştii persoana!

— După toţi anii pe care i-am petrecut în poliţie…

Ernst nu putu să-şi termine propoziţia, fiindcă Patrik îl întrerupse.

— După toţi anii pe care i-ai petrecut în poliţie ar trebui să te ducă mintea mai mult! Şi nu ţi-a trecut prin cap să zici ceva când numele lui a fost pomenit în ancheta unei crime? N-ar fi fost

măcar atunci un moment bun ca să ne spui despre telefonul pe care l-ai primit?

Ernst se întorsese la studiul pantofilor – nu avea chef să fie implicat într-o dispută. Patrik oftă şi luă loc. Îşi încrucişă braţele şi îl privi ursuz pe Ernst.

— Ei bine, nu prea avem ce face acum. Am primit toate informaţiile din Göteborg şi îl vom aduce la interogatoriu. Avem, de asemenea, şi un mandat de percheziţie. Roagă-te ca el să nu fi aflat şi să fi scăpat de toate dovezile. A ajuns totul şi la urechile lui Mellberg. Sunt sigur că va dori să stea de vorbă cu tine.

Ernst nu spuse nimic atunci când se ridică de pe scaun. Ştia că, probabil, făcuse cea mai mare gafă din toată cariera lui. Iar în cazul său, asta spunea multe.

— Mama, dacă am promis să păstrez un secret, pentru cât timp va trebui să-l păstrez?

— Nu ştiu, răspunse Veronica. N-ar prea trebui să împărtăşeşti niciodată secretul, nu?

— Hmm, spuse Frida, învârtind cu lingura în iaurt.

— Nu te mai juca atât cu mâncarea, o certă Veronica, ştergând iritată suportul de vase.

Apoi se opri brusc şi se întoarse către fiica sa.

— Şi oricum, de ce mă întrebi?

— Nu ştiu, dădu din umeri Frida.

— Ba ştii cu siguranţă. Acum spune-mi, de ce întrebi?

Veronica se aşeză pe un scaun lângă fiica sa, privind-o cu atenţie.

— Dacă nu trebuie să spui vreodată secretul cuiva, atunci nu pot spune nimic, nu? Dar…

— Ce vrei să zici? o îndrumă cu prudenţă Veronica.

— Dar dacă persoana căreia i-ai promis ceva a murit, tot mai trebuie să ţii secretul? Dacă zici

ceva şi persoana moartă se întoarce şi se enervează tare?

— Iubito, Sarei i-ai promis să ţii ceva secret?

Frida continua să învârtă în castronul cu iaurt.

— Am mai vorbit despre asta şi trebuie să mă crezi când îţi spun, cu părere de rău, că Sara nu se va mai întoarce niciodată. Sara e acum în Rai şi are să stea acolo pentru totdeauna.

— Mereu, mereu, o eternitate? O mie de milioane de ani?

— Da, o mie de milioane de ani. Iar în ceea ce priveşte secretul, nu cred că Sara ar fi supărată dacă mi l-ai spune mie.

— Eşti sigură?

Frida se uită neliniştită spre cerul plumburiu pe care îl putea zări de la fereastra bucătăriei.

— Sunt complet sigură.

Veronica puse o mână pe braţul fiicei sale pentru a o linişti.

După o clipă de tăcere, timp în care păru să se gândească la spusele mamei, Frida începu să vorbească pe un ton ezitant:

— Sara era tare speriată. Era un bătrân rău care o speria.

— Un bătrân rău? Când se întâmpla asta?

Veronica aşteptă încordată răspunsul fiicei sale.

— În ziua dinainte să meargă în Rai.

— Eşti sigură că atunci?

Frida se încruntă, supărată că mama s-ar fi putut îndoi de ea.

— Da-a-a, sunt foarte sigură. Ştiu toate zilele săptămânii. Nu sunt copil mic.

— Nu, nu, n-am vrut să spun asta. Eşti o fetiţă mare, bineînţeles că ştii ce zi era, răspunse Veronica, liniştitor.

Apoi, cu blândeţe, încercă să afle mai multe informaţii. Frida încă era îmbufnată din cauza lipsei de încredere, însă tentaţia de a împărtăşi secretul deveni, într-un final, mult prea puternică.

— Sara a zis că bătrânul era tare scârbos. Venea şi vorbea cu ea atunci când se juca lângă apă, şi era rău.

— A zis Sara că era rău?

— Daaa, răspunse Frida, considerând acel răspuns ca fiind îndeajuns.

Răbdătoare, Veronica o întrebă mai departe:

— Ce anume zicea? Ce făcea de era rău?

— O apuca de braţ cât să o doară. Uite aşa, răspunse ea.

Frida îi demonstră, strângând-o cu mâna dreaptă de braţul stâng.

— Şi apoi mai zicea şi prostii.

— Ce fel de prostii?

— Sara nu înţelegea totul. A zis doar că ştia că erau lucruri urâte. Ceva de genul „sămânţa sultanei" sau aşa ceva.

— „Sămânţa sultanei"? zise Veronica, tulburată.

— Ţi-am zis că sunt prostii şi că Sara nu înţelegea. Dar erau urâte, asta spunea. Iar el nu îi vorbea normal, ci urla. Foarte tare. O dureau urechile.

Frida îi arătă, punându-şi mâinile peste urechi.

Veronica i le îndepărtă cu grijă şi zise:

— Ştii, s-ar putea să fie nevoie să spui secretul acesta şi altor persoane, în afară de mine.

— Dar ai zis că…

Frida păru supărată, iar privirea ei neliniştită căută din nou cerul plumburiu de afară.

— Ştiu că am zis asta, dar vezi tu, chiar cred că Sara şi-ar dori să spui acest secret la poliţie.

— De ce? întrebă Frida, părând în continuare neliniştită.

— Fiindcă atunci când cineva moare şi ajunge în Rai, poliţia vrea să ştie toate secretele persoanei respective. Iar oamenii vor, la rândul lor, ca poliţia să afle. E slujba lor să afle tot.

— Deci ei trebuie să ştie toate secretele? zise Frida, uimită. Trebuie să le povestesc cum, odată, n-am vrut să-mi mănânc tot sandviciul şi l-am ascuns sub perna de la canapea?

Veronica nu putu să nu zâmbească.

— Nu, nu cred că e nevoie ca poliţia să afle secretul acela.

— Vreau să spun, dacă mor, va trebui să le povesteşti tu despre asta?

Zâmbetul de pe faţa Veronicăi dispăru. Îşi scutură capul. Conversaţia luase o întorsătură neplăcută. Mângâie cu blândeţe părul blond al fiicei sale, şoptind:

— Nu trebuie să-ţi faci griji, fiindcă nu vei muri.

— De unde ştii asta, mama? întrebă Frida.

— Ştiu, pur şi simplu.

Veronica se ridică brusc de pe scaun şi, cu inima bubuindu-i în piept, încât abia mai putea să respire, merse până în hol. Fără a se întoarce, pentru ca fetiţa să nu-i poată vedea lacrimile, strigă pe un ton ce sună inutil de aspru:

— Pune-ţi haina şi pantofii. Vom merge chiar acum să stăm de vorbă cu poliţiştii.

Frida se supuse. Dar în timp ce se îndreptau spre maşină, fetiţa tresări, sub cerul încărcat şi plumburiu. Speră ca mama să aibă dreptate. Speră ca Sara să nu se mânieze.

Fjällbacka, 1928

Îi îmbrăcă şi îi pieptănă pe băieţi cu tandreţe. Era duminică şi avea de gând să-i scoată la o plimbare prin soare. Dură mult până reuşi să le pună hainele – săreau întruna în sus de bucurie fiindcă ieşeau cu tatăl lor, dar într-un final, cei doi erau îmbrăcaţi şi pregătiţi de plecare. Agnes nu le răspunse la salut. Lui Anders i se rupea sufletul când vedea din nou expresia avidă, dezamăgită

din ochii lor, în momentul în care îşi priveau mama. Aceasta nu părea să înţeleagă, însă băieţii tânjeau după ea – îşi doreau cu ardoare să-i adulmece mirosul şi să-i simtă braţele cuprinzându-i. Anders nici nu voise să ia în calcul posibilitatea ca Agnes să fi fost conştientă şi să le fi refuzat asta cu bună ştiinţă, însă gândul începuse să se strecoare în minte din ce în ce mai des. Acum, că băieţii aveau patru ani, el nu putea decât să presupună că femeia avea un mod anormal de a relaţiona cu ei. La început crezuse că era din cauza naşterii dificile, însă pe măsură ce treceau anii, în continuare ea nu părea să se fi ataşat de băieţi.

Personal, Anders nu se simţea niciodată mai bogat decât atunci când mergea pe deal, în jos, cu câte o mânuţă de copil ţinută strâns în palmele sale. Băieţii încă erau atât de mici, încât preferau să alerge, nu să meargă. Uneori era nevoit să gonească pentru a ţine pasul cu ei, deşi picioarele lui erau cu mult mai lungi decât ale lor. Oamenii zâmbeau şi înclinau uşor din pălării atunci când cei trei veneau în goană pe strada principală. Ştia că arătau bine – tatăl, înalt şi bine făcut, purtând hainele de duminică, iar cei doi băieţi, îmbrăcaţi pe cât se putea de bine pentru fiii unui cioplitor în piatră, şi cu părul blond, ciufulit, de aceeaşi nuanţă cu a tatălui lor. Ba aveau chiar şi ochii săi căprui. Lui Anders i se zicea deseori că erau leiţi lui, iar de fiecare dată el se simţea din cale-afară de mândru. Uneori îşi îngăduia câte un suspin de recunoştinţă că nu îi semănau lui Agnes, nici la chip, nici la purtare. De-a lungul anilor, observase la ea o asprime pe care spera din tot sufletul ca băieţii să nu o moştenească.

Când trecură prin faţa magazinului, Anders îşi iuţi paşii, evitând cu grijă să privească în direcţia aceea. Bineînţeles că trebuia să intre din când în când pentru a cumpăra cele trebuincioase, dar de când auzise ce spuneau oamenii, încercase

să-şi limiteze pe cât posibil vizitele. De-ar fi crezut măcar că nu exista pic de adevăr în spatele acelor bârfe, ar fi putut intra acolo cu fruntea sus. Partea cea mai urâtă era că nu se îndoia nicio clipă de zvonuri. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, zâmbetul superior şi tonul îndrăzneţ al vânzătorului ar fi fost de-ajuns pentru a-l convinge. Uneori Anders se întreba dacă toleranţa lui avea o limită. De n-ar fi fost băieţii, ar fi şters-o demult. Dar gemenii îl obligaseră să caute o altă cale, în afară de a-şi părăsi nevasta, iar el considera că o găsise. Anders avea un plan. Fusese nevoie de un an întreg de muncă asiduă, însă acum se afla aproape. De îndată ce ultimele detalii aveau să prindă formă, va putea să ofere familiei sale un nou început, o şansă de a schimba totul în bine. Poate că atunci ar fi reuşit să-i dăruiască lui Agnes mai multe lucruri după care tânjea, pentru ca bezna ce părea a-i cuprinde sufletul să dispară. Avea senzaţia că putea deja să-şi dea seama cum urma să arate noua lor viaţă şi cum avea să le ofere tuturor mult mai mult decât traiul pe care îl duceau acum.

Strânse şi mai tare mânuţele fiilor săi şi le zâmbi atunci când cei doi îşi dădură capetele pe spate ca să se uite în sus, la el.

— Tata, putem să luăm o cola? întrebă Johan, în speranţa că buna dispoziţie a acestuia l-ar face mai înclinat să accepte o asemenea rugăminte.

Aşa a şi fost. După ce cugetă pentru o clipă, Anders încuviinţă, iar băieţii strigară şi săriră în sus şi-n jos de nerăbdare. Să cumpere sucuri presupunea, firește, o vizită la magazinul din oraş, însă merita. Curând, asemenea lucruri aveau să fie de domeniul trecutului.

Capitolul 21

Gösta era în biroul său, aplecat deasupra mesei. Atmosfera fusese cel puţin tensionată de când ieşise la iveală neghiobia lui Ernst. Gösta dădu din cap. Colegul lui avea la activ multe greşeli săvârşite de-a lungul anilor, însă de data aceasta mersese prea departe, ignorând modul în care un poliţist trebuia să îşi facă meseria. Pentru prima oară, Gösta considera că Ernst ar fi putut fi concediat din cauza faptelor sale. Nici măcar Mellberg nu putea să-i ţină partea după cele petrecute.

Se uită, abătut, pe fereastră. Era perioada anului pe care o detesta cel mai mult. Era chiar mai rău decât iarna. Amintirea verii îi era proaspătă în minte şi încă mai putea depăna scorurile pentru aproape fiecare rundă de golf jucată. Măcar până la venirea iernii s-ar fi instalat o uitare milostivă şi se întreba uneori dacă într-adevăr îi reuşiseră acele lovituri excelente pe terenul de golf ori totul era doar un vis frumos.

Telefonul îi întrerupse starea contemplativă.

— Gösta Flygare.

— Bună, Gösta, Annika la telefon. Pedersen e pe fir şi îl caută pe Patrik, dar nu pot da de el. Preiei tu apelul?

— Sigur, fă-mi legătura.

Aşteptă câteva secunde. Apoi auzi un clic, urmat de vocea medicului legist.

— Alo?

— Da, sunt aici. Gösta Flygare la telefon.

— Am auzit că Patrik e plecat cu treburi. Însă şi tu lucrezi la anchetarea uciderii fetiţei, nu?

— Toată lumea de la secţie lucrează la asta, mai mult sau mai puţin.

— Bine, atunci poţi nota informaţiile care tocmai ne-au parvenit, însă e important ca totul să-i fie trimis lui Hedström.

O clipă, Gösta se întrebă dacă Pedersen auzise de fiascoul lui Ernst, apoi îşi dădu seama că ar fi fost imposibil. Probabil că voia doar să sublinieze faptul că şeful anchetei trebuia să primească toate informaţiile. Şi cu siguranţă că Gösta nu intenţiona să comită aceleaşi greşeli ca Lundgren. Hedström avea să fie informat în legătură cu tot, până la ultima vorbuliţă.

— Voi lua notiţe şi voi primi şi pe fax, ca de obicei, nu?

— Bineînţeles, zise Pedersen. Am primit acum analiza cenuşii. Adică cenuşa prezentă în stomacul şi în plămânii fetei.

— Îmi sunt cunoscute detaliile, zise Gösta, fără să poată împiedica o urmă de iritare să i se strecoare în voce.

Ce naiba, Pedersen îşi imagina că el e doar vreun curier de prin secţie sau ce?

În cazul în care simţise iritarea lui Gösta, Pedersen o ignorase, continuând liniştit:

— Ei bine, am aflat câteva lucruri interesante. Mai întâi, cenuşa nu este tocmai de dată recentă. Conţinutul sau, cel puţin, anumite porţiuni, pot fi caracterizate drept… spuse el şi se opri o clipă, relativ vechi.

— Relativ vechi? repetă Gösta, părând încă refractar.

Dar nu putu nega faptul că era curios.

— Ce anume înseamnă „relativ vechi”? Vorbim de epoca de piatră sau de nebunii ani ’60?

— Ei bine, aici e buba. Conform Laboratorului de criminalistică, este foarte greu de stabilit cu exactitate. Cea mai bună estimare pe care am putut să o fac este că vechimea ei e undeva între cincizeci şi o sută de ani.

— Cenuşă de o sută de ani? făcu Gösta uimit.

— Da, sau poate cincizeci. Sau undeva între. Însă nu a fost singurul aspect remarcabil pe care l-au descoperit. În cenuşă existau şi particule fine de rocă. Mai precis, de granit.

— Granit? Atunci de unde naiba provine cenuşa asta? Doar nu putea să fi ars o bucată de granit, nu?

— Nu, roca nu arde, după cum bine ştim. Trebuie să fi fost de la bun început în starea asta. Încă se lucrează la examinarea materialului, pentru a putea spune ceva mai concret. Dar…

Gösta simţea că povestea va căpăta o amploare neobişnuită.

— Da? zise el.

— În momentul de faţă, îşi pot da seama doar că pare a fi un amestec. Au găsit resturi de lemn şi… materie organică, spuse Pedersen, după o pauză.

— Materie organică? E ceea ce cred eu că este? Cenuşa provine de la un trup omenesc?

— Ei bine, examinările ulterioare vor dovedi asta. Încă nu li se poate determina proveniența. Şi nici nu e sigur că se va putea, deşi Laboratorul de criminalistică îşi dă toată silinţa. În orice caz, după cum am spus, sunt amestecate şi cu alte substanţe: lemn şi granit.

— Fir-aş al naibii! făcu Gösta. Aşadar, cineva a păstrat cenuşa aia veche.

— Da, sau a găsit-o pe undeva.

— Adevărat, şi asta e posibil.

— Ar trebui să vă ofere un punct de plecare, spuse Pedersen pe un ton sec. Să sperăm că vom afla mai multe în câteva zile, cum ar fi, de exemplu, dacă există rămăşiţe umane în cenuşă. Până atunci, va trebui să vă mulţumiţi cu asta.

— Bine, încuviinţă Gösta, imaginându-şi deja feţele colegilor atunci când avea să le spună ce aflase.

Întrebarea era cum putea fi folosită informaţia respectivă.

Puse receptorul jos şi merse până la fax. Prin minte i se învârteau noutăţile cu privire la particulele de granit menţionate de Pedersen. Ar fi trebuit să le furnizeze nişte indicii.

Gândul însă dispăru.

Asta îşi îndreptă spatele, gemând. Vechea podea din lemn fusese montată în momentul construirii casei şi nu putea fi curăţată decât cu apă şi săpun. Deşi trupul său împovărat de ani avea probabil să mai reziste o vreme, femeii îi venea din ce în ce mai greu să îngenuncheze şi să frece pardoseala.

Se uită în jur, prin casă. Trăia acolo de patruzeci de ani. Alături de Arne. Înainte, acesta locuise acolo cu părinţii lui, care continuaseră apoi să stea în casă cu tinerii însurăţei. Dintr-odată, amândoi părinţii se prăpădiseră, la doar câteva luni distanţă unul faţă de celălalt. Îi era ruşine că-i trecea aşa ceva prin minte, însă anii respectivi fuseseră dificili. Tatăl lui Arne – sever precum un general, mama sa – nu cu mult mai brează. Nu discutaseră niciodată despre asta, dar comentariile lui întâmplătoare o făcuseră să creadă că Arne fusese bătut de multe ori, copil fiind. Poate acela era motivul pentru care îl tratase cu atâta asprime pe Niclas. Un băiat care crede că iubirea trebuie însoţită de bici va împărţi, la rându-i, iubire ajutându-se de bici. Deşi, în cazul lui Arne, sentimentele fuseseră manifestate prin intermediul unei curele. Cureaua lată, maro, care atârna de uşa de la cămară şi care era folosită ori de câte ori faptele lui Niclas nu erau pe placul tatălui său. Dar cine se credea ea, să pună la îndoială modul în care fiul lor fusese educat de Arne? Bineînţeles că inima i se frânsese la auzul strigătelor înăbuşite de durere ale lui Niclas, şi femeia îi şterse cu blândeţe lacrimile, odată încheiat calvarul, însă Arne ştiuse dintotdeauna mai bine decât ea.

Cu mare efort, se urcă pe un scaun de bucătărie şi scoase perdelele. Încă nu putea zări vreo urmă de murdărie pe ele, însă vorba lui Arne, dacă ceva se murdăreşte, înseamnă că ar fi trebuit curăţat demult. Se opri brusc, cu mâinile deasupra capului, exact când era pe cale să ridice galeria. Nu cumva făcuse la fel şi în acea zi oribilă? Da, parcă da. Stătuse acolo, schimbând perdelele, când dinspre grădină auzise nişte voci răspicate. Bineînţeles că era obişnuită cu tonul furios al lui Arne, însă neobişnuit de data aceea era că şi Niclas ridicase vocea. Era aşa de greu de imaginat, iar posibilele consecinţe într-atât de severe, încât se grăbi să coboare de pe scaun şi să fugă în grădină. Cei doi stăteau faţă în faţă, ca doi combatanţi. Vocile care din casă păruseră stridente îi spărgeau, în momentul acela, timpanele. Neputându-se opri, femeia fugise către Arne şi-l prinsese de braţ.

— Ce se petrece?

Îşi dădu seama cât de disperată îi sunase vocea. Imediat ce-l luă de braţ pe Arne, înţelese că nu ar fi trebuit să o facă. Bărbatul tăcu şi se întoarse către ea, cu o privire inexpresivă. Apoi îşi ridică mâna şi o plesni cu putere. Liniştea ce urmă fu ameninţătoare. Cu toţii rămaseră complet nemişcaţi, ca o statuie cu trei capete. Apoi, femeia văzu, aproape cu încetinitorul, cum Niclas îşi retrase braţul, încleştă pumnul şi ţinti spre capul tatălui său. Sunetul pumnului ce-l izbise pe Arne drept în faţă întrerupse brusc tăcerea sinistră şi puse din nou totul în mişcare. Uluit, Arne îşi duse mâna la obraz şi se uită ţintă spre fiul său. Apoi Asta văzu braţul lui Niclas retrăgându-se şi zburând din nou spre Arne. După aceea, păru a nu se mai opri. Niclas se mişca precum un robot, dându-i pumn după pumn. Arne încasa loviturile ca şi cum n-ar fi înţeles ce se întâmplă. Într-un final, picioarele îi cedară şi bărbatul căzu în genunchi. Niclas răsufla din greu. Îşi privi tatăl

îngenuncheat în faţa lui, cu sânge ţâşnindu-i pe nas. Apoi se întoarse şi fugi.

Din ziua respectivă, Astei nu îi mai fusese îngăduit să pomenească numele fiului său. Acesta avea şaptesprezece ani pe-atunci.

Cu perdelele în mână, femeia coborî cu grijă de pe scaun. Avusese atât de multe gânduri neliniştitoare în ultima vreme şi nu era de mirare că amintirile din acea zi fatidică nu îi dădeau pace în momentul acela. Moartea fetiţei îi stârnise multe emoţii pe care încercase a le da uitării de-a lungul anilor. O copleşi conştientizarea faptului că avusese multe de pierdut din cauza încăpăţânării lui Arne, trezindu-i sentimente ce nu aveau decât să-i facă viaţa mai grea. Însă de când îşi vizitase fiul la clinică, începuse să se îndoiască de tot ceea ce luase de bun de-a lungul anilor. Poate că Arne nu le ştia chiar pe toate. Poate că nu el era cel care să hotărască cursul lucrurilor, nici măcar pentru ea. Poate că ar fi fost bine să înceapă să ia singură decizii privitoare la viaţa sa. Gândurile o agitară, aşa că le îndepărtă, până mai târziu. În momentul acela, avea perdele de spălat.

Patrik bătu la uşă cu fermitate. Deja se chinuia să-şi păstreze o expresie neutră a chipului. În adâncul său, simţea cum creşte repulsia, lăsându-i un gust respingător în gură. Aici era vorba de cel mai abject, cel mai detestabil gen de persoană pe care şi l-ar fi putut imagina. Singura consolare – iar acesta nu era un lucru pe care Patrik să îl admită cu voce tare – era că, odată ajuns în spatele gratiilor, individul ăsta nu ar fi dus-o bine în puşcărie. Pedofilii erau ultimii pe scara ierarhică – şi erau trataţi ca atare. Însă pe bună dreptate.

Auzi paşi apropiindu-se şi se dădu înapoi. Martin se foia neliniştit lângă el, iar în spatele lor se aflau câţiva colegi din Uddevalla, printre care şi

unii a căror pricepere în computere era nepreţuită în astfel de cazuri.

Uşa se deschise, iar silueta uscăţivă a lui Kaj îşi făcu apariţia. Era îmbrăcat formal, ca întotdeauna, iar Patrik se întrebă dacă avea măcar un rând de haine obişnuite. Personal, deîndată ce ajungea acasă, el îşi punea imediat o pereche uzată de pantaloni de trening şi un pulover comod.

— Ce mai e de data asta? întrebă Kaj, scoţând capul pe uşă, apoi încruntându-se la vederea celor două maşini de poliţie parcate pe aleea sa. Chiar e nevoie să vă faceţi cunoscută prezenţa în felul ăsta? Probabil că hoaşca de vizavi sare în sus de bucurie. Dacă aveţi ceva să mă întrebaţi, puneţi mâna pe telefon sau trimiteţi o singură persoană, nu un întreg detaşament!

Patrik îl studie pentru o clipă, întrebându-se dacă bărbatul din faţa lui era chiar aşa de sigur pe sine, încât apariţia poliţiştilor la uşa lui să nu-i dea de gândit. Sau poate că era doar un actor bun. Ei bine, în curând aveau să afle.

— Avem mandat să percheziţionăm imobilul. Şi îţi cerem să ne urmezi la secţie, pentru interogatoriu.

Vocea lui Patrik era extrem de formală şi nu-i dezvălui sentimentele.

— Un mandat să-mi percheziţionaţi casa? Ce naiba? Blestemata aia de femeie a pus la cale aşa ceva? Jur că o să…

Kaj păşi afară, pe verandă şi păru că vrea să se îndrepte spre casa familiei Florin. Patrik îşi ridică mâna, iar Martin îi blocă drumul.

— Nu are nimic de-a face cu Lilian Florin. Avem informaţii conform cărora eşti implicat într-o reţea de pornografie infantilă.

Kaj se crispă. Patrik îşi dădu acum seama că bărbatul nu jucase niciun rol mai înainte. Chiar nu îi trecuse prin gând acea posibilitate. Bâlbâindu-se, Kaj încercă să-şi vină în fire.

— Ce… ce nai… ce zici acolo, omule?

Însă protestele lui erau rostite cu voce stinsă, iar şocul îi gârbovi umerii.

— După cum am spus, avem mandat să cercetăm imobilul, iar dacă eşti îndeajuns de amabil să ne urmezi într-una din maşini, avem de gând să continuăm această conversaţie în pace şi linişte, la secţie.

Gustul amar, de fiere, pe care Patrik îl simţi în gură îl forţă să tot înghită în sec. Voia să se arunce asupra lui Kaj şi să-l scuture, să-l întrebe de ce, cum şi ce anume îl ispitea la copii şi la băieţii tineri şi nu putea obţine într-o relaţie cu un adult. Dar avea să existe timp destul pentru acele întrebări. Cel mai important în momentul respectiv era să intre în posesia probelor.

Kaj părea a fi complet paralizat şi, fără să răspundă sau să-şi ia cu el o haină, îi urmă pe scări şi se urcă, supus, pe bancheta din spate a uneia dintre maşinile de poliţie.

Patrik se întoarse către colegii din Uddevalla.

— Îl ducem la secţie şi începem interogatoriul. Voi faceţi-vă treaba aici şi daţi un telefon în caz că găsiţi ceva de care ne putem folosi. Ştiu că nu e nevoie să o subliniez, dar o voi spune, oricum: luaţi toate computerele şi nu uitaţi că mandatul include şi cabana de pe teren. Ştiu că veţi găsi cel puţin un computer acolo.

Colegii lui dădură din cap şi intrară hotărâţi în casă.

Cu un sentiment de bucurie, Lilian trecu fără grabă pe lângă maşinile de poliţie, în drum spre casă. Era ca şi cum i s-ar fi adeverit un vis. Un întreg detaşament de poliţişti în faţa locuinţei vecinului şi, pe deasupra, Kaj, având o expresie abătută, fusese obligat să urce într-una din maşinile de poliţie. Se simţi cuprinsă de fericire. După toţi acei ani în care avusese atâtea necazuri cu el şi cu familia lui, comportamentul lui Kaj se întorsese, în sfârşit, împotriva lui. Dumnezeu îi era

martor, Lilian întotdeauna se purtase corect. Cu ce era de vină fiindcă îşi dorea ca totul să fie făcut cu bună-cuviinţă? Cu ce era ea de vină că vecinul ei săvârşise lucruri ce deviaseră de la spiritul de bună vecinătate, forţând-o pe Lilian să răspundă cu aceeaşi monedă? Iar lumea avea tupeul să o numească pe ea războinică. O, da, auzise bârfele de prin oraş. Însă nu se considera responsabilă pentru necazurile dintre ea şi Kaj. Dacă vecinul său nu ar fi insistat să-i deranjeze şi să facă lucruri stupide, Lilian n-ar fi protestat. În circumstanţe normale, nimeni nu era mai blajin şi mai îngăduitor decât ea. Şi nu simţea niciun fel de vină fiindcă le spusese poliţiştilor despre fiul ciudat al vecinilor ei. Toată lumea ştia că, mai devreme sau mai târziu, oamenii de genul acela, cu probleme mintale, aveau să creeze dificultăţi. Deşi probabil exagerase în declaraţia sa privitoare la obiceiurile lui Morgan de a trage cu ochiul, o făcuse doar pentru a evita probleme pe viitor. Unor astfel de oameni le putea trece prin minte orice, dacă li se permitea să îşi facă de cap, şi se ştia prea bine că aveau nevoi sexuale exacerbate.

Dar acum aveau să vadă cu toţii cum stăteau de fapt lucrurile. Poliţia nu roia pe lângă casa *ei*. Se opri în faţa uşii de la intrare pentru a privi spectacolul, cu mâinile încrucişate şi cu un zâmbet malefic pe buze.

Atunci când maşina în care se afla Kaj o porni din loc, ea se duse înăuntru, fără tragere de inimă. Cugetă pentru un moment dacă să meargă până acolo, ca un cetăţean îngrijorat, şi să întrebe ce anume se întâmpla. Însă până să se hotărască, poliţiştii dispărură în locuinţa lui Kaj şi nu vru să pară într-atât de băgăreaţă încât să se ducă şi să bată la uşă.

În timp ce-şi scoase pantofii şi haina, se întrebă dacă Monica ştia ce se petrecea. Poate că ar fi trebuit să o sune la bibliotecă, să-i spună, ca o

vecină de treabă, firește. Dar vocea lui Stig, venind de la etaj, o întrerupse înainte ca ea să se decidă.

— Tu eşti, Lilian?

Femeia urcă la el. Părea tare slăbit în ziua aceea.

— Da, dragă, eu sunt.

— Unde-ai fost?

Când intră în dormitor, Stig privi jalnic în sus, spre ea. Ce sufleţel plăpând devenise bărbatul acela! O cuprinse un sentiment de tandreţe atunci când îşi dădu seama cât de dependent era de grija pe care i-o purta ea. O ungea pe suflet să se simtă atât de necesară. Era ca pe vremea când Charlotte fusese copil. Ce sentiment de putere îi dăduse responsabilitatea faţă de o asemenea vieţişoară neajutorată! Perioada aceea îi fusese cea mai dragă. Treptat, pe măsură ce Charlotte crescuse, ea scăpase din ce în ce mai mult de sub grija mamei sale. Dacă ar fi putut, Lilian ar fi oprit timpul, pentru ca fata să nu mai crească deloc. Însă cu cât încerca mai mult să-şi ţină fiica aproape, cu atât aceasta se îndepărta mai tare. În schimb, tatăl lui Charlotte căpătase, pe nedrept, toată dragostea şi respectul pe care Lilian considera că le merita *ea*. În definitiv, ea era mama lui Charlotte. Tatăl ar fi trebuit să aibă un statut inferior mamei. Ea îi dăduse naştere şi se îngrijise de toate nevoile sale din primii ani de viaţă. După care se instalase în frunte Lennart, culegând toţi laurii. O transformase pe Charlotte în „fetiţa tatei”. Când aceasta se mută şi rămaseră doar ei doi, începură să pomenească despre divorţ, de parcă Charlotte ar fi fost singura care contase în toţi acei ani.

Amintirea o făcu să-şi simtă furia ca un nod în gât şi se forţă să-i zâmbească lui Stig. Măcar acesta avea nevoie de ea. La fel şi Niclas, până într-un anumit punct, cu toate că nu era conştient de asta. Charlotte n-avea idee cât era de norocoasă. În schimb, ea se plângea mereu că soţul nu o ajuta niciodată, că nu îşi îndeplinea sarcinile privitoare

la copii. O nerecunoscătoare, asta era. Dar Lilian începuse să fie dezamăgită şi de Niclas, care venea acasă, se răstea la ea şi spunea că vrea să se mute. Însă Lilian ştia prea bine de unde veneau acele toane. Pur şi simplu, nu l-ar fi crezut aşa de influenţabil.

— Pari atât de încordată, zise Stig, întinzându-se după mâna ei.

Femeia se prefăcu a nu observa şi, în schimb, netezi cu grijă aşternuturile.

Stig îi lua mereu partea lui Charlotte, aşa că Lilian nu îi putea dezvălui gândurile ei şi preferă să-i spună:

— E mare agitaţie vizavi. Poliţişti şi maşini de poliţie peste tot. Să-ţi zic ceva, nu-i deloc o plăcere să ai vecini asemenea oameni.

Stig se ridică brusc. Mişcarea îl făcu să se schimonosească şi să se apuce cu mâinile de stomac. Dar speranţa i se citea pe chip.

— Probabil că are legătură cu Sara. Crezi că au aflat ceva despre ea?

Lilian încuviinţă.

— Da, nu m-ar surprinde. Altminteri de ce-ar fi trimis un întreg contingent?

— Ar fi o binecuvântare pentru Charlotte şi Niclas dacă s-ar termina odată toate astea.

— Da, şi ştii cât m-a necăjit şi pe mine, Stig. Acum poate că voi avea din nou linişte în suflet.

Îl lăsă pe Stig să-i dezmierde mâna, iar vocea acestuia fu la fel de iubitoare ca întotdeauna, în momentul în care îi spuse:

— Bineînţeles, draga mea. Tu ai aşa un suflet bun, au fost vremuri cumplite pentru tine.

Îi întoarse mâna şi o sărută în palmă.

Femeia îi îngădui să-i ţină mâna încă o clipă, după care şi-o retrase. Apoi, spuse brusc:

— E plăcut să aflu că uneori cineva îşi face griji şi pentru mine. Acum să sperăm că avem dreptate şi că l-au săltat pe Kaj în legătură cu Sara.

— Ce altceva crezi că ar putea să fie?

Stig păru surprins.

— Ei bine, nu ştiu. Nu prea mă gândesc la asta. Însă mai mult decât oricine, eu ştiu de ce este în stare…

— Când e înmormântarea? o întrerupse Stig.

Lilian se ridică de pe marginea patului.

— Încă aşteptăm veşti legate de ziua când putem lua cadavrul. Probabil că săptămâna viitoare.

— Te rog, nu folosi cuvântul „cadavru". Aici e vorba de Sara a noastră.

— De fapt, e nepoata mea, nu a ta, se răsti Lilian.

— Şi eu am iubit-o, să ştii, replică Stig, cu blândeţe.

— Da, dragă, ştiu. Iartă-mă. Îmi e foarte greu şi nimeni nu pare să înţeleagă asta.

Observând expresia de regret de pe chipul lui Stig, ea îşi şterse o lacrimă.

— Nu, eu ar trebui să-mi cer iertare. A fost o prostie din partea mea. Mă ierţi, dragă?

— Cum să nu, zise Lilian cu mărinimie. Iar acum cred că ar fi bine să te odihneşti şi să nu te preocupi prea mult de asta. Mă duc până jos să fac un ceai şi îţi aduc o ceaşcă. După care poate dormi un pic.

— Ce-am făcut ca să te merit? îi zâmbi Stig nevestei sale.

Lui Mellberg nu îi era uşor să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut la birou. Nu că ar fi pus vreodată acel aspect al vieţii sale pe primul plan, însă de obicei reuşea oarecum să se organizeze. Iar situaţia provocată de Ernst ar fi trebuit să-i acapareze o mare parte din gânduri, însă de sâmbăta trecută, nimic nu mai era la fel. Acasă, în apartamentul său, băiatul se amuza cu jocuri video. Cele noi pe care i le cumpărase cu o zi în urmă. Mellberg fusese mereu strâns la pungă, însă cu toate acestea, simţise brusc irezistibilul

impuls de a fi generos. Iar jocurile video se aflau, în mod evident, în capul listei de preferinţe a băiatului, aşa că ştia ce avea de făcut. Mellberg cumpărase un X-box şi trei jocuri şi, deşi fusese şocat de preţ, nu se răzgândise.

Fiindcă, în definitiv, era băiatul lui. Simon, fiul său. Dacă existaseră dubii înainte, acestea fuseseră înlăturate de cum îl văzuse coborând din tren. Ca şi cum s-ar fi zărit pe sine, pe vremea când era flăcău. Acelaşi fizic rotofei, aceleaşi trăsături faciale accentuate. Emoţiile ce-i fuseseră trezite erau uimitoare. Mellberg încă era şocat de capacitatea sa de a nutri sentimente atât de puternice. Mereu se mândrise cu faptul că nu avea nevoie de nimeni. Poate cu excepţia mamei sale.

Aceasta insistase mereu că era păcat ca asemenea gene excepţionale ca ale lui să nu fie transmise mai departe. Iar din punctul acela de vedere, avusese cu siguranţă dreptate. Era unul dintre motivele principale pentru care îşi dorea ca mama lui să-şi fi putut cunoaşte nepotul. Ca să-i demonstreze că nu se înşelase. Trebuia doar să arunce o privire spre băiat pentru a vedea că acesta moştenise trăsăturile tatălui. Neîndoielnic, aşchia nu sărise departe de trunchi.

Mama băiatului îi povestise în scrisoare că acesta era leneş, lipsit de ambiţie, neascultător şi că avea rezultate îngrozitoare la şcoală. Dar asta spunea mai mult despre abilităţile ei de părinte şi mai puţin despre băiat. El doar avea nevoie să petreacă o vreme cu tatăl său, un model demn de urmat. Era doar o chestiune de timp până avea să facă din el un bărbat.

Firește, Mellberg se gândise că Simon ar fi putut măcar să-i mulţumească pentru jocurile video, însă probabil că bietul băiat fusese atât de şocat de faptul că primise un cadou, încât nu mai ştiuse ce să spună. Noroc că Mellberg se pricepea aşa de bine să citească oamenii. Nu ar fi avut sens să forţeze nimic în momentul acela; măcar atâta

ştia şi el despre cum se cresc copiii. Cu toate că se vedea nevoit să admită că îi lipsea cu desăvârşire experienţa practică în domeniu – însă cât de greu ar fi putut fi? Probabil că ţinea doar de bunul-simţ. În definitiv, băiatul era adolescent, şi în toate cărţile se spunea că e o perioadă dificilă, însă Mellberg era de părere că nu trebuia decât să găsească limbajul potrivit – vorba aceea, argou pentru plebei, latină pentru învăţăcei. Iar dacă exista o persoană care să ştie cum să discute cu cineva, de la egal la egal, atunci persoana respectivă era el. Era convins că nu avea să întâmpine niciun obstacol.

Vocile de pe coridor anunţară întoarcerea lui Patrik şi a lui Martin. Însoţiţi de acel pedofil nenorocit, speră Mellberg. Era un interogatoriu la care intenţiona să participe. Iar de data aceea, avea să fie nevoit să nu mai menajeze pe nimeni.

Fjällbacka, 1928

Începuse ca orice altă zi. Băieţii fugiseră prin vecini de dimineaţă şi, spre norocul ei, stătuseră acolo până seara. Bătrânei i se făcuse milă de ei şi le dăduse de mâncare, scutind-o astfel pe ea de pregătirea prânzului, cu toate că, de regulă, asta nu însemna decât să facă nişte sandviciuri. Această schimbare de situaţie o înveselise atât de mult, încât binevoise să spele pe jos, astfel că, odată cu lăsarea serii, fu sigură de laudele binemeritate ce aveau să vină din partea soţului ei. Cu toate că nu îi păsa în mod deosebit de părerile acestuia, Agnes tânjea încă după atenţie şi considera elogiile drept un lux.

Când paşii lui Anders se auziră pe treptele de la intrare, Karl şi Johan dormeau deja, iar ea stătea la masa din bucătărie, citind o revistă pentru femei. Îl privi în treacăt şi dădu din cap, dar apoi tresări. Bărbatul nu părea la fel de obosit

şi de abătut cum era de obicei, la întoarcerea acasă; avea în priviri o licărire pe care ea nu o mai văzuse de mult timp. Lăuntric, simţi un vag sentiment de nelinişte.

Anders se cufundă într-unul din scaunele de lemn din faţa ei, îşi încrucişă braţele şi le odihni pe blatul uzat al mesei.

— Agnes, spuse el, apoi făcu o pauză.

Tăcerea fu îndeajuns de lungă pentru ca sentimentul neplăcut din stomacul femeii să se transforme într-un gol. Era evident că bărbatul avea ceva pe inimă, iar dacă viaţa o învăţase ceva pe Agnes, atunci acel lucru era că surprizele se dovedeau rareori a fi plăcute.

— Agnes, zise el din nou, m-am gândit mult la viitorul nostru şi la familie, şi am ajuns la concluzia că avem nevoie de o schimbare.

În regulă, deocamdată îl urmărea. Doar că nu îşi putea imagina ce ar fi putut face pentru a-i îmbunătăţi ei viaţa.

Anders continuă, cu vădită mândrie.

— Motiv pentru care am lucrat suplimentar cât am putut de mult în ultimul an şi am pus deoparte toţi banii, ca să putem cumpăra un bilet numai dus pentru noi.

— Un bilet? Unde? întrebă Agnes, tot mai neliniştită.

De asemenea, se enervă când îşi dădu seama că Anders ascunsese banii aceia de ea.

— Spre America, zise Anders, părând să aştepte o reacţie pozitivă.

În schimb, Agnes simţi cum împietreşte din pricina şocului. Ce mai făcuse imbecilul de data aceea?

— America? fu singurul lucru pe care-l putu articula.

El dădu cu înflăcărare din cap.

— Da, plecăm săptămâna viitoare şi poţi fi sigură că a trebuit să trag nişte sfori pentru a aranja totul. Am ţinut legătura cu nişte suedezi din

Fjällbacka, plecaţi acolo, şi ei m-au asigurat că există de lucru din plin pentru cineva ca mine. Un tip calificat îşi poate croi un viitor frumos „over there”[12]*. Aceste ultime cuvinte le rosti în engleză, cu puternicul său accent de Blekinge, fălindu-se în mod evident cu primele două vorbe ştiute în noua sa limbă.*

Agnes ar fi vrut să se încline spre el şi să-l plesnească peste faţa surâzătoare, fericită. Ce-o fi fost în capul lui? Să fi fost într-atât de naiv încât să creadă că ea avea de gând să se suie pe-un vas către o ţară străină, alături de el şi de puşlamalele lui? Să ajungă într-o poziţie şi mai dependentă, într-o lume necunoscută, cu o limbă străină şi cu oameni străini? Într-adevăr, îşi ura viaţa din locul acela, însă măcar exista posibilitatea de a scăpa într-o bună zi din văgăuna în care ajunsese. Deşi, dacă era să fie sinceră, îi trecuse şi ei prin minte ideea călătoriei în America, însă de una singură, fără el şi fără copii, atârnaţi ca o cătuşă în jurul piciorului.

Însă Anders nu observă groaza de pe chipul ei. Extaziat, el scoase biletele şi le puse pe masă. Disperată, Agnes privi către cele patru bucăţi de hârtie, răsfirate dinaintea lui ca un evantai. Voia să se ghemuiască şi să plângă.

Avea o săptămână la dispoziţie. Îi rămânea doar o afurisită de săptămână ca să scape cumva din situaţia aceea. Se sili să-i zâmbească lui Anders.

Capitolul 22

Monica plecase cu maşina până la Konsum pentru a face cumpărăturile, însă brusc, puse jos coşul, ieşind pe uşă fără a cumpăra nimic. Ceva o îndemna să ajungă repede acasă. Mama şi bunica ei fuseseră la fel. Puteau simţi anumite lucruri şi, la rândul ei, Monica învăţase să-şi asculte vocea lăuntrică.

Apăsă acceleraţia maşinuţei sale Fiat, luând-o pe drumul din jurul muntelui, pe lângă cartierul Kullen. Când vină pe drumul spre Sälvik, văzu maşina poliţiei parcată în faţa casei lor şi îşi dădu seama că avusese dreptate în a-şi urma instinctele. Parcă exact în spatele maşinii de poliţie şi coborî cu grijă, terifiată de ce ar fi putut găsi acolo. Noapte de noapte, în ultima săptămână, visase fix acelaşi lucru. Poliţişti pătrunzându-i în cămin şi dezvăluind tocmai lucrul pe care ea se străduise din răsputeri să şi-l scoată din minte. Acum devenise realitate, şi nu vis, iar femeia se apropie cu ezitare de casă. Încercând să amâne inevitabilul. Apoi îl auzi pe Morgan strigând, aşa că începu să alerge pe poteca din grădină, în sus, spre căbănuţa lui. Băiatul stătea în faţa uşii, urlând la doi poliţişti. Cu mâinile întinse, încerca să le blocheze calea.

— Nimeni nu poate intra în casa mea! E a mea!

— Avem mandat, zise unul dintre poliţişti, încercând să-l convingă. Trebuie să ne facem meseria, aşa că, vă rog, lăsaţi-ne să intrăm.

— Nu, o să faceţi dezordine!

Morgan îşi întinse şi mai mult braţele.

— Promitem să avem grijă şi să facem cât mai puţin deranj. Dar s-ar putea să fim nevoiţi să

luăm câteva lucruri cu noi – de exemplu, computere, dacă există.

Morgan îl întrerupse pe poliţist cu un urlet răsunător. Pleoapele i se zbătură repede, iar corpul începu să-i tremure necontrolat.

— Nu, nu, nu, nu, nu! strigă el.

Părea gata să-şi apere computerele cu preţul vieţii, iar Monica socoti că asta nu era prea departe de adevăr. Se grăbi spre poliţişti.

— Ce se întâmplă? Vă pot ajuta cu ceva?

— Dumneavoastră cine sunteţi? întrebă poliţistul aflat cel mai aproape de ea, fără însă a-şi lua privirea de la Morgan.

— Sunt mama lui Morgan. Locuiesc aici, zise ea şi făcu semn spre clădirea principală.

— Îi explicaţi, vă rog, fiului dumneavoastră că avem mandat să intrăm în cabană şi să aruncăm o privire? Ni se permite, de asemenea, să ridicăm orice fel de computere găsite acolo.

La auzul acestor cuvinte, Morgan începu din nou să scuture violent din cap şi să repete sacadat:

— Nu, nu, nu, nu…

Cu mult calm, Monica se apropie de el. Fixându-şi privirea asupra poliţiştilor, ea îşi cuprinse fiul cu un braţ şi îl mângâie pe spate.

— Mai întâi, mi-aţi putea spune de ce vă aflaţi aici? Apoi sunt sigură că vă pot ajuta.

Cel mai tânăr dintre poliţişti păşi jenat şi îşi plecă privirea. Cel mai în vârstă, evident şi mai călit, răspunse calm:

— L-am reţinut pe soţul dumneavoastră pentru interogatoriu şi avem, de asemenea, mandat pentru a cerceta zona.

— Vă pot întreba de ce?

Monica îşi dădu seama că părea mult prea impertinentă, însă nu intenţiona să accepte ca poliţiştii respectivi să treacă de Morgan fără a-i oferi o explicaţie rezonabilă.

— Numele soţului dumneavoastră a fost pomenit în legătură cu posesia de materiale

pornografice cu minori.

Mâna cu care atingea spatele lui Morgan se opri brusc. Femeia încercă să vorbească, însă nu reuşi decât să scoată un şuierat.

— Pornografie cu minori?

Îşi drese glasul, şi vorbi din nou.

— Trebuie că vă înşelaţi. Soţul meu, implicat în pornografie cu minori?

Gândurile i se învălmăşeau în minte. Legate de lucruri care o făcuseră dintotdeauna să se întrebe, să cugete. Însă cel mai copleşitor era sentimentul de uşurare. Nu veniseră din cauza lucrului de care se temuse ea cel mai mult.

Îi fură necesare câteva secunde pentru a se reculege, după care se întoarse spre Morgan.

— Acum, ascultă-mă! Trebuie să îi laşi să intre în cabană. Şi trebuie să îi laşi să ia computerele. Nu ai de ales, e vorba de poliţie. Este dreptul lor.

— Dar dacă fac dezordine? Şi cum rămâne cu orarul meu?

Sunetul strident al vocii sale era diferit de obişnuitul ton uniform şi trăda o sensibilitate neobişnuită.

— Sunt sigură că vor avea grijă, întocmai cum au spus. Iar tu nu ai de ales.

Accentuă acea ultimă propoziţie şi simţi cum băiatul se linişteşte. Lui Morgan îi era întotdeauna mai uşor să trateze cu situaţii în care nu avea de ales.

— Promiteţi să nu faceţi dezordine?

Poliţiştii încuviinţară, iar Morgan făcu încet un pas din dreptul uşii.

— Şi trebuie să aveţi grijă la fişierele din computere. Am multe lucruri stocate acolo!

Din nou, poliţiştii încuviinţară şi băiatul se dădu la o parte lăsându-i să intre.

— De ce fac asta, mama?

— Nu ştiu, minţi Monica.

Uşurarea era în continuare sentimentul dominant, însă conştientizarea celor spuse de poliţişti începu să prindă treptat rădăcini. O senzaţie de repulsie începu să-i cuprindă stomacul şi să-şi croiască drum în sus. Femeia îl apucă de braţ pe Morgan şi îl duse în faţa casei. Continuă să se uite îngrijorată înapoi, spre cabană.

— Nu-ţi face griji, au promis că vor fi atenţi.

— Intrăm în casa mare? zise Morgan. De regulă nu intru în casa mare la ora asta.

— Nu, ştiu asta, răspunse Monica. Dar azi va trebui să procedăm complet diferit. Nu îi putem deranja pe poliţişti. Aşa că va trebui să vii cu mine acasă la mătuşa Gudrun.

Băiatul o privi confuz.

— Dar acolo nu mergem decât de Crăciun. Sau când e ziua unuia din ei.

— Ştiu, zise răbdătoare Monica. Dar azi va trebui să facem o excepţie.

Morgan cugetă pentru o clipă, după care hotărî că spusele mamei erau logice.

În drum spre maşină, Monica văzu cu coada ochiului cum perdeaua din bucătăria familiei Florin fu trasă la o parte. Lilian îi privea din geam. Era cu zâmbetul pe buze.

— Aşadar, Kaj. Cu siguranţă nu e o situaţie plăcută.

Patrik stătea aşezat în faţa lui, cu Martin alături şi cu Mellberg aşezat discret în colţ, pe un scaun. Spre imensa uşurare a lui Patrik, acesta se oferise în mod voluntar să joace un rol pasiv în interogatoriu. Patrik ar fi preferat ca el să nu fie acolo, însă era şeful lor, în definitiv.

Kaj nu răspunse. Îşi lăsă bărbia în piept, oferindu-le poliţiştilor o privelişte detaliată a creştetului său. Părul i se rărise de-a lungul anilor, astfel încât scalpul rozaliu i se întrezărea printre smocurile brune.

— Ai vreo explicaţie pentru faptul că numele tău apare pe o listă cu comenzi de pornografie infantilă? Şi nu mă lua cu baliverne cum că trebuie să fie o greşeală. Atât numele, cât şi adresa sunt pe listă, deci fără îndoială că tu ai făcut comanda.

— Cineva încearcă să-mi însceneze asta, mormăi Kaj, cu fruntea plecată.

— Nu zău? pufni Patrik, cu o voce plină de sarcasm. Atunci probabil că ne poţi spune de ce s-ar obosi cineva să te arunce la închisoare. Ce fel de duşmani de moarte ţi-ai făcut de-a lungul anilor?

Kaj nu răspunse. Martin izbi cu palma în masă pentru a-i capta atenţia, ceea ce-l făcu pe Kaj să tresară.

— N-ai auzit întrebarea? Cine-ar fi interesat să te bage la închisoare?

Cum tot nu primi niciun răspuns, Martin continuă:

— Nu-i prea uşor să răspunzi, nu? Asta fiindcă nu există o asemenea persoană.

În faţa poliţiştilor se aflau câteva hârtii. Patrik frunzări prin ele în tăcere, scoţând nişte pagini şi adunându-le într-o grămadă.

— Îţi dai seama că avem o sumedenie de materiale cu privire la tine. Avem numele altor persoane cu care ai ţinut legătura şi care… împărtăşesc acelaşi interes, spuse el după ce făcu o scurtă pauză căutând termenul potrivit. Avem informaţii referitoare la dăţile când ai comandat materiale, ştim că ai trimis, la rândul tău, materiale, şi avem, de asemenea, arhive cu sesiuni de chat, pe care colegii noştri din Göteborg au fost destul de iscusiţi încât să le procure. Ştii, există indivizi pricepuţi într-ale computerelor. Şi nu i-au oprit firewall-urile[13] voastre complicate, pe care le-aţi instalat pentru ca nimeni să nu poată pătrundă în micul vostru grup şi să tragă cu urechea la voioasele subiecte de discuţie dintre voi. Vezi tu, nimic nu e de nepătruns.

Kaj îşi ridică privirea, uitându-se agitat când la Patrik, când la hârtiile din faţa acestuia. Întreaga sa lume se prăvălea, odată cu ticăitul ceasului de perete din spatele lui. Patrik văzu că îl zguduise dezvăluirea legată de pătrunderea în acele fişiere pe care el şi prietenii săi le consideraseră complet protejate. În clipa aceea, Kaj se întreba cu siguranţă cât de multe ştiau. Era momentul propice pentru a-l mai supune şi altor presiuni.

— Întreaga casă îţi este verificată în clipa de faţă. Iar colegii noştri nu sunt amatori. Nu există ascunzătoare pe care să n-o fi întâlnit deja. Nu există vreun colţişor secret pe care să nu-l găsească. Iar computerul îţi va fi trimis în Uddevalla pentru a fi examinat de nişte indivizi care sunt hackeri adevăraţi. Ştii, tipi care, dacă ar avea chef şi dacă nu ar fi de partea legii, ar putea sparge conturile unor bănci pe internet şi ar putea învârti cu uşurinţă nişte bani.

Patrik se gândi că era posibil să fi exagerat puţin competenţele colegilor săi, însă Kaj nu ştia asta. Şi observă că tactica dădu roade. Pe fruntea lui Kaj apărură picături mici de sudoare, şi Patrik mai mult simţi, decât văzu, cum picioarele acestuia încep să tremure incontrolabil.

— Şi cu toate că s-ar putea să fii amator în ceea ce priveşte computerele, poate ţi-a spus Morgan că simpla ştergere a unui fişier nu înseamnă şi dispariţia completă a acestuia. Băieţii noştri specialişti în computere pot reface aproape orice, atât timp cât hard drive-ul nu a suferit deteriorări.

Martin continuă de unde se opri Patrik.

— Vom sta de vorbă de îndată ce apucă să arunce o privire prin computerul tău. Atunci vom şti precis cu ce te-ai ocupat. Cei din Göteborg şi oamenii noştri lucrează la capacitate maximă pentru a-i identifica pe toţi copiii care apar în materialele confiscate de poliţie. Informaţiile pe care le avem până în momentul de faţă indică

faptul că victimele tale preferate erau băieţii tineri. Corect? Ei bine, aşa e, Kaj? Preferi băieţi fără păr pe piept – băieţi tineri şi inocenţi?

Lui Kaj îi tremură buza inferioară, dar tot nu spuse nimic.

Patrik se aplecă înainte şi coborî vocea. Ajunsese la adevăratul motiv al interogatoriului.

— Dar fetele? Se aplică şi la fete? Destul de tentant, având în vedere că una şi locuia atât de aproape, chiar vizavi, în casa vecinilor. Trebuie să fi fost irezistibil. Mai ales că ar fi fost o ocazie bună de a i-o plăti lui Lilian. Câtă satisfacţie! Chiar sub nasul ei, să te răzbuni pentru toţi acei ani de nedreptăţi. Însă ceva n-a mers conform planului, nu? Cum s-a întâmplat? A început fata să se împotrivească, să ameninţe că îi va spune mamei, aşa că a trebuit s-o îneci, pentru a o reduce la tăcere?

Cu gura căscată, Kaj se uită mai întâi la Patrik, apoi la Martin. Ochii îi erau mari şi scânteietori. Scutură din cap.

— Nu, eu n-am avut nimic de-a face cu asta. Nu m-am atins niciodată de ea, jur!

Ultimele vorbe îi scăpară precum un ţipăt, iar Kaj arăta de parcă urma să aibă un atac de cord dintr-o clipă într-alta. Patrik se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să întrerupă interogatoriul, însă decise apoi să mai continue pentru o vreme.

— Şi de ce te-am crede? Avem dovezi că manifeşti o atracţie sexuală faţă de copii, iar curând vom şti dacă există probe care să indice şi vreo agresiune posibilă. A fost găsită înecată o fetiţă de şapte ani, care locuia vizavi de casa ta. Stranie coincidenţă, nu crezi?

Nu menţionă faptul că pe corpul Sarei nu fusese găsită nicio urmă de agresiune sexuală. Însă, după cum spusese şi Pedersen, asta nu însemna că ea nu avusese loc.

— Jur că n-am avut nimic de-a face cu moartea fetei! N-a fost niciodată la mine în casă,

jur!

— Asta rămâne de văzut, spuse nemilos Martin, aruncând o privire înspre Patrik.

Observă în ochii lui aceeaşi expresie şocată pe care o simţea şi la el. Patrik scutură uşor din cap, iar Martin se ridică şi se duse să dea un telefon. Uitaseră să trimită o echipă de specialişti pentru a verifica baia. După ce eroarea fu îndreptată şi lui Martin i se făgădui un răspuns imediat, acesta se întoarse în sala de interogatoriu. Patrik încă mai punea întrebări legate de Sara.

— Aşadar, tu chiar aştepţi să te credem când zici că nu ai fost tentat niciodată să… te arăţi interesat de fata vecinilor. Mai era şi drăguţă, pe deasupra.

— V-am zis, nu m-am atins de ea. Şi n-aş numi-o drăguţă. Era mai degrabă un drac de copil! Se furişa vara în grădină şi-i smulgea toate florile Monicăi. Fără îndoială că o punea nenorocita de bunică-sa.

Patrik fu uimit cât de rapid dispăruse nervozitatea lui Kaj, făcând loc duşmăniei faţă de Lilian Florin. Chiar şi în circumstanţele respective, Kaj era atât de pătimaş, încât o clipă uită motivul pentru care se afla acolo. Apoi realitatea puse din nou stăpânire pe el şi bărbatul se gârbovi deasupra mesei, cu umerii lăsaţi.

— Nu eu am ucis-o pe fetiţă, spuse el încet. Şi nici nu m-am atins de ea, vă jur.

Patrik făcu din nou schimb de priviri cu Martin, apoi luă decizia. Probabil că nu aveau să înainteze prea mult în momentul respectiv. Cu puţin noroc, aveau să capete mai multe indicii, odată încheiată percheziţia casei şi a computerului. Iar dacă erau cu adevărat norocoşi, specialiştii aveau să găsească ceva în urma examinării băii.

Martin îl duse pe Kaj în celulă, iar Mellberg plecă imediat după aceea. Patrik rămase locului. Se uită la ceas. Deja îi ajunsese până peste cap. Avea de gând să meargă acasă, să-i dea Ericăi o

sărutare şi să se cufunde în mireasma gâtuleţului firav al Maiei. Probabil că doar asta l-ar fi putut scăpa de senzaţia înecăcioasă pe care o căpătase după ce stătuse încuiat într-o cămăruţă alături de Kaj. În plus, sentimentul că ceva nu se potrivea îl făcea să tânjească după siguranţa propriei case. Pur şi simplu, nu îi era îngăduit să dea greş în acea anchetă. Oamenii de teapa lui Kaj nu trebuiau lăsaţi să umble în libertate. Mai ales dacă aveau pe conştiinţă moartea unei fetiţe.

Era pe punctul de a ieşi pe uşa principală, când Annika îl opri.

— Ai vizitatori; aşteaptă de ceva vreme. În plus, Gösta vrea să discute cu tine cât mai curând posibil. Şi am o pistă pe care cred că ar trebui să o cercetezi imediat.

Patrik oftă şi lăsă uşa să se închidă. Se părea că planul de a merge acasă trebuia lăsat deoparte. Avea să fie nevoit să o sune pe Erica pentru a-i spune că urma să întârzie. Era o conversaţie pe care nu o aştepta cu nerăbdare.

Degetul lui Charlotte ezită în faţa soneriei. Apoi, femeia se hotărî, trase adânc aer în piept şi apăsă butonul. Auzi sunetul reverberând înăuntru. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să se întoarcă şi să fugă, însă desluşi un zgomot de paşi în interior şi se forţă să stea locului.

O recunoscu vag pe femeia care îi deschise uşa. Oraşul era destul de mic, aşa că probabil se întâlniseră întâmplător, şi văzu că femeia îşi dăduse imediat seama cine era. După o clipă de ezitare, Jeanette se dădu la o parte, iar Charlotte intră în casă.

Fu surprinsă cât de tânără părea Jeanette. Douăzeci şi cinci de ani, îi spusese Niclas, după ce ea îl tot presase. Nu îi era clar de ce voia să afle asemenea detalii. Era ca o nevoie primară de a şti cât mai mult cu putinţă. Poate fiindcă spera într-un fel să înţeleagă ce anume căutase, ce anume nu

fusese ea în stare să-i ofere. Şi poate că tocmai din acea cauză se simţise atrasă în mod irezistibil spre acel loc. Niciodată nu-i mai confruntase vreo amantă. Şi-ar fi dorit să le vadă, însă nu îndrăznise. Dar totul se schimbase după moartea Sarei. Era ca şi cum ar fi devenit invulnerabilă. Îi dispăruseră toate spaimele. Fusese deja lovită de cel mai îngrozitor lucru ce i s-ar fi putut întâmpla unei fiinţe umane. Multe dintre problemele care o paralizaseră şi o înspăimântaseră îi păreau acum obstacole insignifiante. Nu că i-ar fi fost uşor să se ducă acolo; n-ar fi putut spune asta. Dar o făcuse. Sara nu mai era, aşa că o făcuse.

— Ce doreşti?

Jeanette o privi circumspectă.

Charlotte se simţi mare în comparaţie cu acea femeie, care, probabil, nu avea mai mult de un metru şaizeci. La un metru şaptezeci şi cinci, Charlotte se văzu uriaşă, în plus, silueta lui Jeanette nu avusese de suferit de pe urma a două sarcini. Charlotte nu putu să nu observe prin bluza strâmtă că sânii ei nu aveau nevoie de sutien pentru a arăta fermi. Şi-o imagină pe Jeanette goală, în pat cu Niclas, care îi dezmierda sânii perfecţi. Scutură din cap pentru a scăpa de acea imagine. Petrecuse deja mult prea mult timp cu asemenea torturi de-a lungul anilor. Dar imaginile nu o mai deranjau la fel de mult. Avea în minte unele şi mai cumplite – cum ar fi fost Sara, plutind pe apă. Charlotte făcu un efort de a reveni cu picioarele pe pământ. Spuse, pe un ton calm:

— Voiam doar să stăm puţin de vorbă. Am putea face asta la o ceaşcă de cafea?

Nu ştia dacă Jeanette se aşteptase la o asemenea vizită ori i se părea totul într-atât de ireal, încât nu era în stare să priceapă cu adevărat. În orice caz, chipul lui Jeanette nu trăda niciun semn de uimire. Fata se mulţumi să scuture din cap şi intră în bucătărie, urmată de Charlotte.

Curioasă, aceasta aruncă o privire în apartament. Semăna cu ceea ce-şi imaginase ea. Un spaţiu mic, cu două camere şi mult mobilier din pin, perdele cu volănaşe şi suvenire din călătoriile sale în străinătate, pe post de obiecte principale de decor. S-ar fi părut că Jeanette economisea fiecare bănuţ pentru a putea merge în excursii însorite, care erau, probabil, punctul de maxim interes al vieţii sale. Asta pe lângă culcatul cu bărbaţi însuraţi, gândi Charlotte cu amărăciune, în vreme ce se aşeză la masa din bucătărie. Nu se simţea la fel de sigură pe sine precum spera să dea impresia. Inima îi bătea cu putere, agitând-o cumplit. Însă o privi în ochi pe cealaltă femeie, văzând pentru prima dată ce fel de persoană reuşise să încline balanţa în favoarea unei partide de amor şi nu a jurămintelor căsniciei, a copiilor sau a decenţei. Spre surprinderea ei, Charlotte fu dezamăgită. Întotdeauna îşi imaginase că amantele lui Niclas făceau parte dintr-o categorie complet diferită. Fireşte, nu putea ignora faptul că Jeanette era drăguţă şi voluptuoasă, dar era şi atât de… insipidă, concluzionă ea după ce căută puţin cuvântul potrivit. Nu radia deloc energie sau căldură. Din câte îşi putea da seama Charlotte, privind-o şi studiindu-i locuinţa, acea femeie nu părea să aibă nici capacitatea, nici ambiţia de a face mai mult în viaţă decât să se lase purtată de val.

— Poftim, zise Jeanette pe un ton arţăgos, punându-i dinainte lui Charlotte o ceaşcă de cafea.

Apoi se aşeză de cealaltă parte a mesei şi începu să-şi soarbă agitată licoarea. Charlotte îi observă unghiile lungi, cu o manichiură perfectă. Încă un aspect inexistent în lumea mămicilor de bebeluşi.

— Te surprinde prezenţa mea aici? zise Charlotte, studiind-o cu un calm aparent pe femeia din faţa ei.

Jeanette dădu din umeri.

— Habar n-am. Poate. Nu m-am gândit prea mult la tine.

„Măcar e cinstită”, gândi Charlotte. Încă nu îşi dădea seama dacă să pună asta pe seama îndrăznelii ori a prostiei crase.

— Ai aflat că Niclas mi-a spus de tine?

Din nou, aceeaşi ridicare nonşalantă din umeri.

— Ştiam că se va afla, mai devreme sau mai târziu.

— De unde ştiai asta?

— Oamenii vorbesc atât de mult în oraşul ăsta. Mereu e văzut cutare în compania lui cutare, moment în care oamenii se simt obligaţi să transmită mai departe informaţia.

— Se pare că nu e prima dată când te joci aşa, zise Charlotte.

Lui Jeanette îi apăru un zâmbet în colţurile gurii.

— Nu e vina mea că toţi cei buni sunt deja luaţi. Nu că pe ei i-ar deranja prea mult, de obicei.

Charlotte o privi pieziş.

— Aşadar, Niclas nu-şi făcea nici el griji? Că era căsătorit şi avea doi copii?

Cuvântul „avea” îi rămase ca un nod în gât, făcând-o să se simtă din nou acaparată de emoţii. Le îndepărtă cu greu.

Ezitarea sa păru a o face pe Jeanette să-şi dea seama că avea, probabil, anumite obligaţii omeneşti. Spuse în mod formal:

— Îmi pare foarte rău pentru fiica ta. Pentru Sara.

— Te rog să nu pomeneşti numele fiicei mele, zise Charlotte pe un ton glacial, care o făcu pe Jeanette să dea înapoi.

Îşi plecă ochii şi amestecă în cafea.

— Mai degrabă răspunde-mi la întrebare: îşi făcea Niclas griji că vă culcaţi împreună, în vreme ce familia îl aştepta acasă?

— Nu pomenea de tine, spuse Jeanette evaziv.

— Niciodată?

— Aveam alte lucruri de făcut, în loc să povestim despre tine, se scăpă Jeanette, înainte de-a realiza că ar fi trebuit, din decenţă, să aibă grijă ce spune.

Charlotte o privi dezgustată. Dar simţi şi mai multă silă şi dispreţ faţă de Niclas, care fusese în mod evident dispus să dea cu piciorul la tot pentru asta – o fătucă proastă, îngustă la minte, care considera că lumea era la picioarele ei doar pentru că fusese odată aleasă Lucia regională[14] în liceu. Da, Charlotte cunoştea genul acela. Prea multă atenţie acordată în anii săi de formare îi dăduseră o încredere în sine exacerbată. Jignirea altor persoane, însuşirea unor lucruri ce nu le aparţineau nu însemnau nimic pentru fete ca ea.

Charlotte se ridică. Îi părea rău că venise. Ar fi preferat să-şi păstreze imaginea avută în legătură cu amanta lui Niclas, aceea de femeie frumoasă, inteligentă, pasională. O rivală faţă de care să fi putut nutri puţină înţelegere. Însă fata respectivă părea ieftină, pur şi simplu. Gândul la Niclas împreună cu Jeanette îi întoarse stomacul pe dos şi îşi simţi ultimele fărâme de respect faţă de el dispărând în neant.

— Găsesc singură ieşirea, spuse ea, lăsând-o pe Jeanette la masa din bucătărie.

În drum spre uşă, ea se ciocni de un măgar din ceramică, inscripţionat „Lanzarote 1998”, aflat pe masa din hol. Acesta se zdrobi de podea, într-o mie de bucăţi. „Un măgar pentru un măgar”, gândi Charlotte, păşind încântată peste rămăşiţe, înainte de-a închide uşa în urma sa.

Fjällbacka, 1928

Catastrofa lovi într-o zi de duminică. Vaporul spre America trebuia să plece vineri din Göteborg, iar ei aproape terminaseră cu împachetatul. Anders o trimisese pe Agnes în oraş ca să cumpere ultimele lucruri de care considera el că ar fi avut nevoie „over there" şi, ca niciodată, îi încredinţase nişte bani soţiei sale.

Coşul acesteia era plin de cumpărături când femeia dădu colţul şi începu să urce la deal. Auzi ţipetele oamenilor în depărtare şi grăbi pasul. Fumul o întâmpină la câteva case de a ei şi observă că acesta era mai gros înspre deal. Agnes dădu drumul coşului şi o luă la fugă. Incendiul fu primul lucru pe care-l văzu. Flăcări uriaşe zvâcneau pe ferestrele casei, iar oamenii alergau înainte şi-napoi, ca nişte găini fără cap. Bărbaţii şi câteva dintre femei cărau găleţi de apă. Restul femeilor îşi puseseră mâinile-n cap, ţipând panicate. Focul se răspândise şi la alte case, părând să cuprindă toate locuinţele din jur. Se întinsese cu o viteză de necrezut. Şocată, Agnes privi scena cu gura căscată şi cu ochii larg deschişi. Nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru o asemenea privelişte.

Un fum negru şi gros începu să se aşeze ca un capac deasupra caselor, făcând aerul de la nivelul pământului să devină întunecat şi cenuşiu, ca o pâclă. Agnes încă stătea locului, împietrită, când una dintre femeile din vecini se apropie de ea şi o apucă de braţ.

— Agnes, vino cu mine, nu te uita acolo.

Încercă să o tragă după sine, dar Agnes nu se clinti. Ochii i se umplură de lacrimi din cauza fumului, în vreme ce stătea acolo şi se uita la ruinele cuprinse de flăcări ale casei lor. Părea focul cel mai strălucitor dintre toate.

— Anders… băieţii… rosti ea cu voce pierdută.

Vecina o trăgea deja cu disperare de mâneca bluzei, încercând să o facă să plece de acolo.

— Încă nu ştim nimic, zise femeia pe nume Britt sau Britta, după vagile amintiri ale lui Agnes. Tuturor li s-a spus să se adune în piaţa centrală. Poate că familia ta e deja acolo, adăugă ea, dar Agnes simţi îndoiala din vocea femeii.

Vecina ştia la fel de bine ca ea că nu avea să-i găsească acolo.

Agnes se întoarse încetişor şi simţi căldura văpăilor încălzindu-i spatele. O urmă pierdută pe Britt sau Britta, lăsându-se condusă spre piaţa de unde tânguielile femeilor se ridicau înspre văzduhuri. Însă toate amuţiră odată cu apariţia lui Agnes. Zvonul se împrăştiase deja; în timp ce ele îşi deplângeau casele şi bunurile pierdute, Agnes putea să îşi jelească bărbatul şi copilaşii. Toate mamele o priviră cu sufletele îndurerate. Indiferent ce crezuseră ori spuseseră despre ea în trecut, Agnes era, în momentul acela, o mamă care îşi pierduse copiii, iar femeile din jurul ei îşi strânseră micuţii aproape.

Agnes rămase cu privirea aţintită în pământ. Nu vărsă lacrimi.

Capitolul 23

Se ridicară atunci când Patrik se îndreptă spre ele. Veronica îşi ţinea strâns de mână fetiţa şi nu îi dădu drumul nici când Patrik le conduse în micul său birou. Poliţistul făcu semn spre cele două scaune, iar vizitatoarele se aşezară.

— Aşadar, cu ce vă pot ajuta? le întrebă, zâmbindu-i liniştitor Fridei, atunci când observă expresia agitată a fetiţei.

Aceasta privi în sus spre mama sa, care dădu din cap.

— Frida are ceva să vă povestească, începu Veronica, încuviinţând iar din cap înspre fiica sa.

— De fapt e un secret, zise Frida cu o voce stinsă.

— O, un secret! făcu Patrik. Ce palpitant!

Simţi că fata era foarte nesigură dacă să-i facă sau nu dezvăluiri, astfel încât continuă:

— Dar, vezi tu, slujba poliţiei este să asculte secretele tuturor, aşa că nu prea contează dacă spui un secret la poliţie.

La auzul acestor vorbe, chipul Fridei se lumină.

— Atunci voi ştiţi toate secretele din lume?

— Ei, nici chiar aşa, răspunse Patrik. Însă pe majoritatea, da. Aşadar, tu ce secret ai?

— Era un bătrân scârbos care o speria pe Sara, spuse repede fata, pentru a se elibera de acele cuvinte. Era tare rău şi a zis că Sara era „sămânţa sultanei”, iar asta a speriat-o. Dar eu n-am avut voie să spun nimănui, pentru că se temea că bătrânul se va întoarce.

Fata îşi trase sufletul. Patrik îşi simţi sprâncenele arcuindu-se. „Sămânţa sultanei”?

— Frida, cum arăta bătrânul, mai ţii minte?

Ea dădu din cap.

— Era tare bătrân. Cel puţin o sută de ani. Ca bunicul.

— Bunicul are şaizeci, spuse Veronica, şi nu se putu abţine să nu zâmbească.

Frida continuă:

— Avea tot părul gri şi toate hainele negre.

Păru că vrea să vorbească mai departe, însă apoi se afundă în scaun.

— Atât îmi aduc aminte, zise ea descurajată, iar Patrik îi făcu semn cu ochiul.

— E grozav. Şi a fost un secret bun de spus poliţiei.

— Deci nu credeţi că Sara va fi supărată că v-am spus, atunci când se va întoarce din ceruri?

Veronica inspiră adânc, pregătindu-se să-i explice din nou fiicei sale adevărul despre trecerea în nefiinţă, însă Patrik interveni:

— Nu, fiindcă ştii ce cred eu? Cred că Sara se distrează mult prea bine în ceruri pentru a mai vrea să se întoarcă şi sunt sigur că nu se supără dacă spui sau nu secretul.

— Sigur? întrebă Frida cu scepticism.

— Sunt sigur, zise Patrik.

Veronica se ridică.

— Ştiţi unde locuim, în caz că e nevoie să mai puneţi şi alte întrebări. Însă eu cred sincer că Frida nu ştie mai mult de-atât.

Femeia ezită.

— Credeţi că s-ar putea să fie…?

Patrik doar scutură din cap şi-i răspunse:

— Imposibil de spus, dar e bine că aţi venit să-mi povestiţi. Toate informaţiile sunt importante.

— Pot să merg cu maşina poliţiei? întrebă Frida, uitându-se rugător la Patrik.

Acesta râse.

— Nu astăzi, dar voi vedea dacă nu cumva pot aranja pentru altă dată.

Fetiţa păru mulţumită de răspuns şi se îndreptă spre uşă.

— Mulţumesc că aţi venit, zise Patrik, dând mâna cu Veronica.

— Sper din tot sufletul să îl prindeţi cât mai repede pe cel care a făcut asta. Sunt tot timpul cu ochii pe ea, spuse femeia, întinzându-se pentru a mângâia părul fiicei sale.

— Vom face tot posibilul, afirmă Patrik cu mult mai multă încredere decât simţea în adâncul său, şi le însoţi pe cele două spre intrarea principală.

În vreme ce uşa se închidea în urma lor, el cugetă la spusele Fridei. Un bătrân scârbos? Descrierea oferită de ea nu i se potrivea lui Kaj. Cine să fi fost?

Merse până la Annika, aflată în spatele ghişeului său din sticlă. După ce se uită la ceas, spuse cu glas obosit:

— Aveai nişte informaţii la care trebuia să mă uit?

— Da, iată-le, zise femeia, întinzându-i o coală de hârtie. Şi nu uita că vrea şi Gösta să stea de vorbă cu tine. Cred că se pregăteşte să plece spre casă, aşa că ar fi bine să-l găseşti imediat.

— Ce noroc pe unii, să poată merge acasă! oftă el.

Erica nu fusese mulţumită când o sunase, iar conştiinţa încărcată nu-i dădea pace lui Patrik.

— Probabil că pleacă acasă atunci când îi dai tu voie, spuse Annika, privindu-l pe deasupra ochelarilor.

— Ai dreptate în teorie, însă în practică ar fi mai bine ca Gösta să meargă acasă şi să se odihnească. Nu ne e de prea mare folos să stea aici şi să bombăne.

Glasul îi sună mai aspru decât intenţionase, însă uneori îl obosea teribil când era nevoit să-şi târască după el colegii. Cel puţin, pe doi dintre ei. Ei bine, putea măcar să fie recunoscător pentru faptul că Gösta era mult prea dezinteresat pentru a-i cauza aceleaşi probleme ca Ernst.

— Bănuiesc c-ar trebui să merg şi să văd ce vrea.

Patrik luă foaia cu informaţii şi se îndreptă spre biroul lui Gösta. Se opri în cadrul uşii cât să-l vadă pe acesta oprind un joc de Solitaire[15] pe computer. Se înfurie atât de mult că Gösta stătea acolo şi pierdea timpul, în vreme ce el muncea ca un sclav, încât fu nevoit să-şi încleşteze dinţii. Nu putea avea o asemenea discuţie în momentul respectiv, însă mai devreme sau mai târziu…

— În sfârşit, zise Gösta, părând iritat.

Patrik se întrebă dacă nu cumva „mai devreme, şi nu mai târziu" ar fi fost totuşi opţiunea ideală.

— Am avut ceva important de făcut, spuse Patrik, făcând efortul de a nu părea la fel de critic cum se simţea.

— Ei bine, am să-ţi spun câteva lucruri, începu Gösta, iar Patrik distinse cu uimire o oarecare nerăbdare în tonul colegului său.

— Shoot, zise Patrik, înţelegând apoi din privirea întrebătoare a lui Gösta că probabil expresiile englezeşti nu reprezentau punctul său forte. Asta dacă nu erau legate de golf, bineînţeles.

Gösta îi spuse despre convorbirea cu Pedersen, iar Patrik ascultă cu un interes crescând. Luă faxurile pe care i le întinse colegul său şi se aşeză să le studieze.

— Mda, interesant, fără îndoială, spuse el. Întrebarea e: cum acţionăm de acum încolo?

— Ei bine, răspunse Gösta, şi eu m-am întrebat asta. Informaţiile ne-ar putea ajuta să stabilim legătura cu crima, în caz că am găsi persoana potrivită. Însă până atunci nu ne oferă prea mult.

— Şi n-au putut determina clar dacă rămăşiţele organice erau animale sau umane?

— Nu, zise Gösta, clătinând din cap. Dar s-ar putea să primim răspunsul peste vreo câteva zile.

Patrik păru îngândurat.

— Gösta, mai zi-mi o dată ce-a spus Pedersen în legătură cu piatra.

— Era granit.

— Cu alte cuvinte, al naibii de comun aici, în Bohuslän, spuse Patrik cu ironie, trecându-şi deznădăjduit mâna prin păr. De-am putea măcar să stabilim provenienţa cenuşii, pun pariu că am afla cine a omorât-o pe Sara.

Gösta încuviinţă.

— Ei bine, deocamdată nu putem merge mai departe, zise Patrik, ridicându-se în picioare. Dar informaţiile au fost cum nu se poate de interesante. Ce-ar fi să te îndrepţi acum spre casă, Gösta, iar mâine vom începe cu forţe noi.

Patrik reuşi chiar să-i şi zâmbească.

Lui Gösta nu fu nevoie să i se spună de două ori. În câteva minute, oprise calculatorul, îşi adunase lucrurile şi se afla în drum spre uşă. Patrik nu era la fel de norocos. Se făcuse deja şapte fără un sfert, însă el merse în birou şi se aşeză să citească notiţele de la Annika. O clipă mai târziu, înhăţă telefonul.

Câteodată, Erica se simţea de parcă s-ar fi aflat la marginea lumii reale, prinsă într-un balonaş care se tot micşora. În momentul acela, devenise atât de mic, încât îi putea atinge pereţii dacă întindea mâna.

Maia îi adormise la sân. Din nou, ea încercase să o pună jos, ca s-o lase să doarmă singură, însă Maia se trezise după câteva minute, protestând gălăgios faţă de grozava ofensă de a se fi aflat într-un pătuţ. Şi tocmai atunci când dormea cel mai bine, la sânul mamei. Erica se gândise să încerce sugestiile din *Cartea bebeluşului*, dar încă nu trecuse de acel stadiu, de idee. Aşa că se dădu bătută, ca de obicei, şi potoli ţipetele Maiei punând-o pe aceasta la piept şi lăsând-o să doarmă acolo. Deseori, fetiţa dormea câte o oră sau două, asta dacă Erica nu se mişca prea mult şi dacă nu

era deranjată de zgomote puternice provenite de la telefon sau televizor. Aşadar, în momentul acela, Erica stătea deja de o jumătate de oră în fotoliu, ca o piatră de mormânt, cu telefonul deconectat şi cu volumul televizorului la minimum. Bineînţeles că nu era nimic interesant la ora aceea, aşa că urmări un episod stupid dintr-o telenovelă americană, din care TV4 părea să fi achiziţionat mii de episoade. Erica îşi ura viaţa.

Simţindu-se vinovată, aruncă o privire spre căpşorul pufos care se odihnea fericit pe micuţa pernă de alăptat. Gura bebeluşului era pe jumătate deschisă, iar pleoapele îi tremurau din când în când. Disperarea Ericăi nu avea nimic de-a face cu lipsa dragostei materne. O iubea sincer şi nebuneşte pe Maia. În acelaşi timp, se simţea cotropită de un parazit străin care îi secătuia toată fericirea, mânând-o spre o existenţă umbrită, ce nu avea nimic în comun cu viaţa pe care o trăise odinioară.

Uneori nutrea o asemenea amărăciune şi faţă de Patrik. Acesta putea să aibă apariţii pasagere în viaţa ei, pentru ca apoi să se furişeze în lumea reală, ca o persoană normală; el nu înţelegea viaţa Ericăi din momentul acela. Dar în clipele sale de judecat la rece, ea îşi dădea seama că era nedreaptă. Cum ar fi putut Patrik să înţeleagă? Fizic vorbind şi, de altfel, şi emoţional, nu era legat de copil în acelaşi mod ca ea. La bine şi la greu, legătura dintre mamă şi fiică fusese într-atât de puternică la început, încât funcţionase în acelaşi timp drept cătuşă, dar şi ca ancoră de salvare.

Îi amorţi un picior şi Erica se strădui să-şi schimbe, cu grijă, poziţia. Era riscant, o ştia, însă durerea devenise insuportabilă. Maia începu să se foiască, deschise ochii şi, cu gura larg deschisă, începu imediat să caute de mâncare. Oftând, Erica îi oferi un sân. Maia nu dormise decât o jumătate de oră şi Erica ştia că nu avea să mai treacă mult până când avea să adoarmă din nou. Să stea

nemişcată în felul acela avea să fie o provocare şi pentru posteriorul său. Nu, la naiba, gândi în clipa următoare. De data aceasta, o va face pe Maia să doarmă singură!

Deveni o bătălie a voinţei. Pe de-o parte, Erica, şaptezeci şi două de kilograme. Pe de alta, Maia, şase kilograme. Apucându-l ferm, Erica împinse căruţul peste pragul dintre sufragerie şi hol. Înainte şi-napoi, cu braţul întins de-un cot. Se întrebă cum ar fi putut dormi cineva într-un căruţ care se scutura din toţi rărunchii, însă conform *Cărţii bebeluşului*, exact de asta era nevoie. Să îi oferi pruncului instrucţiuni simple şi clare – „acum tu vei dormi, mama are situaţia sub control”. La cincisprezece minute de la începerea experimentului, Erica nu putea descrie situaţia ca fiind „sub control”. Deşi, conform calculelor, Maia ar fi trebuit să fie extrem de obosită, ea urla ca din gură de şarpe, mânioasă că îi fusese negat dreptul de a şedea la căldura liniştitoare a trupului mamei sale. Pentru o clipă, Erica fu tentată să se dea bătută, să stea jos şi să-şi alăpteze fiica, până când aceasta avea să adoarmă. Apoi se răzgândi. Indiferent cât de supărată era Maia din cauza noii orânduieli şi oricât de mult îi frângeau ţipetele sale inima Ericăi, era cel mai bine ca fetiţa să fie îngrijită de o mamă fericită, care avea energia de a se ocupa de ea. Aşa că perseveră. De fiecare dată când Maia protesta, plângând, Erica împingea căruţul înainte şi înapoi. Dacă Maia se potolea, părând să adoarmă, Erica oprea cu grijă căruţul. Conform Annei Wahlgren, era important să nu mai fie mişcat căruţul înainte ca bebeluşul să adoarmă, astfel încât somnul să vină de la sine. Şi aleluia! După o jumătate de oră, Maia dormea buştean în căruţul său. Erica o duse prudentă în camera de lucru, închise uşa, apoi se aşeză pe canapea, cu un zâmbet extaziat pe chip.

Buna sa dispoziţie se menţinu chiar şi atunci când, la ora opt seara, Patrik încă nu venise acasă.

Erica nu avusese energia să se ducă şi să aprindă toate lămpile, astfel încât, odată cu transformarea amurgului în noapte, casa devenise din ce în ce mai întunecată. Singura lumină provenea, în momentul acela, de la ecranul televizorului. În vreme ce o hrănea din nou pe Maia, se uita leneşă la unul din multele reality show-uri ce rulau seara. Spre ruşinea ei, trebuia să recunoască faptul că era dependentă de mult prea multe emisiuni de acel gen, iar Patrik ajunsese să bombăne fiindcă era asaltat de intrigi meschine şi oameni lacomi să capete atenţie mediatică. Timpul lui de vizionare a programelor sportive fusese redus în mod considerabil, însă atâta vreme cât nu trebuia să stea el s-o dădăcească pe Maia întreaga seară, consfinţise a-i ceda Ericăi şefia asupra telecomenzii. Femeia dădu volumul mai tare, uimită cum o groază de fete drăguţe erau dispuse să ţopăie şi să se ferchezuiască doar de dragul unui tânăr vanitos şi ridicol, care încerca să le convingă de faptul că era numai bun de însurat. Tuturor telespectatorilor le era limpede că băiatul considera participarea la emisiune drept un mod de a-şi spori şansele la agăţat prin cluburile ultramoderne din Stockholm. De fapt, Erica îi dădea dreptate lui Patrik – emisiunea era concepută fără pic de inteligenţă – însă odată ce începea să se uite, nu se mai putea opri.

Un sunet dinspre uşa de la intrare o făcu să dea volumul încet. Vechea sa teamă de întuneric puse stăpânire pe ea timp de o secundă, dar apoi femeia îşi veni în fire şi îşi dădu seama că probabil era Patrik, care se întorcea în sfârşit acasă.

— Ce întuneric e aici, zise acesta, aprinzând câteva lămpi, înainte de a merge la Erica şi la Maia.

Se aplecă şi-i dădu Ericăi o sărutare pe obraz, îi mângâie cu blândeţe căpşorul Maiei, după care se prăbuşi pe canapea.

— Îmi pare foarte rău că am ajuns atât de târziu.

În ciuda sentimentelor sale copilăreşti pe care le avusese mai devreme, Erica simţi cum supărarea i se risipeşte pe loc.

— Nu contează. Ne-am descurcat bine, noi două.

Încă era în extaz deoarece izbutise să petreacă singură câteva momente, în timp ce Maia dormea în cărucior, în camera de lucru.

— N-am şanse să mă uit la hochei, nu?

Patrik aruncă o privire visătoare către televizor, fără să fi observat starea de spirit neobişnuit de bună a Ericăi.

Aceasta doar pufni din nas, drept răspuns. Ce întrebare stupidă!

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Patrik, ridicându-se. Mă duc să-mi fac nişte sandviciuri. Vrei şi tu câteva?

Ea scutură din cap.

— Am mâncat de puţină vreme. Dar o ceaşcă de ceai n-ar fi rea. Cred că ea se va sătura în curând.

Ca şi cum ar fi înţeles spusele Ericăi, Maia îi dădu drumul, privind-o satisfăcută. Recunoscătoare, Erica îşi rearanjă hainele, o puse pe Maia în balansoarul pentru bebeluşi, apoi îşi urmă soţul în bucătărie. Patrik era lângă aragaz, amestecând pudră de cacao O'Boy într-o cratiţă cu lapte. Erica merse pe la spatele lui, cuprinzându-l într-o îmbrăţişare puternică. Era atât de plăcut, iar femeia îşi dădu seama cât de puţin contact fizic avuseseră după naşterea Maiei. Trebuia să recunoască faptul că vina îi aparţinea cu precădere ei.

— Cum ţi-a mers astăzi? îl întrebă.

Acela era un alt lucru pe care nu-l mai făcuse de multă vreme.

— Groaznic, răspunse Patrik, luând din frigider nişte unt, brânză şi caviar.

— Am auzit că l-aţi dus pe Kaj la secţie, spuse ea cu prudenţă, nesigură de cât ar fi fost dispus Patrik să-i dezvăluie.

Hotărî să nu-i pomenească de vizitele pe care le primise în ziua respectivă.

— Bănuiesc că zvonurile s-au răspândit cu iuţeala fulgerului, zise Patrik.

— Am putea spune aşa.

— Deci ce zice lumea?

— Că probabil a avut de-a face cu moartea Sarei. E adevărat?

— Nu ştiu.

Patrik dădu semne de oboseală în timp ce-şi turnă ciocolata fierbinte într-o cană şi pregăti câteva sandviciuri. Se aşeză cu faţa la Erica şi începu să-şi înmoaie sandviciul cu brânză şi caviar în ciocolata fierbinte. După o vreme, el continuă:

— Dar nu l-am adus la secţie din cauza uciderii Sarei. Am avut un alt motiv.

Tăcu din nou. Erica avea destulă minte încât să nu se bage, dar nu se putu abţine să nu întrebe. Undeva, în străfundurile memoriei, zări privirea abătută a lui Charlotte.

— Dar există ceva care să indice vreo legătură cu moartea Sarei?

Patrik îşi înmuie un alt sandvici în ciocolată, iar Erica încercă să nu se uite. Obiceiul i se părea cel puţin barbar.

— Mda, s-ar putea să fie. Însă va trebui să aşteptăm pentru a vedea asta. Nu putem risca să ne restrângem cercetările. Şi mai e ceva care trebuie verificat, spuse el, evitând să dea ochii cu ea.

Erica nu mai continuă cu întrebările. Nişte mârâituri în semn de protest, venite din sufragerie, indicau faptul că Maia începea să se plictisească să stea singură. Patrik se ridică şi aduse balansoarul pentru bebeluşi în care stătea fiica lor. Aceasta gânguri, recunoscătoare, şi flutură din mâini şi din picioare atunci când Patrik o aşeză pe masa din

bucătărie. Oboseala de pe chip îi dispăru, iar ochii lui căpătară acea licărire specială, rezervată doar pentru fiica sa.

— Ea e dulceaţa tatei? Cum i-a mers azi drăguţei tatei? Nu e ea cea mai dulce fetiţă din lume? murmură el, cu faţa apropiată de a Maiei.

Apoi figura Maiei se schimonosi, căpătând o puternică nuanţă roşiatică, iar după vreo câteva scâncete, se auzi un zgomot dinspre părţile inferioare, iar o miasmă puternică se răspândi în jurul mesei. Erica se ridică în mod automat pentru a se ocupa de situaţie.

— Rezolv eu, tu stai jos, zise Patrik, iar Erica se lăsă înapoi în scaun, recunoscătoare.

Când Patrik se întoarse cu Maia proaspăt schimbată şi îmbrăcată în pijama, Erica îi povesti entuziasmată despre trucul de succes şi despre cum o făcuse pe fetiţă să adoarmă în căruţ.

Bărbatul păru sceptic.

— A plâns trei sferturi de oră înainte să adoarmă? O fi normal? La TV au zis că dacă plâng, trebuie să le dai sân. I-o face oare bine să plângă în halul ăsta?

Lipsa lui de entuziasm şi înţelegere o înfurie pe Erica.

— Fireşte că scopul nu este ca ea să plângă trei sferturi de oră. Se va potoli peste câteva zile şi, în plus, dacă nu ţi se pare o idee bună, atunci poţi sta tu acasă, să te îngrijeşti de ea! Nu eşti tu cel obligat s-o dădăcească toată ziulica. Probabil ăsta e motivul pentru care nu consideri că ar fi nevoie de schimbări!

Apoi izbucni în plâns şi fugi la etaj, în dormitor. Patrik rămase în bucătărie, simţindu-se ca un idiot. Ar fi trebuit să se gândească înainte să deschidă gura.

Fjällbacka, 1928

Două zile mai târziu, tatăl său veni în Fjällbacka. Ea stătea în cămăruţa unde-şi găsise un adăpost temporar, aşteptând cu mâinile împreunate în poală. Când bărbatul intră, ea se gândi că zvonurile fuseseră adevărate. Arăta groaznic. Părul i se răriseşi mai mult în vârful capului. Cu vreo doi ani în urmă, era doar mai împlinit la trup, însă acum era aproape obez şi respira greu. Faţa îi era puternic îmbujorată din cauza epuizării, însă tenul său avea o nuanţă cenuşie, care nu voia să cedeze în faţa roşeţei. Bărbatul nu arăta deloc bine.

Rămase în prag, ezitând, cu o expresie de neîncredere la vederea acelei încăperi mici şi întunecoase, însă când o zări pe Agnes, se grăbi să ajungă la ea pentru a-i da o îmbrăţişare puternică. Fata nu răspunse şi îşi ţinu în continuare mâinile în poală. El o trădase, nimic nu mai putea schimba asta.

August încercă să o facă să reacţioneze, dar apoi se dădu bătut şi o eliberă din strânsoare. Chiar şi-aşa, nu se putu abţine să nu-i mângâie obrazul. Fata tresări, ca şi cum ar fi primit o palmă.

— Agnes, Agnes, biata mea Agnes!

Bărbatul se aşeză pe scaunul de lângă ea, dar fără să încerce să o mai atingă. Compătimirea de pe chipul său îi întoarse fetei stomacul pe dos. Era prea târziu pentru aşa ceva. Cu patru ani în urmă, ea avusese nevoie de tatăl său, tânjise după grija şi atenţia paternă. În momentul acela, nu mai conta. Se străduisă evite să-l privească atunci când acesta începu să-i vorbească pe nerăsuflate, cu noduri în gât.

— Agnes, ştiu că am greşit şi că nimic din ceea ce spun nu va schimba asta. Dar lasă-mă să te ajut, acum că eşti într-o situaţie atât de grea. Întoarce-te acasă, lasă-mă să am grijă de tine. Lucrurile pot fi ca pe vremuri, totul poate fi ca pe

vremuri. E îngrozitor ce s-a întâmplat, dar împreună vom putea lăsa totul în urmă.

Tonul rugător al vocii bărbatului se ridica şi cobora în valuri ce se izbeau de învelişul dur al inimii ei. Cuvintele îi păreau reproşuri.

— Agnes, dragă, te rog, vino acasă. Poţi să ai tot ce îţi doreşti.

Fata văzu cu coada ochiului cum mâinile îi tremurau, iar glasul stăruitor al tatălui ei îi dădu mai multă satisfacţie decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Şi chiar şi-o imaginase; visase la asta de nenumărate ori de-a lungul anilor întunecaţi ce trecuseră.

Se întoarse încet cu faţa spre el. August o luă ca pe un semn că îi acceptase rugăminţile şi încercă nerăbdător să-i prindă mâinile într-ale lui. Cu chipul împietrit, ea şi le trase imediat.

— Vineri plec spre America, spuse ea, savurând expresia deznădăjduită de pe chipul lui August.

— A… aa… merica, se bâlbâi August, iar Agnes observă cum deasupra buzei începură să i se formeze broboane de sudoare.

Indiferent la ce se aşteptase el, cu siguranţă nu era asta.

— Anders a cumpărat bilete pentru noi toţi. Visa să ne croim un viitor acolo. Am de gând să-i îndeplinesc dorinţa şi să merg eu însămi acolo, spuse ea teatral, îndepărtându-şi privirea de la tatăl său, pentru a se uita pe fereastră.

Era conştientă de profilul frumos pe care i-l dădea lumina aceea, iar veşmintele sale negre îi reliefau paloarea pe care şi-o ocrotise cu atât de multă grijă.

Oamenii o trataseră cu mănuşi în ultimele două zile. I se pusese la dispoziţie o cămăruţă, alături de promisiunea că putea rămâne acolo cât timp dorea. Vorbele spuse pe la spate, dispreţul pe care i-l arătaseră, toate dispăruseră fără urmă. Femeile îi aduceau îmbrăcăminte şi mâncare. Tot

ce purta în momentul acela era fie împrumutat, fie dăruit. Nu mai avea nimic din lucrurile sale. Trecuseră pe acolo şi colegii lui Anders, de la carieră. Îmbrăcaţi în hainele cele mai bune şi cu o înfăţişare îngrijită, aceştia stătuseră cu căciulile în mână şi cu privirile în pământ. O salutaseră ceremonios şi murmuraseră câteva cuvinte despre Anders.

Agnes abia aştepta să scape de acea mulţime peticită şi zdrenţuită. Năzuia să se îmbarce pe vaporul care avea să o ducă pe un alt continent. Dorea ca aerul marin să-i spulbere toată mizeria şi degradarea ce-o învăluiau precum o membrană. Trebuia să le mai tolereze pentru încă vreo câteva zile compătimirile şi încercările jalnice de a-şi dovedi bunăvoinţa. Apoi avea să plece şi să nu mai privească niciodată înapoi. Însă mai întâi trebuia să capete ceea ce-şi dorise de la bărbatul puhav şi roşu la chip, aflat dinainte-i, acel bărbat care o abandonase cu atât de multă cruzime în urmă cu patru ani. Avea acum să se asigure că va plăti, şi nu oricum, ci scump, pentru fiecare din cei patru ani scurşi.

Tatăl ei continuă să se bâlbâie, încă şocat de veştile pe care tocmai le primise.

— Dar, dar, cum îţi vei câştiga existenţa acolo? întrebă el îngrijorat, ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu o batistă scoasă din buzunar.

— Nu ştiu, replică ea, oftând melodramatic şi lăsând o umbră de nelinişte să-i străbată chipul.

Aceasta dispăru într-o clipă, dar fu îndeajuns pentru ca tatăl ei să o observe.

— Nu te răzgândeşti, dragostea mea? Vino, mai degrabă, să stai cu bătrânul tău tată.

Agnes scuturăr din cap, aşteptând ca el să vină cu o altă sugestie. Nu fu dezamăgită, din acel punct de vedere. Bărbaţii erau atât de uşor de citit.

— Măcar lasă-mă să te ajut, vrei? Nişte bani cu care să te pui pe picioare şi o sumă lunară, ca să poţi să te descurci? N-aş putea să fac măcar

asta pentru tine? Altminteri voi muri de grija ta, ştiindu-te singură şi atât de departe.

Agnes se prefăcu, preţ de o clipă, că se gândeşte, iar August se grăbi să adauge:

— Şi cu siguranţă m-aş putea îngriji să ai un bilet de călătorie mai bun. O cuşetă privată, la clasa întâi. Sună mult mai bine decât să călătoreşti la grămadă cu o groază de alţi oameni.

Ea încuviinţă şi, după o scurtă pauză, rosti:

— Ei bine, da, cred că ţi-aş putea permite să faci asta. Îmi poţi da banii mâine. După înmormântare, adăugă ea, şi August tresări, ca ars.

Nesigur, el încercă să găsească vorbele potrivite şi spuse cu o voce tremurândă:

— Băieţii semănau cu cei din familia noastră?

Aceştia îi semănaseră leit lui Anders, însă cu o voce împietrită, Agnes replică:

— Erau exact ca în pozele cu tine, când erai mic. Ca nişte copii de-ale tale, în miniatură. Şi mă întrebau deseori de ce ei nu aveau un bunic, ca toţi ceilalţi copii.

Observă cum vorbele sale i se răsuciră ca un cuţit în piept. Minciună după minciună, însă cu cât îl chinuia mai mult conştiinţa, cu atât avea să i se umple ei mai tare portofelul.

Cu lacrimi în ochi, tatăl se ridică să plece. Ajuns în pragul uşii, se întoarse pentru a-şi privi încă o dată fiica. Aceasta se hotărî să-i arate puţină bunăvoinţă şi dădu amabil din cap. După cum prevăzuse, insignifiantul gest îl bucură, făcându-l să-i zâmbească, cu ochii licărind.

Agnes îl privi cu dispreţ pe bărbatul care se îndepărta. Nu permitea nimănui să o trădeze decât o singură dată, după care nu mai existau alte şanse.

Capitolul 24

Patrik stătu în maşină şi încercă să se concentreze asupra celei dintâi sarcini pe ziua respectivă. I se părea important să continue ceea ce începuse cu o seară în urmă în timpul unei discuţii la telefon pe care o avusese înainte de-a pleca de la serviciu. Însă îi venea greu să uite vorbele stupide pe care i le spusese Ericăi acasă. Cât de complicat putea să fie! Întotdeauna crezuse că era simplu să creşti un copil. Da, poate că necesita multă muncă, însă nu şi atât de mult stres ca în ultimele două luni. Oftă, demoralizat.

Fu în stare să se concentreze asupra timpului prezent şi să uite de problemele de acasă abia atunci când opri maşina în faţa blocurilor de apartamente, vopsite în maro şi alb, aflate în preajma drumului sudic către Fjällbacka. Apartamentul spre care se îndrepta era în primul bloc, la scara a doua. Urcă pe jos până la etajul întâi. Pe uşă scria „Svensson & Kallin". Bătu cu precauţie. Cuplul care locuia acolo avea un copil mic, iar Patrik ştia prea bine cât de nepoftit putea să fie un străin dacă reuşea să trezească din somn odrasla. Un bărbat la vreo douăzeci şi cinci de ani deschise uşa. Cu toate că era deja ora nouă şi jumătate, el părea morocănos, de parcă abia s-ar fi trezit.

— Mia, pe tine te caută.

Se dădu la o parte fără a-l saluta pe Patrik şi merse târşâit către o încăpere micuţă, care dădea înspre hol. Patrik aruncă o privire în odaia ce fusese probabil destinată oaspeţilor, însă era folosită în prezent drept cameră de amuzament, având în ea un computer, câteva joystick-uri şi o grămadă de jocuri aruncate pe un birou. Pesemne

că un joc de-a „împuşcatul cât mai multor inamici” se desfăşura pe computer. Tânărul, despre care Patrik presupuse că era fie Svensson, fie Kallin, începu să se joace, de parcă ar fi păşit într-un tărâm diferit.

Bucătăria se afla de-a lungul coridorului, la stânga, iar Patrik păşi înăuntru, după ce îşi lăsă pantofii la uşă.

— Intraţi, îi dau de mâncare lui Liam.

Băieţelul era cocoţat într-un scaun înalt pentru bebeluşi şi era hrănit cu terci şi un fel de piure cu fructe. Patrik îi făcu semn cu mâna şi fu recompensat cu un zâmbet plin de terci.

— Luaţi loc, zise Mia, arătând către scaunul din faţa lor.

Patrik se aşeză, apoi îşi scoase carneţelul.

— Mi-aţi putea relata cu exactitate ce s-a întâmplat ieri?

Mâna cu care fata ţinea lingura îi tremură uşor, arătând cât de supărătoare fuseseră evenimentele din ziua anterioară. Mia dădu din cap şi îi povesti pe scurt ce se întâmplase. Patrik luă notiţe, însă erau aceleaşi informaţii pe care le primise Annika atunci când Mia sunase la poliţie pentru a raporta.

— Şi nu aţi văzut pe nimeni în jurul căruciorului?

Mia scuturã din cap. Liam, care păru să creadă că mama lui se juca, dădu şi el frenetic din cap, îngreunând considerabil operaţia de hrănire cu terci.

— Nu, n-am văzut pe nimeni. Nici înainte, nici după.

— Aţi lăsat căruciorul în spate, nu?

— Da, e mai izolat acolo, şi m-am gândit că ar fi un loc mai sigur pentru el. Am vrut să-l iau înăuntru cu mine, însă dormea, şi mi s-a părut mult prea mare osteneala să trag după mine landoul în magazin. Urma să fiu plecată doar câteva minute.

— Apoi, când aţi ieşit, aţi observat o substanţă închisă la culoare în cărucior şi pe Liam.

— Da, urla din toate puterile. Cred că avea gura plină cu acea substanţă, dar reuşise să scuipe mai tot afară. Interiorul gurii îi era negru.

— L-aţi dus la doctor?

Fata scutură iar din cap, şi Patrik îşi dădu seama că atinsese un subiect delicat.

— Nu. Probabil că ar fi trebuit, însă ne grăbeam să ajungem acasă, iar el, deşi era înspăimântat şi supărat, părea în regulă, aşa că…

Vocea i se stinse treptat, iar Patrik se grăbi să spună:

— Sunt sigur că nu e vreun pericol. Aţi făcut ce trebuia. Băiatul chiar pare în regulă.

Liam îşi flutură braţele, ca pentru a confirma cele spuse, apoi îşi deschise gura larg, pentru următoarea lingură de terci. Cu siguranţă nu îi fusese afectată pofta de mâncare, lucru dovedit şi de bărbia sa dublă.

— Bluza în legătură cu care v-am sunat ieri, aţi…

Fata se ridică.

— Nu, n-am spălat-o, după cum m-aţi rugat. E plină de negreală. Îmi pare-a fi cenuşă.

Plecă să o aducă. Liam se uită pofticios înspre lingura pe care fata o lăsase în dreptul castronului. Patrik ezită pentru o clipă, apoi se mută pe scaunul Miei şi-i preluă acesteia îndatoririle. Două linguri pline fură înghiţite fără probleme, însă apoi Liam se hotărî să facă o demonstraţie cu sunetele de maşini pe care le putea imita şi, plescăind din buze, împroşcă terci în părul şi pe faţa lui Patrik. Chiar în momentul acela, Mia se întoarse cu bluza. Nu se putu abţine din râs.

— Bietul de dumneavoastră! Trebuia să vă fi prevenit sau măcar să vă fi dat o pelerină şi-o beretă.

— Nu face nimic, zise Patrik, ştergându-şi nişte terci de pe gene şi zâmbind. Bebeluşul meu

are două luni, aşa că nu-mi strică nişte practică.

— Atunci exersaţi în continuare, zise Mia, care se aşează, lăsându-l să-l hrănească în continuare pe Liam. Iată bluza, spuse ea, punând-o pe masă.

Patrik o cercetă. Toată partea din faţa era neagră şi murdară.

— Aş dori să o iau cu mine. Vă deranjează?

— Deloc. Luaţi-o. Oricum aş fi aruncat-o. Staţi să v-o pun într-o pungă de plastic.

Patrik luă punga şi se ridică.

— Dacă vă mai amintiţi ceva, daţi-ne un telefon la secţie, îi spuse, înmânându-i cartea sa de vizită.

— Cu siguranţă aşa voi face. Pur şi simplu nu înţeleg cum cineva ar putea fi în stare de un asemenea lucru. Ce indicii credeţi că v-ar putea oferi bluza?

Patrik scutură doar din cap. Nu putea spune nimic legat de motivul pentru care îl interesa obiectul vestimentar. Încă nu ieşise nimic la suprafaţă în presă, referitor la cenuşa găsită în urma anchetei. Îl privi pe Liam. Slavă cerului că nu se ajunsese la fel de departe în cazul acela. Întrebarea era dacă se intenţionase un omor; poate că persoana fusese întreruptă de ceva. Însă nu puteau stabili dacă avea sau nu legătură cu moartea Sarei decât după ce analizau cenuşa de pe bluză. Cu toate că el era mai mult ca sigur că aveau să găsească o legătură. Nu putea fi vorba de coincidenţă.

Odată ajuns înapoi în maşină, Patrik îşi scoase mobilul din buzunarul hainei. Nu primise niciun semn de la echipa care examinase locuinţa lui Kaj cu o zi în urmă, lucru care i se părea oarecum ciudat. Avusese mult prea multe pe cap în ziua precedentă pentru a-şi mai face griji cu privire la asta, însă în momentul respectiv, se întrebă de ce nu îi raportaseră nimic. Înjurând, văzu că îşi închisese telefonul când se dusese să-l interogheze

pe Kaj, uitând apoi să-l mai pornească. Simbolul pentru mesageria vocală clipea. Formă numărul căsuţei vocale şi ascultă nerăbdător mesajul. Cu o licărire triumfătoare în priviri, închise telefonul, îndesându-l înapoi în buzunar.

Patrik alesese din nou bucătăria drept loc de întâlnire. Era încăperea cea mai mare din secţia de poliţie şi, de asemenea, considera că faptul de a se afla în apropierea cafelei proaspăt preparate avea să fie un beneficiu, având în vedere circumstanţele. Annika dăduse fuga la brutăria din capul străzii şi cumpărase o pungă mare de prăjiturele cu alune de pădure, prăjituri cu nucă de cocos şi cafea şi prăjiturele cu ciocolată şi ovăz. Patrik nu era nevoit să forţeze mâna nimănui; în vreme ce el stătea dinaintea lor, lângă tablă, cu toţii ronţăiau bunătăţi pline de calorii.

Îşi drese vocea.

— După cum ştiţi, ziua de ieri a fost plină de evenimente.

Gösta încuviinţă şi se întinse după încă o prăjitură cu alune de pădure. Însă Mellberg i-o luă înainte. Şeful deja era pe cale să o termine pe cea de-a treia, părând interesat şi de-o a patra. Ernst stătea de unul singur, iar cu toţii evitau să-l privească. Odată ce greşeala sa dezastruoasă ieşise la iveală, deasupra lui Ernst planase un fel de umbră fatidică. Nimeni nu ştia când avea să cadă securea, însă astfel de probleme trebuiau amânate cât timp ei se aflau în faza cea mai intensă a investigaţiei. Dar toată lumea, inclusiv Ernst, îşi dădea seama că nu era decât o chestiune de timp.

Toate privirile se aţintiră asupra lui Patrik. Acesta continuă.

— Cred că ar fi bine să rezum ceea ce ştim până în momentul de faţă. Cei mai mulţi dintre voi ştiu deja, însă n-ar fi rău să avem o viziune de ansamblu.

Îşi drese iar vocea, scoase pixul şi începu să noteze pe tabla cea mare şi albă, în timp ce vorbea.

— Mai întâi, l-am adus la interogatoriu pe tată, Niclas, în legătură cu alibiul său. Încă nu ştim unde a fost luni dimineaţă şi întrebarea e: de ce să fi născocit un alibi fals? Îl bănuim şi de abuz asupra minorilor, asta pe baza informaţiilor primite de la clinică, în legătură cu leziunile căpătate de fiul său, Albin. Întrebarea e dacă Sara a fost supusă şi ea abuzurilor şi dacă lucrul acesta ar fi putut degenera, ajungându-se la crimă.

Marcă un punct pe tablă, scrise „Niclas" lângă el, apoi trasă linii spre cele două grupuri de cuvinte, „alibi fals" şi „presupus abuz". După aceea se întoarse din nou cu faţa spre colegii săi.

— Şi ieri a venit tovarăşa de joacă a Sarei, pe nume Frida, însoţită de mama sa, pentru a ne raporta că o persoană pe care fetiţa a numit-o „bătrân rău" a speriat-o cumplit pe Sara cu o zi înaintea morţii sale. A avut un comportament ameninţător şi, de asemenea, a numit-o „sămânţa sultanei". E cineva care ştie ce înseamnă asta?

Patrik se uită întrebător spre grup. La început nu răspunse nimeni. Stăteau cu toţii în linişte, părând să facă eforturi pentru a descifra o asemenea expresie ciudată.

Annika îi privi, scutură din cap, în semn de nemulţumire faţă de ignoranţa lor, apoi spuse:

— Probabil că a zis „sămânţa Satanei".

Fu cum nu se putea mai evident că toţi voiau să-şi dea cu palma peste frunte.

— Da, bineînţeles, încuviinţă Patrik, blestemându-şi, la rândul său, prostia. S-ar părea că avem de-a face cu un fanatic religios. Iar Frida l-a descris pe individ ca fiind un bărbat în vârstă, cu părul cărunt. Martin, poţi să vorbeşti cu mama Sarei şi să verifici dacă descrierea se potriveşte vreunui cunoscut de-al lor?

Martin aprobă din cap.

— Apoi am primit un raport interesant ieri. O tânără mamă a lăsat în spate la Järnboden căruciorul în care dormea fiul său. După care a intrat în magazin să cumpere ceva. La întoarcere s-a speriat, văzând căruciorul plin de o substanţă neagră, pe care băiatul o avea şi în gură. Părea ca şi cum cineva încercase să-l forţeze să o înghită. În dimineaţa asta am mers să stau de vorbă cu mama băiatului, care mi-a dat bluza purtată de el. Toată partea din faţă era acoperită de ceva asemănător cenuşii.

Tăcerea se lăsă deasupra mesei. Nimeni nu mesteca, nimeni nu sorbea din cafea. Patrik continuă:

— Deja am trimis-o la analiză şi ceva îmi spune că este acelaşi gen de cenuşă precum cea găsită în stomacul Sarei. Avem un interval orar destul de precis al… comiterii atacului, aşa că n-ar fi rău să verificăm alibiurile. Gösta, noi doi ne vom ocupa de asta.

Gösta dădu din cap şi adună ultimele fărâme de nucă de cocos rămase în farfuria sa.

Tabla era acum acoperită de notiţe şi săgeţi, iar Patrik făcu o pauză timp de-o secundă, ţinând pixul în aer. Apoi marcă un ultim punct şi scrise „Kaj” lângă el. Era clar pentru toată lumea că se ajunsese în acel moment al întâlnirii pe care el îl considera cel mai important.

— După ce am stat de vorbă cu colegii noştri din Göteborg, ni s-a pus în vedere faptul că Wiberg este implicat într-o anchetă cu privire la o reţea de pedofilie.

Cu toţii făcură un efort şi mai mare de a nu-l privi pe Ernst, iar acesta se schimonosi, pe scaunul lui.

— Ieri l-am adus pe Kaj la interogatoriu şi, cu ajutorul colegilor din Uddevalla, i-am percheziţionat, de asemenea, şi casa. Interogatoriul nu a relevat nimic concret, însă îl considerăm un prim pas şi ne vom continua discuţiile cu bărbatul.

Folosindu-ne de informaţiile primite din Göteborg, vom vedea, de asemenea, dacă putem identifica vreo victimă la nivel local. După cum ştiţi, Kaj a avut timp de mulţi ani un rol activ în munca alături de tinerii din Fjällbacka, aşa că nu ar fi deplasat să credem că au avut loc abuzuri în această perioadă.

— Mai există ceva care să indice o legătură între el şi moartea Sarei? întrebă Gösta.

— Ajung imediat şi acolo, răspunse evaziv Patrik, iar Martin îi aruncă o privire uluită.

Nu avuseseră deloc norocul să stabilească vreo legătură în timpul interogatoriului.

— Se poate ca examinarea locuinţei lui Kaj să ne fi oferit primul progres semnificativ din cadrul anchetei.

Tensiunea crescu în mod palpabil, iar Patrik nu putu rezista să nu tragă puţin de timp, de dragul efectului. Apoi spuse:

— Căutând ieri prin casa lui Kaj, poliţiştii au găsit haina Sarei.

Tuturor li se tăie respiraţia.

— Unde au găsit-o? întrebă Martin, părând un pic ofensat deoarece Patrik nu-i spusese nimic în legătură cu asta.

— Tocmai asta e, zise Patrik. Nu era în clădirea principală, ci în cabana de pe proprietate, unde locuieşte fiul lor, Morgan.

— Iisuse Hristoase! exclamă Gösta. Puteam să jur că e implicat ciudatul ăla. Oamenii ca el…

Patrik îl întrerupse.

— Sunt de acord cu faptul că nu dă bine, însă nu vreau să rămânem blocaţi în acea teorie. În primul rând, nu ştim dacă haina a fost pusă acolo de tată sau de fiu; putea, la fel de bine, să fi fost Kaj, într-o încercare de-a o ascunde. În al doilea rând, există mult prea multe chestiuni nerezolvate – de exemplu, încercarea lui Niclas de a construi un alibi fals – aşa că nu le putem ignora complet. Trebuie să lucrăm în continuare la toate punctele pe care le-am pus aici, pe tablă. Aveţi întrebări?

— Bine lucrat, Hedström, interveni Mellberg. Pare în regulă. Şi neapărat să verificaţi şi toate celelalte chestiuni pe care le-ai notat.

Făcu leneş un semn înspre tablă.

— Dar eu înclin să fiu de acord cu Gösta. Morgan ăla nu pare prea normal şi, dacă aş fi în locul tău, mi-aş îndrepta toată atenţia asupra lui, zise el, ţinându-şi teatral mâna la piept. Dar e clar, tu eşti responsabil cu ancheta şi tu decizi.

Mellberg spuse asta în aşa fel încât toată lumea să înţeleagă că ar fi fost bine ca Patrik să-i asculte sfatul.

Acesta nu-i răspunse, ceea ce-l făcu pe Mellberg să considere că mesajul său îşi atinsese ţinta. Dădu mulţumit din cap. Acum rezolvarea cazului nu mai era decât o chestiune de timp.

Patrik se întoarse hotărât în birou şi se apucă de sarcinile zilei. Boşorogul putea să creadă ce voia, însă Patrik nu intenţiona să joace după cum îi cânta el. Bineînţeles, faptul că găsiseră haina în cabana lui Morgan îl făcuse şi pe el să tragă anumite concluzii, însă ceva – instinctul, experienţa ori o simplă bănuială – îi spunea că totul nu era aşa cum părea.

Fjällbacka, 1928

Cu spatele la ţărmul suedez, ea închise ochii şi simţi briza mângâindu-i pleoapele. Asta era libertatea.

Vasul spre America plecase la fix din Göteborg, iar debarcaderul fusese plin de oameni care-şi luau rămas-bun de la cei dragi, atât cu speranţă, cât şi cu tristeţe. Niciunul din ei nu ştia dacă aveau să se mai revadă. America era atât de departe, încât cei mai mulţi oameni care plecau într-acolo nu se mai întorceau niciodată şi aflai câte ceva despre ei doar prin scrisori.

Însă nimeni nu-şi luase rămas-bun de la Agnes. Asta şi dorise. Îşi lăsa în urmă vechea sa viaţă şi pornea spre un tărâm nou. Cu cecul de la tatăl ei în buzunar şi o cuşetă elegantă la clasa întâi, simţea, pentru prima dată în mulţi ani, că se afla pe drumul cel bun.

Pentru o clipă, gândurile îi fugiră la Anders şi la băieţi. Biserica fusese plină ochi la înmormântare, iar plânsetele răsunătoare se înălţaseră spre acoperiş, într-un cor îndurerat, însă ea nu plânsese. Dindărătul vălului prins la pălărie, privise cele trei sicrie aflate lângă altar. Unul mare şi două mici. Cele albe erau acoperite cu flori şi coroane. Coroana cea mai mare era din partea tatălui său. Ea îi interzisese să participe.

Nu că ar fi fost mare lucru de pus în coşciuge. Focul se dezlănţuise cu asemenea văpăi mistuitoare, încât aproape că nu mai rămăsese nimic. Aşadar, sicriele conţineau doar câteva rămăşiţe. Pastorul sugerase că nişte urne ar fi fost mai potrivite, având în vedere starea în care se aflau trupurile, dar Agnes hotărâse altfel. Trei sicrie ce puteau fi coborâte în ţărână.

Câţiva dintre colegii lui Anders ciopliseră piatra de mormânt. Una pentru toţi trei, cu numele lor gravate elegant.

Erau singurele victime ale incendiului. În rest, se distruseseră doar bunuri, însă pagubele fuseseră substanţiale. Întreaga regiune joasă a oraşului Fjällbacka, partea cea mai apropiată de mare, era acum carbonizată şi năruită. Multe gospodării dispăruseră, iar stâlpi calcinaţi se ridicau din apă, pe locul unde fuseseră docurile. Dar puţini oameni se plânseseră de pierderea locuinţelor. De câte ori simţeau nevoia de a-şi jeli pagubele, ei se gândeau la Agnes şi la ceea ce-i fusese luat ei. La înmormântare veniseră toţi oamenii din partea aceea a oraşului, iar sufletele li se rupeau atunci când le trecea prin minte

imaginea băieţeilor blonzi, mergând de mână cu tatăl lor.

Mama acestora însă nu vărsă nicio lacrimă. Odată încheiată înmormântarea, femeia se duse înapoi la cămăruţa ei temporară şi îşi împachetă puţinele lucruri ce-i fuseseră date. Mila. Faptul că era nevoită să capete de pomană îi displăcea atât de mult, încât îi provoca greaţă, însă niciodată nu mai avea să fie la mila altor oameni.

Aflată acum pe puntea principală a vasului, nimeni nu ar fi ghicit că, până nu demult, ea dusese un trai sărăcăcios. Îmbrăcămintea nouă fusese achiziţionată grabnic, iar cuferele de călătorie erau cele mai elegante din câte s-ar fi putut cumpăra. Agnes dezmierdă cu plăcere materialul fin al rochiei. Ce diferenţă faţă de hainele ponosite şi şterse pe care-i fusese dat să le poarte timp de patru ani.

Tot ce-i mai rămăsese din vechea sa viaţă era o cutie albastră din lemn, pe care o pusese bine, la fundul bagajului. Cutia în sine nu era importantă, însă conţinutul, da. Se furişase cu o noapte în urmă şi o umpluse pentru a-şi aminti ca niciodată să nu mai îngăduie cuiva să stea în calea vieţii pe care ea o merita. Făcuse o dată greşeala de a se încrede într-un bărbat, iar asta o costase patru ani lungi. După felul în care o trădase tatăl său, era hotărâtă să nu mai permită asta niciunui alt bărbat. Şi avea să se asigure că tatăl ei va plăti amarnic pentru faptele sale.

Singurătatea avea să fie preţul cel mai scump plătit de el, însă fata intenţiona şi ca banii acestuia să curgă în direcţia ei. I se cuveneau. Şi ştia exact cum să-l joace pe degete pentru a-l face să aibă tot timpul conştiinţa încărcată. Bărbaţii erau atât de uşor de manipulat.

Reveria îi fu întreruptă de cineva care îşi drese vocea. Luată prin surprindere, Agnes tresări.

— Ah, scuzaţi-mă, sper că nu v-am speriat, doamnă?

Un bărbat elegant îi zâmbi suav, întinzându-i mâna. Înainte de a-i zâmbi, la rându-i, şi de a-şi pune palma înmănuşată într-a lui, Agnes îl cercetă din cap până-n picioare, cu o privire rapidă şi îndelung exersată. Purta un costum scump, croit pe măsură, iar mâinile îi arătau de parcă nu cunoscuseră niciodată munca. Avea în jur de treizeci de ani şi o înfăţişare plăcută, chiar atrăgătoare. Fără verighetă pe degetul inelar. Era posibil ca voiajul să se dovedească mult mai agreabil decât anticipase.

— Agnes, Agnes Stjemkvist. Domnişoară, nu doamnă.

Capitolul 25

Venise în vizită prietenul Ericăi, Dan. Cu toate că vorbiseră la telefon de câteva ori, el nu apucase să o vadă pe Maia. Însă în momentul acela, trupul său imens trona în hol, şi Dan îi luă Ericăi bebeluşul, cu uşurinţa unui tată priceput.

— Bunăăăăă, fetiţo! Ce frumuseţe avem noi aici! gânguri el, ridicând-o pe Maia spre tavan.

Erica fu nevoită să-şi înăbuşe impulsul de a-şi înşfăca fetiţa, însă Maia nu părea deranjată de situaţie. Şi având în vedere că Dan avea el însuşi trei fete, probabil că era stăpân pe situaţie.

— Şi mămica ce mai face? zise el, îmbrăţişând-o strâns pe Erica.

Odată ca niciodată, ei formaseră un cuplu, însă povestea lor de dragoste se încheiase demult, iar ei rămăseseră prieteni apropiaţi timp de mulţi ani. Prietenia lor avusese mult de suferit cu două ierni în urmă, când, în nişte împrejurări neplăcute, amândoi fuseseră amestecaţi în ancheta unei crime, însă trecerea timpului ameliorase ruptura. Însă după ce Dan divorţase de soţia lui, Pernilla, ei nu se mai văzuseră prea des. Dan se aruncase în viaţa de burlac şi în tot ce presupunea aceasta, în vreme ce Erica o luase în direcţia complet opusă. El avusese o serie de prietene inadecvate, însă pentru moment era celibatar şi liber ca pasărea cerului. Ericăi îi părea mai fericit decât îl văzuse de mult timp încoace. Divorţul îşi spusese cuvântul, iar Dan se lamenta deseori fiindcă nu petrecea mai mult timp cu fiicele sale, însă părea să se fi obişnuit cu situaţia şi să fi mers mai departe.

— Mă întrebam dacă nu ai vrea să faci o plimbare cu noi, zise Erica. Maia începe să fie

obosită, iar dacă mergem să luăm aer, probabil că va adormi în cărucior.

— O plimbare scurtă, în cazul ăsta, bombăni Dan. E destul de răcoare afară şi aşteptam cu nerăbdare să ajung aici, la căldură.

— Numai până adoarme, se gudură Erica pe lângă prietenul ei, care îşi puse iar pantofii în picioare, fără prea multă tragere de inimă.

Îşi respectă promisiunea. Zece minute mai târziu, se aflau din nou înăuntru, în vreme ce Maia dormea liniştită, sub prelata de ploaie a căruciorului.

— Ai o alarmă pentru bebeluşi? întrebă Dan.

Erica dădu din cap.

— Nu, va trebui s-o mai verific din când în când.

— De ce n-ai zis nimic? Aş fi putut s-o caut pe cea veche a noastră.

— Sper că de-acum vei trece mai des pe aici, spuse Erica, aşa că mi-o poţi aduce data viitoare.

— În regulă. Îmi cer scuze că a durat aşa mult până să vin să vă văd. Dar ştiu cum sunt primele luni, aşa că am…

— Nu-i nevoie să te scuzi, îl întrerupse Erica. Ai perfectă dreptate. Până acum nu m-am simţit pregătită să primesc musafiri.

Se aşezară pe canapea. Erica îi puse dinainte cafea şi rulouri calde, scoase direct din cuptor. Dan luă unul.

— Mmm, tu le-ai făcut?

Nu se putu abţine să nu strecoare o uşoară notă de uimire în tonul cu care vorbi.

Erica îl privi, răutăcioasă.

— Dacă ar fi fost aşa, n-ai fi părut atât de surprins. Dar nu, nu le-am făcut eu, ci soacra mea, cât a stat aici, se văzu ea nevoită să recunoască.

— M-am gândit eu că trebuia să fie ceva de genul ăsta. Nu sunt destul de arse pentru a fi ale tale, o tachină Dan.

Erica nu fu în stare să vină cu o replică spirituală. Bărbatul avea dreptate. Niciodată nu fusese o bucătăreasă prea talentată.

După o discuţie plăcută, prin care se puseră la curent cu întâmplările mai recente din vieţile lor, Erica se ridică în picioare.

— Trebuie să mă duc până la Maia.

Crăpă grijuliu uşa şi se uită în cărucior. Ciudat, Maia trebuie că alunecase sub învelitoare. Îndepărtă pe cât putu de încet prelata de ploaie şi trase de pătură. Panica o izbi din plin. Maia nu era în cărucior!

Lui Martin îi trosniră oasele când se aşeză, aşa că îşi întinse braţele deasupra capului, în încercarea de a-şi alinia vertebrele. Să care atâtea cutii şi să mute mobila îl făcuseră să se simtă ca un bătrân. Brusc, îşi dădu seama că ar fi fost o idee bună să petreacă din când în când nişte ore la sala de forţă, însă în momentul acela era prea târziu pentru a recupera timpul pierdut. În orice caz, Pia spusese dintotdeauna că-i plăcea trupul lui deşirat, aşa că nu vedea vreun motiv pentru a face câteva schimbări, însă spinarea îl durea al naibii de tare.

Trebuia să recunoască faptul că amenajarea noii locuinţe ieşise bine. Pia se ocupase de toate şi rezultatul se dovedise mult mai bun decât ce reuşise el să facă prin apartamentele lui de burlac. Doar că şi-ar fi dorit să fi putut păstra mai multe din lucrurile sale. Trecuseră de inspecţie doar combina, televizorul şi raftul „Billy” de la IKEA. Restul bunurilor sale fuseseră trimise la ghenă, fără pic de milă. Cel mai rău îi părea după vechea lui canapea din piele, pe care o avusese în sufragerie. Era de acord că nu se mai afla în cea mai bună stare, însă amintirile… of, ce amintiri!

Dacă stătea să se gândească mai bine, poate că tocmai din acel motiv Pia fusese atât de hotărâtă să o arunce, în favoarea unui model „Tomelilla” de la IKEA. Îi dăduse voie să păstreze o masă veche,

din pin, însă Pia cumpărase repede o faţă de masă pentru a-i acoperi fiecare centimetru din suprafaţă.

Ei bine, acelea nu reprezentau decât lucruri mărunte. Deocamdată nu existaseră deloc aspecte negative ale traiului în comun. Îi plăcea la nebunie să vină acasă la Pia în fiecare seară, să se ghemuiască pe canapea alături de ea şi să urmărească nimicuri la TV, ţinând capul fetei în poala sa. Şi iubea să se furişeze în noul pat dublu şi să adoarmă împreună. Totul era la fel de minunat precum visase. Ştia că probabil ar fi trebuit să fie trist deoarece zilele sale de burlac petrecăreţ se încheiaseră, cel puţin aşa spuneau unii prieteni ai săi, dar lui nu îi lipsea asta mai mult decât o mahmureală cumplită. Şi Pia era… ei bine, perfectă!

Martin îşi şterse de pe faţă zâmbetul de proaspăt amorez şi căută numărul de telefon al familiei Florin. Speră să nu răspundă scorpia aceea groaznică. Mama lui Charlotte îi amintea de caricatura unei soacre.

Fu norocos. Răspunse chiar Charlotte. Simţi un junghi de compătimire la auzul vocii apatice a femeii.

— Alo, da, aici Martin Molin, de la secţia de poliţie Tanumshede.

— Despre ce e vorba? întrebă Charlotte cu precauţie.

Martin fu conştient că un telefon din partea poliţiei stârnea atât îndoieli, cât şi speranţe, aşa că se grăbi să spună:

— Ei bine, voiam doar să verific ceva cu dumneavoastră. Am primit o informaţie conform căreia o persoană a ameninţat-o pe Sara înainte ca ea să… moară, se bâlbâi Martin.

— A ameninţat-o? rosti Charlotte, în vreme ce bărbatul aproape că îşi putu imagina expresia ei nedumerită. Cine a zis asta? Sara nu a pomenit nimic în legătură cu aşa ceva.

— Tovarăşa ei de joacă, Frida.

— Dar de ce n-a zis nimic până acum?

— Sara a obligat-o să promită că nu spune. Frida a zis că era secret.

— Dar cine s-o fi amenințat?

Abia atunci se îmbărbătă destul cât să pună întrebarea cu adevărat relevantă.

— Frida nu îl cunoştea. Însă l-a descris drept un bărbat în vârstă, cu păr cărunt şi haine negre. Şi se pare că a numit-o pe Sara „sămânţa Satanei". Vă sună cunoscut?

— Cu siguranţă, spuse Charlotte, printre dinţii încleştaţi. Cu siguranţă îmi sună cunoscut.

Durerea se intensificase în ultimele câteva zile. Era ca şi cum o dihanie flămândă îi sfâşia stomacul cu ghearele.

Stig se întoarse cu grijă pe o parte. Nicio poziţie nu era cu adevărat confortabilă. Indiferent cum stătea întins, îl durea ceva. Însă chinul cel mai cumplit îl resimţea în suflet. Gândurile îi fugeau din ce în ce mai des la Sara. La felul în care ei doi purtaseră discuţii lungi despre câte-n lună şi-n stele. Şcoală, prieteni, meditaţiile ei precoce, în legătură cu tot ce se petrecea în jur. Stig avea impresia că ceilalţi nu făcuseră niciodată efortul de a observa şi latura aceea a fetiţei. Îşi îndreptaseră atenţia doar asupra trăsăturilor ei ciudate – asupra faptului că era un copil gălăgios şi care crea probleme, deranjante şi stridente. Iar reacţia Sarei faţă de acea imagine a lor fusese de a deveni şi mai dificilă, de a face şi mai mult zgomot şi de a distruge lucruri. Un cerc vicios al frustrărilor, o situaţie pe care nimeni nu ştia cum să o rezolve.

Dar în ceasurile petrecute alături de el, fata îşi afla liniştea. Lui Stig îi lipsea atât de mult, încât i se rupea sufletul. Regăsise în ea multe din trăsăturile lui Lilian. Puterea şi hotărârea acesteia. Felul iute de-a fi, care ascundea o enormă grijă şi dragoste.

Lilian intră în cameră, de parcă i-ar fi citit gândurile. Stig fusese atât de afundat în visare, încât nici măcar nu-i auzise paşii pe scări.

— Ţi-am adus un mic prânz. Am fost afară să cumpăr chifle proaspete, ciripi ea, în vreme ce lui Stig i se întoarse stomacul doar la gândul că trebuia să înghită ceea ce se afla pe tavă.

— Nu mi-e aşa de foame în momentul ăsta, făcu el o încercare, conştient fiind, în acelaşi timp, de zădărnicia protestelor sale.

— Trebuie să mănânci ceva dacă vrei să te pui pe picioare, răspunse Lilian, cu o voce aspră de asistentă medicală. Hai, te ajut eu!

Se aşeză pe marginea patului şi luă de pe tavă castronul cu chefir. Ridică cu grijă o lingură şi i-o duse în dreptul buzelor. El deschise gura în silă şi îi dădu voie să-l hrănească. Îl îngreţoşă senzaţia chefirului prelingându-i-se pe gât în jos, dar îi făcu pe plac femeii. Era bine intenţionată şi, practic, el ştia că avea dreptate. Dacă nu mânca, nu avea să se însănătoşească niciodată.

— Cum te simţi acum? întrebă Lilian în vreme ce luă una din chiflele cu unt şi brânză şi i-o ţinu în dreptul gurii, pentru a putea muşca din ea.

Stig înghiţi şi răspunse cu un zâmbet forţat:

— Chiar cred că e puţin mai bine. Am avut un somn destul de odihnitor aseară.

— Ce veste bună! zise Lilian, bătându-l uşurel peste mână. Nu are rost să te joci cu sănătatea şi trebuie să-mi promiţi că-mi vei spune dacă o să te simţi mai rău. Lennart era exact ca tine, încăpăţânat ca un catâr, şi a refuzat să fie consultat de un medic până a fost prea târziu. Uneori îmi spun că poate ar fi fost şi acum în viaţă dacă aş fi insistat eu mai mult.

Privi cu tristeţe în depărtare, rămânând în aer cu mâna care ţinea lingura.

Stig îi dezmierdă cealaltă mână şi spuse cu blândeţe:

— Nu ai ce să-ţi reproşezi, Lilian. Ştiu că ai făcut tot ce se putea pentru Lennart atunci când acesta a fost bolnav, fiindcă aşa e firea ta. Nu eşti de vină pentru moartea lui. Şi crede-mă, sunt mai bine. M-am însănătoşit de unul singur şi în trecut. Sunt sigur că va trece dacă voi avea ocazia să mă odihnesc. Probabil că sunt doar epuizat, după cum se zice atât de des în zilele noastre. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Ai lucruri mult mai rele pe cap.

Lilian oftă şi încuviinţă.

— Da, probabil că ai dreptate. Acum am de trecut peste multe obstacole.

— Aşa e, biata de tine. Aş vrea să mă simt în putere, ca să-ţi pot oferi mai mult sprijin, în clipele astea grele. Şi eu sunt teribil de îndurerat din cauza fetei. Nu-mi pot imagina ce e în sufletul tău. Chiar, cum se simte Charlotte? Au trecut vreo câteva zile de când n-a mai venit sus, pe la mine.

— Charlotte? zise Lilian, iar pentru o clipă, lui Stig i se păru că întrezăreşte o licărire amară în privirea ei.

Dar aceasta dispăru atât de rapid, încât el se convinse că îşi imaginase. În definitiv, Charlotte însemna totul pentru Lilian. Aceasta spunea mereu că trăia pentru fiica sa şi pentru familie.

— În orice caz, Charlotte se simte mai bine decât la început. Deşi eu cred că ar fi trebuit să continue cu sedativele alea. Nu înţeleg de ce unii oameni se chinuie să o scoată la capăt de unii singuri, când există atâtea medicamente bune pe care le-ar putea lua. Iar Niclas era fără îndoială dispus să-i scrie o reţetă, însă mie a refuzat să-mi prescrie ceva. Ai mai pomenit o asemenea prostie? Şi eu sunt la fel de îndurerată şi de supărată cum e Charlotte. Doar Sara mi-a fost nepoată, nu-i aşa?

Vocea lui Lilian căpătă iar acel ton ascuţit şi iritat, însă chiar atunci când Stig simţi formându-i-se pe frunte o încruntătură nervoasă, femeia îşi schimbă intonaţia şi deveni iar soţia iubitoare şi grijulie, pe care boala îl făcuse într-adevăr să o

aprecieze. După toate cele întâmplate, nu putea să se aştepte ca ea să fie neschimbată. Stresul şi durerea o afectau şi pe ea.

— Acum că ai mâncat ceva, trebuie să te odihneşti, zise Lilian, ridicându-se.

Stig o opri, cu un fluturat uşor din mână.

— Ai mai aflat ceva legat de motivul pentru care l-au dus pe Kaj la poliţie? Are de-a face cu Sara?

— Nu, încă n-am aflat nimic. Probabil că vom fi ultimii care să primească veşti, pufni Lilian. Dar eu sper să înfunde puşcăria.

Se întoarse brusc şi merse spre uşă, însă el tot apucă să-i observe zâmbetul de pe chip.

New York, 1946

Viaţa „over there" nu decursese aşa cum se aşteptase. Brazdele amare, săpate în jurul gurii şi ochilor, stăteau martore ale dezamăgirii ei, însă cu toate acestea, la vârsta de patruzeci şi doi de ani, Agnes încă era o femeie frumoasă.

Primii ani fuseseră minunaţi. Banii tatălui său îi asiguraseră un stil de viaţă confortabil, îmbunătăţit în mod semnificativ de contribuţiile aduse de admiratorii ei. Nu-i lipsise nimic. Elegantul apartament din New York fusese de multe ori scena unor petreceri vesele, iar oamenii frumoşi îşi croiseră fără probleme drum spre casa ei. Cereri în căsătorie fuseseră din belşug, însă ea nu se grăbise, în încercarea de a găsi pe cineva şi mai bogat, şi mai stilat, şi mai sofisticat. Între timp, nu îşi refuzase nicio formă de distracţie. Era ca şi cum trebuia să compenseze pentru anii pierduţi, ducând o viaţă de două ori mai rapidă şi mai sălbatică decât restul lumii. Existase o dorinţă febrilă în modul său de-a iubi, de-a petrece, de-a cheltui banii pe haine, bijuterii şi amenajări ale

apartamentului său. Anii aceia îi păreau acum atât de îndepărtaţi.

Odată cu momentul crahului financiar din 1932, tatăl ei pierduse totul. Câteva investiţii nesăbuite şi întreaga sa avere dispăruse. La sosirea telegramei, Agnes simţise o asemenea furie mistuitoare faţă de purtarea lui stupidă, încât făcuse bucăţi hârtia şi o călcase în picioare. Cum îndrăznise să piardă întreaga avere ce urma să-i fi revenit ei, într-o bună zi? Avere ce urma să reprezinte siguranţa şi viaţa sa.

Trimise înapoi o telegramă lungă, în care îşi expuse, în cele mai mici detalii, părerea despre el şi despre felul în care îi distrusese viaţa.

O săptămână mai târziu, la primirea unei telegrame prin care i se aducea la cunoştinţă faptul că tatăl său îşi pusese pistolul la tâmplă, Agnes doar mototoli hârtia şi o aruncă la coş. Nu era nici surprinsă, nici supărată. Din punctul ei de vedere, bărbatul nu merita nimic mai mult.

Anii ce urmară fură grei. Nu ca aceia petrecuţi alături de Anders, însă tot o luptă pentru supravieţuire. Acum, singura modalitate de a-şi duce traiul era să depindă de mărinimia bărbaţilor. Odată rămasă fără propriile-i resurse financiare, peţitorii săi înstăriţi şi rasaţi fură înlocuiţi treptat de amorezi cu un statut social mai puţin impresionant. Cererile în căsătorie încetară cu desăvârşire. În schimb, propunerile căpătară o natură complet diferită şi, atâta timp cât bărbaţii plăteau, ea nu obiecta. Se părea, de asemenea, că se alesese cu sechele în urma naşterii dificile, astfel încât să nu mai poată rămâne însărcinată, însă faptul acela îi sporea valoarea în ochii partenerilor săi ocazionali. Niciunul nu dorea să fie legat de ea printr-un copil, şi Agnes, la rându-i, ar fi preferat să se arunce de la etaj, decât să treacă iar prin acea experienţă atroce.

Fusese obligată să-şi vândă frumosul apartament; cel nou era mult mai mic, mai

întunecat şi departe de centrul oraşului. Nu mai găzduia petreceri acasă şi fusese nevoită să-şi amaneteze sau să-şi vândă majoritatea bunurilor.

La izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, tot ce fusese rău devenise şi mai rău. Pentru prima oară de la îmbarcarea pe vas în Göteborg, Agnes tânji după casă. Dorul se intensifică, transformându-se treptat într-o decizie, iar atunci când războiul se încheie, în sfârşit, Agnes hotărî să se întoarcă în Suedia. În New York nu avea nimic de valoare, în schimb, în Fjällbacka exista ceva care îi aparţinea încă. După incendiu, tatăl ei cumpărase terenul pe care fusese casa şi construise una nouă în acelaşi loc – probabil cu speranţa ca fiica lui să revină cândva acasă. Era trecută pe numele ei, deci încă se mai afla acolo, cu toate că restul averii lui August dispăruse. Fusese închiriată în toţi acei ani, iar banii ajunseseră într-un cont, în cazul în care Agnes avea să se întoarcă. Încercase de câteva ori să capete acces la fonduri, însă de fiecare dată, administratorul îi aduse la cunoştinţă stipularea tatălui său, conform căreia avea să capete banii doar la revenirea în patria natală. Vreme îndelungată, ea îi blestemase decizia, considerând-o injustă, însă în momentul acela, fu nevoită să recunoască faptul că, până la urmă, nu fusese chiar aşa o nerozie. Agnes socoti că ar fi putut supravieţui cel puţin un an cu ajutorul acelor bani, timp în care s-ar fi concentrat să găsească pe cineva care să o poată întreţine.

Pentru ca planul să-i reuşească, era nevoită să rămână la povestea pe care o născocise despre viaţa sa în America. Vându tot şi cheltui până la ultimul bănuţ pe o rochie elegantă, de calitate, şi pe un set excepţional de cufere. Acestea erau goale – nu-i rămăseseră destui bani pentru a le umple cu ceva – însă nimeni nu avea să remarce, la debarcare. Arăta ca o femeie de succes şi, de asemenea, se ridică la rangul de văduvă a unui

bărbat înstărit, cu afaceri de natură nedeterminată. „Ceva în domeniul finanţelor”, intenţiona să spună, însoţindu-şi vorbele de o mişcare blazată din umeri. Era sigură că avea să funcţioneze. Oamenii din Suedia erau aşa naivi şi uşor de impresionat de către cei care fuseseră pe tărâmul făgăduinţei. Nimeni nu ar fi considerat straniu faptul că se întorsese triumfătoare acasă. Nimeni nu ar fi suspectat nimic.

Debarcaderul era plin de oameni. Agnes, cu câte o valiză în fiecare mână, fu împinsă de colo până colo. Nu avusese destui bani ca să cumpere un bilet la clasa întâi sau chiar la a doua, aşa că fusese nevoită să iasă în evidenţă precum un păun, printre masele cenuşii de la clasa a treia. Cu alte cuvinte, pe vapor nu trebuia să păcălească pe nimeni cum că ar fi fost o mare doamnă. Atât timp cât avea să debarce în Göteborg, nimeni n-ar fi ştiut cum se desfăşurase călătoria.

Simţi ceva moale atingându-i palma. Uitându-se în jos, Agnes văzu o fetiţă într-o rochie albă cu volane, care o privea, cu lacrimi curgându-i pe obraji. Mulţimea din jur crescu, mişcându-se înainte şi-napoi, iar nimeni nu dădu atenţie acelei fetiţe care probabil îşi pierduse părinţii.

— Unde e mămica ta? întrebă Agnes, într-o limbă pe care acum o stăpânea aproape la perfecţie.

Fetiţa plânse şi mai tare, făcând-o pe Agnes să-şi aducă aminte că era posibil ca un copil de vârsta aceea să nu fi început încă să vorbească. De fapt, părea că abia învăţase să meargă şi era gata-gata să cadă, printre toate acele picioare tropăind în jurul său.

Agnes o luă de mână şi se uită în stânga şi în dreapta. Nimeni nu părea să o caute. Peste tot pe unde se uita erau numai haine ponosite de lucru şi, judecând după îmbrăcăminte, fetiţa făcea cu siguranţă parte dintr-o clasă socială diferită.

Agnes tocmai se pregătea să ceară ajutor, când îi veni o idee. Era îndrăzneaţă, extrem de îndrăzneaţă, dar genială. Nu ar fi fost mai plauzibilă povestea ei cu soţul bogat, care murise, lăsând-o văduvă, pentru o a doua oară, dacă ar fi avut cu ea şi o copilă? Şi cu toate că-şi amintea ce necazuri îi făcuseră băieţii, probabil că urma să fie cu totul altfel să aibă o fetiţă. Era dulce ca mierea. Agnes ar fi putut s-o îmbrace în haine drăguţe şi să-i lege panglici în cosiţele acelea minunate. Într-adevăr era o scumpete. Gândul o ispiti din ce în ce mai mult, iar hotărârea fu luată într-o clipită. Apucă ambele valize într-o mână, iar cu cealaltă o prinse pe fetiţă şi se îndreptă spre vapor. Nimeni nu reacţionă când se îmbarcă, şi Agnes fu nevoită să-şi înfrâneze dorinţa de-a arunca o privire înapoi, peste umăr. Trucul consta în a face să pară că fata era a ei, iar micuţa, uimită, se oprise din plâns, urmând-o de bunăvoie. Agnes luă asta drept un semn că făcea lucrul cel bun. Cu siguranţă părinţii nu se purtau bine cu ea, din moment ce plecase cu atâta uşurinţă alături de o străină. După o vreme, Agnes avea să-i poată oferi tot ce şi-ar fi dorit şi nu se îndoia că ar fi fost o mamă excelentă. Băieţii fuseseră prea dificili. Fetiţa era diferită. Simţea asta. Totul avea să fie altfel.

Capitolul 26

Niclas veni acasă de îndată ce primi telefonul. Ea nu-i spusese despre ce era vorba, aşa că dădu buzna pe uşa de la intrare, cu sufletul la gură. Pe trepte o văzu pe Lilian, coborând cu o tavă. Femeia păru surprinsă.

— Ce faci acasă?

— M-a sunat Charlotte. Ştii despre ce e vorba?

— Nu, mie nu-mi spune niciodată nimic, se răsti Lilian.

După aceea, îi aruncă un zâmbet linguşitor.

— Am fost plecată să iau chifle proaspete, sunt într-o pungă, în bucătărie.

Niclas o ignoră şi, în doi timpi şi trei mişcări, ajunse pe scară, spre apartamentul de la subsol. Nu l-ar fi surprins să o vadă pe Lilian lipită cu urechea de uşă, încercând să audă ce spuneau.

— Charlotte?

— Aici sunt, îl schimb pe Albin.

Intră în baie şi o văzu stând la măsuţa pentru schimbat bebeluşii, cu spatele la el. Îşi dădu seama până şi din postură că era nervoasă şi se întrebă ce anume aflase de data aceea.

— Ce era aşa de important? Aveam pacienţi care aşteptau.

Cea mai bună defensivă o reprezenta ofensiva.

— A sunat Martin Molin.

El încercă să-şi amintească numele.

— Poliţistul de la secţia din Tanumshede, îi explică ea, moment în care Niclas şi-l aminti.

Tânărul pistruiat.

— Ce voia? zise el, încordat.

Charlotte, care tocmai terminase de schimbat şi îmbrăcat bebeluşul, se întoarse spre Niclas, cu Albin în braţe.

— Au descoperit că Sara a fost ameninţată de cineva. Cu o zi înainte să moară.

Vocea îi era glacială, iar Niclas o aşteptă nervos să continue.

— Aşa?

— Bărbatul care a ameninţat-o a fost descris drept un bătrân cu păr cărunt şi haine negre. A numit-o pe Sara „sămânţa Satanei”. Te duce cu gândul la cineva cunoscut?

Într-o fracţiune de secundă, furia îi clocoti prin vene.

— Mama naibii! ţipă el, după care fugi pe scări în sus.

Când dădu cu uşa de perete, aproape c-o lăsă inconştientă pe Lilian. Avusese dreptate: hoaşca bătrână stătuse acolo, cu urechea pâlnie. Însă nici nu avea rost să se enerveze din cauza asta. Se încălţă, fără a se mai obosi să-şi lege şireturile, îşi înhăţă haina şi fugi spre maşină.

Zece minute mai târziu, după ce condusese nepermis de repede prin oraş, opri cu un scrâşnet de roţi în faţa casei părinţilor săi. Aflată pe coama dealului, chiar deasupra terenului de minigolf, casa arăta la fel ca pe vremea când era copil. Deschise brusc uşa de la maşină şi sări din ea, fără a-şi mai bate capul să o închidă. Apoi merse grabnic spre intrarea principală. Făcu o pauză timp de-o secundă, apoi inspiră adânc şi bătu cu putere în uşă. Niclas speră ca tatăl lui să fie acasă. Indiferent cât era de păgân, nu se cuvenea să facă într-o biserică lucrul pe care-l intenţiona.

— Cine e? se auzi din interior vocea cunoscută şi aspră.

Niclas puse mâna pe clanţă. Ca de obicei, uşa nu era încuiată. Fără ezitări, intră şi începu să strige:

— Unde eşti, diavol bătrân şi laş?

— Ce naiba se petrece?

Mama lui ieşi în hol, dinspre bucătărie, cu un şervet şi o farfurie în mână. Apoi Niclas văzu ieşind din dormitor silueta sobră a tatălui său.

— Întreabă-l.

Niclas arătă cu un deget tremurând în direcţia tatălui său pe care, de pe vremea când avea şaptesprezece ani, nu îl mai văzuse decât de la distanţă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşte, zise Arne, refuzând să i se adreseze direct fiului său. Ce tupeu, să intre şi să înceapă cu ocări şi cu ţipete! Ajunge. Dispari de-aici.

— Ştii prea bine despre ce vorbesc, ticălos bătrân!

Niclas observă cu satisfacţie cum tatăl lui tresări la auzul cuvintelor pe care le alesese.

— Şi cât de laş poţi fi, să ameninţi o fetiţă! Dacă tu ai omorât-o, mă voi asigura că n-o să mai mişti, nenorocit ce eşti…

Mama lui se uită când la unul, când la altul, apoi ridică vocea. Era ceva atât de neobişnuit, încât Niclas se opri brusc, în vreme ce Arne închise gura, fără a mai replica.

— Acum poate vreunul dintre voi să fie drăguţ şi să-mi spună ce-i cu toată nebunia asta? Niclas, nu poţi să dai buzna aici şi să începi cu urletele, iar dacă e ceva legat de Sara, atunci am dreptul să ştiu.

După ce inspiră adânc de câteva ori şi fără a-şi putea privi tatăl, Niclas rosti, printre dinţii încleştaţi:

— Poliţia a aflat că el a urlat şi-a ţipat la Sara, ameninţând-o. Cu o zi înainte să moară.

Furia îl cuprinse din nou şi zbieră:

— Ce dracu’ ai? Să sperii în halul ăsta o fetiţă de şapte ani şi s-o numeşti „sămânţa Satanei” sau te miri ce tâmpenii! Avea şapte ani, nu pricepi, şapte ani! Şi, chipurile, eu ar trebui să cred că a

fost o coincidenţă că ai ameninţat-o cu o zi înainte de-a fi ucisă? Da?

Făcu un pas spre tatăl său, care se retrase cu iuţeală.

Asta se uită fix la soţul ei.

— E adevărat ce spune băiatul?

— Nu trebuie să dau socoteală nimănui. Eu răspund doar în faţa Domnului, răspunse Arne bombastic, întorcând spatele soţiei şi fiului său.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap. Răspunde-mi în clipa asta!

Niclas îşi privi uluit mama, care îl urmă pe Arne în sufragerie, cu mâinile în şolduri, pregătită de confruntare. Şi Arne părea şocat de faptul că soţia lui îndrăznise să-l sfideze. Închidea şi deschidea gura, fără să poată articula vreun cuvânt.

— Răspunde-mi, continuă Asta, încolţindu-l din ce în ce mai mult pe Arne. Ai văzut-o pe Sara?

— Da, am văzut-o, replică sfidător bărbatul, într-o ultimă încercare de a-şi impune autoritatea de care nu se îndoise în ultimii patruzeci de ani.

— Şi ce i-ai spus?

Cei doi avură impresia că Asta se înălţase cu un metru. Lui Niclas i se părea terifiantă şi, judecând după privirea tatălui său, îşi dădu seama că şi acesta credea la fel.

— Voiam să văd dacă era mai dârză decât tatăl ei. Dacă moştenise felul de-a fi al celor din familia mea.

— Familia ta! pufni Asta. O da, ar fi ceva! Lingăi ipocriţi şi muieri îngâmfate, asta e familia ta. Să fie oare ceva demn de urmat? Aşadar, la ce concluzie ai ajuns?

Cu o mină rănită, Arne spuse:

— Taci, femeie, eu mă trag din oameni cu frica lui Dumnezeu. Şi nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că fata nu era de soi bun. Neruşinată, îndărătnică şi gălăgioasă, nu aşa cum ar trebui să fie fetele. Am încercat să-i vorbesc despre Dumnezeu, chiar aşa am făcut, şi ea mi-a

scos limba. Aşa că i-am zis nişte vorbe de la obraz. Şi încă socot că eram perfect îndreptăţit să o fac. Era clar că nimeni nu se obosise s-o educe cum trebuie pe copilă; era cazul să intervină cineva.

— Aşa că ai băgat-o în sperieţi, spuse Niclas, încleştându-şi pumnii.

— În încăpăţânarea ei, l-am văzut pe diavol, zise Arne mândru.

— Nenorocit ce eşti…

Niclas făcu un pas înspre el, dar se opri când auzi o bătaie puternică în uşă.

Timpul stătu în loc pentru o clipă, după care momentul trecu. Niclas era conştient că se aflase pe marginea prăpastiei, după care dăduse înapoi. Dacă ar fi sărit asupra lui, nu ar fi fost în stare să se oprească. Nu şi de data aceea.

Părăsi camera fără a-şi privi părinţii şi deschise uşa. Bărbatul păru surprins de prezenţa lui acolo.

— O, bună ziua. Martin Molin. Ne-am mai întâlnit. Sunt de la poliţie. Aş vrea să stau de vorbă cu tatăl tău.

Niclas se dădu la o parte fără a spune o vorbă. Îl simţi pe poliţist urmărindu-l din priviri, în vreme ce se îndreptă spre maşină.

— Unde-i Martin? zise Patrik.

— A plecat în Fjällbacka, răspunse Annika. Charlotte l-a identificat fără prea multă dificultate pe bătrânul nostru cel rău. E bunicul Sarei, Arne Antonsson. E cam sărit de pe fix, conform spuselor lui Charlotte. E de înţeles că el şi fiul său nu şi-au mai vorbit de ani de zile.

— Să nu uite să-i verifice alibiul, atât pentru dimineaţa în care a fost omorâtă Sara, cât şi pentru incidentul de ieri, cu băieţelul acela.

— Ultimul lucru pe care l-a făcut înainte să plece a fost să verifice ora la care s-a produs evenimentul de ieri. Între unu şi unu jumătate, nu?

— Exact. Îmi pare bine că avem măcar o persoană pe care să putem conta.

Annika îl privi pieziş.

— Mellberg încă n-a stat de vorbă cu Ernst? Vreau să spun că am fost surprinsă când şi-a făcut apariţia de dimineaţă. Mă gândeam că trebuia să fi fost cel puţin suspendat până acum, dacă nu chiar concediat.

— Mda, ştiu, am crezut că asta s-a şi întâmplat, când a fost trimis acasă ieri. Şi eu am fost la fel de surprins ca şi tine să-l văd stând acolo, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Trebuie să stau de vorbă cu Mellberg. De data asta nu se poate face că plouă. Sau dacă o face, eu îmi dau demisia!

O cută de înverşunare se formă între sprâncenele lui Patrik.

— Nu vorbi aşa, spuse îngrijorată Annika. Discută cu Mellberg. Sunt sigură că are un plan în legătură cu Ernst.

— Nici măcar tu nu crezi asta, îi răspunse Patrik, iar Annika îşi mută privirea.

Bărbatul avea dreptate. Ea chiar se îndoia puternic de ceea ce tocmai spusese.

Schimbă subiectul.

— Când îl vom interoga iar pe Kaj?

— Mă gândeam să o facem acum. Dar aş prefera să fie şi Martin prezent.

— Nu a plecat demult, aşa că s-ar putea să dureze până se întoarce. A încercat să te anunţe, dar vorbeai la telefon.

— Mda, eram ocupat, îi verificam alibiul lui Niclas pentru ziua de ieri. Care, apropo, a fost cum nu se poate de solid. Pacienţi programaţi de la ora douăsprezece până la ora trei. Şi nu mă iau doar după registrul cu programări; mi-a fost confirmat de fiecare pacient pe care l-a consultat.

— Deci ce înseamnă asta?

— Măcar de-aş şti, zise Patrik, frecându-şi nasul cu degetele. Asta nu schimbă faptul că n-a

reuşit să vină cu un alibi pentru luni dimineaţă şi încă mi se pare dubios că a încercat să ascundă locul unde s-a aflat atunci. Dar, în orice caz, nu el a fost implicat ieri. Gösta urma să-i sune pe ceilalţi membri ai familiei, pentru a vedea unde se aflau în momentul acela.

— Îmi imaginez că şi Kaj va trebui să ofere un răspuns amănunţit la acea întrebare, zise Annika.

Patrik încuviinţă.

— Mda, fii sigură de asta. Şi soţia lui, la fel. Şi fiul. Mă gândeam să stau de vorbă cu ei după ce-l interoghez din nou pe Kaj.

— Şi, în ciuda acestor lucruri, s-ar putea ca ucigaşul să fie cu totul altcineva, cineva la care să nici nu ne fi gândit, observă Annika.

— Asta e partea cea mai proastă. Noi alergăm după cai verzi pe pereţi, în vreme ce criminalul stă probabil acasă, râzând de noi. Însă după evenimentele de ieri, măcar sunt sigur că el – sau ea – încă e prin zonă.

— Ori se află deja în arest, zise Annika, arătând spre închisoare.

Patrik zâmbi.

— Ori se află deja în arest. Ei bine, n-am vreme să stau pe-aici, trebuie să vorbesc cu un individ în legătură cu o haină.

— Baftă multă! strigă Annika în urma lui.

— Dan! Dan! urlă Erica.

Îşi simţi panica din voce, lucru care o tulbură şi mai mult. Scotoci frenetic printre plăpumioarele din cărucior, de parcă fiica ei s-ar fi putut ascunde într-un colţişor. Însă căruciorul era gol.

— Ce e? întrebă Dan, care venise alergând, cu o expresie agitată pe chip. Ce s-a întâmplat? De ce urli?

Femeia încercă să vorbească, dar îşi simţi limba greoaie şi înceată, şi nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt. În schimb, arătă cu o

mână tremurândă spre cărucior, iar Dan se grăbi să arunce o privire înăuntru.

Se uită în jos, spre locul gol, şi Erica văzu cum conştientizarea acelui fapt cumplit îl izbeşte ca o lovitură de baros.

— Unde e Maia? A dispărut? Unde e…?

Nu îşi termină propoziţia, ci se uită frenetic în jur. Erica se ţinea de el, panicată. În momentul acela, cuvintele îi ţâşniră pe gură.

— Trebuie să o găsim! Unde e fiica mea? Unde e Maia? Unde e?

— Sst, linişteşte-te, linişteşte-te. O vom găsi. Nu-ţi face griji, o vom găsi.

Dan îşi mască propria spaimă, pentru a o putea linişti pe Erica. Îi puse mâinile pe umeri şi o privi drept în ochi.

— Acum va trebui să fim calmi. Mă duc să o caut. Tu sună la poliţie. O să fie bine.

Erica îşi simţi pieptul umflându-se spasmodic, într-o stranie mimare a respiraţiei, dar făcu aşa cum îi spuse bărbatul. Dan lăsase deschisă uşa de la intrare şi o rafală îngheţată pătrunse înăuntru. Însă Erica nu avu nicio reacţie la frigul ăla aspru. Nu mai simţea decât teroarea paralizantă, care-i făcea mintea să nu mai funcţioneze. Nu îşi mai amintea nici în ruptul capului unde pusese telefonul. Într-un final, începu să alerge în jurul sufrageriei, scotocind pe sub perne şi dând la o parte lucrurile. Îşi dădu seama în cele din urmă că telefonul se afla în mijlocul măsuţei de cafea din sufragerie. Se aruncă spre el şi formă, cu degetele înţepenite, numărul secţiei de poliţie. În acel moment, auzi afară vocea lui Dan.

— Erica, Erica, am găsit-o!

Femeia dădu drumul telefonului şi goni spre uşa de la intrare, lăsându-se ghidată de vocea lui. Fugi în ciorapi pe trepte, apoi afară, pe alee. Umezeala şi frigul o străpunseră, dar ei nici că îi păsa de asta. Îl văzu pe Dan alergând spre ea, din faţa casei; căra ceva roşu în braţe. Se înălţă un

urlet puternic şi Erica simţi uşurarea cuprinzând-o, precum o viforniţă. Maia ţipa, era în viaţă.

Erica fugi ultimii metri ce o separau de Dan şi i-o înşfăcă pe Maia din braţe. Hohotind, îşi îmbrăţişă strâns fiica pentru o secundă, apoi se lăsă în genunchi, o puse pe Maia pe jos şi rupse de pe ea salopeta roşie, pentru a o putea examina. Părea nevătămată şi urla, în momentele acelea, ca din gură de şarpe, dând puternic din mâini şi din picioare. Încă aflată în genunchi, Erica îşi ridică fata şi o strânse din nou cu putere, în vreme ce lacrimile de uşurare se amestecau cu ploaia.

— Haide, să mergem înăuntru. O să vă udaţi leoarcă amândouă, zise Dan cu blândeţe, ajutând-o pe Erica să se ridice.

Aceasta îl urmă pe trepte, apoi în casă, fără a-şi slăbi încleştarea în care o cuprinsese pe Maia. Uşurarea simţită era fizică, într-un mod pe care nu şi l-ar fi putut imagina vreodată. Era ca şi cum îşi pierduse o parte a trupului, pentru ca după aceea să şi-o regăsească. Încă plângea în hohote, iar Dan o mângâie liniştitor pe umăr.

— Unde ai găsit-o? reuşi ea să spună.

— Era pe jos, în faţa casei.

Abia în momentul acela, părură să înţeleagă că Maia fusese pusă acolo de cineva. Din motive necunoscute, acea persoană o luase din cărucior, se furişase prin spatele casei, apoi lăsă jos pruncul adormit. Panica stârnită de înţelegerea acelui lucru o făcu pe Erica să plângă din nou.

— Sst… e în regulă acum, zise Dan. Am găsit-o şi pare nevătămată. Însă ar fi bine să sunăm la poliţie. N-ai avut timp s-o faci, nu?

Erica scutură din cap.

— Trebuie să-l sunăm pe Patrik, zise ea. Poţi s-o faci tu? Eu nu vreau să-i mai dau drumul Maiei.

Îşi strânse cu putere fiica. Dar în clipa aceea, observă ceva ce înainte îi scăpase. Se uită la

puloverul lui Dan şi o ridică pe Maia, pentru a o putea examina.

— Ce-i asta? zise ea. Ce-i cu negreala asta?

Dan se uită la salopeta murdară, însă rosti doar atât:

— Care e numărul lui Patrik?

Cu o voce tremurândă, Erica îi spuse numărul soţului ei şi îl privi pe Dan formându-l. Un nod de groază îi cuprinsese stomacul.

Zilele treceau una după alta. Anna se simţea paralizată de neputinţă. Lui Lucas nu îi scăpa nimic din ceea ce făcea ori spunea sora Ericăi. Îi urmărea fiecare pas, îi asculta fiecare vorbă.

Crescuse şi violenţa. Acum el se delecta făţiş văzând-o umilită şi îndurerată. Lua ce dorea, atunci când dorea, şi ar fi fost vai de Anna dacă protesta sau i se împotrivea. Nu că i-ar fi trecut prin minte asemenea lucruri, în acele clipe. Era atât de evident că mintea lui nu funcţiona cum trebuie. Dispăruseră toate barierele, iar în privirea sa exista o licărire malefică, trezindu-i femeii instinctul de supravieţuire şi îndemnând-o să se supună cerinţelor lui. Doar să fie lăsată în viaţă.

Ea, personal, se deconectase în întregime. Însă cel mai mult suferea privindu-şi odraslele. Acestora nu li se mai permitea să meargă la creşă şi ajunseseră să-şi petreacă zilele în aceeaşi întunecime ca şi ea. Apatici şi neajutoraţi, o priveau cu ochi neînsufleţiţi, părând să o acuze. Femeia îşi asuma întreaga vină pentru cele întâmplate. Ar fi trebuit să-i protejeze. Ar fi trebuit să-l ţină pe Lucas la distanţă de viaţa lor, exact aşa cum intenţionase. Dar un singur moment de groază o făcuse să-i cedeze. Încercase să se convingă că o făcea de dragul copiilor, pentru siguranţa lor. În schimb, căzuse pradă propriei laşităţi. Era obiceiul ei de-a o apuca mereu pe drumul care necesita împotrivire minimă, cel puţin, la prima vedere. Însă de data aceea se înşelase amarnic. Alesese cea

mai îngustă, înşelătoare şi periculoasă cărare posibilă, şi îi obligase şi pe copii să o urmeze.

Uneori îşi dorea să-l ucidă. Să i-o ia înainte şi să facă ceea ce ştia acum că era inevitabilul sfârşit.

Câteodată îl privea dormind alături de ea, în timpul nesfârşitelor ceasuri pe care le petrecea trează, incapabilă de a se relaxa îndeajuns încât să evadeze în visare. Apoi îşi imagina cu desfătare cum unul din cuţitele de bucătărie i-ar fi lunecat prin carne, spintecându-i şubredul fir al vieţii. Sau alteori simţea frânghia crestându-i palmele, după ce i-o înfăşurase cu grijă în jurul grumazului, trăgând apoi cu putere.

Însă nu rămăseseră decât nişte vise minunate. Ceva lăuntric, poate o laşitate inerentă, o determina să stea în pat, nemişcată, în vreme ce gânduri negre îi răsunau frenetic în minte.

Uneori, în adâncul nopţii, şi-o imagina pe fetiţa Ericăi. Cea pe care nu o văzuse încă. Cât o invidia pe copilă! Avea să primească aceeaşi căldură, aceeaşi grijă pe care ea însăşi o căpătase de la Erica pe vremea când ele două creşteau mai mult ca mamă şi fiică, decât ca nişte surori, însă pe-atunci nu o apreciase pe Erica. Se simţise sufocată şi inferioară. Amărăciunea pricinuită de lipsa de afecţiune din partea mamei îi împietrise atât de tare inima, încât aceasta nu mai reacţiona la sentimentele pe care încercase a i le oferi sora ei. Anna spera din tot sufletul ca Maia să poată accepta infinita mare de dragoste, de care o ştia capabilă pe Erica. Spera asta mai ales de dragul surorii ei. În ciuda diferenţei de vârstă şi a distanţei ce le separa, Anna îşi cunoştea mult prea bine sora. Ştia că Erica avea o nevoie disperată ca dragostea să îi fie împărtăşită. Ciudat era că Anna o considerase dintotdeauna o persoană puternică, sentiment care-i mai alungase din propria amărăciune. Acum că devenise mai firavă ca niciodată, ea îşi văzu sora aşa cum era de fapt. Speriată de moarte la gândul că va observa, la

rându-i, ceea ce observase în trecut mama lor, făcând-o să le considere pe fete nevrednice de dragostea sa. De-ar fi avut încă o şansă, Anna ar fi cuprins-o în braţe pe Erica şi i-ar fi mulţumit pentru toţi acei ani de iubire necondiţionată. Pentru grija sa, pentru dojeni, pentru îngrijorarea din priviri, atunci când i se părea că Anna o luase pe căi greşite. I-ar fi mulţumit pentru toate lucrurile care în trecut o sufocaseră şi o constrânseseră! Ce ironie. De fapt, ea nu ştiuse cum era să te simţi sufocat şi cu adevărat constrâns. Cel puţin, nu până atunci.

Sunetul cheii în broască o făcu să tresară. Alarmaţi, copiii îşi întrerupseră şi ei joaca lor apatică, de pe podea.

Anna se ridică şi merse în întâmpinarea lui.

Schwarzenegger îl privea îngrijorat prin ochelarii de soare negri. Terminatorul. De-ar fi fost şi Sebastian ca el. Dur. Imperturbabil. O maşinărie lipsită de abilitatea de-a simţi.

Întins în pat, Sebastian privi ţintă spre afiş. Încă mai putea auzi vocea lui Rune, plină de o falsă îngrijorare. Acel ton de preocupare servilă şi prefăcută. Singurul lucru de care îi păsa era ce aveau să spună oamenii despre *el*. Cum se exprimase? „Am auzit nişte acuzaţii îngrozitoare la adresa lui Kaj. Îmi vine greu să cred că pot fi mai mult decât nişte bârfe, însă trebuie totuşi să pun întrebarea: s-a purtat vreodată necorespunzător faţă de tine sau de ceilalţi băieţi? A tras cu ochiul la duş sau aşa ceva?”

Sebastian râse în sinea sa de naivitatea lui Rune. „A tras cu ochiul la duş…” Aia n-ar fi fost aşa de rău. Altceva nu-i dădea lui pace. Nu acum, când totul ieşise la suprafaţă. Avea o oarecare idee despre modul în care funcţionau treburile acelea. Făceau poze, le salvau şi le schimbau între ei, însă indiferent cât de bine le-ar fi ascuns, ele tot aveau să iasă la iveală acum.

În mai puţin de-o dimineaţă, întreaga şcoală avea să vuiască. Fetele aveau să se holbeze la el, arătându-l cu degetul şi chicotind. Băieţii aveau să facă gesturi stupide sau glume despre homosexuali, când l-ar fi văzut trecând pe lângă ei. Nimeni n-ar fi avut pic de compătimire. Nimeni n-ar fi remarcat golul imens din pieptul său.

Întoarse puţin capul spre stânga şi se uită la afişul cu Clint, în rolul lui Dirty Harry[16]. Ar trebui să aibă şi el un asemenea pistol. Nu, mai bine o mitralieră. Atunci ar fi putut să procedeze la fel ca indivizii aceia din State. Ar fi dat buzna în şcoală, îmbrăcat într-un pardesiu negru, şi i-ar fi secerat pe toţi care-i ieşeau în cale. Mai ales pe cei populari, care s-ar fi purtat cu el cel mai urât. Ştia însă că nu era decât o idee nebunească. Nu-i stătea în fire să facă rău nimănui. Chiar nu era vina lor, ci doar a lui, aşa că numai pe sine dorea să se rănească. Bineînţeles că ar fi putut să-i pună punct. Chiar nu mai spusese niciodată „nu”? Nu în atâtea cuvinte. Sperase cumva ca tulburarea şi durerea să-i fie observate de Kaj şi ca bărbatul să se oprească de bunăvoie.

Totul fusese atât de complicat. Deoarece, într-un fel, îl plăcuse pe Kaj. Fusese grozav, oferindu-i la început lui Sebastian acel sentiment patern. Ceva ce nu simţise niciodată din partea lui Rune. Lui Kaj fusese în stare să-i vorbească. Despre şcoală, fete, despre mama şi despre Rune, iar Kaj îl cuprinsese cu un braţ şi îl ascultase. Abia după o vreme, lucrurile luaseră o întorsătură greşită.

Casa era cufundată în linişte. Rune plecase la muncă, bucuros de a i se fi confirmat faptul că toate acuzaţiile împotriva lui Kaj erau complet nefondate. Probabil că avea să stea în sala de mese, plângându-se cu voce tare cu privire la modul în care poliţia făcuse învinuiri neîntemeiate.

Sebastian se ridică din pat şi se pregăti de plecare. Se opri în cadrul uşii, întorcându-se. Îi privi pe fiecare în parte şi dădu rapid din cap, ca şi

cum i-ar fi salutat. Clint, Sly, Arnold, Jean-Claude şi Dolph[17]. Cei ce erau exact opusul lui.

Pentru o clipă, i se păru că-i vede salutându-l înapoi.

Venele încă îi mai clocoteau de adrenalină, după întâlnirea cu tatăl său, iar Niclas avea în continuare aceeaşi atitudine războinică pentru a se ocupa de următoarea persoană cu care trebuia să încheie o socoteală.

Merse cu maşina pe Galärbacken şi opri brusc atunci când o văzu pe Jeanette în magazin, pregătindu-se de zor să ţină deschis de Ziua morţilor. Parcă maşina, apoi se duse înăuntru. Pentru prima oară de când se cunoscuseră, el nu simţi nicio furnicătură de plăcere la vederea fetei, ci doar o silă acră, însoţită de un gust metalic, atât faţă de sine, cât şi faţă de ea.

— Ce dracu' crezi că faci?

Jeanette se întoarse şi îi aruncă lui Niclas o privire glacială atunci când acesta trânti uşa în urma sa, făcând semnul „Deschis" să fluture.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Îi întoarse spatele şi continuă să despacheteze o cutie cu flecuşteţe cărora trebuia să le pună eticheta cu preţuri şi să le aşeze în rafturi.

— Cum să nu? Ştii prea bine despre ce vorbesc. Ai fost la poliţie şi le-ai spus baliverne, cum că te-am obligat să minţi şi să-mi oferi un alibi. Cât de abjectă poţi fi? Cauţi răzbunare sau doar îţi place să creezi probleme? Ce dracu' era în capul tău? Mi-am pierdut fiica în urmă cu o săptămână. Nu înţelegi că nu mai vreau să umblu cu ascunzişuri faţă de soţia mea?

— Mi-ai promis, rosti Jeanette, cu ochii sclipindu-i. Mi-ai promis că vom fi împreună, că vei divorţa de Charlotte, că vom avea copii. Mi-ai promis al naibii de multe, Niclas.

— Şi de ce dracu' credeai că o făceam? Fiindcă îţi plăcea s-o auzi. Fiindcă desfăceai

picioarele de bunăvoie la auzul acelor promisiuni de măritiş şi de viitor. Fiindcă am vrut să mă distrez un pic cu tine în pat, din când în când. Numi vine să cred că eşti atât de idioată încât să-ţi închipui că vorbeam serios. Doar cunoşti la fel de bine jocul ăsta. Sunt sigur că ai mai avut parte şi până acum de bărbaţi căsătoriţi, spuse el cu grosolănie, privind-o cum tresărea la fiecare cuvânt, de parcă i-ar fi fost date palme.

Dar nu îi păsa. Sărise deja calul şi nu intenţiona deloc să se arate sensibil ori să o menajeze pe fată. În momentul acela se potrivea numai adevărul gol-goluţ, pe care ea merita să-l audă, având în vedere ce făcuse.

— Porc nenorocit! zise Jeanette, întinzându-se după unul din obiectele pe care le despacheta.

În clipa următoare, un far de porţelan vâjâi pe lângă ţeasta lui Niclas, ratând-o, în schimb, şi nimerind vitrina. Cu un trosnet asurzitor, geamul se spulberă şi bucăţi mari de sticlă începură să alunece pe podea. Tăcerea care urmă fu atât de pătrunzătoare, încât se resimţi precum un ecou. Cei doi se priviră ca doi combatanţi, în vreme ce mânia reciprocă le umflă piepturile. Apoi Niclas se întoarse pe-un călcâi şi părăsi calm magazinul. Singurul sunet fu al sticlei trosnind sub tălpile pantofilor.

Arne tăcu, neajutorat, privind-o cum împacheta. Dacă Asta nu ar fi fost atât de hotărâtă, vederea lui ar fi surprins-o într-atât de mult, încât s-ar fi oprit din ceea ce făcea. Arne nu fusese niciodată lipsit de ajutor. Însă de furie, mâinile femeii continuau să împacheteze haine şi să le pună în cea mai mare valiză pe care o avea. Încă nu ştia cum avea să o tragă afară din casă sau unde avea să meargă. Nu mai conta. Nu intenţiona să mai rămână niciun minut în plus în aceeaşi casă alături de el. Într-un final i se ridicase negura din priviri. În sfârşit preluase controlul acel sentiment

de neconcordanţă pe care-l avusese dintotdeauna, sentimentul că era posibil ca lucrurile să nu fi stat aşa cum spunea Arne. Acesta nu era atotcunoscător. Nu era perfect. Era doar un omuleţ jalnic şi pricăjit, căruia îi plăcea să-i intimideze pe alţii. Şi mai era şi credinţa aceea în Dumnezeu. Probabil că nu era prea adâncă. Asta vedea acum limpede cum el folosea cuvintele Domnului într-un mod care, oricât de straniu ar fi părut, se potrivea mereu propriilor sale opinii. Dacă Dumnezeu era precum Dumnezeul lui Arne, atunci ea nu dorea să aibă de-a face cu o asemenea credinţă.

— Dar nu înţeleg. De ce faci asta?

Vocea îi era plângăcioasă, ca a unui băieţel, iar femeia nici măcar nu se sinchisi să-i răspundă. Arne stătea în pragul uşii, frângându-şi mâinile şi privind-o cum scotea hainele din sertare şi din dulapuri, unele după altele. Nu avea de gând să se mai întoarcă, aşa că era mai bine să ia totul deodată.

— Unde vei merge? Nu ai unde să te duci!

În momentul acela, el chiar o implora, însă natura extraordinară a situaţiei nu o făcu decât să se înfioare. Încercă să nu se gândească la toţi anii pe care-i irosise; din fericire, era pragmatică din fire. Ce-a fost a fost. Însă nu avea de gând să-şi mai irosească nicio zi în plus din viaţă.

Vădit conştient de faptul că situaţia era pe cale de a-i scăpa de sub control, Arne încercă o metodă mai des folosită şi mai potrivită. Crezu că putea să preia controlul dacă ridica vocea.

— Asta, încetează cu asemenea prostii! Despachetează-ţi imediat hainele!

Pentru o clipă, ea chiar se opri din împachetat, însă doar cât să-i arunce o privire în care se adunaseră patruzeci de ani de asupriri. Îşi strânse toată furia şi toată ura, aruncându-le apoi asupra bărbatului. Spre satisfacţia ei, îl văzu dând înapoi şi făcându-se mic, sub privirile sale. Când vorbi din nou, el o făcu pe un ton liniştit, demn de

milă. Era vocea unui bărbat care înţelesese că pierduse controlul pentru totdeauna.

— N-am vrut să… Vreau să spun, firește că nu ar fi trebuit să-i vorbesc aşa fetiţei, îmi dau seama de asta. Dar nu avea pic de respect, iar când se purta cu atâta încăpăţânare, puteam auzi vocea lui Dumnezeu spunându-mi că era obligaţia mea să intervin şi…

Asta îl întrerupse.

— Arne Antonsson. Dumnezeu nu ţi-a grăit niciodată. Şi niciodată nu o va face. Eşti mult prea încuiat şi surd pentru asta. Cât despre toate tâmpeniile pe care le-am ascultat în ultimii patruzeci de ani, despre cum n-ai avut tu şansa de-a te face pastor fiindcă tatăl vostru v-a băut toţi banii – află că nu banii ţi-au lipsit. Maică-ta a strâns bine băierile pungii şi nu i-a dat voie să bea mai mult decât era necesar. Dar înainte să se prăpădească, mi-a zis că n-a intenţionat să arunce banii şi să te trimită la seminar. O fi fost ea aspră, dar văzuse limpede că preoţia nu era de tine.

Lui Arne i se tăie respiraţia şi privi ţintă spre ea, cu faţa din ce în ce mai palidă. Pentru o clipă, femeii îi păru că soţul ei avea un atac de cord şi, fără să vrea, se simţi îmbunându-se lăuntric. Însă apoi se întoarse pe-un călcâi şi părăsi casa. Eliberă încet aerul printre buze. Nu îi făcea plăcere să-l distrugă, însă până la urmă, el nu îi dăduse de ales.

Göteborg, 1954

Nu înţelegea cum de putea face în continuare atât de multe greşeli. Ajunsese din nou în beci, iar întunericul părea a-i face rana de pe şezut să doară cu atât mai mult. Catarama de la curea fusese cea care-i despicase leziunea. Mama folosea doar capătul metalic atunci când fata era neastâmpărată. Măcar de-ar fi putut înţelege de ce era atât de greşit să iei un biscuit amărât.

Arătaseră atât de bine, iar bucătăreasa făcuse aşa de mulţi, încât nimeni nu ar fi observat că lipsea unul. Dar uneori se întreba dacă nu cumva mama ei o simţea când era pe cale să se înfrupte cu bunătăţi. I se furişa pe la spate, fără niciun sunet, exact atunci când mâna ei se îndrepta spre ceva delicios. În momentul acela, nu putea decât să se oţelească şi să spere că mama avea o zi bună, astfel încât pedeapsa ei să fie mai uşoară.

La început, încercase să-l implore din priviri pe tatăl său, dar acesta întorcea mereu capul. Îşi lua ziarul şi mergea pe verandă, în vreme ce mama îi aplica pedeapsa pe care o alesese. După un timp, fata nici nu mai încercă să-i ceară lui ajutorul.

Dârdâia de frig. Foşnetele mici i se amplificau în minte, devenind şobolani enormi şi păianjeni imenşi, pe care îi simţea apropiindu-se. Era atât de greu să aibă o noţiune a timpului. Nu ştia cât de mult stătuse pe întuneric, însă judecând după chiorăielile din stomac, trebuia să fi fost acolo de câteva ore bune. Îi era foame aproape mereu, motiv pentru care mama o tot pedepsea foarte aspru. Ceva din ea părea să simtă mereu o nevoie pentru mâncare, prăjituri şi bomboane, cerând neîncetat să fie hrănită cu dulciuri. În schimb, în clipele acelea fata simţea gustul rău, sec şi înţepător al substanţei pe care mama o forţa mereu să o înghită. O lingură ce-i era băgată cu forţa pe gât, în momentul în care loviturile încetau şi venea timpul să stea în beci. Mama spunea că lucrul pe care i-l dădea să mănânce era Smerenie. De asemenea, îi spunea că pedeapsa era spre binele ei. O fată nu îşi putea permite să se îngraşe, fiindcă niciun bărbat nu avea să se uite la ea, şi ar fi fost nevoită să-şi petreacă viaţa de una singură.

De fapt, fetei îi venea greu să înţeleagă ce ar fi fost atât de groaznic în asta. Mama nu părea a-l privi pe tata cu bucurie, şi niciunul din bărbaţii care dădeau târcoale siluetei sale zvelte, făcându-i

complimente şi gudurându-se pe lângă ea, nu părea a-i oferi cine ştie ce satisfacţie. Nu, ea ar fi preferat să trăiască singură decât într-o atmosferă glacială ca aceea care domnea între părinţii săi. Poate de aia o tentau aşa de mult mâncarea şi dulciurile. Poate că în felul acela putea obţine un strat protector gros peste pielea-i sensibilă atât în faţa reproşurilor, cât şi a bătăilor mamei. Chiar şi de la acea vârstă fragedă, ea ştia că nu va putea vreodată să se ridice la înălţimea aşteptărilor femeii. Mama i-o spusese destul de clar. Cu toate acestea, ea încercase. Făcuse tot posibilul şi mai ales se străduise a se înfometa, pentru a preveni acumularea grăsimii sub stratul de piele. Însă nimic nu păruse a funcţiona.

Dar începuse să înţeleagă cine se făcea vinovat de toate. Mama îi explicase că tata era cel care pretindea aşa de mult din partea lor, iar acela era motivul pentru care mama trebuia să o ţină din scurt. La început îi păruse oarecum straniu. Tata nu ridica niciodată vocea şi părea mult prea slab pentru a-i pretinde ceva mamei, însă cu cât i se repetară aceste lucruri, cu atât începură să sune adevărat.

Ajunsese să-şi urască tatăl. De-ar fi încercat măcar să nu mai fie atât de maliţios şi iraţional, mama ar fi fost drăguţă, bătăile ar fi încetat, iar tuturor le-ar fi fost bine. Atunci ea s-ar fi putut opri din mâncat şi ar fi devenit la fel de slabă şi de frumoasă ca mama, iar tata s-ar fi mândrit cu amândouă. În schimb, el o făcea pe mama să se furişeze seara în camera ei, cu lacrimi în ochi, descriindu-i fetiţei feluritele moduri în care fusese chinuită. Îi spunea mereu, în acele ocazii, cât de mult o durea să fie ea cea care aplica pedepsele. O alinta, spunându-i „scumpa”, ca pe vremea când fusese mică, şi îi promitea că lucrurile aveau să se schimbe. Făcea şi ea ce trebuia, nu avea încotro, îi spunea mama, după care o lua în braţe – lucru atât de neaşteptat şi neobişnuit, încât la început

fetiţa stătea dreaptă ca un băţ, incapabilă de a reacţiona la îmbrăţişare. Treptat, începu să tânjească după acele ocazii când mama îşi punea braţele subţiri în jurul gâtului ei, făcând-o să-i simtă obrajii uzi de lacrimi, atunci când aceştia îi atingeau chipul. În clipele acelea, fata se simţea dorită.

Stând acolo, pe întuneric, ura faţă de tatăl său îi clocotea lăuntric, precum un monstru uriaş. Ziua, pe lumină, era nevoită să-şi ascundă duşmănia în spatele zâmbetelor şi reverenţelor, prefăcându-se că totul era în regulă. Însă acolo jos, pe întuneric, ea putea elibera acel monstru, lăsându-l să crească în pace şi linişte. Ba chiar se înţelegea bine cu el. Se transformase într-un vechi şi bun prieten, singurul pe care îl avea.

— Poţi urca.

Vocea care venea de sus era limpede şi glacială. Fata îşi deschise sufletul, trăgând bestia înăuntru. Acolo avea să rămână, până la reîntoarcerea în pivniţă. După care şi-ar fi făcut din nou apariţia şi ar fi continuat să crească.

Capitolul 27

Patrik primi telefonul exact când trebuia să-l ducă pe Kaj în sala de interogatoriu. Ascultă fără a spune nimic, apoi merse după Martin. Pregătindu-se să-i bată acestuia în uşă, îşi aminti cum Annika îi spusese că Martin plecase în Fjällbacka şi înjură în gând atunci când înţelese că avea să fie nevoit să-l ia, în schimb, pe Gösta. De Ernst nici nu putea fi vorba. Numai gândul la el îl făcea să clocotească de mânie. Dacă ştia ce era bine pentru el, personajul ar fi păstrat, pe cât de mult posibil, distanţa faţă de Patrik.

Însă avu noroc. Chiar în momentul în care se îndrepta cu paşi grei spre biroul lui Gösta, el auzi la recepţie vocea lui Martin şi se duse pe loc să-l caute.

— În sfârşit. La naiba, ce bine! Credeam că nu vei ajunge înapoi la timp. Trebuie să vii imediat cu mine.

— Ce s-a întâmplat? zise Martin, urmându-şi colegul, care ieşi grabnic pe uşa principală, după ce flutură iute cu mâna spre Annika, aflată în spatele geamului de sticlă.

— Un tânăr s-a spânzurat. A lăsat un bilet în care îl pomenea pe Kaj.

— La dracu'!

Patrik se urcă la volanul maşinii de poliţie şi porni girofarul albastru. Întinzându-se după mânerul aflat deasupra uşii pasagerului, Martin se simţi ca o bătrânică, însă cu Patrik la volan, totul se rezuma la un pur instinct de supravieţuire.

După niciun sfert de oră, opriră în faţa casei familiei Rydén, aflată într-o parte a oraşului pe care lumea o denumea, dintr-un motiv sau altul, „Mlaştina". Dinaintea casei mici, din cărămidă, era

parcată o ambulanţă, iar medicii de urgenţă încercau din răsputeri să scoată din spate o brancardă. Un omuleţ cu părul rar, la vreo patruzeci de ani, alerga înainte şi-napoi pe alee, părând a se afla în stare de şoc. În vreme ce Patrik şi Martin coborâră din maşină, un individ de pe ambulanţă merse până la bărbat, îi înfăşură o pătură galbenă în jurul umerilor şi păru a încerca să-l convingă să ia loc. Bărbatul se supuse, într-un final. Înfăşurat bine în pătură, el se prăvăli pe o bordură care delimita aleea de răsadul cu flori.

Nu era prima dată când cei doi poliţişti se întâlneau cu personalul de pe ambulanţă, aşa că nu se mai obosiră să facă prezentările. În schimb, se salutară înclinând din cap.

— Aşadar, ce s-a întâmplat?

— Tatăl vitreg s-a întors acasă şi l-a găsit pe fiu în garaj. Spânzurat.

Unul dintre paramedici făcu semn spre uşa garajului, pe care cineva o închisese, ca să nu se poată vedea nimic din stradă.

Patrik se uită la omuleţul aflat la câţiva metri distanţă. Nimănui nu ar fi trebuit să-i fie dat să vadă ceea ce văzuse el. Tremura în momentul acela de parcă i-ar fi fost frig, iar Patrik îşi dădu seama că era un indicator al şocului. Dar asta era ceva de care trebuiau să se ocupe medicii de urgenţă.

— Putem intra?

— Da, ne-am gândit să primim confirmarea voastră înainte de a-l coborî. Stă acolo de vreo câteva ore, aşa că nu avem de ce să ne grăbim. Apropo, noi am închis uşa garajului. Părea de prisos să-l lăsăm atârnând aşa, în văzul tuturor.

Patrik îl bătu pe umăr.

— Bine gândit. Am chemat şi specialiştii, în caz că există vreo legătură cu omuciderea pe care o anchetăm în momentul de faţă. Deci e bine că nu l-aţi coborât. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta şi cu siguranţă că vor dori cât mai puţini oameni

pe-acolo. Propun ca eu şi Martin să intrăm şi ca voi să aşteptaţi aici pentru moment. Aveţi totul sub control?

Făcu semn înspre tatăl vitreg.

— Johnny se va ocupa de el. Se află în stare de şoc. Dar sunt sigur că veţi putea sta de vorbă în curând. Ne-a spus că a găsit un bilet în camera băiatului. Nu s-a atins de nimic, aşa că probabil încă se mai află acolo.

— Bine, zise Patrik, îndreptându-se încet spre uşa garajului.

Se schimonosi, apoi, făcându-şi curaj, se aplecă spre mâner şi dădu uşa la o parte.

Priveliştea fu pe-atât de oribilă pe cât îşi închipuise. În urma sa, îl auzi icnind pe Martin. Pentru o clipă, lui Patrik i se păruse că băiatul se uita fix la ei şi fu nevoit să-şi reprime dorinţa de a se întoarce şi a fugi. Un sunet înăbuşit, venit din spate, îl făcu să realizeze că ar fi fost bine să-l fi prevenit pe Martin despre cum trebuia procedat în asemenea cazuri. Dar era prea târziu. Se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Martin ieşind în goană din garaj şi oprindu-se lângă un tufiş, pentru a-şi goli stomacul.

Auzi un alt vehicul oprindu-se lângă maşina de poliţie şi ambulanţă şi presupuse că era echipa de specialişti. Încercă să se mişte cu grijă, ca să nu-i înfurie. Înainte de toate, nu voia să strice probele, în cazul în care lucrurile stăteau altfel decât păreau. Însă nimic din cele văzute nu-i contrazicea verdictul de suicid. O frânghie groasă atârna de un cârlig prins în tavan. Laţul se afla în jurul gâtului băiatului, iar un scaun fusese răsturnat. Părea să fi fost un scaun de bucătărie, adus din casă. Tapiţeria avea un model cu coacăze, ale cărei culori vesele contrastau puternic cu scena macabră.

Patrik auzi în spatele lui o voce cunoscută.

— Bietul de el, era cam tânăr, nu?

Privind în sus, către Sebastian, în garaj îşi făcu apariţia Torbjörn Ruud, şeful echipei de specialişti din Uddevalla.

— Paisprezece ani, spuse Patrik, şi amândoi tăcură pentru o clipă, în faţa acelui fapt de neînţeles – şi anume că, unui băiat de paisprezece ani, viaţa îi păruse într-atât de insuportabilă, încât singura cale de scăpare fusese moartea.

— Avem vreun motiv să credem că nu ar fi vorba de sinucidere? întrebă Torbjörn, cu camera foto pregătită în mână.

— Nu, nu prea, răspunse Patrik. Există chiar şi un bilet, pe care nu l-am văzut încă. Însă biletul pomeneşte de o persoană implicată într-o omucidere, aşa că nu voi lăsa nimic la voia întâmplării.

— Fata? zise Torbjörn, iar Patrik dădu afirmativ din cap.

— În regulă, aşadar, cu alte cuvinte, o vom trata ca pe o moarte suspectă. Roagă pe cineva să se ocupe de bilet, ca să nu fie manevrat de prea multă lume, înainte de-a ajunge în mâinile noastre.

— Mă voi ocupa de asta chiar acum, zise Patrik, uşurat fiindcă găsise o scuză pentru a părăsi garajul.

Se duse la Martin, care se ştergea ruşinat la gură cu un şerveţel de hârtie.

— Scuză-mă, rosti el cu amărăciune, privindu-şi pantofii ce fuseseră stropiţi de resturile prânzului său.

— Nu face nimic. Şi mie mi s-a întâmplat, zise Patrik. Acum vor trebui să se ocupe de cadavru specialiştii şi cei de pe ambulanţă. Eu voi merge să verific biletul, iar tu poţi să vezi dacă se poate sta de vorbă cu tatăl vitreg.

Martin dădu din cap, apoi se aplecă pentru a-şi şterge, pe cât posibil, pantofii. Patrik făcu semn cu mâna unei specialiste din Uddevalla. Aceasta îşi aduse geanta cu echipamentul, urmându-l tăcută.

Casa era cufundată într-o liniște nefirească, iar cei doi pătrunseră înăuntru. Tatăl vitreg al băiatului îi privi cum intrară pe uşa principală.

Patrik aruncă o privire de jur-împrejur.

— Bănuiesc că e la etaj, zise ea.

Din câte îşi amintea Patrik, numele femeii era Eva. Făcuse parte din echipa care examinase baia familiei Florin.

— Mda, nu prea văd nimic pe-aici care să semene cu camera unui băiat, aşa că probabil ai dreptate.

Urcară pe scări, moment în care Patrik îşi aminti brusc de casa copilăriei sale. Toate păreau să fi fost construite cam în aceeaşi perioadă şi cunoştea bine stilul respectiv, cu pereţi acoperiţi de tapet din fibră şi cu scări din lemn de pin deschis la culoare, cu o balustradă lată.

Eva nu se înşelase. În capul scărilor se afla o uşă deschisă, care ducea spre o încăpere ce aparţinuse negreşit unui tânăr adolescent. Uşa, pereţii, ba chiar şi tavanul erau acoperite de afişe şi nu era nevoie de un savant pentru a descoperi un laitmotiv. Băiatul iubise eroii de acţiune. Cei care întâi loveau, apoi puneau întrebări; cu toţii erau acolo. Bineînţeles că dominau bărbaţii şi doar unei singure femei îi fusese îngăduit un loc în colecţia respectivă – Angelina Jolie, în rolul Larei Croft. Deşi Patrik bănuia că duritatea ei nu reprezentase unicul motiv pentru care Sebastian îi expusese imaginea pe peretele său – altfel zis, era tare bine dotată. Chiar nu-l putea învinui pe băiat.

Foaia albă de hârtie aflată în mijlocul biroului îl aduse pe Patrik cu picioarele pe pământ. Se duseră să arunce o privire asupra biletului. Eva îşi puse o pereche de mănuşi subţiri şi scoase o pungă de plastic din geanta cu echipamentul. Ţinând cu grijă un colţ al biletului între degetul mare şi arătător, ea îi dădu drumul în punga de plastic, pe care i-o înmână apoi lui Patrik. Acesta putea acum

să-l citească fără a distruge posibilele amprente de pe hârtie.

Tăcut, Patrik aruncă o privire. Cuvintele erau atât de pline de durere, încât aproape că-şi pierdu echilibrul. Însă îşi drese vocea pentru a-şi veni în fire, şi când termină de citit, îi înmână Evei biletul. Nu se îndoia nicidecum de veridicitatea scrisorii.

Patrik se simţi copleşit de mânie şi determinare. Nu îi putea oferi lui Sebastian un Schwarzenegger, cu ochelarii lui de soare, un erou care să împartă dreptatea, însă cu siguranţă îi putea oferi ajutorul lui Patrik Hedström. Trebuia să spere că avea să fie îndeajuns.

Îi sună telefonul, iar el răspunse distrat, încă absorbit de furia pe care i-o provocase moartea absurdă a băiatului. Fu oarecum surprins să audă vocea lui Dan la telefon. Prietenul Ericăi nu îl suna direct niciodată. Expresia uluită i se preschimbă curând în disperare.

Cu venele clocotindu-i încă de adrenalină, Niclas consideră că s-ar fi putut ocupa simultan de toate chestiunile care îl neliniştea, înainte de a prelua comanda obişnuitul său instinct de apărare. Atât de multe lucruri care merseseră prost în viaţa lui puteau fi puse pe seama faptului că îi era teamă de conflict şi devenea slab în momentele în care forţa conta cel mai mult. Începu să înţeleagă că lui Charlotte trebuia să-i mulţumească pentru ceea ce rămăsese bun în viaţa lui.

Virând pe aleea din faţa casei, zăbovi în maşină timp de un minut, controlându-şi respiraţia. Trebuia să se gândească bine la ce avea să-i spună lui Charlotte. Era esenţial să-şi găsească vorbele potrivite. De când fusese nevoit să-i mărturisească aventura pe care o avusese cu Jeanette, simţise prăpastia dintre ei adâncindu-se şi mai tare, cu fiecare minut petrecut împreună. Relaţia lor începuse deja să se clatine, atât înainte să facă acele destăinuiri, cât şi înainte de moartea Sarei,

aşa că nu era greu ca situaţia să se agraveze. Curând avea să fie prea târziu. Secretul pe care-l împărtăşeau nu îi unise; în schimb, doar grăbise procesul dezbinării. Niclas considera că de acolo trebuiau să înceapă. Dacă nu aveau să fie sinceri începând chiar din acel moment, nimic din mariajul lor n-ar mai fi putut fi salvat. Iar pentru prima oară în ani de zile, poate că pentru prima oară în viaţa lui, Niclas era sigur că asta îşi dorea.

Coborî din maşină, ezitând. Ceva în adâncul lui îi spunea să fugă, să conducă înapoi spre clinică şi să se cufunde în muncă, să-şi găsească o nouă femeie de îmbrăţişat, să se întoarcă pe un teren cunoscut. Dar îşi potoli impulsul, grăbi paşii, după care intră pe uşa principală.

De la etaj se auziră voci înfundate, iar el ştiu că Lilian se afla probabil în camera lui Stig. Slavă cerului. Nu voia să se confrunte din nou cu tirada ei de întrebări, aşa că închise uşa cât putu de încet.

Charlotte îl privi cu uimire în timp ce cobora spre apartamentul de la subsol.

— Te-ai întors devreme acasă.

— Da, m-am gândit să stăm de vorbă.

— N-am vorbit destul? zise ea cu indiferenţă, apoi continuă să împăturească rufele.

Albin îi stătea alături, pe podea, amuzându-se cu jucăriile sale. Charlotte părea epuizată. Niclas ştia că ea nu dormea prea multe ore pe noapte; stătea întinsă în pat, învârtindu-se de pe-o parte pe alta, însă el se prefăcuse că nu observă. Nu vorbise cu ea despre asta, nu îi mângâiase obrazul şi nici nu o luase în braţe. Era puternic încercănată şi pierduse în greutate. De câte ori nu bombănise el nervos că ar fi trebuit să-şi vină în fire şi să slăbească vreo câteva kilograme. Acum ar fi dat orice să o vadă întorcându-se la fostele rotunjimi.

Se aşeză pe pat lângă ea şi îi luă mâna într-a sa. Expresia ei şocată îi dovedi faptul că asemenea gesturi din partea lui fuseseră mult prea rare. Se simţi ciudat şi stângaci, iar pentru o clipă, vru din

nou să fugă. Dar îi ţinu în continuare mâna şi îi spuse:

— Îmi pare atât de rău, Charlotte. Pentru tot. Pentru toţi anii în care am fost distant, atât fizic, cât şi emoţional; pentru toate lucrurile de care te-am învinovăţit în mintea mea, cu toate că vina îmi aparţinea mie; pentru aventurile pe care le-am avut; pentru apropierea trupească de care te-am privat pe tine, însă nu şi pe altele; pentru că nu am găsit o cale de a părăsi mai curând casa asta; pentru că nu te-am ascultat; pentru că nu te-am iubit destul, îmi pare rău pentru toate astea şi pentru multe altele, însă nu pot schimba trecutul, ci îţi pot doar promite că totul va fi diferit începând de acum. Mă crezi? Te rog, Charlotte, trebuie să te aud spunând că mă crezi!

Charlotte ridică privirea şi se uită la el. Lacrimile îi năpădiră ochii şi începură să i se prelingă pe obraji în clipa în care ea îşi fixă privirea asupra lui.

— Da, te cred. De dragul Sarei, te cred.

Niclas doar scutură din cap, incapabil să mai continue. Apoi îşi drese vocea şi spuse:

— Atunci mai avem un lucru de făcut. M-am gândit mult, nu mai putem trăi cu secretul ăsta. Monştrii sălăşluiesc în întuneric.

După o scurtă pauză, ea încuviinţă. Oftând, se aplecă pe umărul lui, iar el o simţi de parcă i s-ar fi prăvălit în adâncul sufletului.

Rămaseră aşa vreme îndelungată.

Ajunse acasă în cinci minute. Le îmbrăţişă strâns şi pentru mult timp pe Erica şi pe Maia, după care îi strânse îndatorat mâna lui Dan.

— Ce noroc extraordinar că erai aici zise el, adăugându-l pe Dan listei de persoane pentru existenţa cărora trebuia să fie recunoscător.

— Da, însă nu înţeleg. Cui i-ar putea trece prin minte să facă aşa ceva? Şi de ce?

Patrik se aşează pe canapea lângă Erica şi o ţinu de mână. După ce-i aruncă, şovăind, o privire, spuse:

— Probabil are vreo legătură cu uciderea Sarei.

Erica tresări.

— Poftim? Ce te face să crezi asta? De ce ar…

Patrik arătă cu degetul spre salopeta Maiei, aruncată pe podea.

— Pare a fi cenuşă.

Glasul i se frânse şi fu nevoit să tuşească pentru a-şi reveni.

— Sara avea cenuşă în plămâni şi, de asemenea, a mai existat un… atac asupra altui copil mic, spuse el după o scurtă pauză, în care se străduia să găsească cuvântul potrivit. Şi din nou a avut de-a face cu cenuşa.

— Dar ce poate să însemne asta?

Erica păru uluită. Nimic din ce îi era dat să audă nu avea vreun sens pentru ea.

— Nu ştiu, zise Patrik obosit, trecându-şi palma peste ochi. Nici noi nu înţelegem. Am trimis laboratorului probe găsite pe hainele celuilalt copil, pentru a stabili dacă aveau aceeaşi compoziţie chimică precum cenuşa din plămânii Sarei, dar încă n-am primit vreun răspuns. Iar acum vreau să trimit şi hainele Maiei.

Erica dădu din cap, fără să spună nimic. Panica i se transformase într-o stare de şoc; se simţea ca în transă. Patrik o îmbrăţişă.

— Sun să-i anunţ că voi rămâne acasă restul zilei. Trebuie doar să trimit hăinuţele Maiei, pentru ca ei să poată începe analiza cât mai curând posibil. Trebuie să-l prindem pe cel care e capabil de asemenea lucruri, zise el cu îndârjire.

Era o promisiune pe care şi-o făcea atât lui, cât şi Ericăi. Adevărat, fiica sa era teafără, însă cruzimea din spatele unui asemenea gest îi dădea lui Patrik tulburătorul sentiment că persoana pe

urmele căreia se aflau era extrem de instabilă mintal.

— Poţi rămâne aici până când mă întorc eu? îl întrebă pe Dan, care dădu din cap.

— Bineînţeles. Voi sta cât timp e nevoie de mine.

Patrik o sărută pe obraz pe Erica, după care o mângâie tandru pe Maia. Apoi luă salopeta fetiţei, îşi puse haina şi plecă în grabă. Voia să se întoarcă acasă pe cât putea de repede.

Göteborg, 1954

Agnes n-avea nicio speranţă în privinţa fetei. Oftă. Îşi făcuse atâtea planuri, atâtea vise pentru ea. Copiliţă fiind, fusese aşa de drăguţă şi, datorită părului închis la culoare, trecuse cu uşurinţă drept fiica ei. Agnes hotărâse s-o numească Mary. În parte fiindcă avea să le amintească tuturor de anii pe care-i petrecuse în State şi de statutul superior pe care i-l oferise traiul în străinătate, dar şi pentru că era un nume adorabil, pentru un copil fermecător.

Însă după câţiva ani, se întâmplă ceva. Fetiţa începu să se lăţească în toate direcţiile, iar stratul de grăsime îi acoperi dulcile ei trăsături, ca o mască. Agnes era dezgustată. Ajunsă la vârsta de patru ani, coapsele îi tremurau, iar obrajii i se lăsaseră precum ai unui câine Saint-Bernard, însă nimic nu părea s-o facă să se oprească din mâncat. Şi Dumnezeu îi era martor, Agnes chiar îşi dăduse toată silinţa. Însă nimic nu funcţionase. Ascunseseră mâncarea şi puseseră lacăte la bufete, dar Mary era precum un şoricel care putea mereu să dibuie câte ceva cu care să se îmbuibe. Aflată acum la vârsta de zece ani, ea era un adevărat munte de grăsime. Orele petrecute în beci nu păreau să aibă vreun efect inhibitor; în

schimb, fata se întorcea la suprafaţă şi mai înfometată decât până atunci.

Agnes pur şi simplu nu înţelegea. Ea pusese dintotdeauna un preţ enorm pe înfăţişarea proprie, îndeosebi fiindcă asta făcuse posibilă obţinerea lucrurilor pe care şi le dorea în viaţă. Era de neconceput ca o fată să vrea să-şi distrugă şansele într-un asemenea mod.

Uneori îşi regreta decizia de-a o fi luat de pe docul din New York. Însă doar parţial. Lucrurile chiar funcţionaseră aşa cum îşi închipuise ea. Nimeni nu putuse rezista văduvei bogate şi fetiţei sale încântătoare, şi nu îi trebuiră decât trei luni pentru a găsi bărbatul care să-i ofere stilul de viaţă meritat. Åke venise în Fjällbacka pentru o săptămână, în luna iulie, cu scopul de a se recrea puţin; în schimb, fusese prins atât de bine în mrejele lui Agnes, încât o ceruse în căsătorie la doar două luni după ce se cunoscuseră. Ea acceptase, cu o falsă modestie care i se potrivea de minune şi, după o nuntă discretă, ea şi fiica sa plecară la Göteborg, unde Åke deţinea un apartament imens pe Vasagatan. Casa din Fjällbacka fu din nou închiriată, iar Agnes răsuflă uşurată că evadau din acea izolare pe care o presupunea traiul în micul oraş.

Nu îi plăcea nici faptul că oamenii încă mai pomeneau de trecut. Se întâmplase în urmă cu atât de multă vreme, şi totuşi, Anders şi băieţii păreau să fie vii în amintirea colectivă. Nu putea înţelege nevoia lor de a stărui asupra celor întâmplate. O duduie avusese chiar tupeul să o întrebe pe Agnes cum de reuşea să locuiască exact acolo unde pierise familia ei. Însă îl prinsese deja pe Åke în plasă, aşa că îşi permise să ignore comentariul, întorcându-se brusc şi plecând mai departe. Cu siguranţă că gestul ei avea să dea naştere la discuţii, însă nu mai conta. Îşi atinsese ţinta. Åke deţinea un post de prestigiu într-o companie de asigurări şi avea să-i poată oferi un trai

confortabil. Din nefericire, el nu părea foarte interesat de viaţa socială, însă Agnes urma să schimbe asta curând. Pentru prima oară în mulţi ani, ea avea să fie în centrul atenţiei, în cadrul unei petreceri fastuoase. Îşi dorea şampanie, dans, haine şi bijuterii frumoase, pe care nimeni nu avea să i le mai poată lua vreodată. Îşi ştersese atât de eficient amintirile trecutului, încât uneori totul îi părea un vis îndepărtat şi urât.

Însă viaţa urma să-i mai joace o festă. În realitate, petrecerile somptuoase fură puţine, iar bijuteriile frumoase nu se revărsară asupra ei. Åke se dovedi un zgârcit notoriu, cu care trebuia să se lupte pentru fiecare bănuţ. În plus, se arătă dezamăgit într-un mod inadecvat atunci când, la şase luni după nuntă, sosi o telegramă, anunţând-o pe Agnes că întreg capitalul moştenit de la răposatul ei soţ bogat fusese pierdut într-o investiţie nefericită, întreprinsă de persoana care îl administra. Bineînţeles că îşi trimisese telegrama singură, dar se mândri teribil de teatrul jucat la primirea ei, inclusiv dramatica scenă a leşinului. Nu contase pe o reacţie atât de puternică din partea lui Åke, lucru care o făcu să suspecteze că perspectiva dobândirii bunurilor ei financiare jucase un rol mult mai mare decât îşi închipuise în hotărârea lui de-a o cere de soţie. Însă lucrurile nu mai puteau fi schimbate, iar acum ei încercau să se tolereze pe cât puteau de bine.

La început, Agnes simţise doar o urmă de iritare din cauza avariţiei şi a lipsei lui complete de iniţiativă. Cel mai mult îi plăcea să stea acasă, noapte de noapte, să ia cina aflată dinainte-i pe masă, să citească ziarul şi poate câteva capitole dintr-o carte, apoi să se schimbe în pijamaua lui bătrânească şi să se bage în pat, cu puţin înainte de ora nouă. Când fuseseră tineri însurăţei, mai bâjbâise după ea, noaptea, în pat, însă acum, spre uşurarea lui Agnes, partidele de amor se reduseseră la două pe lună, de fiecare dată cu

lumina stinsă şi fără ca el să se obosească a-şi mai scoate bluza de pijama. Dar Agnes observase că în dimineaţa de după era mereu mai uşor să procure de la el o modestă sumă de bani, aşa că nu rata niciodată o asemenea ocazie.

Odată cu trecerea anilor însă, iritarea ei se transformă în ură şi Agnes începu să caute o armă potrivită pe care să o folosească împotriva lui Åke. Când observă că acesta se ataşase de fetiţă, îşi dădu seama că găsise calea prin care să se răzbune. Ştia că bărbatul se opunea pedepselor sale, dar că se temea de conflict şi că era mult prea slab pentru a-i lua apărarea lui Mary. Simţi o plăcere neţărmurită în a o întoarce pe fată împotriva lui, încet dar sigur.

Agnes era extrem de conştientă că Mary tânjea după un dram de atenţie şi tandreţe. Dacă i le oferea în acelaşi timp în care îi picura în ureche venin, sub forma minciunilor cu privire la Åke, putea efectiv să observe otrava împrăştiindu-se şi punând stăpânire pe ea. După care îi putea da voie să lucreze în pace şi linişte.

Bietul Åke nu îşi dădea seama cu ce greşea. Vedea că fetiţa se îndepărta din ce în ce mai mult şi nici că ar fi putut să nu-i observe dispreţul din priviri. Se gândea că, probabil, de vină era Agnes, dar nu putea să indice cu precizie ce anume făcuse aceasta pentru ca fetiţa să-l deteste într-atât de mult. Stătea de vorbă cu Mary cât putea de des, ba chiar încercase să-i cumpere iertarea, mituind-o cu dulciurile după care ştia că tânjea fata. Însă nimic nu părea să fie de ajutor. Cu neînduplecare, ea se îndepărta din ce în ce mai mult şi, odată cu distanţa, crescu şi animozitatea lui Åke faţă de consoarta sa. După opt ani de căsătorie, Åke ştia că făcuse o greşeală imensă, însă nu reuşea să scape din acea situaţie. Şi cu toate că Mary nu dorea să aibă deloc de-a face cu el, bărbatul se considera totuşi ultima ei şansă către siguranţă. Cine ştie ce i-ar fi făcut Agnes dacă el ar fi

dispărut din viaţa lor. Nu mai avea iluzii cu privire la acea femeie.

Agnes era cât se putea de conştientă de acest fapt. Uneori avea o intuiţie supraomenească şi putea citi oamenii ca-n palmă.

Se afla în faţa măsuţei de toaletă, aranjându-şi machiajul. Fără ştirea lui Åke, în ultimele şase luni Agnes avusese o aventură pasională cu unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai acestuia. Îşi prinse cu agrafe părul negru, care încă nu era brăzdat de niciun fir cărunt, şi îşi dădu cu puţin parfum în spatele urechilor, pe încheieturi şi în decolteu. Purta desuuri din mătase neagră, cu dantelă; încă avea o siluetă care le-ar fi făcut invidioase pe multe fete tinere.

Aştepta cu nerăbdare acel rendez-vous, care avea să aibă loc, ca de obicei, la Hotel Eggers. Spre deosebire de Åke, Per-Erik era un bărbat adevărat, şi ea se bucura să-l audă pomenind din ce în ce mai des de faptul că voia să-şi părăsească soţia. Nu era atât de naivă încât să se încreadă în promisiunile unui bărbat însurat, dar ştia că acesta îi aprecia foarte tare măiestria în aşternut. Soţioara lui cea dolofană nici măcar nu se putea compara cu ea.

Însă mai exista o problemă, şi anume Åke. Mintea femeii începu să funcţioneze la viteză maximă. În oglindă, ea văzu chipul bucălat şi ochii mari ai fiicei sale, care o priveau înfometaţi.

Capitolul 28

În ciuda faptului că făcuse un duş lung şi îşi schimbase hainele, lui Martin încă i se părea că simte în nări mirosul de vomă din ziua precedentă. Băiatul care îşi luase viaţa, apoi telefonul lui Patrik, prin care îl anunţa că Maia fusese atacată, toate acestea îl zdruncinaseră, dându-i un sentiment de neputinţă. Existau atât de multe piste în ancheta respectivă, se petreceau simultan atât de multe lucruri stranii, încât nu putea înţelege nici în ruptul capului cum aveau să descurce toate iţele.

În faţa uşii de la biroul lui Patrik, el ezită. Având în vedere cele întâmplate, era posibil ca acesta să nu fi venit. Dar zgomotele dinăuntru îi indicară faptul că Patrik era acolo. Bătu cu precauţie.

— Intră, spuse Patrik.

— Nu eram sigur că vei apărea la serviciu azi. Mă gândeam că s-ar putea să fi rămas acasă, cu Erica şi Maia.

— Am vrut să stau acasă. Dar şi mai mult de-atât, îmi doresc să-l prindem pe psihopatul care face lucrurile astea.

— Dar Erica a fost de acord să rămână singură? întrebă Martin într-o doară, nesigur dacă se cuvenea să spună aşa ceva.

— Eu am vrut să stea cineva cu ele, dar a insistat că totul e în regulă. Însă am vorbit cu prietenul ei, Dan, cel care a fost ieri la noi acasă, când s-a petrecut totul, şi el mi-a promis că va trece pe-acolo, să se asigure că sunt bine.

— Au găsit amprente? întrebă Martin.

— Din nefericire, nu. Ploua, aşa că toate urmele au fost spălate. În schimb, am trimis la analiză salopeta Maiei, murdară de cenuşă, aşa că

aşteptăm să vedem ce vom afla. Eu cred că e doar o formalitate; ar fi o coincidenţă mult prea mare dacă nu s-ar potrivi cu proba cealaltă de cenuşă.

— Dar de ce Maia?

— Cine ştie, zise Patrik. Probabil că a fost o avertizare direcţionată spre mine. Din cauza a ceva ce am făcut – sau n-am făcut – în decursul anchetei. Of, nu ştiu! exclamă el, cuprins de frustrare. Pentru moment, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să lucrăm din greu, ca să-i dăm de capăt mai repede. Până atunci, nimeni nu va putea sta liniştit.

— Ce să facem mai întâi, să-l interogăm pe Kaj?

— Da, îl interogăm pe Kaj, zise Patrik, cu îndârjire.

— Îţi dai seama că se afla în arest ieri când…

— Mda, fireşte că-mi dau seama, îl întrerupse el, părând iritat. Dar asta nu înseamnă că nu e implicat. Sau că nu trebuie să dea socoteală pentru alte lucruri.

— În regulă, verificam doar, zise Martin, ridicându-şi mâinile, într-o atitudine defensivă. Îmi las haina şi ne vedem acolo.

Se îndreptă spre biroul lui.

Patrik îşi aduna lucrurile pentru a merge în sala de interogatoriu, când telefonul începu să sune. Văzu pe ecran că era Annika şi răspunse, cu speranţa că nu era ceva important. Chiar aştepta cu nerăbdare să termine cu nenorocitul ăla pe care îl aveau în arest. Acum, mai mult ca oricând.

— Da?

Îşi dădu seama că vorbise pe un ton dur, însă Annika avea obrazul gros şi nu s-ar fi simţit ofensată. Cel puţin, aşa speră.

Dar pe măsură ce asculta, Patrik devenea tot mai interesat şi într-un final zise:

— În regulă, trimite-i la mine.

Dădu fuga în biroul lui Martin.

— Charlotte şi Niclas sunt aici, mă caută. Va trebui să aşteptăm un pic cu interogatoriul, să văd ce anume vor.

Fără să mai aştepte un răspuns, fugi înapoi în birou. Câteva secunde mai târziu, pe coridor se auziră paşi, împreună cu un murmur slab. Când părinţii Sarei îşi făcură apariţia, Patrik fu şocat de starea în care se afla Charlotte. În scurtul răstimp scurs de la ultima lor întâlnire, ea îmbătrânise vizibil, iar hainele îi atârnau lăbărţate pe trup. La rândul lui, Niclas arăta obosit şi epuizat, însă nu la fel de rău ca soţia sa. Se aşezară pe scaunele pentru vizitatori, iar în tăcerea care urmă, Patrik avu timp să se întrebe ce anume era atât de important încât să fi venit acolo pe nepusă masă.

Primul care vorbi fu Niclas.

— V-am… v-am minţit. Sau, mai bine zis, v-am ascuns anumite lucruri, ceea ce probabil că e la fel de grav ca minciuna.

Interesul lui Patrik spori, însă se hotărî să aibă răbdare cu Niclas. După o clipă, acesta continuă.

— Rănile lui Albin. Cele pe care aţi crezut că i le-am făcut eu. A fost, a fost…

Păru că nu-şi poate găsi vorbele, aşa că interveni Charlotte.

— A fost Sara.

Vocea femeii păru mecanică şi golită de orice fel de emoţie. Patrik se afundă în scaun. Nu era ceva la care să se fi aşteptat.

— Sara? zise el, uluit.

— Da, răspunse Charlotte. Ştiţi deja că Sara avea probleme. Îi era greu să-şi controleze impulsurile şi uneori o apucau nişte crize cumplite de furie. Înainte ca Albin să se nască, îşi direcţiona mânia asupra noastră, însă noi eram capabili să ne apărăm şi să ne asigurăm că atât ea, cât şi noi scăpăm nevătămaţi. Însă odată cu apariţia lui Albin…

Vocea i se frânse, iar Charlotte îşi privi mâinile ce-i tremurau în poală.

— Totul a scăpat de sub control după naşterea lui Albin, zise Niclas. Am crezut, prosteşte, că poate apariţia unui frăţior mai mic avea să însemne o influenţă pozitivă asupra Sarei. I-ar fi purtat de grijă şi l-ar fi protejat. Dar privind în retrospectivă, a fost probabil un mod foarte naiv de a gândi. Îl ura atât pe el, cât şi timpul pe care trebuia să i-l dedicăm noi. S-a folosit de toate ocaziile pentru a-i face rău şi chiar dacă am încercat să fim acolo şi să stăm mereu cu ochii pe ei, tot a fost imposibil. Era foarte rapidă.

O privi pe Charlotte, care dădu timid din cap.

Niclas continuă.

— Am încercat totul. Un asistent social, un psiholog, tehnici de controlare a agresiunii, medicamente. Nu mai rămăsese nimic pe care să nu-l fi încercat. I-am schimbat dieta, am eliminat zahărul şi carbohidraţii, deoarece anumite cercetări arătaseră că ar fi putut da roade. Dar nimic, absolut nimic nu părea să funcţioneze. Într-un final, ajunseserăm la capătul puterilor. Mai devreme sau mai târziu, avea să facă un rău cumplit cuiva. Dar nu am vrut să o trimitem nicăieri. Şi unde s-o fi trimis? Aşa că în momentul când am văzut anunţul pentru postul de la clinica din Fjällbacka, ne-am gândit că poate aceea avea să fie soluţia. O schimbare completă de peisaj, cu mama lui Charlotte şi cu Stig prin apropiere, care să ne mai preia din greutăţi. Suna perfect.

În momentul acela, vocea lui Niclas se frânse. Charlotte îi luă mâna într-a ei şi o strânse. Trecuseră împreună prin chinurile iadului şi totuşi încă rămăseseră împreună.

— Îmi pare extrem de rău, zise Patrik. Dar trebuie să întreb: aveţi dovezi pentru cele spuse?

Niclas încuviinţă.

— Înţeleg că sunteţi obligat să mă întrebaţi asta. Am adus o listă a tuturor celor pe care i-am consultat în legătură cu Sara. De asemenea, am luat legătura cu ei şi i-am anunţat că s-ar putea să

fie sunaţi de poliţie. Şi le-am spus că nu e nevoie să păstreze confidenţialitatea cazului, ci să declare totul poliţei.

Niclas îi înmână lista lui Patrik, care nu se îndoia nicio clipă de veridicitatea celor auzite. Însă chiar şi aşa, lucrurile trebuiau confirmate.

— Aţi progresat? Vreau să spun, în legătură cu Kaj? întrebă ezitant Charlotte.

— Momentan îl interogăm cu privire la diferite chestiuni. Din nefericire, doar atât vă pot dezvălui.

Charlotte doar scutură din cap.

Patrik observă că Niclas dorea să mai spună ceva, însă îi venea greu să o facă. Îl aşteptă.

— În ceea ce priveşte alibiul…

O privi pe Charlotte, care dădu iarăşi din cap, aproape imperceptibil.

— V-aş recomanda să staţi de vorbă cu Jeanette. A minţit atunci când v-a spus că nu am fost la ea, doar pentru a se răzbuna pe mine, fiindcă pusesem capăt relaţiei. Sunt sigur că dacă o strângeţi puţin cu uşa, adevărul va ieşi la iveală.

Patrik nu fu surprins. Ceva din declaraţia lui Jeanette îi păruse născocit. Ei bine, aveau să se ocupe de ea la timpul potrivit. Dacă era nevoie. Speră ca după interogatoriul din acea după-masă, întrebarea dacă Niclas avea sau nu alibi să devină inutilă.

Se ridicară şi dădură mâna. Apoi telefonul mobil al lui Niclas începu să sune. El răspunse la apel şi, curând, pe chip îi apăru o expresie uluită.

— La spital? Acum? Calmează-te, venim imediat.

Se întoarse către Charlotte, care stătea în pragul uşii, lângă Patrik.

— Starea de sănătate a lui Stig s-a înrăutăţit. E în drum spre spital.

Patrik îi privi grăbindu-se de-a lungul coridorului. Nu suferiseră oare destul?

Arne se refugiase în biserica lui. Vorbele Astei i se învârteau încă prin minte, ca un roi de viespi furioase. Întreaga sa lume se prăbuşea, iar răspunsurile pe care sperase să le găsească în biserică nu se materializaseră încă. În schimb, avu senzaţia că, în timp ce se afla în strană, pereţii de piatră încep să-l împresoare lent. Iar acel Iisus de pe cruce nu avea cumva un rânjet pe buze, pe care el nu i-l observase până atunci?

Un sunet venit din spate îl făcu să tresară. Nişte turişti germani întârziaţi pătrunseră pe uşă şi începură să fotografieze, zgomotos şi frenetic. Întotdeauna îl enervaseră turiştii care veneau acolo tot timpul anului, iar aceea era picătura care umpluse paharul.

Arne se ridică şi urlă, împroşcând cu salivă:

— Plecaţi de-aici! Imediat! Afară!

Cu toate că intruşii nu înţeleseră nicio vorbă, tonul bărbatului fu îndeajuns de sugestiv, aşa că se strecurară timid pe uşă.

Mulţumit de faptul că pusese în sfârşit piciorul în prag, Arne se aşeză înapoi în strană, dar zâmbetul dispreţuitor al lui Iisus îl readuse într-o stare de amărăciune.

O privire aruncată amvonului îi dădu iar curaj. Sosise momentul pentru ceea ce ar fi trebuit să facă în urmă cu mult, mult timp.

Viaţa era aşa de nedreaptă. Nu fusese el obligat să lupte mereu, încă de când venise pe lume? Nu căpătase nimic de-a gata. Nimeni nu-i remarcase adevăratele calităţi. Ernst pur şi simplu nu înţelegea ce anume era în neregulă cu toţi. Care era problema? De ce-l priveau mereu chiorâş, de ce şuşoteau pe la spatele său, privându-l de oportunităţile care ar fi trebuit să i se cuvină lui? Aşa fusese dintotdeauna. Încă din şcoala primară, se aliaseră cu toţii împotriva lui. Fetele chicotiseră şi băieţii îl ciomăgiseră în drum spre casă. Nu fusese compătimit nici măcar atunci când tatăl lui

se împiedicase, aterizând într-o furcă. În schimb, el ştia ce bârfea toată lumea în spatele uşilor închise. Că biata lui mamă fusese probabil implicată în povestea respectivă. Nu aveau pic de ruşine, să facă asemenea afirmaţii!

Întotdeauna crezuse că lucrurile s-ar fi îmbunătăţit odată cu terminarea şcolii. În momentul când avea să păşească în lumea reală. Hotărâse să devină poliţist pentru a avea şansa de a-şi dovedi ce persoană puternică era. Însă după douăzeci şi cinci de ani în poliţie, se vedea nevoit să recunoască faptul că lucrurile nu merseseră conform planului. Chiar şi-aşa, nu se aflase niciodată într-un bucluc mai mare decât cel în care se găsea acum. Nu şi-ar fi imaginat că prietenul său, Kaj, ar fi putut avea vreo legătură cu astfel de lucruri. Doar jucau împreună cărţi. Kaj fusese un amic de treabă şi unul dintre puţinii care îşi doreau cu adevărat să petreacă timp cu el. Şi se ştiau cazuri în care acuzaţii nefondate distruseseră vieţile unor oameni nevinovaţi. Aşa că în momentul în care Ernst avusese ocazia de a-i face un serviciu unui amic, fireşte că nu se dăduse în lături. Nu trebuia să i se poarte pică pentru asta, nu? Avusese cele mai bune intenţii atunci când omisese să raporteze telefonul din Göteborg, însă nimeni nu păruse să înţeleagă. Iar acum totul se întorsese împotriva lui. De ce avea mereu un asemenea ghinion? Era destul de inteligent pentru a înţelege că sinuciderea băiatului avea să pună din nou paie pe foc.

Stând acolo în birou, exilat în singurătate, precum un prizonier în Siberia, Ernst avu o străfulgerare de moment. Ştia exact cum putea întoarce totul favoarea sa. Intenţiona să devină eroul zilei şi să îi dovedească mucosului de Hedström, o dată pentru totdeauna, care era poliţistul cel mai competent din secţie. Probabil că Hedström îl observase dându-şi ochii peste cap în timpul şedinţei, când Mellberg subliniase că ar fi

fost bine să arunce mai îndeaproape o privire asupra oii negre a oraşului. Dar, vorba aceea, pentru unii miere, pentru alţii, fiere.

Dacă Hedström nu era în stare să tragă nişte concluzii şi să rezolve cazul, atunci Ernst s-ar fi văzut nevoit să intervină el, în locul lui. Tuturor le era limpede ca bună ziua că Morgan se făcea vinovat de tot, iar faptul că haina fetiţei fusese găsită în cabana lui înlătura orice dubiu pe care l-ar mai fi avut.

Ceea ce-l atrăgea mai mult pe Ernst era simplitatea genială a planului său. Avea să-l aducă pe Morgan la interogatoriu, să-l determine să mărturisească rapid şi să-l aresteze, aşadar, pe ucigaş. În acelaşi timp, avea să-i dovedească lui Mellberg că el, Ernst, chiar îşi asculta superiorii, în vreme ce Hedström nu era doar incompetent, ci şi insubordonat. După aceea, avea cu siguranţă să-i reintre în graţii şefului său.

Se ridică şi merse spre uşă, dând dovadă de mai multă energie decât în mod normal. Acum depindea de el să întreprindă nişte muncă poliţienească de calitate. Se uită în susul şi-n josul coridorului, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă care să-l vadă furişându-se, dar drumul era liber.

Göteborg, 1957

Stând acolo, în ploaia torenţială, Mary nu simţi nimic. Nici ură, nici bucurie. Doar o deşertăciune glacială care-i umplea întregul trup, de la stratul epidermei până la oasele albe ce-i formau scheletul.

Mama plângea lângă ea. Era mai elegantă ca de obicei. Rochia neagră de înmormântare îi venea bine. Nimeni nu putea ignora efectul vădit al frumuseţii sale. Cu o mână tremurândă, ea dădu drumul unui singur trandafir roşu peste sicriul

soţului, după care se aruncă în braţele lui Per-Erik, plângând în hohote. Chiar în spatele acestuia se afla soţia sa, compasiunea citindu-i-se pe trăsăturile şterse – asta mulţumită totalei necunoaşteri a realităţii că soţul ei se culcase de nenumărate ori cu femeia care în momentul acela îi uda reverele cu lacrimile sale.

Mary privea cu sufletul îndurerat, dorindu-şi ca mama să fi căutat alinarea în braţele ei. Respinsă din nou. Refuzată din nou. Îndoiala năvăli brusc asupra ei, dar fata se chinui să o înlăture. Nu putea începe să pună totul sub semnul întrebării în momentele acelea; dacă ar fi făcut-o, s-ar fi scufundat complet.

Ploaia îi cădea rece pe obraji, însă chipul nu-i trăda niciun fel de emoţie. Cu picioarele ţepene, ea merse câţiva paşi înspre groapa din pământ, încercând să-şi silească degetele să ţină bine trandafirul pe care îl avea în mână. Monstrul îi fremătă în adâncuri, convingând-o să ridice braţul şi să ţină floarea deasupra sicriului lucios şi negru, aflat acolo jos, în groapă. Apoi, ca într-o secvenţă filmată cu încetinitorul, îşi văzu degetele eliberând tulpina spinoasă şi, cu o lentoare insuportabilă, floarea pluti în jos, spre suprafaţa dură. Avu senzaţia că aude un ecou puternic atunci când aceasta atinse lemnul, însă nimeni nu păru să reacţioneze, aşa că sunetul trebuia să fi fost doar în imaginaţia ei.

Stătu acolo o vreme ce-i păru o eternitate, după care simţi o atingere uşoară pe cot. Soţia lui Per-Erik îi zâmbi cu blândeţe şi îi făcu semn că era timpul să plece. Înaintea lor mergea restul cortegiului funerar, condus de Agnes şi de Per-Erik. Braţul acestuia o cuprinsese pe mama după umeri, iar aceasta se sprijinea de el.

Mary privi spre femeia de lângă ea şi se întrebă dispreţuitoare cum de putea fi într-atât de proastă şi de naivă încât să nu distingă aura de tensiune sexuală ce înconjura cuplul din faţa ei.

Mary nu avea decât treisprezece ani, însă tot îi era limpede ca bună ziua. Ei bine, acea femeie neghioabă avea să afle în curând cum stăteau lucrurile.

Uneori se simţea ca şi cum ar fi avut cu mult peste treisprezece ani. Privea stupiditatea omenirii cu un dispreţ ce-l depăşea pe cel al unei fete normale de vârsta aceea – dar, în definitiv, avusese un dascăl excelent. Mama ei o învăţase că toată lumea era interesată doar de propriile dorinţe şi că trebuia să se preocupe numai de obţinerea lucrurilor pe care le voia de la viaţă. Nimic nu trebuia să-i stea în cale, o sfătuise mama, iar Mary îi dăduse ascultare, ca o elevă-model. În momentul acela se simţea înţeleaptă, experimentată şi pregătită să primească respectul pe care-l merita din partea mamei. La urma urmei, îi dovedise cât de departe mergea iubirea sa. Nu făcuse oare sacrificiul suprem pentru mama ei? Acum avea să primească înapoi cu interes sporit acea dragoste, era sigură de asta. Nu va mai trebui să stea niciodată în beciul întunecat, uitându-se cum monstrul căpăta proporţii.

Văzu cu coada ochiului cum Per-Erik o privea, cu o expresie îngrijorată pe chip. Descoperi că avea un zâmbet larg pe buze şi îl înăbuşi degrabă. Era important să păstreze aparenţele. Asta spunea întotdeauna mama. Iar mama avea mereu dreptate.

Capitolul 29

Zgomotul sirenelor putea fi auzit de la depărtare. Stig vru să se ridice şi să protesteze, cerându-le să întoarcă ambulanţa şi să-l ducă acasă. Însă membrele refuzară să-l asculte, iar când încercă să vorbească, buzele îi eliberară doar un scâncet. Figura îngrijorată a lui Lilian stătea aplecată deasupra lui.

— Şşt, nu încerca să vorbeşti. Păstrează-ţi energia. Ajungem curând în Uddevalla.

Fără tragere de inimă, el renunţă la orice tentativă de a se împotrivi. Nu avea destulă forţă pentru asta. Durerea nu dispăruse şi era, în momentul acela, mai cumplită ca niciodată.

Totul se întâmplase atât de repede. Se simţise destul de bine în dimineaţa aceea şi chiar reuşise să mănânce puţin, însă apoi durerea crescuse din ce în ce mai mult, devenind, într-un final, insuportabilă. Când Lilian urcase la etaj cu ceaiul, el nu mai putea vorbi, iar femeia, de frică, scăpă tava din mână. După aceea se pornise întreg circul. Zgomotul sirenelor afară, tropăitul pe scări, mâinile care-l ridicaseră cu grijă pe targă şi îl urcaseră în ambulanţă. Urmate de o deplasare cu mare viteză, deşi el o conştientiza doar vag.

Teama de a ajunge în spital era chiar mai groaznică decât durerea pe care o simţea. Vedea neîncetat imaginea tatălui său întins pe patul de spital, sfrijit şi demn de milă, atât de diferit faţă de omul gălăgios şi fericit, care obişnuia să-l ridice în aer pe vremea când era copil şi care se lua cu el la trântă, atunci când era mai mare.

În momentele acelea, Stig îşi dădu seama că avea să moară. Şi dacă urma să ajungă la spital, nu mai era decât o chestiune de timp.

Îşi dorea să poată ridica mâna ca să-i mângâie obrazul lui Lilian. Petrecuseră atât de puţin timp împreună. Bine, se mai certaseră ei şi trecuseră prin perioade proaste, dar reuşiseră să se reîntoarcă unul la celălalt. Acum ea va fi nevoită să-şi găsească pe altcineva cu care să-şi împartă bătrâneţile.

De asemenea, aveau să-i lipsească Charlotte şi copiii. Copilul, se corectă el, şi simţi un junghi în inimă, o durere mai mult decât fizică. Acela era singurul lucru pozitiv pe care îl putea găsi legat de cele întâmplate. Era ferm convins că viaţa după moarte şi tărâmurile mai bune chiar existau. Poate că avea să o întâlnească acolo pe fată şi avea să afle ce se întâmplase, de fapt, în dimineaţa aceea.

Simţi mâna lui Lilian pe obrazul său. Pierderea cunoştinţei începu să dizolve realitatea, iar Stig închise recunoscător ochii. Evadarea din chin avea măcar să fie plăcută.

Vântul îi lovea obrajii în drum spre cabana lui Morgan. Între timp, entuziasmul i se risipise oarecum, dar odată ajuns în preajma prăzii sale, Ernst căpătă din nou elan.

O bătaie autoritară în uşă avea să-l lanseze pe drumul spre victorie, iar câteva secunde mai târziu, înăuntru se auziră paşi. În prag apăru chipul firav al lui Morgan, care spuse pe tonul lui straniu şi monoton:

— Ce vrei?

Întrebarea sa directă îl surprinse pe Ernst, care fu nevoit să-şi adune gândurile pentru o clipă, înainte să vorbească.

— Trebuie să vii cu mine la secţia de poliţie.

— De ce? întrebă Morgan, iar Ernst simţi iritarea cuprinzându-l.

Cât de ciudat putea să fie individul!

— Fiindcă trebuie să stăm de vorbă cu privire la nişte chestiuni.

— Mi-aţi luat computerele. Nu mai am computerele. Le-aţi luat voi, îngână Morgan, iar Ernst văzu ivindu-se oportunitatea.

— Exact, tocmai de-aia trebuie să vii cu mine. Ca să ţi le putem da înapoi. Ştii, am terminat cu ele.

Pe Ernst îl mulţumi teribil străfulgerarea sa de moment.

— De ce nu le puteţi aduce aici? De aici le-aţi luat.

— Vrei sau nu computerele? izbucni Ernst. Începea să-şi piardă răbdarea, la modul serios.

După o clipă de ezitare şi deliberări lăuntrice, perspectiva de a-şi primi înapoi computerele învinse ezitarea lui Morgan de a se aventura pe un teren necunoscut.

— Voi veni. Ca să-mi iau computerele.

— În regulă. Bun băiat, spuse Ernst, zâmbind în sinea lui, în timp ce Morgan se duse să-şi ia haina.

Tot drumul spre secţie rămaseră tăcuţi. Morgan se uita pierdut pe geamul lateral, iar lui Ernst i se părea inutil să vorbească doar de dragul conversaţiei. Îşi păstra muniţia pentru interviul oficial. Atunci cu siguranţă avea să-l determine pe nătărău să facă mărturisiri.

Odată ajunşi la secţie, mai rămânea o singură problemă. Cum avea Ernst să-l ducă înăuntru pe subiect, fără ca lumea să-şi dea seama ce punea la cale? O asemenea descoperire i-ar fi stricat întregul plan genial; asta nu trebuia să se întâmple, sub nicio formă. Într-un final, îi veni o idee care nu putea da greş. Sună la recepţie de pe mobil şi, cu o voce prefăcută, o informă pe Annika în legătură cu un pachet pentru care trebuia să meargă la intrarea din spate. Aşteptă câteva secunde, apoi, cu sufletul la gură şi ţinându-l ferm pe Morgan, îl conduse pe băiat spre intrarea principală, sperând ca Annika să se fi grăbit spre celălalt capăt al secţiei. Planul funcţionase. Femeia nu se afla la locul ei obişnuit.

Ernst îl trase repede pe Morgan pe lângă recepţie şi îl băgă în prima sală de interogatoriu. Închise uşa în urma sa, o încuie, după care îşi permise un zâmbet triumfător înainte de a-l invita pe Morgan să ia loc pe unul din scaune. Cineva lăsase o fereastră pe jumătate deschisă pentru a aerisi încăperea. Ernst ignoră zgomotul ferestrei care, nefiind fixată, se legăna în vânt. Voia să înceapă cât mai curând posibil, înainte să-şi bage careva nasul pe-acolo.

— Aşada-a-a-r, prietene, iată-ne aici!

Ernst făcu mare caz cu pornitul reportofonului. Morgan începuse să-l privească mirat. Ceva îi spunea că lucrurile nu erau în regulă.

— Nu eşti prietenul meu, zise el cu naturaleţe. Nu ne cunoaştem, aşadar, cum mi-ai putea fi prieten? Se presupune că prietenii se cunosc.

După o scurtă pauză, continuă:

— Trebuie să-mi ridic computerele. De asta am venit aici. Ai zis că sunt gata.

— Într-adevăr, am zis asta, rosti zeflemitor Ernst. Dar, vezi tu, am minţit. Şi ai dreptate într-o privinţă: chiar nu îţi sunt prieten. Momentan, sunt cel mai mare duşman al tău.

Poate că fusese puţin cam teatral, însă replica îi produse lui Ernst un amestec de satisfacţie şi cruzime. Îşi aminti că o auzise odată într-un film.

— Nu mai vreau să stau aici, zise Morgan, începând să privească spre uşă. Vreau computerele înapoi şi vreau să merg acasă.

— Poţi să-ţi iei gândul de la asta. Va trece mult timp până să-ţi vezi din nou casa.

La naiba, ce bun era! Ar fi trebuit să scrie scenarii pentru filme americane de acţiune.

— I-am găsit haina în cabana ta şi avem multe alte probe care indică faptul că tu ai omorât-o.

Ultima afirmaţie nu conţinea decât minciuni sfruntate, însă Morgan nu ştia asta. Iar în jocul acela nu existau reguli.

— Dar nu am omorât-o. Deşi uneori voiam să o fac, adăugă el, pe un ton sec.

Ernst îşi simţi inima sărindu-i din loc. Lucrurile mergeau mai bine decât şi-ar fi imaginat.

— N-are rost să-mi vinzi gogoşi de-astea. Avem haina şi alte probe, aşa că nu prea ne mai trebuie şi altceva. Însă ar fi mai bine să-mi spui cum anume ai făcut-o. Atunci poate că nu va trebui să capeţi pedeapsa cu închisoare pe viaţă. N-o să-ţi poţi lua computere acolo.

În momentul acela observă pentru prima oară o emoţie reală pe chipul nătărăului. Bun, părea a începe să fie cuprins de panică. Însemna că avea să se înmoaie în curând. Dar pentru a îmbunătăţi şi mai mult situaţia, el hotărî să încerce un truc pe care-l învăţase din *NYPD Blue*[18] şi din celelalte programe americane despre poliţişti, pe care le urmărea cu o religiozitate absolută. Avea să-l lase pe individ să fiarbă în suc propriu pentru o vreme. Dacă îi era acordat puţin timp de gândire, mărturisea mai rapid decât putea Ernst să spună „Andy Sipowicz”.

— Tre’ să mă duc până la budă. Continuăm într-o clipă.

Îi întoarse spatele lui Morgan şi se îndreptă spre uşă.

Băiatul murmura acum fără încetare, pe un ton implorator:

— N-am fost eu. Nu-mi pot petrece tot restul vieţii la închisoare. Nu am omorât-o eu. Nu ştiu cum a ajuns haina la mine acasă. O purta când a intrat la ea în casă. Vă rog, nu mă lăsaţi aici. Aduceţi-o pe mama, vreau să vorbesc cu mama. Mama va lămuri totul, vă rog…

Ernst închise repede uşa în urma sa, pentru ca bolboroseala neghiobului să nu poată fi auzită pe

coridor. După vreo doi paşi, Annika îl zări şi se uită cu suspiciune la el.

— Ce căutai acolo?

— Ah, doar verificam ceva. Mi s-a părut că mi-am lăsat portofelul într-una din sălile de interogatoriu.

Femeia nu păru să-l creadă, însă trecu peste asta. În clipa următoare, ea privi pe fereastră şi strigă:

— Ce naiba?

— Ce e? zise Ernst, simţind brusc un junghi de nelinişte în stomac.

— Un individ tocmai a ieşit pe una din ferestre şi aleargă acum spre şosea.

— Ce dracu'!

Ernst aproape că îşi dislocă umărul atunci când se izbi de uşă, uitând, în graba sa, că era mereu închisă.

— Deschide uşa, pentru numele lui Dumnezeu! ţipă la Annika, iar aceasta îl ascultă, speriată.

Trânti cea de-a doua uşă, apoi goni pe urmele lui Morgan. Îl văzu pe băiat întorcându-se şi alergând mai tare. Îngrozit, Ernst observă o dubiţă apropiindu-se cu viteză.

— Nu-u-u-u! urlă el, panicat.

Apoi urmă bufnitura, după care totul se cufundă în linişte.

Martin se întrebă ce anume se grăbeau să-i spună Charlotte şi Niclas lui Patrik. Spera să fie ceva care să le permită a-l scoate pe Niclas de pe lista suspecţilor. Gândul că s-ar fi putut ca ucigaşul să fie chiar tatăl fetiţei era mult prea îngrozitor pentru a fi luat în considerare cu uşurinţă.

Nu îşi putea face o idee exactă asupra lui Niclas. Fişele medicale ale lui Albin indicau ceva destul de serios, iar Niclas nu reuşise să-l convingă de faptul că n-avea nicio legătură cu rănile băiatului. Însă chiar şi aşa, ceva nu se potrivea.

Niclas era un om complex, pentru a nu spune mai mult. Când stăteai faţă în faţă cu el, dădea impresia unei persoane blânde şi stabile, dar se pare că în viaţa personală încurcase complet lucrurile. Cu toate că nici Martin nu fusese un sfânt în vremurile sale de burlăcie, acum că trăia alături de cineva, nu putea înţelege cum puteai să-ţi trădezi jumătatea în felul acela. Ce îi spunea Niclas lui Charlotte atunci când se întorcea acasă după vreo întâlnire cu Jeanette? Cum îşi făcea tonul vocii să sune normal? Cum o putea privi în ochi, la doar câteva ore după ce se tăvălise prin aşternuturi cu amanta? Martin pur şi simplu nu putea înţelege.

Niclas afişase un temperament greu de definit. Martin îi observase licărirea din priviri atunci când trecuse mai devreme pe la casa tatălui său. Niclas păruse că voia să-l omoare. Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă Martin nu ar fi apărut.

Cu toate acestea, în ciuda firii contradictorii a bărbatului, Martin nu credea că şi-ar fi înecat propria fiică, voluntar şi cu bună ştiinţă. Iar dacă ar fi făcut-o, ce motiv ar fi avut?

Gândurile îi fură întrerupte când auzi paşi pe coridor şi îi văzu pe Charlotte şi pe Niclas trecând în grabă. Era curios să afle de ce erau atât de agitaţi.

Patrik apăru în cadrul uşii, iar Martin ridică din sprâncene, privindu-l întrebător pe colegul său.

— Sara a fost cea care l-a rănit pe Albin, zise Patrik, aşezându-se în scaunul pentru vizitatori.

Indiferent la ce se aşteptase Martin, cu siguranţă nu era asta.

— De unde ştim că spun adevărul? Nu cumva Niclas încearcă să distragă atenţia de la el?

— Da, s-ar putea, firește, zise Patrik, obosit. Dar ca să fiu sincer, eu îi cred. Deşi va trebui să aducem dovezi în sprijinul poveştii lor. Mi-au dat numele şi telefoanele oamenilor pe care îi putem contacta. Şi până la urmă, s-ar părea că alibiul lui

Niclas e valabil. Susţine că Jeanette a minţit când ne-a spus că nu a fost cu ea, pentru a se răzbuna pe el fiindcă o părăsise. Şi din nou sunt tentat să-l cred pe cuvânt, deşi bineînţeles că va trebui să purtăm o discuţie serioasă cu Jeanette.

— Ce nenorocită de… zise Martin, fără a mai fi nevoit să-şi termine propoziţia, fiindcă Patrik era deja de acord.

— Da, omenirea nu şi-a arătat latura cea mai nobilă în cadrul acestei anchete, remarcă el, scuturând din cap. Şi fiindcă a venit vorba de subiectul ăsta, să începem acum interogatoriul?

Martin încuviinţă, îşi luă carneţelul şi se ridică pentru a-l urma pe Patrik, care ieşise deja pe uşă. Îi spuse, din spate:

— Apropo, ai vreo veste de la Pedersen? În legătură cu cenuşa de pe bluza băieţelului?

— Nu, răspunse Patrik, fără a se întoarce. Însă urmau să-şi pună toate motoarele în funcţiune şi să analizeze cât mai curând cu putinţă atât bluza lui, cât şi salopeta Maiei. Sunt dispus să pariez că rezultatul va indica aceeaşi sursă de provenienţă a cenuşii.

— Cine ştie ce-o însemna asta, zise Martin.

— Mda, cine ştie ce-o însemna asta.

Intrară în sala de interogatoriu şi se aşezară în faţa lui Kaj. La început, nimeni nu spuse nimic, în vreme ce Patrik îşi răsfoi calm hârtiile. Spre satisfacţia lui, observă că bărbatul îşi frângea neliniştit mâinile, iar broboane de sudoare i se formaseră pe buza superioară. Bun, era speriat. Asta avea să uşureze interogatoriul. Şi având în vedere cât de multe probe adunaseră din casă, Patrik nu se simţi deloc îngrijorat. Măcar de-ar fi avut ei dovezi la fel de bune în toate anchetele lor, viaţa ar fi fost mult mai simplă.

Apoi starea lui sufletească se modifică. Ajunsese la o fotocopie a biletului de adio scris de băiat, care-i aminti brusc motivul pentru care ei

făceau meseria respectivă şi cine era bărbatul aflat dinaintea lor. Îşi încleştă pumnii, plin de îndârjire. Se uită înspre Kaj, iar acesta îşi feri privirea.

— De fapt, noi nu avem nevoie să stăm de vorbă cu tine. În urma percheziţionării casei tale, am obţinut destule dovezi cât să te aruncăm în spatele gratiilor pentru mult, mult timp. Dar tot am vrea să-ţi dăm şansa să-ţi spui şi tu varianta. Pentru că aşa suntem noi. Băieţi de treabă.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, zise Kaj şi vocea îi tremura. Este o eroare judiciară. Nu puteţi să mă ţineţi aici. Sunt nevinovat.

Patrik dădu compătimitor din cap.

— Ştii, aproape că te cred. Şi poate chiar ţi-aş fi dat drumul, dacă nu ar fi existat astea.

Scoase pozele din dosarul gros şi i le împinse în faţă lui Kaj. Fu încântat să-l vadă pe acesta pălind, apoi înroşindu-se. Îi aruncă lui Patrik o privire uluită.

— Doar ţi-am povestit despre specialiştii noştri în computere. Şi nu ţi-am spus că fişierele nu dispar doar pentru simplul fapt că le ştergi? Ai fost extrem de priceput în a-ţi şterge urmele de pe computer, însă, din nefericire, nu ai fost îndeajuns de priceput. Am făcut rost de tot ce ai descărcat şi ai distribuit amicilor tăi pedo. Fotografii, e-mailuri, fişiere video. Toate. Până într-un capăt de aţă.

Kaj deschise şi închise gura. Părea că vrea să articuleze ceva, însă cuvintele se încăpăţânau să-i rămână blocate pe limbă.

— Ai cam rămas fără cuvinte acum, nu-i aşa? Doi colegi din Göteborg vor veni de dimineaţă şi vor sta, la rândul lor, de vorbă cu tine. Li se par extrem de interesante descoperirile noastre.

Kaj nu spuse nimic, aşa că Patrik continuă, hotărât să-l zdruncine cumva. Îl detesta pe bărbatul aflat dinaintea lui; detesta tot ceea ce reprezenta el, tot ceea ce făcuse. Însă nu o arătă. Continuă să-i vorbească pe un ton calm, firesc, de parcă ar fi

discutat despre vreme, şi nu despre abuzuri asupra copiilor. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să abordeze direct chestiunea privitoare la haina Sarei, dar decise în ultimul moment să mai aştepte. În schimb, se aplecă peste masă, îl privi în ochi pe Kaj şi spuse:

— Voi vă gândiţi vreodată la copiii care vă cad victime? Le acordaţi măcar cea mai mică urmă de consideraţie sau sunteţi mult prea cufundaţi în satisfacerea propriilor nevoi?

Nu se aştepta la un răspuns şi nici nu îl primi. În liniştea care urmă, el continuă:

— Ştii ce se petrece în mintea unui băiat tânăr atunci când dă peste cineva ca tine? Ştii ce distrugi, ştii ce îi răpeşti?

Un spasm uşor de pe chipul lui Kaj fu singura dovadă că bărbatul îl auzise. Fără a-şi lua privirea de la el, Patrik scoase o coală de hârtie şi o împinse încetişor de-a lungul mesei. La început, Kaj refuză să se uite în jos, dar apoi îşi coborî privirea asupra hârtiei şi începu să citească. Îl privi cu o expresie neîncrezătoare pe Patrik, care doar dădu posomorât din cap.

— Da, e exact ceea ce pare. Un bilet de adio. Sebastian Rydén s-a sinucis în dimineaţa aceasta. Tatăl său vitreg l-a găsit spânzurat în garaj. Eram acolo când l-au dat jos.

— Minţi!

Mâna lui Kaj tremură atunci când luă scrisoarea, însă Patrik îşi dădu seama că bărbatul nu se îndoia de adevăr.

— Nu te-ai simţi mai bine dacă ai înceta cu minciuna? îl întrebă cu blândeţe. Trebuie că ai ţinut la Sebastian, sunt sigur de asta – aşa că fă-o de dragul lui. Doar vezi ce-a scris. Voia ca totul să se încheie. Tu îi poţi pune capăt.

Tonul lui era perfid de compătimitor. Patrik îi aruncă repede o privire lui Martin, care stătea cu pixul pregătit deasupra carneţelului. De asemenea, reportofonul bâzâia în încăpere ca un mic bondar,

însă Martin avea obiceiul de a-şi lua mereu propriile notiţe.

Kaj netezi cu degetele biletul şi deschise gura ca să spună ceva. Martin îşi strânse pixul, pregătit să scrie.

Chiar în momentul acela, Annika trânti uşa.

— Repede, a avut loc un accident afară!

Apoi alergă de-a lungul coridorului. După o clipă de linişte înmărmurită, Patrik şi Martin fugiră în urma ei.

Patrik îşi aminti în ultima clipă să încuie uşa. Aveau să reia mai târziu interogatoriul. Speră doar ca momentul să nu fi trecut pe lângă ei.

Mellberg nu putu nega faptul că era uşor îngrijorat. Fireşte, nu trecuseră decât vreo două zile, însă nu simţea să fi stabilit o legătură profundă tată-fiu. Adevărat, poate că ar fi trebuit să fie mai răbdător, dar chiar nu simţea că avea parte de recunoştinţa pe care o merita. De respectul ce i se cuvenea unui tată. De dragostea necondiţionată despre care vorbeau toţi părinţii, sentiment amestecat poate şi cu o uşoară teamă sănătoasă. Băiatul părea complet indiferent. Huzurea cât era ziulica de lungă pe canapeaua lui Mellberg, mâncând nişte cantităţi enorme de chipsuri şi amuzându-se cu jocurile sale video. Mellberg nu putea înţelege de unde moştenise atitudinea de pierde-vară. Probabil de la mama sa. Mellberg îşi amintea că, în tinereţile sale, el fusese plin de energie. Însă, oricât s-ar fi străduit, nu era în stare să enumere posibilele sale realizări în domeniul sportiv – de fapt, el nu putea să evoce nici măcar o amintire legată de el în vreun context sportiv –, dar punea acea incapacitate pe seama trecerii timpului. Imaginea pe care-o avea despre el în tinereţe era cea a unui băiat musculos, cu pasul săltăreţ.

Se uită la ceas. Încă nu se făcuse amiază. Degetele îi bătură cu nerăbdare în masă. Poate că ar fi fost bine să meargă acasă, pentru a petrece

puţin timp cu Simon. Probabil că asta avea să-l facă fericit pe băiat. Gândindu-se mai bine, Mellberg îşi dădu seama că, probabil, fiul său era doar timid. În adâncul său, el tânjea negreşit ca tăticul, care fusese absent atâta timp, să vină şi să-l scoată din carapacea sa. Probabil că asta era. Mellberg oftă, uşurat. Norocul lui că-i înţelegea pe copii, altminteri poate că deja s-ar fi dat bătut şi l-ar fi lăsat pe băiat să stea deprimat pe canapea. Dar Simon avea să afle în curând cât de norocos fusese la loteria taţilor.

Cu un entuziasm debordant, Mellberg îşi trase haina pe el, gândindu-se la o activitate potrivită pentru un tată şi fiul său. Din nefericire, în acea cloacă uitată de Dumnezeu nu prea existau multe lucruri de făcut pentru doi bărbaţi adevăraţi. Dacă s-ar fi aflat în Göteborg, şi-ar fi putut duce fiul într-o primă vizită la un club de striptease sau l-ar fi învăţat tainele jocului de ruletă. În situaţia dată, nu prea ştia ce să facă. Ei bine, avea să găsească el ceva.

Trecând pe lângă uşa lui Hedström, Mellberg se gândi că fusese al naibii de neplăcut ceea ce i se întâmplase fetiţei acestuia. Era încă o dovadă a faptului că nu puteai şti niciodată când urma să se întâmple ceva şi că era mai bine să te bucuri de copii atâta timp cât aveai şansa să o faci. Cu gândul acela în minte, se convinse că nimeni nu avea să-l învinuiască pentru că mergea acasă mai devreme în ziua respectivă.

Se îndreptă fluierând spre recepţie, dar se opri când văzu uşile deschizându-se brusc şi echipajul său gonind spre intrare. Ceva se petrecea şi, ca de obicei, nimeni nu se obosise să-l anunţe.

— Ce se-ntâmplă? ţipă spre Gösta, aflat mai în coadă, nefiind la fel de rapid precum ceilalţi.

— Cineva a fost lovit de o maşină chiar aici, în faţă.

— La dracu’, zise Mellberg şi începu să alerge, pe cât îl ţineau puterile.

Se opri chiar la intrare. O dubă mare, neagră, se afla în mijlocul străzii. Un bărbat, probabil şoferul, se tot plimba înainte şi-napoi, ţinându-se cu mâinile de cap. Airbagul se declanşase pe partea şoferului, aşa că acesta părea nevătămat, însă confuz. În faţa vehiculului, un morman indefinit zăcea în stradă. Patrik şi Annika îngenunchează lângă el, în vreme ce Martin încerca să-l calmeze pe şofer. Ernst se afla deoparte, cu braţele-i lungi atârnându-i şi cu faţa albă ca varul. Gösta i se alătură, iar Mellberg îi observă şuşotind. Expresia îngrijorată de pe faţa lui Gösta îl nelinişti pe Mellberg. Căpătă o senzaţie neplăcută în stomac.

— A chemat cineva ambulanţa? întrebă el, şi Annika îi răspunse că da.

Stânjenit şi neştiind ce trebuia să facă în continuare, se apropie de Ernst şi de Gösta.

— Ce s-a întâmplat? Aveţi idee?

O tăcere rău prevestitoare îi indică faptul că nu avea să-i fie pe plac răspunsul. Îl văzu pe Ernst clipind nervos, aşa că îşi fixă privirea asupra lui.

— Ei bine, are cineva de gând să-mi răspundă sau trebuie să vă smulg vorbele cu forţa?

— A fost un accident, zise Ernst, pe un ton strident.

— Mi-ai putea da nişte detalii cu privire la acest „accident”? întrebă Mellberg, încă privindu-şi fix subalternul.

— Speram doar să obţin nişte răspunsuri, iar el a luat-o razna. Individul era un adevărat psihopat. N-aveam ce-i face, nu?

Ernst ridică în mod agresiv vocea, într-o încercare disperată de a prelua controlul asupra situaţiei care îi scăpase aşa de repede printre degete.

Sentimentul de rău augur din stomacul lui Mellberg crescu. Bărbatul privi înspre maldărul care zăcea pe stradă.

— Cine e sub maşina aia, Ernst? Spune-mi.

Rosti cuvintele însoţite de un mârâit, iar asta, mai presus de orice altceva, îi indică lui Ernst faptul că intrase într-o încurcătură de proporţii.

Trăgând adânc aer în piept, el şopti:

— Morgan. Morgan Wiberg.

— Ce dracu' zici acolo?! răcni Mellberg atât de tare, încât Ernst şi Gösta se făcură mici, iar Patrik şi Annika se întoarseră spre el.

— Ştiai de asta, Hedström? întrebă Mellberg.

Patrik scutură din cap, cu o expresie sumbră.

— Nu, eu n-am dat niciun ordin ca Morgan să fie adus la interogatoriu.

— De-e-eci, te-ai gândit să te dai un pic în spectacol.

Mellberg îşi coborî vocea până atinse un ton înşelător de calm.

— Ai zis că ar trebui să verificăm mai întâi oaia neagră. Şi, spre deosebire de unii colegi – spuse el făcând semn spre Patrik –, eu am încredere deplină în opinia ta şi mereu îţi dau ascultare.

Într-o situaţie obişnuită, linguşirile ar fi fost soluţia pe care ar fi ales-o, însă de data aceea, Ernst complicase într-atât lucrurile, încât nici măcar complimentele nu îl mai făceau pe Mellberg să-i arate bunăvoinţă.

— Am zis eu cumva ca Morgan să fie adus la secţie? Ei bine, am zis eu aşa ceva?

Ernst păru să ezite pentru o clipă, apoi şopti:

— Nu.

— Bun! zbieră Mellberg. Unde naiba e ambulanţa aia nenorocită? S-au oprit la o cafea în drum spre noi sau ce?

Îşi simţi frustrarea izbucnindu-i în toate direcţiile, iar replica lui Hedström, rostită pe un ton calm, nu îmbunătăţi cu nimic situaţia.

— Nu cred că e nevoie să se grăbească, zise el. N-a respirat de când am ajuns noi aici. Cred că moartea a fost instantanee.

Mellberg închise ochii. În sinea lui, îşi văzu întreaga carieră ducându-se pe apa sâmbetei. Toţi acei ani de muncă grea… poate nu atât rutina poliţienească zilnică, ci efortul de a răzbi prin jungla politică, de a păstra relaţii amiabile cu persoane influente şi de a-i zdrobi pe aceia care i-ar fi putut ridica obstacole. Totul era acum zadarnic din cauza unui copoi nenorocit de la ţară.

Se întoarse din nou încet spre Ernst, adresându-i-se pe un ton glacial:

— Eşti suspendat pe parcursul anchetei. Şi, în locul tău, n-aş mai conta pe-o revenire.

— Dar, domnule… zise Ernst, pregătindu-se să protesteze.

Se opri brusc atunci când Mellberg ridică în aer degetul arătător.

— Taci din gură!

Doar atât spuse şi Ernst ştiu că meciul era ca şi pierdut. Putea liniştit să se îndrepte spre casă.

Göteborg, 1957

Agnes se întinse leneşă în patul cel mare. Ceva din strălucirea pe care o căpăta imediat după ce făcea dragoste cu un bărbat o făcea să se simtă plină de energie şi de viaţă. Privi spatele lat al lui Per-Erik, în timp ce bărbatul stătea pe marginea patului, trăgându-şi pe el pantalonii de costum, frumos călcaţi.

— Ei bine, când intenţionezi să-i spui lui Elisabeth? îl întrebă ea, căutând cu atenţie imperfecţiuni pe unghiile sale, vopsite în roşu.

Nu găsi niciuna. Lipsa unui răspuns o făcu să-şi ridice privirea.

— Per-Erik?

Bărbatul îşi drese vocea.

— Cred că e un pic cam devreme. Abia a trecut o lună de la moartea lui Åke, ce-ar zice lumea dacă…

Lăsă nerostit restul frazei.

— Credeam că relaţia noastră înseamnă pentru tine mai mult decât „gura lumii”, spuse Agnes cu o duritate pe care el nu i-o mai auzise până în momentul acela.

— Chiar înseamnă, draga mea, chiar înseamnă. Cred însă că ar trebui să… aşteptăm o vreme, zise el, întorcându-se pentru a-i dezmierda picioarele goale.

Agnes îl privi cu suspiciune. Chipul său era mereu de nepătruns. O deranja faptul că nu-l putea citi cu adevărat, aşa cum fusese dintotdeauna obişnuită în cazul celorlalţi bărbaţi. Şi totuşi, era posibil ca acela să fi fost motivul pentru care simţea că întâlnise un bărbat care, pentru prima oară în viaţa ei, se ridica la nivelul aşteptărilor sale. Şi era şi timpul. Bineînţeles că arăta extrem de bine la vârsta de cincizeci şi trei de ani, însă trecerea timpului îi adusese până şi ei schimbări nedorite. Curând, era posibil să nu se mai poată baza pe aspectul fizic. Gândul acela o înspăimânta, motiv pentru care era important ca Per-Erik să-şi respecte promisiunile făcute. De când începuse relaţia lor, ea deţinuse mereu controlul. Cel puţin, aşa considerase. Însă pentru prima oară, Agnes simţi un fior de îndoială. Poate că se lăsase păcălită. De dragul lui, spera să nu fi fost aşa.

Capitolul 30

Harald Spjuth era mulţumit cu viaţa sa de pastor, însă ca fiinţă umană, se simţea uneori puţin cam singur. Deşi avea patruzeci de ani, încă nu îşi găsise pe cineva cu care să-şi împartă viaţa, lucru care îl durea amarnic. Poate că gulerul clerical reprezentase un obstacol, fiindcă nimic din personalitatea lui nu indicase faptul că ar fi putut întâmpina dificultăţi în a-şi găsi împlinirea în dragoste. Chiar era o persoană plăcută şi cumsecade, deşi poate că el nu s-ar fi descris aşa, având în vedere că era nu doar modest, ci şi timid. Şi nici aspectul fizic nu putea fi de vină pentru faptul că era singur. Deşi nu se califica drept un star de cinema, erou al marelui ecran, avea trăsături plăcute şi tot părul pe cap. De asemenea, bărbatul poseda acea trăsătură de invidiat care îi permitea să nu se îngraşe deloc, în ciuda înclinaţiei sale pentru mâncarea bună şi a deselor întâlniri la cafea, pe care le impunea viaţa de pastor într-un orăşel mic. Cu toate acestea, lucrurile nu prea merseseră după cum şi-ar fi dorit.

Însă Harald nu disperase. Se întrebă ce ar fi spus enoriaşii săi dacă ar fi ştiut cât de harnic fusese el în ultima vreme, dând anunţuri matrimoniale. După ce eşuase atât la cursurile de cadril, cât şi la cele de gătit, îşi luase, pe la sfârşitul primăverii, inima-n dinţi şi scrisese primul său anunţ matrimonial. De atunci lucrurile se mai puseseră în mişcare. Încă nu îşi găsise dragostea vieţii lui, dar avusese câteva întâlniri plăcute şi, în plus, îşi făcuse vreo câţiva prieteni agreabili prin corespondenţă. Acasă, pe masa din bucătărie, aşteptau să fie citite încă trei scrisori. Însă mai întâi datoria.

Fusese în vizită la nişte persoane în vârstă, care erau recunoscătoare să mai stea de vorbă cu cineva şi care treceau deseori pe la casa parohială, în drumul lor spre biserică. Mulţi dintre colegii săi mai ambiţioşi ar fi considerat, probabil, că nu era o congregaţie prea numeroasă, însă Harald se simţea din cale-afară de mândru. Casa parohială de culoarea chihlimbarului era un cămin deosebit, iar pe bărbat îl emoţiona mereu vederea bisericii impunătoare, în timp ce urca deluşorul, pe aleea străjuită de copaci. Când trecu pe lângă vechea şcoală a bisericii aflată vizavi de casa parohială, el cugetă pentru o clipă asupra dezbaterii aprinse ce se iscase în orăşel. Un dezvoltator imobiliar intenţiona să demoleze clădirea dărăpănată, pentru a ridica un bloc de locuinţe. Însă proiectul generase imediat articole în presa scrisă, dar şi plângeri către directorii ziarelor, venite din partea oamenilor care doreau conservarea cu orice preţ a clădirii. Într-un fel, Harald înţelegea ambele puncte de vedere, însă era totuşi remarcabil faptul că majoritatea oponenţilor nu locuiau acolo permanent, ci erau doar vizitatori care aveau reşedinţe de vară în Fjällbacka. Bineînţeles, aceştia doreau ca refugiul lor să rămână pe cât se putea de pitoresc şi de agreabil. Îşi savurau plimbările prin orăşel la sfârşit de săptămână şi se considerau norocoşi să aibă un asemenea loc plăcut în care să fugă, departe de lumea cenuşie a marelui oraş. Singura problemă era că o localitate care nu se dezvolta avea să piară mai devreme sau mai târziu; imaginea nu putea fi păstrată la nesfârşit. Cererea de apartamente era tot mai mare şi era imposibil ca totul în Fjällbacka să fie transformat într-un element naţional distinctiv, fără a afecta însăşi forţa motrice a oraşului. Turismul era în regulă, bineînţeles, dar exista o viaţă şi după trecerea verii, gândi Harald, mergând încet la deal, către biserică.

Înainte de-a intra, el avea obiceiul să se oprească şi să se uite spre turlă, cu capul dat pe

spate cât putea de mult. În zilele cu vânt puternic, aşa cum era şi aceea, avea senzaţia că turla se legăna, iar imaginea impunătoare a miilor de tone de granit, gata să se abată asupră-i, îl făcea mereu să nutrească un respect profund faţă de oamenii care înălţaseră maiestuoasa biserică. Uneori îşi dorea să fi trăit în vremurile acelea de demult şi să fi fost unul dintre cioplitorii în piatră din Bohuslän. Bărbaţi care trăiseră în obscuritate, dar chiar şi-aşa, îşi folosiseră mâinile pentru a crea totul, de la cele mai simple drumuri, până la cele mai impresionante statui. Era însă destul de înţelept pentru a-şi da seama că dorinţa aceea nu reprezenta decât un vis romantic. Probabil că viaţa tuturor acelor bărbaţi nu fusese prea frumoasă, iar el aprecia mult prea mult confortul prezentului, încât să se amăgească în a crede că ar fi dus-o mai bine în lipsa lui.

După ce îşi îngădui o clipă de visare cu ochii deschişi, împinse poarta. Cuprins de vinovăţie, se trezi ţinând pumnii ca Arne să nu fie acolo. Personajul nu avea nimic în neregulă, şi făcea treabă bună, însă Harald trebuia să recunoască faptul că avea o problemă cu adepţii învechiţi ai pietismului luteran al lui Schartau, iar Arne era unul dintre cei mai înverşunaţi. Trebuia să cauţi în lung şi-n lat pentru ca să găseşti pe cineva asemănător acelui bărbat posomorât. Părea a se desfăta în nefericire şi căuta mereu partea negativă a lucrurilor. Uneori, când Arne se afla prin apropiere, Harald simţea cum toată fericirea îi era absorbită. Şi nici nu avea prea multă răbdare să-i asculte cârcotelile referitoare la femeile pastor. Dacă ar fi primit cinci coroane de fiecare dată când Arne fusese ofensat de predecesorul lui, Harald ar fi fost acum un om bogat. Sincer, nu putea să înţeleagă ce era atât de greşit în faptul că o femeie propovăduia, în locul unui bărbat, cuvintele Domnului. De fiecare dată când Arne îşi lansa una din tiradele sale, Harald era nevoit să-şi înfrâneze

dorinţa de a spune că nu era nevoie de un penis pentru a propovădui cuvintele lui Dumnezeu, însă de fiecare dată, el reuşise să-şi ţină gura. Probabil că bietului Arne i-ar fi stat inima-n loc dacă auzea un preot spunând asemenea lucruri.

Odată intrat în sacristie, i se năruiră toate speranţele că Arne s-ar fi aflat la loc sigur, acasă. Harald îi auzi vocea şi crezu că probabil le vorbea unor bieţi turişti, care dăduseră de cel mai conservator paracliser de pe plaiurile suedeze. Pentru o clipă, fu tentat să se furişeze înapoi afară. Apoi oftă şi se gândi să facă lucrul creştinesc şi să intre, pentru a-i salva pe bieţii oameni.

Dar niciun turist nu se zărea prin preajmă. În schimb, Arne se afla sus, în amvon, şi predica răsunător înspre rândurile goale. Harald îl privi cu uimire, întrebându-se ce anume pusese stăpânire pe bietul individ.

Arne dădea din braţe şi trudea din greu, de parcă ar fi ţinut Predica de pe Munte; se opri doar pentru o clipă atunci când îl zări pe Harald intrând pe uşă. Apoi continuă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Harald văzu atunci toate hârtiile împrăştiate sub amvon. Înţelese care era explicaţia în momentul în care, cu gesturi ample, Arne începu să smulgă pagini din cartea cu psalmi pe care o ţinea în mână, lăsându-le apoi să plutească spre podea.

— Ce crezi că faci? spuse indignat Harald, păşind repede şi hotărât de-a lungul naosului.

— Ceea ce trebuia să fi făcut acum multă vreme, veni răspunsul agresiv al lui Arne. Rup toate oribilităţile astea de modă nouă. Află că sunt păcătoase, zise el pufnind, şi continuă să le facă bucăţi, pagină cu pagină. Nu înţeleg de ce toate lucrurile vechi trebuie să se schimbe dintr-odată. Pe vremuri era mult mai bine. Acum toată moralitatea a fost coruptă, iar oamenii cântă şi dansează, indiferent dacă e joi sau duminică! Ca să

nu mai pomenesc de felul în care se împerechează cu toţii în afara instituţiei sacre a căsătoriei.

Părul îi stătea zbârlit, iar Harald se întrebă din nou dacă bietul Arne nu îşi pierduse cumva minţile. Nu ştia ce anume îi provocase acea ieşire bruscă. Într-adevăr, el bolborosise cam aceleaşi opinii, an după an, însă până atunci nu avusese niciodată curajul să facă ceva atât de îndrăzneţ.

— Trebuie să te calmezi, Arne. Coboară, te rog, din amvon, să stăm de vorbă.

— Să stăm de vorbă? Ha! Numai asta face toată lumea, declamă Arne de acolo de sus de unde se afla. Dar eu tocmai asta încerc să zic – că a sosit vremea faptelor! Iar locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul, spuse el, în vreme ce paginile cădeau în continuare pe podea, una după alta, ca nişte imenşi fulgi de zăpadă.

În momentul acela însă, Harald se enervă cumplit. Cum să stea acolo şi să-i vandalizeze măreaţa lui biserică? Inconştienţa acelui bărbat trebuia să aibă o limită!

— Coboară de-acolo, Arne, coboară imediat! strigă el, făcându-l pe paracliser să se oprească dintr-odată.

Pastorul nu mai ridicase niciodată vocea. În mod normal, era atât de blând, aşa că schimbarea avu efect.

— Ai zece secunde să cobori de-acolo, altminteri vin după tine, aşa mare cum eşti, continuă Harald, roşu la faţă de mânie.

Privirea lui scăpărătoare nu lăsa vreo urmă de îndoială – bărbatul vorbea serios.

Agresivitatea lui Arne se risipi la fel de repede precum îşi făcuse apariţia, şi acesta se supuse docil comenzii pastorului.

— În regulă, zise Harald, cu o voce considerabil mai blândă, atunci când se îndreptă spre Arne şi îl cuprinse pe după umeri. Hai să mergem până la casa parohială. Pun de-o cafea şi mâncăm o bucăţică din prăjitura pe care Signe a

fost atât de amabilă să ne-o pregătească. După care, noi doi vom sta de vorbă.

Şi porniră astfel de-a lungul naosului, către uşă, bărbatul scund ţinându-şi braţul în jurul bărbatului înalt, ca un cuplu straniu de însurăţei.

Monica se simţi uşor ameţită atunci când se dădu jos din maşină. Nu prea dormise cu o noapte în urmă. Gândul la lucrul acela îngrozitor de care era acuzat Kaj o ţinuse trează până târziu.

Cel mai rău era, de fapt, lipsa oricărui dubiu. Când îl auzise pe poliţist citind alegaţiile, ea ştiuse din prima clipă că erau adevărate. Multe chestiuni căpătaseră, în sfârşit, sens. Dintr-odată, apăruse o explicaţie pentru atâtea lucruri petrecute de-a lungul anilor.

O senzaţie de greaţă îi întoarse stomacul pe dos, iar femeia se sprijini de maşină şi scuipă nişte fiere pe asfalt. Se luptase toată dimineaţa cu starea de vomă. Odată ajunsă la serviciu, şeful îi spusese că, având în vedere circumstanţele, nu era nevoie să lucreze dacă nu avea dispoziţia necesară. Însă ea refuzase să plece acasă. Gândul de a sta acasă toată ziua era respingător. Ar fi preferat să îndure privirile stăruitoare ale oamenilor, decât să se plimbe prin casa lui, să stea pe canapeaua lui, să pregătească de mâncare în bucătăria lui. Ideea că el o atinsese, deşi cu mult, mult timp în urmă, o făcea să vrea să-şi jupoaie pielea de pe ea.

Dar nu avu de ales, într-un final. După ce, timp de o oră, se chinuise să stea pe picioare, şeful îi spusese să meargă acasă, iar de data aceea, nu acceptă un refuz din partea femeii. Cu un gol în stomac, Monica începu să conducă încet spre casă. După ce străbătu Galärbacken, se simţi sleită de puteri. Şoferul maşinii din urma sa claxonase iritat, însă Monicăi abia dacă-i păsa.

Dacă n-ar fi fost Morgan, şi-ar fi făcut bagajul şi ar fi plecat acasă la sora ei. Dar nu îl putea abandona pe băiat. Ar fi înnebunit oriunde

altundeva decât în căbănuţa lui; faptul că îi fuseseră luate computerele îi răsturnase propria lume cu susul în jos. Cu o zi în urmă, îl găsise răsfoind agitat teancurile de reviste. Era pierdut fără ancorele sale în lumea reală. Monica spera ca poliţia să-i restituie curând computerele.

Scoase cheia de la uşa din faţă şi era pe cale să descuie, când se opri. Încă nu era pregătită să intre. O dorinţă bruscă de a-şi vedea fiul o făcu să bage cheia înapoi în buzunar, să coboare treptele şi să meargă pe cărarea ce ducea la căbănuţa lui Morgan. Cu siguranţă că avea să îl enerveze faptul că nu respecta rutina şi îşi făcea apariţia la el acasă, dar de data aceea, Monicăi nu îi păsă. Îşi amintea mirosul lui de pe vremea când fusese bebeluş, îşi amintea cum mirosul acela îi dăduse puterea ca, de dragul lui, să mute munţii din loc. Chiar dacă el crescuse, Monica simţea în acel moment nevoia să-i adulmece din nou ceafa, să-l îmbrăţişeze ca şi cum el ar fi fost sprijinul ei, şi nu invers, aşa cum se întâmplase în toţi acei ani.

Bătu cu precauţie la uşă, apoi aşteptă. Nu se auzi nimic din interior, aşa că începu să se neliniştească. Bătu din nou, mai tare de data aceea, şi aşteptă încordată să audă paşi înăuntru. Nimic.

Încercă uşa, dar aceasta era încuiată. Bâjbâind, se întinse deasupra tocului şi căută cheia de rezervă, pe care o găsi într-un final.

Unde putea fi? Morgan nu ieşea aproape nicăieri de unul singur. Niciodată nu plecase fără să o ia şi pe ea sau fără măcar să-i spună amănunţit unde intenţiona să meargă. Începu să simtă furnicături de frică în ceafă şi aproape că se aşteptă să-l găsească mort în cabană. Acesta era lucrul de care se temuse dintotdeauna. Că într-o zi s-ar fi oprit din a mai vorbi despre moarte şi, în schimb, s-ar fi hotărât să o găsească. Poate că pierderea computerelor şi violarea lumii sale îl determinaseră într-un final să plece înspre locul de unde nu mai exista cale de întoarcere.

Cabana însă era goală. Se uită agitată în jur, iar privirea i se opri asupra unei hârtii ce zăcea pe unul din teancurile de reviste aflate lângă uşă. Recunoscu scrisul lui Morgan, chiar înainte să citească rândurile, iar inima îi stătu în loc. Răsuflă uşurată de cum citi biletul. Abia atunci când umerii i se relaxară, îşi dădu seama cât de tare îşi încordase muşchii.

Pe bilet scria „Computerele gata. Mers la poliţie după ele". Îngrijorarea femeii reveni. Nu era biletul de adio de care se temuse, dar ceva nu avea logică. De ce ar fi venit poliţia după el, pentru a-i restitui computerele? Nu i le-ar fi adus ei direct?

Monica se hotărî pe loc. O zbughi înapoi la maşină, pornind în trombă. Stătu cu piciorul pe acceleraţie până la Tanumshede, iar mâinile îi apucară atât de strâns volanul, încât începură să transpire. Când trecu de intersecţia din dreptul hanului Tanum, ea auzi sirene în urma sa şi fu depăşită de o ambulanţă care mergea cu viteză maximă. Acceleră în mod inconştient şi aproape că trecu în zbor pe lângă supermarketul Hedemyr. Fu nevoită să oprească brusc în faţa magazinului Mr. Li, iar centura de siguranţă o strânse puternic peste piept. Ambulanţa se oprise chiar în faţa secţiei de poliţie, iar din ambele direcţii se formaseră cozi de maşini care nu puteau să treacă de ceea ce părea a fi locul unui accident.

Când îşi întinse gâtul, observă un morman întunecat zăcând pe stradă. Nu fu nevoie să vadă mai mult pentru a şti cine era.

Ca într-o scenă filmată cu încetinitorul, îşi scoase centura de siguranţă, coborî din maşină, lăsând apoi uşa larg deschisă. Cu sentimentul că o aştepta sfârşitul implacabil, femeia merse încet spre locul accidentului.

Primul lucru pe care-l zări fu sângele. Şiroiul cărămiziu ce-i curgea de la cap pe asfalt, apoi i se întindea în jurul părului, într-un cerc larg. Ochii

fură cel de-al doilea lucru pe care-l văzu. Larg deschişi, neînsufleţiţi.

Un bărbat se îndreptă spre ea. Braţele sale erau pregătite s-o oprească. Gura i se mişcă, articulând ceva. Îl ignoră şi merse drept înainte. Căzu greoi în genunchi lângă Morgan. Îi luă în poală capul şi îl ţinu strâns, fără să-i pese de sângele care încă şiroia, udându-i pantalonii. Apoi auzi geamătul. Se întrebă cine ar fi putut scoate un sunet atât de trist, atât de îndurerat. După care îşi dădu seama că era chiar ea.

Tot drumul până la Uddevalla, merseseră cu o viteză peste cea legală. Lilian îi încredinţase că Albin era în siguranţă cu Veronica şi Frida, aşa că de la secţia de poliţie puteau merge direct la spital. Charlotte spera să nu ajungă prea târziu. Din câte spusese mama ei, se părea că viaţa lui Stig se ţinea într-un fir de aţă, iar Charlotte se surprinse împreunându-şi mâinile ca pentru închinăciune, deşi nu era o persoană religioasă.

Stig era cea mai prietenoasă persoană pe care o întâlnise vreodată. Abia în momentele acelea îşi dădu seama cât de drag îi devenise, în timpul cât locuiseră acolo cu el şi cu Lilian. Îl văzuse şi înainte de asta, firește, însă doar în cadrul unor vizite scurte. Îl cunoscuse cu adevărat abia după ce se mutaseră. O mare parte a afecţiunii ei se datora faptului că el şi Sara deveniseră atât de apropiaţi. Fusese capabil să scoată la iveală o latură bună a fetiţei, trăsături pozitive pe care Charlotte ştiuse întotdeauna că le avea, însă la care nu reuşise nicicum să ajungă. Sara nu era niciodată obraznică faţă de Stig, nu izbucnea în nicio criză, nu ţopăia ca o nebună, incapabilă să-şi controleze energia. Când era cu el, fata stătea calmă pe marginea patului, ţinându-l de mână, povestindu-i despre ziua petrecută la şcoală. Charlotte era mereu uluită de comportamentul Sarei atunci când se afla în compania lui Stig, iar în momentul acela, regreta

amarnic faptul că nu îi spusese şi lui asta. Îşi dădu seama că abia dacă vorbise cu el de la moartea Sarei. Fusese atât de absorbită de propria durere, încât nici măcar nu se gândise la a lui. Trebuie să i se fi frânt inima, în vreme ce stătea în camera sa, la etaj, bolnav şi suferind, având drept companie doar propriile sale gânduri.

Ar fi trebuit măcar să se fi dus până la el, să stea de vorbă.

De îndată ce maşina opri în parcare, Charlotte sări din ea şi alergă spre intrare, fără să-l mai aştepte pe Niclas. Acesta cunoştea spitalul mult mai bine decât ea, aşa că ar fi ajuns-o curând din urmă.

— Charlotte! o strigă Lilian atunci când intră în sala de aşteptare, apoi veni spre ea cu braţele deschise.

Mama ei plângea şi toată lumea se întoarse către ea. Oamenii care plângeau aveau asupra semenilor acelaşi efect precum accidentele de maşină. Lumea nu se putea abţine să nu arunce o privire.

Charlotte mângâie cu stângăcie spatele mamei sale. Lilian nu fusese niciodată prea expansivă, iar apropierea fizică de ea îi părea neobişnuită.

— Of, Charlotte, a fost groaznic! Am mers la etaj să-i duc nişte ceai şi era complet absent! L-am strigat şi am încercat să-l scutur, însă nu am primit niciun fel de răspuns. Şi nimeni nu-mi poate spune ce e în neregulă cu el. E la terapie intensivă, iar ei nu mă lasă să-l văd. N-ar trebui să mi se permită să stau cu el? Dacă moare?!

Lilian ţipă atât de tare, încât fu auzită în toată camera, iar pentru o clipă, Charlotte se simţi jenată de faptul că lumea le privea. Apoi îşi veni în fire, amintindu-şi că mama sa avea mereu tendinţa de a dramatiza, însă asta nu îi diminua îngrijorarea.

— Stai puţin jos, iar eu o să încerc să găsesc nişte cafea. Niclas o să vină şi el curând, şi

probabil că o să afle repede mai multe. Doar sunt vechii lui colegi.

— Crezi? spuse Lilian, agăţându-se de braţul fiicei sale.

— Cu siguranţă, zise Charlotte, eliberându-se cu grijă din strânsoarea lui Lilian.

Era chiar surprinsă de calmul şi siguranţa pe care le dovedea. Pierderea Sarei o făcuse mai indiferentă; de asemenea, o făcuse să gândească mai practic, în ciuda propriei nelinişti pe care o simţea cu privire la Stig.

Plină de recunoştinţă, îl văzu pe Niclas intrând în sala de aşteptare, şi merse la uşă, în întâmpinarea lui.

— Mama e disperată. Mă duc să aduc nişte cafea pentru noi toţi. I-am promis că vei încerca să afli mai multe despre starea lui Stig.

Niclas încuviinţă. Ridică mâna şi-i dezmierdă obrazul lui Charlotte. Gestul neobişnuit o făcu să tresară. Nici nu îşi putea aminti ca el să o fi atins vreodată cu asemenea tandreţe.

— Cum te descurci? o întrebă el, cu o îngrijorare sinceră şi, în ciuda împrejurărilor triste, Charlotte simţi cum îi creşte în suflet ceva asemănător fericirii.

— Sunt în regulă, răspunse ea zâmbindu-i, ca semn că nu avea să cedeze nervos.

— Eşti sigură?

— Da. Acum du-te şi vorbeşte cu colegii tăi, ca să putem avea nişte răspunsuri clare.

Bărbatul o ascultă. După o vreme, se întoarse şi se aşeză lângă ea şi Lilian, care stăteau împreună, bând cafea.

— Ei bine? Ai aflat ceva? zise Charlotte, încercând, prin puterea gândului, să-l facă să spună lucruri pozitive. Din nefericire, tehnica nu funcţionă.

Figura lui Niclas fu sumbră atunci când spuse:

— Mă tem că va trebui să ne pregătim pentru ce e mai rău. Îşi dau toată silinţa, dar nu sunt siguri că Stig va mai apuca şi ziua de mâine. Va trebui să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.

Lui Lilian i se tăie respiraţia, apoi îşi întinse braţele, cuprinzându-şi ginerele pe după gât. Simţindu-se la fel de stingher precum Charlotte, acesta încercă să o consoleze, mângâind-o pe spate. Charlotte avu un sentiment de déjà-vu. Lilian fusese în aceeaşi situaţie atunci când murise tatăl lui Charlotte, iar doctorii se văzură obligaţi să-i administreze un sedativ, pentru a nu se prăbuşi complet. Era atât de nedrept! Fusese destul de rău faptul că îşi pierduse un soţ, nu mai trebuia să treacă şi prin asta. Charlotte se întoarse spre Niclas.

— N-ai putut să afli ce anume e în neregulă cu el?

— Mi-au spus că îi fac multe analize şi probabil că îşi vor da seama într-un final. Însă momentan, cel mai important lucru e să-l ţină în viaţă destul cât să poată găsi tratamentul potrivit. După cum se prezintă, ar putea fi orice, de la cancer la vreo infecţie virală. Nu au spus decât că ar fi trebuit internat cu multă vreme în urmă.

Charlotte observă cum vinovăţia îi străbătu chipul, ca o umbră. Îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Eşti şi tu om, Niclas. Stig nu a vrut să meargă la spital, iar tu nu ai sesizat niciun pericol atunci când l-ai consultat, nu? Din când în când se ridica şi părea destul de vioi, şi chiar el spunea că nu are dureri puternice.

— N-ar fi trebuit să-l ascult. La naiba, sunt doctor, ar fi trebuit să mă ducă mai mult mintea.

— Nu uita că am avut şi alte probleme, zise încet Charlotte, dar Lilian tot o auzi.

— De ce trebuie să se coboare asupra noastră tot nenorocul din lume? Mai întâi Sara, iar acum Stig! se tângui femeia, suflându-şi nasul în şerveţelul de hârtie pe care i-l dăduse Charlotte.

Oamenii din sala de aşteptare, care între timp se întorseseră la revistele lor, se uitară din nou spre ei. Charlotte se simţi cuprinsă de iritare.

— Trebuie să-ţi vii în fire! Doctorii fac tot posibilul, zise ea cât mai liniştitor cu putinţă, însă fără a fi lipsit de forţă.

Lilian o privi ofensată, dar se supuse şi încetă cu smiorcăiala.

Charlotte oftă şi privi spre Niclas. Nu se îndoia că mama sa suferea sincer, însă tendinţa acesteia de a transforma totul într-o dramă, în care ea era protagonistă, devenea extrem de sâcâitoare. Lilian se bucura întotdeauna să se afle în centrul atenţiei şi se folosea de orice mijloace pentru a ajunge în acea poziţie, chiar şi într-o asemenea situaţie. Pur şi simplu, aşa era firea sa, iar Charlotte se străduia din răsputeri să o accepte şi să-şi ascundă tulburarea. De data aceea, suferinţa mamei sale era adevărată.

Şase ore mai târziu, ei tot nu aveau noutăţi. Niclas se dusese în repetate rânduri să stea de vorbă cu doctorii, însă aceştia nu deţineau informaţii noi. Prognosticul era încă nesigur.

— Cineva trebuie să meargă până acasă şi să vadă ce face Albin, zise Charlotte, adresându-se în aceeaşi măsură lui Lilian şi lui Niclas. Îşi văzu mama deschizând gura pentru a protesta, nefiind de acord să-şi lase fiica sau ginerele să plece, dar Niclas îi anticipă vorbele.

— Da, ai dreptate. Se va speria cumplit dacă Veronica va încerca să-l culce la ea acasă. Merg eu, ca să rămâneţi voi aici.

Lilian păru iritată, însă ştiu, că aveau dreptate, aşa că se dădu bătută, fără prea multă tragere de inimă.

Niclas îi dădu lui Charlotte o sărutare pe obraz, apoi îşi bătu soacra pe umăr.

— O să vedeţi că totul se va rezolva. Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva.

Charlotte dădu din cap. Îl privi dispărând de-a lungul coridorului, apoi se lăsă pe spate în scaunul incomod şi închise ochii. Avea să fie o aşteptare lungă.

Göteborg, 1958

Dezamăgirea o consuma lăuntric pe Mary. Nimic nu ieşise conform aşteptărilor sale. Nimic nu se schimbase, cu excepţia faptului că acum nici măcar nu mai avea parte de scurtele manifestări de bunătate şi tandreţe pe care mama i le oferise pe vremea când trăia Åke. De fapt, Mary de-abia dacă o mai vedea. Ori se afla pe picior de plecare, la o întâlnire cu Per-Erik, ori trebuia să meargă pe la vreo petrecere, undeva. De asemenea, mama lui Mary părea să fi abandonat toate încercările de a ţine sub control greutatea fetei, aceasta fiind acum lăsată să mănânce tot ce găsea prin casă. Îşi depăşise deja greutatea maximă pe care o avusese în trecut. Uneori, când se privea în oglindă, nu vedea decât monstrul ce sălăşluise înăuntrul ei atât de mult timp. Un monstru vorace, gras şi dezgustător, mereu înconjurat de un miros respingător de transpiraţie. Mama nici măcar nu se mai obosea să-şi ascundă scârba pe care o simţea atunci când se uita la ea. Odată, ea chiar trecuse pe lângă Mary ţinându-se de nas, în mod ostentativ. Umilinţa respectivă încă o făcea să sufere.

Nu aşa îi promisese mama ei că aveau să stea lucrurile. Per-Erik ar fi trebuit să fie un tată mult mai bun decât Åke, mama ar fi fost fericită şi împreună ar fi trăit, în sfârşit, ca o familie adevărată. Monstrul ar fi dispărut, ea nu ar mai fi fost nevoită să stea în beci, iar acel iz înecăcios, dezgustător şi sec nu i-ar mai fi năpădit vreodată gura.

Amăgită. Aşa se simţea. Amăgită. Încercase să-şi întrebe mama când aveau lucrurile să fie aşa cum promisese, dar nu căpătase decât răspunsuri dure. Atunci când insistase, fusese încuiată în beci, după ce în prealabil i se băgase pe gât puţină Smerenie. Vărsase lacrimi amare pline de mai multă dezamăgire decât putea ea duce.

Stând acolo, pe întuneric, simţi monstrul crescând. Se delecta cu uscăciunea din gâtlejul ei. O savura, jubilând.

Capitolul 31

Uşa se închise greoi în urma lui. Mişcându-se încet, Patrik merse în hol, trăgându-şi haina de pe el. O lăsă aruncată pe jos, fiind mult prea extenuat ca s-o agaţe undeva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Erica din sufragerie, pe un ton îngrijorat. Ai aflat ceva nou?

Când îi văzu chipul, Patrik simţi o împunsătură de vinovăţie pentru că nu stătuse acasă, alături de ea şi de Maia. Se gândi că probabil arăta groaznic. Fireşte că o sunase pe Erica din când în când, însă haosul de la secţie, după cele petrecute, făcuse conversaţiile extrem de scurte şi de stresante. De-ndată ce primise confirmarea că totul era în regulă acasă, mai că-i închisese Ericăi telefonul în nas.

Se târî cu greu în sufragerie. Ca de obicei, Erica se uita la televizor, pe întuneric, ţinând-o pe Maia în poală.

— Îmi pare rău că am fost aşa tăios la telefon, zise el, frecându-şi obosit faţa.

— S-a întâmplat ceva?

Patrik se prăbuşi pe canapea şi, la început, nu fu în stare să răspundă.

— Mda, zise el după o clipă. Lui Ernst i-a venit ideea să-l aducă pe Morgan Wiberg la interogatoriu, cu de la sine putere. A reuşit să-l sperie aşa de tare pe bietul puşti, încât acesta a evadat pe fereastră, a fugit în stradă şi a fost călcat de maşină.

— Dumnezeule, e îngrozitor! exclamă Erica. Ce a păţit?

— A murit.

Ericăi i se tăie respiraţia. Maia scânci în somn, dar apoi se linişti la loc.

— A fost groaznic, nici nu-ţi poţi imagina, spuse Patrik, dându-şi capul pe spate şi privind fix în tavan. Când zăcea acolo, în stradă, a apărut Monica şi l-a văzut. S-a repezit spre el, înainte ca noi s-o putem opri, i-a luat capul în poală, după care a stat şi l-a legănat, şi în tot timpul ăsta scotea nişte urlete care cu greu pot fi descrise drept omeneşti. Într-un final, am fost nevoiţi s-o smulgem de lângă el. Iisuse Hristoase, a fost cumplit!

— Şi Ernst? El ce-a păţit? întrebă Erica.

— Pentru prima oară, chiar am impresia că va fi dat afară. Nu l-am mai văzut pe Mellberg atât de furios. L-a trimis acasă pe loc, iar după incidentul ăsta, nu cred că se va întoarce. Lucru care ar fi o binecuvântare.

— Kaj ştie?

— Mda, iar asta e o cu totul altă poveste. Martin şi cu mine îl interogam atunci când s-a produs accidentul, aşa că a trebuit să fugim afară. Dacă s-ar fi întâmplat cu câteva minute înainte, cred că l-am fi convins să vorbească. Acum s-a închis de tot în sine şi refuză să mai spună o vorbă. Ne învinuieşte pe noi pentru moartea lui Morgan şi are dreptate, până într-un anumit punct. În dimineaţa asta trebuiau să vină câţiva colegi din Göteborg pentru a-l interoga pe Kaj, însă au fost nevoiţi să amâne totul pe o perioadă nedeterminată. Avocatul lui Kaj a pus capăt tuturor interogatoriilor, date fiind circumstanţele.

— Deci încă nu ştiţi dacă a fost implicat în moartea Sarei? Şi în… cele întâmplate ieri?

— Nu, zise Patrik, epuizat. Singurul lucru cert e că nu putea să fi fost Kaj cel care a luat-o pe Maia din căruţ. L-am avut în arest în tot acel timp. Apropo, Dan a trecut pe-aici? zise el, dezmierdându-şi fiica şi ridicând-o înspre el.

— Da. A fost ca un câine de pază devotat.

Erica zâmbi, dar privirea îi rămase gravă.

— Într-un final, a trebuit să-l dau afară, mai mult sau mai puţin. A plecat acum o jumătate de oră. N-aş fi surprinsă dacă şi-ar petrece noaptea într-un sac de dormit, în grădina noastră.

Patrik râse.

— Mda, sună plauzibil. În orice caz, îi sunt dator. Mă linişteşte gândul că voi două nu aţi fost singure aici, toată ziua.

— Ştii, eu şi cu Maia chiar ne pregăteam să mergem la culcare. Dar am putea să mai stăm treze un pic, dacă vrei puţină companie.

— Să nu te superi, însă aş prefera să stau singur o vreme, zise Patrik. Mi-am adus acasă ceva de făcut, după care poate o să mă uit la televizor, să mă mai relaxez puţin.

— Fă ce ai tu chef, zise Erica.

Se ridică şi, după ce îl sărută pe buze, i-o luă pe Maia din braţe.

— Apropo, ziua ta cum a fost? întrebă el, când Erica ajunsese la jumătatea scărilor.

— În regulă, răspunse ea, şi Patrik putu să simtă o energie nouă în vocea ei. Azi nu a trebuit s-o adorm la sân; a dormit în căruţ. Iar acum nu plânge mai mult de douăzeci de minute. De fapt, ultima dată au fost doar cinci.

— Bun, spuse el. Se pare că începi să devii stăpână pe situaţie.

— Mda, e un miracol faptul că şi funcţionează, spuse ea, râzând.

Apoi deveni serioasă.

— Deşi Maia nu poate dormi decât în casă acum. Nu îndrăznesc să o mai scot afară.

— Îmi pare rău că am fost aşa de… tont aseară, zise Patrik, ezitând.

Nu voia să rişte să spună iar vreo prostie, aşa că, deşi încercă, nu îşi găsi cuvintele potrivite, nici măcar pentru a-şi cere scuze.

— E-n regulă, îl linişti ea. Şi eu am fost cam prea sensibilă. Dar cred că s-a produs o schimbare majoră. Spaima pe care am tras-o când am văzut

căruciorul gol a avut măcar un efect benefic. M-a făcut să-mi dau seama cât de recunoscătoare sunt pentru fiecare clipă pe care o petrec alături de ea.

— Da, înţeleg ce zici, răspunse Patrik, făcându-i cu mâna în timp ce ea continua să urce scările.

Dădu încet sonorul televizorului, îşi scoase reportofonul, derulă banda, după care apăsă pe butonul „play”. Deja ascultase de câteva ori caseta la secţie. Era vorba de puţinele minute din aşa-zisul „interogatoriu” la care îl supusese Ernst pe Morgan. Nu declarase mare lucru, însă ceva nu îi dădea pace, iar el nu putea să indice cu precizie ce anume. După ce ascultă înregistrarea de trei ori, Patrik se dădu bătut, puse reportofonul deoparte şi merse în bucătărie. Cotrobăi pe-acolo câteva minute, apoi îşi făcu din nou apariţia, cu o ceaşcă de ciocolată fierbinte şi trei sandviciuri cu brânză şi caviar, pe nişte delicioase felii de pâine Skogaholm. Dădu televizorul mai tare şi începu să se uite la Crime Night[19] pe Discovery Channel. Probabil că era ciudat ca un poliţist să se relaxeze uitându-se la reconstituirea unor crime adevărate, însă lui i se părea liniştitor. Cazurile îşi găseau întotdeauna rezolvarea.

În timp ce se uita la emisiune, în minte începu să-i încolţească un gând de o natură extrem de personală. O idee din cale-afară de agreabilă şi de revigorantă, care îi reprima eficient toate imaginile cu privire la crime şi moarte. Patrik zâmbi, pe întuneric. Trebuia să meargă într-o mică expediţie la cumpărături.

Lumina din celulă era pătrunzătoare şi neînduplecată. Kaj o simţi străpungându-l până în cele mai adânci unghere. Încercă să se ascundă, acoperindu-şi capul cu braţele, însă tot o simţea furnicându-i ceafa.

Lumea i se năruise în decursul câtorva zile. Poate că, în retrospectivă, ar fi părut naiv, dar el se

simţise atât de ferit şi de neatins. Făcuse parte dintr-un grup ce părea mai presus de lumea obişnuită. Nu erau ca toţi ceilalţi. Erau mai buni, mai iluminaţi decât restul. Ceea ce lumea nu înţelegea era că totul se întâmpla din dragoste. Numai dragoste. Sexul nu reprezenta decât o parte insignifiantă a întregului. Cuvântul cel mai apropiat pe care l-ar fi putut folosi pentru a descrie totul era „senzualitate”. Învelişul tânăr era atât de pur şi neîntinat. Minţile copiilor erau pline de inocenţă, nu mânjite de gânduri urâte, aşa cum ajungeau, mai devreme sau mai târziu, minţile adulţilor. Ceea ce făceau ei era să-i ajute pe aceşti tineri să se dezvolte într-un mod prin care să-şi atingă întreg potenţialul. Îi ajutau să înţeleagă ce e dragostea. Sexul reprezenta calea, nu scopul. Ceea ce urmăreau era să ajungă la un acord, la o unificare a sufletelor. O asociere – atât de frumoasă în puritatea ei – între tânăr şi bătrân.

Însă nimeni nu voia să priceapă. Vorbiseră atât de mult despre asta în camerele de chat. Despre cum prostia celorlalţi şi gândirea lor îngustă îi făceau incapabili să încerce măcar să înţeleagă chestiuni care pentru membrii grupului erau evidente. În schimb, ceilalţi se grăbeau să le eticheteze faptele drept murdare, ba chiar să-i eticheteze şi pe copii în acelaşi mod.

Pe fondul acela, putea înţelege care fusese motivaţia gestului lui Sebastian. Băiatul îşi dăduse seama că nimeni nu avea să înţeleagă, că urma să fie mereu privit cu silă şi dispreţ. Însă ceea ce nu putea înţelege Kaj era de ce îndreptase asemenea acuzaţii împotriva lui, în biletul de adio adresat lumii. Kaj se simţea lezat. El chiar considerase că ajunseseră la o înţelegere profundă de-a lungul întâlnirilor pe care le avuseseră, şi că sufletul lui Sebastian, după împotrivirea iniţială care trebuia mereu înfrântă, căutase de bunăvoie contopirea cu sufletul lui Kaj. Acesta considerase actul fizic drept o chestiune secundară. Adevărata

recompensă fusese acel sentiment că bea din fântâna tinereţii. Să nu fi înţeles băiatul asta? Să se fi prefăcut în tot acel timp ori să fi fost cumva normele societăţii cele care l-au determinat să nege afinitatea lor, în ultima sa scrisoare? Pe Kaj îl durea sufletul, gândindu-se că nu avea să ştie niciodată.

Încercase să nu-i dea prea multă atenţie celeilalte probleme. De când îl anunţaseră despre moartea lui Morgan, se chinuise să-şi alunge toate gândurile referitoare la fiul său. Era ca şi cum mintea nu putea accepta crudul adevăr, însă lumina nemiloasă din celula sa îl inunda cu imagini pe care el se luptase din greu să le ţină la distanţă. Şi totuşi, un gând îl ajunse din urmă, cu duşmănie, gândul că poate aceea reprezenta pedeapsa lui. Se grăbi să-l înlăture. Nu greşise cu nimic. De-a lungul anilor, iubise mulţi băieţi, iar aceştia îi împărtăşiseră sentimentele. Aşa era, aşa trebuia să fie. Alternativa era prea îngrozitoare pentru a şi-o imagina. Trebuia să fi fost dragoste.

Era conştient că nu fusese un tată prea bun pentru Morgan. Se dovedise a fi atât de greu! Chiar şi la început, fiul său fusese greu de iubit, iar Kaj o admirase deseori pe Monica fiindcă putea fi afectuoasă cu dificila şi strania lor progenitură. Un alt gând îi trecu prin minte. Poate că aveau să încerce să insinueze că s-a atins de Morgan. Ideea în sine îl înfurie. În definitiv, Morgan era fiul său, sânge din sângele lui. Ştia că asta aveau să spună. Însă nu ar fi reprezentat decât dovada minţilor înguste pe care le aveau. Nu era deloc acelaşi lucru. Dragostea dintre tată şi fiu era diferită de cea dintre el şi ceilalţi. Se afla pe un nivel complet diferit.

Cu toate acestea, îl iubise pe Morgan. Ştia că Monica nu îl credea, însă era adevărat. Pur şi simplu, nu găsise calea prin care să creeze o punte între sine şi Morgan. Toate încercările îi fuseseră respinse şi uneori se întreba dacă nu cumva

Monica îi pusese piedici, într-un mod subtil. Îl dorise pe băiat numai pentru ea. Voia să fie singurul părinte la care Morgan ar fi apelat. Kaj fusese înlăturat cu succes şi, cu toate că femeia îl mustra şi-l acuza că nu petrecea destul timp cu fiul lui, el ştia că Monica asta îşi dorea în secret. Iar în momentul acela, era prea târziu să mai schimbe ceva.

În vreme ce lumina supărătoare a tubului fluorescent pâlpâia spre el, Kaj se întinse într-o rână, pe podea, şi se ghemui în poziţia de fetus.

Până în momentul acela, medicii legişti din serialul de pe Dicovery rezolvaseră trei cazuri în patruzeci şi cinci de minute. Le făceau să pară atât de simple, însă Patrik ştia foarte bine că nu era aşa. Spera ca Pedersen să ia legătura cu el în ziua următoare şi să-i aducă veşti cu privire la cenuşa găsită pe bluza lui Liam şi pe salopeta Maiei.

Apoi începu să fie prezentat un nou caz. Patrik se uită la emisiune cu indiferenţă şi, stând întins pe canapea, se simţi năpădit de somn. Însă detaliile anchetei începură să-i pătrundă uşurel în minte. Se ridică şi îşi concentră atenţia asupra ecranului tv. Era un caz din Statele Unite, petrecut cu mult timp în urmă, însă circumstanţele păreau înspăimântător de familiare. Se grăbi să apese butonul de înregistrare de la video, sperând ca nu cumva să înregistreze peste ultimul episod din vreun reality show la care se uita Erica. În cazul acela, „bijuteriile familiei” aveau să-i fie în primejdie. În asemenea situaţii, preaiubita sa parteneră de viaţă îl ameninţa că va pune mâna pe o foarfecă ruginită.

Medicul legist care se ocupa de analiză povestea mult şi detaliat. Prezenta diagrame şi fotografii ca să explice cât mai bine cursul evenimentelor, aşa că lui Patrik nu îi fu greu să urmărească firul. În minte începu să prindă contur o idee, iar el verifică, agitat, dacă butonul de

„înregistrare” se vedea aprins pe afişajul videoului. Avea să fie nevoit să urmărească de câteva ori emisiunea.

După ce derulă segmentul de încă trei ori, se simţi cum nu se putea mai sigur. Dar tot avea nevoie de puţin ajutor pentru a-şi aduce aminte. Nerăbdător şi fiind conştient că era o situaţie care nu suferea amânare, se duse după Erica la etaj, în dormitor. Aceasta o avea pe Maia lângă ea, iar Patrik îşi imagină că fetiţa primise o mică recompensă pentru faptul că dormise atât de bine în cărucior, pe parcursul zilei.

— Erica, şopti el, scuturând-o încetişor de umăr.

Îl îngrozea gândul de a o trezi pe Maia, însă trebuia să stea de vorbă cu Erica.

— Ihhh, fu singurul răspuns primit, iar femeia nu făcu nicio încercare de a se mişca.

— Erica, trebuie să te scoli.

De data aceea, veni şi un răspuns. Femeia tresări, se uită confuză în jur şi spuse:

— Ce e? S-a trezit Maia? Plânge? S-o aduc aici.

Se ridică şi se pregăti să coboare din pat.

— Nu, nu, zise Patrik, împingând-o cu grijă înapoi.

— Şşş, Maia doarme buştean.

Făcu semn spre mogâldeaţa care, în momentul acela, se foi puţin.

— Atunci de ce mă trezeşti? spuse Erica, îmbufnată. Dacă o scoli pe Maia, te ucid.

— Fiindcă trebuie să te întreb ceva. Şi nu poate să aştepte.

Îi povesti repede despre ceea ce tocmai aflase, apoi îi puse întrebarea care îl apăsa. După o clipă de linişte năucitoare, ea îi dădu răspunsul. Patrik o îndemnă să se culce la loc, o sărută pe obraz, apoi merse repede la parter. Cu o expresie sumbră, el formă un număr din cartea de telefon. Fiecare minut conta.

Göteborg, 1958

Ceva era în neregulă. Lăsase situaţia aceea să se prelungească mult prea mult. Trecuse un an şi jumătate de la moartea lui Åke, iar încercările ei de a lua măsuri fuseseră întâmpinate de Per-Erik cu scuze care deveneau din ce în ce mai vagi. În ultima vreme, abia dacă se mai obosise să-i răspundă, iar telefoanele prin care era convocată la Hotel Eggers deveniseră din ce în ce mai rare. Începuse să urască locul acela. Atingerea pe piele a aşternuturilor fine de hotel şi imaginea mobilierului impersonal ajunseseră să-i provoace silă. Îşi dorea altceva. Merita ceva mai bun. Merita să se mute în spaţioasa lui vilă, să-i fie permis rolul de gazdă a petrecerilor lui, să-i fie acordate respect, statut şi o menţionare în rubricile mondene. Cine se credea el?

Aflată în spatele volanului, Agnes tremura de furie. Văzu prin parbriz vila mare şi albă a lui Per-Erik, iar în spatele perdelelor, zări o umbră care se deplasa prin camere. Volvoul său nu era parcat pe alee. Era marţi dimineaţa, aşa că el se afla cu siguranţă la birou, iar Elisabeth stătea acasă, de una singură, dedicându-se, probabil, muncii sale de excelentă gospodină. Tivind feţe de masă, lustruind argintăria sau ocupându-se de vreo altă sarcină plictisitoare pe care Agnes nici nu s-ar fi obosit să o facă. Fără îndoială, Elisabeth nu avea idee că viaţa urma să-i fie făcută ţăndări.

Agnes nu simţi nicio urmă de ezitare. Nici nu îi trecu prin minte că purtarea din ce în ce mai evazivă a lui Per-Erik ar fi putut avea drept cauză atenuarea entuziasmului acestuia faţă de ea. Nu, sigur Elisabeth era de vină pentru faptul că el încă nu venise la Agnes, cu un proaspăt statut de bărbat liber. Soţia lui se prefăcuse neajutorată, demnă de

milă şi dependentă, doar pentru a-l ţine legat de ea. Dar, spre deosebire de Per-Erik, Agnes îi ghicise intenţiile ascunse. Iar dacă el nu era destul de bărbat încât să-şi confrunte soţia, atunci Agnes nu avea asemenea scrupule. Coborî din maşină cu paşi hotărâţi, se înfofoli şi mai bine în haina de blană, în frigul de noiembrie, şi se grăbi pe alee, spre uşa de la intrare.

Nici nu apucă să sune de două ori, că Elisabeth şi deschise, toată un zâmbet, făcând-o pe Agnes să se încleşteze de dispreţ. Voia cu ardoare să-i şteargă zâmbetul acela de pe faţă.

— Ca să vezi, Agnes! Ce drăguţ din partea ta să treci în vizită pe la noi.

Agnes îşi dădu seama că Elisabeth vorbea serios, dar, în acelaşi timp, observă la aceasta o expresie oarecum mirată. Bineînţeles că Agnes le mai călcase pragul până atunci, însă doar la vreo cină sau la vreo petrecere. Niciodată nu mai venise neanunţată.

— Intră, spuse Elisabeth. Să scuzi, te rog, mizeria. Dacă ştiam că vii, aş fi făcut ordine.

Agnes intră în hol şi se uită după mizeria de care pomenise Elisabeth. Nu observă decât că toate lucrurile se aflau la locul lor, fapt care îi confirmă imaginea despre Elisabeth, acel exemplu perfect de gospodină jalnică.

— Ia loc şi îţi voi aduce o cafea, spuse politicos Elisabeth şi, înainte ca Agnes să o poată opri, ea se şi îndreptă spre bucătărie.

Agnes nu intenţionase să aibă o întrevedere la cafea cu soţia lui Per-Erik. Voia doar să rezolve ce avea de rezolvat, după care să plece cât mai repede posibil, dar într-un final şi fără prea multă tragere de inimă, ea îşi puse deoparte haina de blană şi luă loc pe canapeaua din sufragerie. Abia se aşeză, că Elisabeth şi apăru cu o tavă pe care se aflau ceştile, dar şi felii groase de pandişpan. Puse tava pe măsuţa de cafea închisă la culoare şi bine lustruită. Cafeaua fusese pregătită probabil

înainte, fiindcă Elisabeth nu fusese plecată mai mult de câteva minute.

Femeia se aşeză în fotoliul aflat chiar lângă sofa.

— Te rog, serveşte puţin pandişpan. Azi l-am făcut.

Agnes privi cu dezgust checul plin de unt şi zahăr, apoi spuse:

— Doar cafea pentru mine, mulţumesc.

Se întinse spre una din ceştile de porţelan de pe tavă. Sorbi cafeaua, care era tare şi gustoasă.

— Da, văd că tu încă ţii la siluetă, râse Elisabeth, apoi luă o felie de pandişpan. Eu am pierdut lupta asta după ce i-am avut pe copii, zise şi arătă spre o fotografie cu cele trei odrasle, care deveniseră, între timp, oameni în toată firea.

Agnes se gândi pentru o clipă cum aveau să primească aceştia vestea divorţului şi a instaurării mamei vitrege, dar fu sigură că i-ar fi putut câştiga de partea ei, cu puţin efort. Cu timpul, probabil că aceştia ar fi înţeles cât de multe avea să-i ofere ea lui Per-Erik, spre deosebire de Elisabeth.

Privi cum pandişpanul dispăru în gura lui Elisabeth, iar gazda se întinse după încă o felie. Nestăvilita poftă de dulciuri îi aminti lui Agnes de fiica sa şi fu nevoită să-şi înfrâneze dorinţa de a se apleca şi de a-i smulge pandişpanul din mână lui Elisabeth, aşa cum obişnuia să procedeze în cazul fetei.

În schimb, ea zâmbi politicos şi spuse:

— Îmi dau seama că probabil ţi se pare ciudat să apar aici neanunţată, însă, din nefericire, am să-ţi spun ceva neplăcut.

— Ceva neplăcut? Ce-o fi oare? rosti Elisabeth pe un ton care, în mod normal, ar fi trebuit să funcţioneze drept semnal de alarmă, asta dacă Agnes nu ar fi fost atât de concentrată asupra lucrului pe care urma să-l facă.

— Ei bine, treburile stau în felul următor, zise Agnes, punând cu grijă ceaşca jos. Per-Erik şi cu mine am ajuns să… ei bine, am început să prindem drag unul de celălalt. Şi am simţit asta de multă vreme încoace.

— Iar acum vreţi să vă clădiţi un trai împreună, completă Elisabeth.

Agnes fu uşurată că întreaga chestiune mergea mult mai simplu decât îşi imaginase. Apoi o privi pe Elisabeth şi îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Nu era deloc în regulă. Soţia lui Per-Erik o privea cu un rânjet sarcastic, iar în ochii ei, Agnes desluşi o răceală pe care nu i-o mai observase până atunci.

— Îmi dau seama că trebuie să fie şocant, continuă Agnes, nesigură dacă discursul său bine pregătit avea sorţi de izbândă.

— Draga mea Agnes, ştiu de relaţia voastră încă de pe vremea când a început. Eu şi cu Per-Erik avem o înţelegere, care funcţionează de minune pentru amândoi. Doar nu credeai că ai fost prima, nu? Sau ultima? zise Elisabeth pe un ton maliţios, care o făcu pe Agnes să vrea să-şi ridice mâna şi să o pălmuiască.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea cu disperare, simţind podeaua fugindu-i de sub picioare.

— Nu-mi spune că n-ai observat lipsa de interes a lui Per-Erik, din ultima vreme. Nu te mai sună la fel de des, îţi e greu să dai de el, pare abătut de fiecare dată când vă vedeţi. O, da, după cei patruzeci de ani de căsnicie, îmi cunosc destul de bine soţul, încât să ştiu cum se poartă într-o asemenea situaţie. În plus, mai ştiu şi că noua lui pasiune o reprezintă bruneta de treizeci de ani, secretară la firma lui.

— Minţi, spuse Agnes, văzând ca prin ceaţă faţa bucălată a lui Elisabeth.

— Crezi ce vrei. Întreabă-l tu însăţi. Acum cred că ar trebui să pleci.

Elisabeth se ridică, merse în hol şi ridică ostentativ haina de un gri strălucitor a lui Agnes. Incapabilă încă să proceseze tot ce-i spusese Elisabeth, Agnes îşi urmă tăcută gazda. Apoi stătu şocată pe treptele de la intrare, lăsând vântul să o legene încetişor, dintr-o parte în alta, şi simţind cum familiara mânie începea să-i clocotească în adâncul sufletului. Devenise chiar mai puternică, spunându-şi că ar fi trebuit să o ducă mai mult. Greşise când îşi imaginase că putea să aibă încredere într-un bărbat. Acum avea să fie pedepsită printr-o nouă trădare.

Se îndreptă cu mare greutate spre maşina pe care o parcase în josul străzii, apoi rămase nemişcată în scaunul şoferului, vreme îndelungată. Gândurile îi forfoteau prin minte precum furnicile, săpând tuneluri adânci de ură şi dorinţă de răzbunare. Toate lucrurile din trecut pe care şi le înghesuise în ungherele cele mai îndepărtate ale minţii se strecurasem afară în momentele acelea. Încheieturile degetelor care ţineau strâns volanul se făcură albe. Îşi sprijini capul de tetieră şi închise ochii. I se arătară imagini din cumpliţii ani petrecuţi în casa cioplitorului în piatră, apoi simţi mirosul gunoiului şi al transpiraţiei bărbaţilor care se întorceau la casele lor, după o zi de muncă. Îşi aminti chinurile care o făcuseră să leşine întruna la naşterea băieţilor. Mirosul fumului din ziua când fuseseră mistuite casele din Fjällbacka, briza de pe vaporul spre New York, zumzetul mulţimii şi sunetul dopurilor de şampanie, gemetele de plăcere ale necunoscuţilor care se culcaseră cu ea, suspinele lui Mary atunci când o găsise abandonată pe doc, respiraţia lui Åke, slăbind, apoi încetând, vocea lui Per-Erik atunci când îi înşirase promisiuni.

Promisiuni pe care nu intenţiona să le respecte nicicând. Toate acestea şi multe altele îi fluturară dindărătul pleoapelor închise, iar nimic din cele văzute nu îi potoli furia, care continuă să i

se amplifice. Făcuse totul pentru a obţine traiul meritat, pentru a recrea luxul în care venise pe lume. Însă viaţa, sau poate că soarta îi pusese mereu piedici. Toată lumea fusese împotriva ei şi făcuse orice să o priveze de ceea ce i se cuvenea: mai întâi tatăl său, apoi Anders, peţitorii americani, Åke, iar în momentul acela, Per-Erik.

Un şir lung de bărbaţi al căror numitor comun fusese acela că, în nenumărate moduri, o exploataseră şi o trădaseră fără milă. Odată cu lăsarea amurgului, toate ofensele, reale şi imaginare, se uniseră într-un singur punct din mintea lui Agnes. Cu o privire goală, se uită spre aleea lui Per-Erik şi, stând acolo în maşină, fu cuprinsă treptat de un calm fantastic. Îl mai simţise şi altădată şi era conştientă că provenea din încredinţarea că nu mai exista decât un singur mod de a acţiona.

Când farurile maşinii lui străpunseră, într-un final, bezna, Agnes stătea deja neclintită de trei ore, însă fără să simtă scurgerea timpului. Acesta nu mai avea nicio relevanţă. Toate simţurile ei se concentraseră pe sarcina aflată dinainte-i, iar în mintea sa nu exista vreo urmă de îndoială. Logica, faptul că îşi dădea seama care ar fi fost consecinţele, toate fuseseră eradicate în favoarea instinctului şi a dorinţei de a acţiona.

Cu ochii întredeschişi, îl văzu parcând maşina, luându-şi servieta care stătea mereu lângă el, pe scaunul pasagerului, şi păşind afară.

În timp ce bărbatul îşi încuie conştiincios maşina, ea porni cu grijă motorul şi băgă în viteză. Apoi totul se petrecu foarte repede.

Apăsă la podea pedala de acceleraţie, iar maşina se năpusti spre victima sa nevinovată. Trecu peste un petic din gazon şi, abia când maşina era la câţiva metri de el, Per-Erik simţi că se întâmpla ceva şi se întoarse. Privirile lor se întâlniră pentru o fracţiune de secundă, apoi el fu lovit drept în stomac şi izbit într-o latură a

propriei maşini. Cu braţele întinse, Per-Erik se prăbuşi peste capotă. Femeia îi văzu pleoapele tremurând, apoi închizându-se lent.

În spatele volanului, Agnes zâmbea. Nimeni nu o trăda fără să scape nepedepsit.

Capitolul 32

Anna se trezi cu aceeaşi deznădejde pe care o simţea în fiecare dimineaţă. Nu îşi putea aminti ultima oară când dormise fără întrerupere, o noapte întreagă. În schimb, de-a lungul ceasurilor întunecate, îşi făcuse planuri despre cum avea să scape, alături de copii, din situaţia în care îi adusese.

Lângă ea dormea paşnic Lucas. Uneori se mai întorcea în somn, punându-şi braţul peste ea, şi Anna era nevoită să scrâşnească din dinţi, pentru a nu sări dezgustată din pat. Ce s-ar fi întâmplat după aceea nu ar fi meritat deloc.

În ultimele zile, totul păruse să se precipite. Răbufnirile lui fuseseră mai frecvente, iar Anna simţise că împreună erau blocaţi într-o spirală din ce în ce mai rapidă, care îi ducea înspre abis. Numai unul dintre ei avea să se întoarcă din adâncimile acelea. Nu ştia care din ei. Însă amândoi nu puteau exista în acelaşi timp. Citise undeva o teorie conform căreia exista un univers paralel, care cuprindea un geamăn al fiecărui organism viu, iar dacă îţi cunoşteai vreodată geamănul, amândoi aveaţi să fiţi anihilaţi pe dată. Aşa se întâmpla cu ea şi cu Lucas, însă distrugerea lor era mult mai înceată şi mai chinuitoare.

Nu mai ieşiseră din apartament de câteva zile. Când auzi vocea lui Adrian de pe salteaua din colţ, se ridică din pat cu grijă ca să se ducă la el. Nu trebuia să-l trezească pe Lucas.

Împreună, merseră în bucătărie şi Anna începu să pregătească micul dejun. Lucas abia dacă mânca în perioada aceea şi slăbise atât de mult, încât hainele îi atârnau pe trup. Însă el tot

cerea ca dinainte să-i fie aşezate trei mese pe zi, la ore fixe.

Adrian scânci şi refuză să stea în scaunul înalt pentru bebeluşi. Disperată, femeia încercă să-l liniştească, însă el era prost dispus, fiindcă nu dormea bine nopţile. Părea a fi chinuit de coşmaruri. Începu să vocifereze din ce în ce mai tare, fără să-l ajute nimic din ce făcea Anna. Cu inima grea, ea îl auzi pe Lucas foindu-se în dormitor, moment în care începu să ţipe şi Emma. Instinctul Annei o îndemnă să fugă, dar femeia ştia că nu avea niciun rost. Nu putea decât să se oţelească şi, în cel mai bun caz, să-şi protejeze copiii.

— *What the fuck is going on here?*[20] strigă Lucas în engleză.

Se ivi în cadrul uşii, iar în ochi îi apăru din nou acea privire sinistră. Era goală, dementă şi glacială, iar Anna ştia că într-un final, avea să le pecetluiască soarta.

— *Can't you get your children to shut the fuck up?*[21]

Tonul său nu mai era strident şi ameninţător, ci aproape blând. De asta se temea cel mai mult Anna.

— Fac tot posibilul, răspunse ea în suedeză, şi îşi dădu seama cât de ascuţit îi sunase vocea.

Cocoţat în scaunul său înalt, Adrian ajunsese deja la o criză de isterie. Ţipa şi lovea în masă cu lingura.

— Nu papa, nu papa, repeta el încontinuu.

Înnebunită, Anna încercă din nou să-l liniştească, însă băiatul era prea agitat pentru a se putea opri.

— Nu trebuie să mănânci, eşti scuzat, zise ea pe un ton liniştitor, ridicându-l de pe scaun.

— Ba o să-şi mănânce nenorocita de mâncare, spuse Lucas, pe un ton încă liniştit.

Anna îngheţă. Adrian se zvârcoli frenetic deoarece ea nu îl pusese jos, aşa cum îi promisese, ci se chinuia, în schimb, să-l împingă cu forţa înapoi în scaun.

— Nu papa, nu papa! strigă el ca din gură de şarpe, şi Anna fu nevoită să-şi adune toată forţa pentru a-l ţine în scaunul înalt.

Cu o hotărâre de neclintit, Lucas apucă una din feliile de pâine pe care Anna le pusese pe masă. Cu o mână îl ţinu strâns de cap pe Adrian, iar cu cealaltă începu să-i bage cu forţa pâinea în gură. Băieţelul se împotrivi, dând din braţe, mai întâi de mânie, apoi cu o panică din ce în ce mai mare, pe măsură ce bucata de pâine îi umplea gura, făcându-l să respire cu dificultate.

Anna rămase aproape paralizată la început, apoi toate instinctele materne îi fură stârnite, iar frica de Lucas îi dispăru complet. Singurul gând pe care îl avea în minte era că odraslele ei aveau nevoie de protecţie, moment în care adrenalina îi spori în sânge. Cu un mârâit primitiv, ea îi împinse mâna lui Lucas şi apucă repede bucata de pâine din gura lui Adrian, ai cărui obraji erau deja scăldaţi în lacrimi. După aceea, se întoarse ca să-l înfrunte pe Lucas.

Vârtejul îi purtă din ce în ce mai repede către abis.

La rândul lui, şi Mellberg se trezi din somn cu o stare de nelinişte, însă din motive mult mai egoiste. De-a lungul nopţii, tresărise de mai multe ori din cauza unui vis din care se trezise năduşit, şi în care scenariul era mereu acelaşi. Era dat afară, în circumstanţe neceremonioase. Asta pur şi simplu nu trebuia să se întâmple. Trebuia să existe un mod de a ocoli responsabilitatea nefericitului eveniment petrecut în urmă cu o zi. Primul pas era concedierea lui Ernst. De data aceea nu mai exista altă variantă. Mellberg era conştient că probabil fusese puţin cam indulgent cu Lundgren, dar într-

un fel, simţea că erau suflete-pereche. Măcar cu el avea considerabil mai multe în comun decât cu ceilalţi papă-lapte de la secţie. Dar, spre deosebire de Mellberg, Ernst dovedise o extraordinară lipsă de judecată, care îl ruinase, pe bună dreptate. Fusese o eroare capitală. Chiar considerase că pe Lundgren l-ar fi dus mai mult mintea.

Oftă şi îşi trecu picioarele peste marginea patului. Dormea întotdeauna doar în lenjerie intimă, şi întinse mâna spre vintre, pe deasupra pântecelui său umflat, pentru a se scărpina şi a-şi rearanja toate cele. Apoi aruncă o privire spre ceas. Nouă fără câteva minute. Aproape că era prea târziu pentru a-şi face apariţia la serviciu, însă cu o seară în urmă, nu scăpaseră decât pe la opt, fiind nevoiţi să recapituleze în detaliu cele întâmplate. Mellberg începuse deja să cizeleze raportul pe care avea să-l prezinte superiorilor. Era important ca el să cunoască bine toate informaţiile şi să nu facă vreo gafă. Şmecheria consta în a ţine pagubele sub control.

Merse în sufragerie şi se opri o clipă, admirându-l pe Simon. Acesta era întins pe canapea, sforăind cu gura deschisă şi cu un picior atârnând pe podea. Cuvertura căzuse de pe canapea, iar Mellberg nu putu să nu observe că fiul său îl moştenise în ceea ce privea fizicul. Simon nu era un pricăjit, ci un tânăr bine făcut, care avea cu siguranţă să-i calce pe urmele tatălui său, dacă ar fi depus un pic de efort.

Îl împunse cu degetul de la picior.

— Hei, Simon, trezirea!

Băiatul îl ignoră şi se întoarse pe partea cealaltă, cu faţa la canapea.

Mellberg continuă să îl împungă, nemilos. Bineînţeles că şi el se bucura când avea ocazia de a dormi în plus, însă acolo nu era tabără de vară.

— M-ai auzit? Trezirea, am spus.

Nicio reacţie, în continuare, iar Mellberg oftă. Ei bine, avea să fie nevoit să facă uz de artileria

grea.

Merse în bucătărie, lăsă robinetul să curgă până când apa deveni rece ca gheaţa, umplu ochi o carafă, apoi se îndreptă calm spre sufragerie. Cu un zâmbet radios pe buze, turnă apa îngheţată peste corpul neacoperit al fiului său, fapt care avu întocmai efectul dorit.

— Ce dracu'! urlă Simon, sărind brusc de pe canapea.

Tremură şi luă un prosop de pe podea, ca să se şteargă.

— Ce mama dracu' ai impresia că faci? zise nervos, trăgându-şi pe el un tricou ce avea imprimat pe piept un craniu şi numele unei formaţii heavy metal.

— Micul dejun e servit în cinci minute, răspunse Mellberg, fluierând în drum spre bucătărie.

Pentru o clipă, uită de grijile de la birou, fiind, în schimb, extrem de mulţumit de planul pe care-l concepuse pentru viitoarele lor activităţi tată-fiu. În lipsa cluburilor de striptease şi a cazinourilor, aveau să fie nevoiţi să se descurce după cum puteau, iar în Tanumshede asta însemna muzeul gravurilor în piatră. Nu că l-ar fi interesat în mod special scrijeliturile de pe lespezi, însă măcar era ceva ce puteau face împreună. Fiindcă se hotărâse ca noul laitmotiv al relaţiei lor să fie chiar acesta – apropierea. Gata cu jocurile video ore în şir, gata cu uitatul la televizor până noaptea târziu, deoarece toate astea distrugeau în mod efectiv comunicarea. În schimb, vor lua cina împreună, timp în care urmau să aibă conversaţii fructuoase, iar după aceea, poate o partidă de Monopoly, în încheierea serii.

Entuziasmat, îi prezentă lui Simon planurile la micul dejun, însă fu nevoit să recunoască faptul că îl dezamăgi puţin reacţia băiatului. Făcea tot posibilul pentru ca ei doi să ajungă să se cunoască bine. Renunţa la activităţile lui preferate şi se

sacrifica, ducându-l pe băiat la muzeu. Reacţia lui Simon fu de-a sta acolo, holbându-se morocănos în castronul cu cereale Rice Krispies. Era un răsfăţat. Mama lui i-l trimisese la timp. Era clar că băiatul avea nevoie de disciplină şi îndrumare.

În vreme ce se îndreptă spre birou, Mellberg oftă. Grea responsabilitate mai era să fii părinte.

Patrik ajunse la sediul poliţiei înainte de ora opt. Dormise prost, mai mult sau mai puţin aşteptând să se facă dimineaţă, ca să se poată apuca de sarcinile zilei. Prima era să verifice dacă avusese vreun efect conversaţia din seara precedentă. Cu degetul tremurând, formă numărul pe care deja îl ştia de pe rost.

— Spitalul Uddevalla.

Spuse numele doctorului cu care dorea să vorbească şi aşteptă nerăbdător ca acesta să fie chemat. După un timp care-i păru o eternitate, i se făcu legătura.

— Alo, da, aici Patrik Hedström. Am vorbit aseară. Voiam să văd dacă informaţia mea v-a fost de folos.

Ascultă cu înfrigurare, apoi făcu un semn de victorie, cu pumnul încleştat. Da! Avusese dreptate!

După ce închise telefonul, începu să fluiere, gândindu-se la consecinţele pe care avea să le atragă după sine faptul că bănuiala i se adeverise. Urma să aibă mult de lucru în ziua respectivă.

Cel de-al doilea telefon fu dat unui procuror. Îl sunase şi în urmă cu un an, când avusese o solicitare identică, şi speră ca bărbatul să nu sufere un şoc, dat fiind că lucrul pe care i-l ceruse atunci fusese atât de neobişnuit.

— Da, aţi auzit bine. Am nevoie de o autorizaţie de exhumare. Da, din nou. Nu, nu acelaşi mormânt. Doar l-am deschis deja pe acela, nu?

Vorbi încet şi clar, încercând să nu sune prea nerăbdător.

— Da, şi de data aceasta este urgent, şi v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi putea procesa imediat cererea. Toate documentele necesare sunt pe drum, prin fax. Probabil că le-aţi şi primit deja. Iar documentele se referă la două solicitări, exhumarea şi încă un mandat de percheziţie.

Procurorul încă părea nesigur, iar Patrik se simţi cuprins de iritare. Cu o notă de asprime în voce, el spuse:

— Investigăm uciderea unui copil şi e posibil ca viaţa altei persoane să fie în pericol. Nu este o solicitare nechibzuită. Am făcut-o în urma unei deliberări atente şi doar fiindcă derularea anchetei o cere. Aşadar, contez pe faptul că departamentul dumneavoastră se va da peste cap pentru a procesa totul cât se poate de repede. Aş dori un răspuns până la prânz. Referitor la ambele chestiuni.

După aceea închise şi speră ca răbufnirea lui să nu aibă efectul opus şi să frâneze întreaga procedură. Era însă un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Odată încheiată sarcina cea mai neplăcută dintre toate, el dădu un al treilea telefon. Când răspunse, Pedersen păru obosit.

— Alo, Hedström, zise el.

— ’Neaţa, ’neaţa.

— Pare că ai avut de lucru azi-noapte.

— Da, ne-am aglomerat de tot, până spre dimineaţă. Dar suntem pe cale să terminăm, au mai rămas nişte hârţoage de rezolvat, apoi am fugit de-aici.

— Pare să fi fost o noapte grea, zise Patrik, simţindu-se oarecum vinovat fiindcă îl sunase pe medicul legist tocmai atunci când acesta încheia o tură ce fusese, în mod evident, extrem de grea.

— Bănuiesc că doreşti rezultatele de la analiza cenuşii de pe bluză şi salopetă. Le-am

primit ieri după-masă, dar lucrurile s-au aglomerat cumplit după aceea.

Oftă extenuat.

— Am auzit eu bine, salopeta era a fiicei tale?

— Da, aşa e, zise Patrik. Acum o zi, am avut un incident urât la mine acasă, dar slavă Domnului că fetiţa nu a păţit nimic.

— E bine atunci, spuse Pedersen. Înţeleg de ce stai ca pe ace, în aşteptarea acestui rezultat.

— Nu pot să neg. Însă eu de fapt nici nu credeam că veţi avea deja rezultatele. Aşadar, ce-aţi aflat?

Pedersen îşi drese vocea.

— Să vedem… Da, nu încape nicio îndoială. Compoziţia cenuşii este aidoma celei găsite în plămânii fetei.

Patrik răsuflă, dându-şi apoi seama cât de tensionat fusese.

— Deci aşa stau lucrurile.

— Aşa stau lucrurile, încuviinţă Pedersen.

— Aţi reuşit să determinaţi originea cenuşii? Provine de la un animal sau de la o fiinţă umană?

— Din nefericire, nu am fost în stare să stabilim asta. Rămăşiţele s-au descompus mult prea mult, iar cenuşa este prea fină. Poate că i-am fi putut da de cap, având o mostră mai mare, însă…

— Aştept noutăţi de la o percheziţie pe care o facem momentan într-o casă. Prioritatea noastră este să găsim cenuşă. Dacă vom da de ea, vă vom trimite imediat nişte mostre pentru analiză. Poate că veţi găsi particule mai mari, zise Patrik, încrezător.

— Sigur, însă nu contaţi pe asta, spuse Pedersen.

— Nu voi mai conta pe nimic de-acum încolo. Însă pot oricând să sper.

Odată rezolvate formalităţile, Patrik bătu nerăbdător din picioare pe podea. Până la venirea deciziei din partea procuraturii, nu prea mai avea

alte chestiuni practice de care să se ocupe. Înţelese totuşi că nu putea să stea în birou cu mâinile în sân, timp de câteva ore.

Îi auzise pe ceilalţi venind la serviciu, unul câte unul, aşa că hotărî să convoace o şedinţă. Trebuia să le comunice tuturor ordinea de zi şi îşi dădu seama că probabil mai mulţi colegi aveau să fie surprinşi aflând cu ce se ocupase el cu o seară înainte şi în dimineaţa respectivă.

Avu dreptate. I se adresară nenumărate întrebări. Patrik le răspunse cât putu de bine, dar încă rămăseseră atât de multe lucruri pe care nu le putea explica. Mult prea multe.

Somnoroasă, Charlotte se frecă la ochi. Ea şi Lilian primiseră câte un pat într-o cămăruţă de lângă secţia de terapie intensivă, însă niciuna nu reuşi să doarmă prea mult. Cum Charlotte nu îşi adusese nimic de acasă, dormise în hainele pe care le purta, aşa că se simţi extrem de şifonată şi de murdară atunci când se ridică în capul oaselor şi începu să se întindă.

— Ai un pieptene? o întrebă pe Lilian, care se ridicase, la rândul ei.

— Da, cred că da, zise Lilian, scormonind prin geanta ponosită.

Găsi unul chiar la fund de tot şi i-l dădu fiicei sale.

În baie, Charlotte stătu în faţa oglinzii şi se studie cu un ochi critic. Lumina era neiertător de puternică, scoţându-i clar în evidenţă cearcănele, iar părul îi stătea zbârlit, într-o frizură stranie, psihedelică. Îşi pieptănă cu grijă porţiunile încâlcite, până când coafura îşi căpătă, mai mult sau mai puţin, forma sa normală. În acelaşi timp însă, tot ce-avea de-a face cu înfăţişarea sa îi părea atât de lipsit de sens. Undeva, într-un colţ al minţii sale, plana imaginea Sarei, încleştându-i inima într-o strânsoare puternică.

Stomacul îi chiorăi, dar înainte de a merge la bufet, voia să găsească un doctor care să îi spună cum se simţea Stig. De fiecare dată când auzise paşi pe coridor, în timpul nopţii, ea se trezise, pregătită să vadă un doctor intrând cu o expresie gravă pe chip. Nu le deranjase nimeni, aşa că bănui că lipsa veştilor însemna, în cazul respectiv, o veste bună. Însă ea tot îşi dorea să afle ceva, aşa că merse pe coridor, întrebându-se în ce direcţie să o apuce. O asistentă care trecea pe acolo o îndrumă spre salonul rezervat personalului.

Cugetă dacă să-şi pornească mobilul şi să-l sune mai întâi acasă, pe Niclas, dar hotărî să o facă după ce avea să stea de vorbă cu doctorul. Probabil că Niclas şi Albin încă dormeau şi nu voia să rişte şi să-i trezească prea devreme. În cazul acela, băieţelul avea să fie prost dispus tot restul zilei. Îşi vârî capul pe uşa indicată de asistentă şi îşi drese vocea, discret. Un bărbat înalt stătea bându-şi cafeaua şi frunzărind o revistă. Din câte spunea Niclas, era neobişnuit ca un doctor să poată avea chiar şi o clipă liberă, aşa că femeii aproape îi era ruşine să-l deranjeze. Apoi Charlotte îşi aminti motivul pentru care se afla acolo şi îşi drese vocea puţin mai tare. De data aceea, bărbatul o auzi şi se întoarse, privind-o întrebător.

— Da?

— Mă scuzaţi, tatăl meu vitreg, Stig Florin, a fost internat ieri şi nu am mai primit nicio veste de azi-noapte. Ştiţi cum se simte?

I se părea ei, sau doctorul căpătase cumva o expresie stranie? Dacă era aşa, aceasta se făcu nevăzută la fel de rapid precum apăruse.

— Stig Florin? A, da, i-am stabilizat funcţiile vitale în timpul nopţii, iar acum e treaz.

— Da? zise Charlotte, radiind de fericire. Am putea merge să-l vedem? E şi mama aici.

Din nou, acea mină stranie. Charlotte începu să se neliniştească, în ciuda veştilor bune. Îi ascundea cumva ceva?

Replica veni ezitant.

— Nu… nu ştiu dacă e o idee prea bună în momentul acesta. E încă slăbit şi are nevoie de odihnă.

— Da, însă i-aţi putea permite mamei să intre pentru o clipă, nu? N-ar avea cum să-i facă rău, ba chiar l-ar putea ajuta. Sunt foarte apropiaţi.

— Îmi imaginez, spuse doctorul. Însă mă tem că va trebui să aşteptaţi. Momentan, nimănui nu îi este permis să intre la domnul Florin.

— Dar de ce…?

— Va trebui să aşteptaţi, zise doctorul cu asprime, iar Charlotte începu să se enerveze.

Nu erau instruiţi la facultatea de medicină cum să se poarte cu rudele pacienţilor? Doctorul acela era la un pas de a fi insolent. Trebuia să-i mulţumească sorţii că venise ea să se intereseze de Stig, şi nu Lilian. Dacă ar fi tratat-o aşa pe mama ei, aceasta i s-ar fi spus vreo câteva de la obraz. Charlotte ştia că ea se pierdea în astfel de situaţii, aşa că doar bolborosi ceva şi se retrase pe coridor.

Se gândi ce să-i spună mamei sale. Ceva îi păruse extrem de ciudat. Lucrurile nu stăteau cum ar fi trebuit, însă nici în ruptul capului nu putea să înţeleagă ce anume era în neregulă. Poate că Niclas ar fi fost în stare să-i explice. Formă numărul acestuia, sperând ca bărbatul să o poată linişti. Simţea deja că probabil făcea prea multe scenarii.

După şedinţă, Patrik se sui în maşină şi porni spre Uddevalla. Îi părea imposibil să stea şi să aştepte; trebuia să facă ceva. Tot drumul întoarse opţiunile pe toate părţile. Erau la fel de neplăcute.

Fusese îndrumat spre secţia de terapie intensivă, dar tot se pierdu de câteva ori până să o găsească. De ce îi era atât de greu să se descurce într-un spital? Probabil că era din cauza lipsei sale de orientare în spaţiu. Erica era navigatorul

familiei. Uneori i se părea că Erica deţinea un al şaselea simţ care îi îndruma în direcţia corectă.

Opri o asistentă.

— Îl caut pe Rolf Wiesel. Unde l-aş putea găsi?

Femeia îi făcu semn de-a lungul coridorului. Un bărbat înalt, în halat alb, se îndepărta, iar Patrik strigă:

— Domnule doctor Wiesel?

Bărbatul se întoarse.

— Da?

Patrik se grăbi spre el şi-i întinse mâna.

— Patrik Hedström, de la secţia de poliţie Tanumshede. Am vorbit aseară.

— A, da, zise doctorul, strângându-i mâna. Trebuie să recunosc că aţi sunat la fix. Altminteri n-am fi ştiut ce fel de tratament să-i administrăm şi probabil că l-am fi pierdut, fără îngrijiri medicale corespunzătoare.

— Îmi pare bine că v-am putut fi de folos, zise Patrik, stânjenit de entuziasmul bărbatului, însă şi puţin mândru.

Nu se întâmpla în fiecare zi să salveze viaţa cuiva.

— Urmaţi-mă, zise doctorul Wiesel, făcând semn spre o uşă care ducea în salonul rezervat personalului.

Doctorul intră primul, urmat de Patrik.

— Doriţi nişte cafea?

— Da, vă rog, zise Patrik, dându-şi seama că uitase să bea o ceaşcă la secţie.

I se învârtiseră prin minte atât de multe gânduri, încât ratase chiar şi un asemenea moment crucial din rutina sa matinală.

Se aşezară la o masă de bucătărie murdară şi îşi sorbiră cafeaua, care era aproape la fel de proastă ca aceea de la secţie.

— Scuze, cred că stă de prea multă vreme în ibric, rosti doctorul Wiesel, însă Patrik ridică mâna, semn că nu conta.

— Aşadar, cum aţi tras concluzia că pacientul nostru suferea de intoxicaţie cu arsenic? întrebă curios doctorul.

Patrik îi povesti că se uita la un program pe Discovery Channel şi că a pus totul cap la cap cu nişte informaţii pe care le căpătase în prealabil.

— Ei bine, nu este cea mai comună toxină, motiv pentru care ne-a fost greu să o identificăm, zise doctorul Wiesel, scuturând din cap.

— Care este acum prognosticul?

— Va supravieţui. Însă va suferi consecinţele pentru tot restul vieţii. Probabil că a ingerat arsenic de multă vreme încoace şi se pare că ultima doză administrată a fost substanţială; însă vom putea stabili asta mai târziu.

— Analizându-i părul şi unghiile? zise Patrik, care măcar atât reţinuse din emisiunea de cu o seară în urmă.

— Da, exact. Arsenicul rămâne prezent în păr şi în unghii. Analizând cantitatea şi comparând-o cu viteza creşterii părului şi a unghiilor, putem vedea aproape cu exactitate când i-au fost administrate dozele de arsenic şi chiar cât de mari au fost acestea.

— Şi v-aţi asigurat să nu primească vizitatori?

— Da, încă de aseară, când ni s-a confirmat faptul că era, într-adevăr, intoxicaţie cu arsenic. Nu sunt permişi vizitatorii, cu excepţia personalului medical. Tocmai ce-a fost aici fiica lui vitregă şi a întrebat de el. I-am spus doar că starea lui e stabilă şi că nu îl pot vedea încă.

— Bine, zise Patrik.

— Ştiţi cine a făcut-o? întrebă precaut doctorul.

Patrik se gândi o clipă, înainte să dea un răspuns.

— Avem noi nişte suspiciuni. Sperăm să ne fie confirmate astăzi.

— Sper şi eu. Orice persoană capabilă de aşa ceva nu ar trebui să se afle în libertate. Intoxicaţia cu arsenic cauzează simptome extrem de dureroase înainte de moarte. Victima suferă cumplit.

— Aşa am auzit şi eu, zise Patrik, sumbru. Am înţeles că există o boală care poate fi confundată cu intoxicaţia cu arsenic.

Doctorul dădu din cap.

— Da, sindromul Guillain-Barré. Sistemul imunitar începe să atace fibrele nervoase, distrugând teaca de mielină. Astfel, se declanşează simptome asemănătoare intoxicaţiei cu arsenic. Dacă n-am fi primit telefonul dumneavoastră, n-ar fi fost exclus să-i fi pus acest diagnostic.

Patrik zâmbi.

— E bine să mai ai şi puţin noroc uneori.

Apoi redeveni serios.

— Însă, după cum am precizat, asiguraţi-vă că nu îi este permis nimănui accesul în salon. Iar noi ne vom face treaba cât putem de bine în după-amiaza aceasta.

Îşi strânseră mâinile, iar Patrik se întoarse pe coridor. Pentru o clipă, i se păru că o vede pe Charlotte în depărtare. Apoi uşa se închise în urma lui.

Göteborg, 1958

Era într-o zi de marţi când viaţa ei atinse declinul absolut. O zi de marţi din luna noiembrie – mohorâtă, ceţoasă, rece – care avea să-i rămână veşnic întipărită în amintire. Cu toate că nu mai reţinea prea multe detalii. Mai mult, faptul că prietenii tatei veniseră la ea pentru a-i spune că mama făcuse ceva îngrozitor şi că Mary trebuia să meargă cu doamna de la asistenţă socială. Văzuse pe chipurile lor că aveau mustrări de conştiinţă pentru că nu o puteau lua acasă la ei, măcar pentru câteva zile. Însă probabil că niciunul dintre

prietenii îngâmfaţi ai tatei nu ar fi vrut să aibă în casele lor o fată dezgustător de grasă ca ea. Aşadar, în absenţa oricăror rude, fusese nevoită să îşi împacheteze strictul necesar şi să meargă cu bătrânica venită să o ia.

Anii ce urmaseră şi-i amintise mai târziu doar în vise. Nu erau nişte coşmaruri; chiar nu avusese motiv să se plângă de cele trei cămine temporare prin care trecuse până la împlinirea vârstei de optsprezece ani. Dar acestea o lăsaseră cu un sentiment mistuitor că ea nu însemna nimic pentru nimeni şi că era privită doar ca o ciudăţenie. Fiindcă asta devenea o fată de paisprezece ani, obscen de voluminoasă şi fiică a unei ucigaşe. Diverşii săi părinţi temporari nu avuseseră nici dorinţa, nici energia să o cunoască pe fata care le fusese repartizată de către serviciile sociale.

Pe de altă parte, nu ezitau să o bârfească pe mama ei, atunci când prietenii lor dornici de indiscreţii veneau în vizită ca să se holbeze la Mary. Îi ura pe toţi, de la primul, până la ultimul.

Mai presus de toate, o ura pe mama ei. O ura deoarece îşi abandonase unica fată. O ura fiindcă Mary însemnase atât de puţin pentru ea, în comparaţie cu un bărbat; era gata să sacrifice totul pentru el, însă nimic pentru fiica ei. Când se gândea la câte sacrificase ea pentru mama, umilinţa îi părea şi mai mare. Mama doar se folosise de ea – acum înţelegea asta. La vârsta de paisprezece ani, mai înţelesese şi ceva de care ar fi trebuit să îşi dea seama cu mult timp în urmă. Mama nu o iubise niciodată. Încercase să se convingă de faptul că spusele mamei erau adevărate. Că făcea lucrurile acelea din dragoste pentru ea. Bătăile, beciul, lingurile de Smerenie. Însă nu era adevărat. Mamei îi făcuse plăcere să o rănească pe Mary fiindcă, de fapt, o dispreţuia şi râdea de ea, pe la spate.

Acela era motivul pentru care alegerea lui Mary fusese de a lua un singur lucru de acasă. O lăsaseră să meargă prin apartament timp de o oră, ca să aleagă câteva lucruri; restul avea să fie vândut, la fel ca apartamentul. Fata rătăcise prin camere, cu amintirile zburându-i prin minte: tata aşezat în fotoliu, cu ochelarii pe vârful nasului, absorbit complet de ziarul său; mama, la măsuţa de toaletă, ocupată cu găteala pentru o petrecere; ea însăşi, furişându-se până jos, în bucătărie, pentru a încerca să-şi îndese câte ceva în gură. Toate acele imagini se năpustiseră asupra lui Mary ca într-un caleidoscop nebunesc, iar fata îşi simţi stomacul întorcându-se pe dos. În clipa următoare, dădu buzna în toaletă şi vomă o mizerie fetidă, care îi aduse lacrimi în ochi. Scâncind, se şterse la gură cu dosul palmei, stătu cu spatele la perete şi plânse, cu capul plecat între genunchi.

Când plecă din apartament, nu luă decât un singur lucru. Cutia albastră din lemn. Plină de Smerenie.

Capitolul 33

Nimeni nu exprimase vreo obiecţie când fu vorba ca Niclas să îşi ia o zi liberă. Aina chiar murmurase că era şi timpul, după care îi contramandase toate programările din ziua respectivă.

Niclas se târî pe podea, pe urmele lui Albin, care alerga nebunește printre toate lucrurile împrăştiate pe jos. Încă era îmbrăcat în pijama, deşi trecuse de amiază. Dar nu conta. Avea să fie una din zilele acelea; până şi Niclas purta acelaşi tricou şi aceiaşi pantaloni de trening în care dormise. Albin râse cu poftă, într-un fel pe care Niclas nu-l mai auzise până atunci, făcându-l să se târască şi mai repede în urma băieţelului şi să îl şicaneze mai tare.

Cu o durere bruscă în piept, îşi dădu seama că nu-şi amintea să se fi jucat vreodată la fel cu Sara. Fusese întotdeauna atât de ocupat. Atât de preocupat de sine însuşi, de toate lucrurile pe care dorea să le întreprindă, să le realizeze. Simţindu-se oarecum superior, lăsase mereu joaca şi zbenguiala cu copiii pe seama lui Charlotte, care se descurca de minune. Pentru prima oară însă, el se întrebă dacă nu cumva trăsese lozul necâştigător. Brusc, înţelese ceva care îl făcu să se oprească şi să inspire adânc. Nu ştia care fusese jocul preferat al Sarei. Sau emisiunea pentru copii pe care o urmărise cel mai mult la televizor. Sau dacă preferase să coloreze cu un creion albastru ori roşu. Sau ce materie îi plăcuse mai mult la şcoală sau din ce carte îi plăcea să-i citească Charlotte seara. Nu ştia nimic important despre fiica sa. Absolut nimic. Putea la fel de bine să fi fost fata din vecini, judecând după cât de puţine ştia despre

ea. Singurul lucru pe care i se păruse că-l cunoaşte fusese caracterul ei dificil, încăpăţânat şi agresiv. Faptul că îi făcea rău fratelui mai mic, că distrugea obiecte prin casă şi că îşi agresa colegii de şcoală. Însă nimic din toate astea nu o reprezentau pe adevărata Sara – erau doar faptele ei. Conştientizarea acestui lucru îl făcu să se ghemuiască la podea, chinuit. Acum era prea târziu să o cunoască. Ea nu mai era.

Albin păru să-i simtă neliniştea. Se potoli din ţipat, se apropie de Niclas şi se încolăci pe trupul său, precum un animăluţ. Stătură întinşi acolo, unul lângă celălalt.

Câteva minute mai târziu, se auzi soneria. Niclas tresări şi Albin se uită agitat împrejur.

— Nu te teme, îi spuse Niclas. Probabil că e vreun străin care vinde ceva.

Îl ridică pe băieţel şi se duse să deschidă uşa. Afară stătea Patrik, iar în spatele lui se aflau nişte bărbaţi necunoscuţi.

— Ce mai e acum? zise Niclas, epuizat.

— Avem mandat să percheziţionăm casa, răspunse Patrik, arătându-i actele doveditoare.

— Dar aţi mai fost aici o dată, protestă Niclas, uluit, în vreme ce se uită repede pe document.

Ajuns pe la mijlocul acestuia, făcu ochii mari şi îl privi confuz pe Patrik.

— Ce naiba vrea să fie asta? Tentativă de omor asupra lui Stig Florin? Cred că glumiţi.

Însă Patrik nu era amuzat.

— Mă tem că nu. E chiar acum sub tratament, din cauza otrăvirii cu arsenic. A supravieţuit cu greu nopţii trecute.

— Otrăvire cu arsenic?! făcu Niclas, uluit. Dar cum…?

Încă nu-i venea să creadă cele auzite şi nu se clinti din uşă.

— Asta avem de gând să aflăm. Aşa că, dacă ne-ai permite să intrăm…

Niclas se dădu la o parte, fără să spună vreun cuvânt. Bărbaţii din spatele lui Patrik îşi luară genţile şi echipamentul şi intrară, cu expresii hotărâte pe chip.

Patrik rămase în urmă pe hol, cu Niclas, şi păru să ezite o clipă, înainte să spună:

— De asemenea, avem autorizaţia de a-l exhuma pe Lennart. Probabil că s-au demarat deja procedurile.

Niclas simţi cum rămâne cu gura căscată. Ceea ce auzea era mult prea ireal pentru a-i putea da crezare.

— Dar de ce? Cum… cine…? se bâlbâi el.

— Deocamdată nu-ţi putem explica totul, însă avem motive întemeiate să credem că a fost, la rândul lui, otrăvit cu arsenic. Cu toate că el n-a avut norocul lui Stig, adăugă Patrik sumbru. Dar ţi-aş fi recunoscător dacă nu ne-ai sta în cale şi ne-ai permite să ne facem treaba.

Patrik nu aşteptă un răspuns, ci doar intră în casă.

Fără să ştie cum să acţioneze, Niclas intră în bucătărie şi se aşeză la masă, ţinându-l încă pe Albin în braţe, îl puse apoi în scaunul său înalt şi îl mitui cu un biscuit pentru a-l face să păstreze tăcerea.

Întrebările i se învârteau prin minte.

Martin tremura în vântul tăios. Haina de la uniformă îl proteja puţin împotriva rafalelor aspre ce băteau de-a lungul cimitirului. În plus, începuse să şi burniţeze după sosirea lor.

Întreaga operaţiune îi întorcea stomacul pe dos. Participase la doar câteva înmormântări, iar faptul de a sta acolo, uitându-se cum un sicriu era ridicat din pământ, în loc să fie coborât, îi părea la fel de greşit ca privitul unui film care se derula de la coadă la cap. Înţelegea motivul pentru care Patrik îl rugase pe el să preia frâiele de data aceea. Patrik trecuse deja o dată prin experienţa

respectivă, cu doar câteva luni în urmă şi cu siguranţă că nu voia să mai asiste la aşa ceva. Ca şi cum i s-ar fi confirmat gândul, lui Martin i se păru că-l aude pe unul din gropari murmurând:

— Cred că voi aţi făcut pariuri la secţie ca să vedeţi câte fosile de-astea ne puteţi face să dezgropăm într-un timp cât mai scurt posibil.

Martin nu-i răspunse, dar consideră că probabil nu ar fi fost înţelept să-i mai aducă procurorului şi alte solicitări similare, în următoarea perioadă.

Torbjörn Ruud veni lângă el. Nici acesta nu se putu abţine să nu comenteze.

— Ar face bine să le pună benzi elastice sicrielor din Fjällbacka. Atunci, tot ce-aveţi de făcut e să le trageţi la suprafaţă, când e nevoie de ele.

Martin nu putu rezista şi zâmbi, în ciuda ocaziei nepotrivite, iar amândoi se chinuiră să nu râdă, moment în care sună mobilul lui Torbjörn.

— Da, Ruud la telefon.

Ascultă, apoi închise şi îi spuse lui Martin:

— Acum intră în casa familiei Florin. Am repartizat trei oameni acolo şi doi aici, aşa că vom vedea dacă va fi nevoie să ne regrupăm.

— Ce trebuie, mai precis, să faceţi aici momentan? întrebă curios Martin.

— Nu prea putem face mare lucru. Deocamdată, ne asigurăm că totul este îndepărtat cu un risc de contaminare cât mai mic. Apoi vom lua şi nişte mostre de sol. Dar în principal, trebuie să ducem cadavrul la medicul legist, pentru ca acesta să poată preleva mostrele de care e nevoie. De îndată ce ridicăm sicriul, va trebui să mergem acasă la familia Florin şi să dăm o mână de ajutor cu percheziţia. Bănuiesc că vei merge şi tu, nu?

Martin dădu din cap.

— Da, mă gândeam să merg.

Făcu o scurtă pauză.

— Ce mai harababură s-a dovedit a fi!

Ruud scutură din cap, la rându-i.

— Poţi fi sigur de asta.

Odată epuizate subiectele de conversaţie, cei doi stătură şi aşteptară în tăcere ca bărbaţii de lângă mormânt să îşi termine treaba. Puţin mai târziu, ieşi la vedere capacul sicriului. Lennart Klinga se afla din nou deasupra solului.

Tot corpul îl durea. Stig privi cum vagi siluete întunecate pluteau deasupra lui, apoi dispăreau iar. Încercă să deschidă gura şi să vorbească, însă nicio parte a trupului nu părea să-l asculte. Se simţea ca şi cum ar fi trecut printr-o rundă cu Mike Tyson, rundă pe care o pierduse în ultimul hal. Preţ de o clipă, el se întrebă dacă nu cumva era mort. Nimeni nu s-ar fi putut simţi aşa, viu fiind.

Gândul îl făcu să intre în panică şi îşi adună toată energia pe care o mai avea pentru a-şi face coardele vocale să funcţioneze. Undeva, în depărtare, i se păru că aude un croncănit care era posibil să fi fost propria-i voce.

Şi chiar era. Una din siluetele vagi se apropie, căpătând contur. Deveni vizibil un chip de femeie, iar Stig se uită chiorâş, încercând să se concentreze.

— Unde? reuşi el să articuleze, şi speră ca femeia să-l înţeleagă.

Aşa se şi întâmplă.

— Eşti în Spitalul Uddevalla, Stig. Eşti aici de ieri.

— Trăiesc? croncăni el.

— Da, trăieşti, răspunse asistenta zâmbind.

Femeia avea o faţă rotundă, bucălată.

— Află că la început nu se ştia sigur, însă acum ai trecut de partea cea mai grea.

Dacă ar fi putut râde, ar fi făcut-o. „Partea cea mai grea.” Da, da, uşor îi mai era ei să vorbească. Nu ştia cum îl ardea fiecare părticică a trupului şi cum simţea durerea până în măduva oaselor. Însă

era viu, în orice caz. Făcând un efort, încercă să mai articuleze câteva cuvinte.

— Doamnă?

Nu reuşi să-i spună şi numele. Pentru o clipă, i se păru că figura asistentei fu străbătută de o expresie stranie, însă aceasta dispăru brusc. Fără îndoială că durerea îi juca feste.

— Acum trebuie să te odihneşti, zise asistenta. În curând vei putea avea vizitatori.

Nu mai făcu nicio încercare şi se mulţumi cu atât. Fu cuprins de epuizare şi se lăsă purtat, de bunăvoie, pe aripile acesteia. Important era că nu murise. Se afla în spital, dar nu murise.

Parcurseră cu mare grijă fiecare centimetru al casei. Nu puteau risca să treacă ceva cu vederea, însă nici nu aveau toată ziua la dispoziţie. Odată încheiată munca lor, casa avea să arate de parcă ar fi fost lovită de uragan, însă Patrik ştia ce anume trebuiau să găsească şi era sigur că lucrul acela se afla pe-acolo, pe undeva. Nu intenţiona să plece fără să-i dea de urmă.

— Cum merge? se auzi din uşă vocea lui Martin.

Patrik se întoarse.

— Am parcurs aproape jumătate din camerele de jos. Deocamdată, nimic. Dar voi?

— Ei bine, sicriul e în drum spre medicul legist. Şi trebuie să recunosc, a fost o experienţă a naibii de ciudată.

— Poţi fi sigur că scena îţi va apărea într-un coşmar, mai devreme sau mai târziu. Eu am avut câteva, cu mâini scheletice care ieşeau prin capacul sicriului şi treburi de genul ăsta.

— Încetează, se schimonosi Martin. Încă n-aţi găsit nimic? spuse el, mai mult pentru a scăpa de imaginile pe care Patrik i le băgase în cap.

— Nu, nimic, răspunse frustrat Patrik. Dar trebuie să fie aici, o simt.

— Întotdeauna mi s-a părut că ai o latură feminină puternică, aşa că trebuie să fie intuiţia ta de femeie, spuse Martin, zâmbind.

— Mai bine du-te şi fă-te util, în loc să stai aici, insultându-mi mie bărbăţia.

Martin se supuse şi porni în căutarea unui ungher pe care să-l cerceteze.

Un surâs zăbovi pe chipul lui Patrik, însă apoi dispăru. Vizualiză dinaintea sa trupuşorul Maiei, în mâinile unui ucigaş, iar furia simţită îl făcu să vadă roşu în faţa ochilor.

Două ore mai târziu, începu să-l cuprindă deznădejdea. Terminaseră cu întreg parterul şi subsolul, însă de găsit, nu găsiseră nimic. Putuseră totuşi să confirme faptul că Lilian era o gospodină extrem de perseverentă. Specialiştii adunaseră câteva flacoane găsite la subsol, însă acestea trebuiau duse în laborator şi analizate. Poate că totuşi se înşelase. Dar apoi îşi aminti conţinutul casetei video pe care o urmărise neîncetat cu o seară în urmă şi simţi cum hotărârea îl cuprinde din nou. Nu se înşelase. Nu avea cum. Era acolo. Singura întrebare era unde.

— Să continuăm la etaj? propuse Martin, făcând semn către scări.

— Mda, de ce nu? Nu cred că ne-a putut scăpa ceva aici, la parter. Am parcurs fiecare milimetru.

Întreaga echipă se mută la etaj. Niclas ieşise la plimbare cu Albin, aşa că puteau lucra nestingheriţi.

— Voi începe cu dormitorul lui Lilian, zise Patrik.

Intră pe uşa din dreapta scărilor şi aruncă o privire în cameră. Dormitorul lui Lilian era la fel de bine întreţinut ca tot restul casei, iar patul fusese făcut atât de conştiincios, încât ar fi trecut de o inspecţie în armată. Altminteri, încăperea se dorea extrem de feminină. Înainte de-a fi nevoit să se mute în camera de oaspeţi, Stig nu prea avea

cum să se fi simţit în largul său într-o asemenea încăpere. Perdelele şi cuverturile aveau volane, iar pe noptiere şi pe birou tronau macrameuri. Peste tot se aflau bibelouri mici de porţelan, iar pereţii erau acoperiţi cu îngeri din ceramică şi imagini cu serafimi. Culoarea predominantă era un roz dulce-zaharisit, care aproape îl îngreţoşă pe Patrik. I se părea că semăna cu o cameră din casa de păpuşi a unei fetiţe. Era exact modul în care şi-ar fi aranjat dormitorul o fetiţă de cinci ani, dacă i s-ar fi dat mână liberă.

— Bleah! zise Martin, băgând capul pe uşă. Arată de parcă ar fi vomitat aici un flamingo.

— Mda, n-ai să vezi nicicând camera asta în *Sköna Hem*.

— Sau poate doar ca poza „înainte". Locul ăsta are nevoie de-o faţă nouă, zise Martin. Auzi, vrei să-ţi dau o mână de ajutor pe-aici? Par a fi multe prin care ai de răscolit.

— Ba bine că nu. Chiar nu vreau să stau aici mai mult decât trebuie.

Începură din colţuri opuse ale camerei. Patrik se aşeză pe podea ca să se uite prin noptieră, iar Martin se ocupă de dulapurile ce acopereau unul din pereţi. Lucrară în tăcere. Lui Martin îi trosni spinarea atunci când se întinse după câteva cutii de pantofi aflate pe raftul cel mai înalt al dulapului. Le puse cu grijă pe pat şi făcu o scurtă pauză pentru a-şi masa şalele. Încă îl deranja întinderea de muşchi pe care o făcuse când se mutaseră şi îşi zise că ar fi fost o idee bună să viziteze un ortoped.

— Ce-ai acolo? întrebă Patrik de pe podea, ridicându-şi privirea.

— Nişte cutii de pantofi.

Scoase capacul primei cutii, inspectă cu grijă conţinutul, apoi o dădu la o parte şi îi puse capacul la loc.

— Doar nişte poze vechi.

Îndepărtă apoi capacul următoarei cutii şi scoase din ea o cutiuţă albastră din lemn. Era

blocată, aşa că fu nevoit să o forţeze. Când îl auzi icnind, Patrik îşi ridică de-ndată privirea.

— Am dat lovitura, zise Martin.

Patrik zâmbi, apoi repetă, triumfător:

— Am dat lovitura!

Charlotte dădu târcoale automatului de dulciuri, însă cedă, într-un final. Dacă nu îşi putea îngădui o bucăţică de ciocolată într-un moment ca acela, atunci când să o fi făcut?

Introduse câteva monede, după care apăsă butonul pentru ca un baton Snickers să cadă prin fantă. Unul dublu, ca să ştie o treabă.

Se gândi să-l înfulece pe tot înainte de-a merge înapoi, dar îşi dădu seama că i s-ar fi făcut rău dacă l-ar fi mâncat prea repede. Aşa că se abţinu şi se întoarse în sala de aşteptare, unde stătea Lilian. Bineînţeles, privirea mamei se aţinti spre batonul din mâna ei, iar femeia o privi acuzator pe Lilian.

— Ştii câte calorii are unul? Trebuie să mai slăbeşti, nu să te mai îngraşi. O să ţi se depună fix pe şezut. Acum când ai reuşit în sfârşit să dai jos câteva kilograme…

Charlotte oftă. Toată viaţa ei auzise aceeaşi placă. Lilian nu îngăduise dulciuri în casă şi avusese mereu o greutate constantă, fără să pună pe ea un gram în plus. Poate că tocmai din acea cauză dulciurile o tentaseră atât de mult pe Charlotte, care obişnuia să le mănânce pe ascuns. Fura mărunţiş din buzunarele părinţilor, apoi se furişa la chioşcul central pentru a cumpăra prăjiturele de ciocolată şi alte bunătăţi, pe care le devora cu nesaţ înainte de-a ajunge acasă. În şcoala generală era deja supraponderală, lucru care o înfuriase pe Lilian. Uneori îşi obligase fiica să se dezbrace şi să stea în faţa oglinzii de mărime naturală, pentru ca apoi să-i poată ciupi, nemiloasă, colăceii. „Uită-te la tine. Zici că eşti un porc umflat! Doar nu vrei să arăţi ca un porc, nu?”

Charlotte îşi urâse mama în clipele acelea. Însă Lilian îndrăznise să facă asta doar în lipsa lui Lennart. El nu ar fi permis niciodată aşa ceva. Tata fusese salvarea lui Charlotte. Era deja matură atunci când acesta murise, dar în lipsa lui, se simţea precum o fetiţă neajutorată.

Îşi privi mama stând în faţa ei. Ca de obicei, era îmbrăcată impecabil, contrastând în mod evident cu Charlotte, care nu îşi adusese la ea un schimb de haine. Lilian însă reuşise să-şi pregătească o valijoară, aşa că îşi schimbase hainele şi se machiase în dimineaţa aceea. Charlotte îşi îndesă ostentativ în gură şi ultima bucată din batonul mare de ciocolată, ignorând privirea dezaprobatoare a lui Lilian. Cum se putea gândi la obiceiurile alimentare ale lui Charlotte, când Stig se afla între viaţă şi moarte? Mama ei o uimea necontenit. Dar având în vedere felul de-a fi al bunicii, poate că nu era un lucru chiar atât de straniu.

— Când îl putem vedea pe Stig? zise Lilian, frustrată. Nu înţeleg. De ce ţin rudele la distanţă?

— Sunt sigură că au ei motivele lor, spuse Charlotte, încercând să o liniştească, dar îşi aminti, pentru o clipă, expresia ciudată de pe chipul doctorului. Probabil că doar le-am sta în cale.

Lilian pufni şi se ridică de pe scaun pentru a păşi ostentativ înainte şi-napoi.

Charlotte oftă. Încerca din răsputeri să dea în continuare dovadă de înţelegere faţă de mama ei, după cum făcuse cu o noapte în urmă, dar Lilian îi îngreuna teribil sarcina. Charlotte îşi scoase mobilul ca să se asigure că era pornit. Era oarecum ciudat că Niclas nu sunase. Ecranul era gol şi îşi dădu seama că bateria îi murise, fără ca ea să fi observat. La naiba! Se ridică şi se duse să sune de la telefonul public din coridor, însă aproape că se ciocni de doi bărbaţi. Fu surprinsă când văzu că era vorba de Patrik Hedström şi de colegul său

roşcat, care aruncă o privire sumbră peste umărul ei, în sala de aşteptare.

— Bună ziua, ce faceţi aici? îi întrebă, dar apoi o străfulgeră un gând. Aţi descoperit ceva? Ceva legat de Sara? Aşa e, nu? Ce anume aţi aflat? Ce…?

Privind când la Patrik, când la Martin, o cuprinse nerăbdarea, însă şi un sentiment de groază. Nu primi un răspuns.

Într-un final, Patrik spuse:

— Momentan nu avem nimic concret să vă spunem în legătură cu Sara.

— Dar de ce…? zise ea tulburată, fără a-şi termina propoziţia.

Uluită, se dădu la o parte când cei doi îi semnalară faptul că doreau să treacă. Văzu ca prin ceaţă cum restul oamenilor din sala de aşteptare asistau nerăbdători la drama ce se desfăşura dinaintea lor, în vreme ce poliţiştii merseră şi se aşezară în faţa lui Lilian, care stătea cu braţele încrucişate, privindu-i cu sprâncenele ridicate.

— Am dori să veniţi cu noi.

— Nu pot face asta şi sunt sigură că înţelegeţi de ce, zise tăios Lilian. Soţul meu se luptă să supravieţuiască, nu îl pot părăsi.

Bătu din picior pentru a-şi accentua punctul de vedere, însă niciunul din detectivi nu păru să ia în seamă asta.

— Stig îşi va reveni, cât despre dumneavoastră, din nefericire, nu aveţi de ales. N-o să vă mai rog politicos decât o ultimă dată, zise Patrik.

Lui Charlotte nu îi venea să creadă. Trebuia să fie o neînţelegere crasă. Măcar de-ar fi fost Niclas acolo, cu siguranţă i-ar fi putut calma pe toţi şi ar fi rezolvat lucrurile în doi timpi şi trei mişcări. Personal, ea se simţea pierdută şi nu ştia ce să facă. Întreaga situaţie era absurdă.

— Şi legat de ce e toată agitaţia asta? întrebă caustic Lilian.

Exprimă apoi cu voce tare gândurile lui Charlotte.

— Trebuie să fie o neînţelegere.

— Am exhumat de dimineaţă trupul soţului dumneavoastră, Lennart. Chiar în clipa aceasta, specialiştii prelevează mostre din rămăşiţele lui. Au fost analizate deja mostre de la Stig. În plus, azi am efectuat o percheziţie a casei dumneavoastră şi… am făcut câteva descoperiri, spuse Patrik, după ce făcu o pauză şi o privi pe Charlotte, pentru ca apoi să se întoarcă spre Lilian. Putem discuta aici, în faţa fiicei dumneavoastră şi a tuturor celorlalţi, sau puteţi veni cu noi la secţie.

Vocea îi era lipsită de orice fel de emoţie, însă ochii dovedeau o răceală de care ea nu îl crezuse în stare.

Pentru o clipă, lui Lilian şi lui Charlotte li se intersectară privirile. Charlotte nu înţelesese nimic din spusele lui Patrik. Confuzia îi fu amplificată şi mai mult de schimbul de priviri, iar un fior de gheaţă o trecu pe şira spinării. Cu siguranţă ceva era în neregulă.

— Dar tata avea sindromul Guillain-Barré. A murit de o boală a sistemului nervos, i se adresă ea lui Patrik, pe un ton care sună atât a explicaţie, cât şi a întrebare.

Bărbatul nu răspunse. În curând, Charlotte avea să afle mai mult decât şi-ar fi dorit vreodată să ştie. Lilian îşi mută privirea dinspre fiica ei şi păru a lua o decizie. Apoi îi spuse calmă lui Patrik:

— În regulă. Vă voi însoţi.

Uimită, Charlotte înlemni acolo, nesigură dacă să rămână ori să meargă cu ei. Într-un final, nehotărârea o făcu să rămână pe loc. Privi cum poliţiştii şi mama ei dispărură de-a lungul coridorului.

Hinseberg, 1962

A fost singura vizită pe care intenţiona să i-o facă lui Agnes. Nu o mai considera mama ei – era doar „Agnes”.

Mary tocmai împlinise optsprezece ani şi îşi părăsise ultima familie temporară fără a mai privi în urmă. Nu îi era dor de ei, şi nici lor de ea.

De-a lungul anilor, scrisorile veniseră în mod frecvent. Epistole groase, cu miros de Agnes. Nu deschisese niciuna. Însă nici nu aruncase vreuna. Zăceau într-un cufăr, aşteptând să fie citite într-o bună zi.

De altfel, acela fu şi primul lucru pe care îl întrebă Agnes.

— Draga mea, ai citit scrisorile?

Mary o privi pe Agnes fără să-i răspundă. Nu o mai văzuse de patru ani şi trebuia să se obişnuiască din nou cu chipul ei, înainte de-a putea spune ceva. Fu surprinsă de cât de puţin o afectase pe Agnes timpul petrecut în închisoare. Nu avea ce face în privinţa hainelor, aşa că rochiile elegante şi costumele rămăseseră doar o amintire, dar, în rest, ea părea să se fi îngrijit de înfăţişarea sa cu aceeaşi ardoare ca şi înainte. Părul îi era proaspăt coafat, într-un stil bufant, după ultima modă. Tuşul de ochi fusese, de asemenea, aplicat într-o grosime modernă, iar unghiile îi erau la fel de lungi cum şi le amintea Mary.

Agnes bătu din degete, aşteptând cu nerăbdare un răspuns.

Lui Mary îi trebui un moment până să poată spune ceva.

— Nu, nu le-am citit. Şi nu-mi zice „dragă”, îi spuse ea şi aşteptă curioasă o replică.

Nu se mai temea de femeia aflată dinainte-i. Monstrul său lăuntric îi devorase treptat acea frică, pe măsură ce duşmănia crescuse. Atât de multă ură nu mai lăsase loc şi pentru teamă. Agnes nu putu lăsa să-i scape o asemenea ocazie minunată de a se da în spectacol.

— Nu le-ai citit! ţipă ea. Uite cum stau eu închisă aici, în vreme ce tu zburzi în libertate şi te distrezi şi cine ştie ce mai faci, iar singura bucurie pe care o am e să ştiu că fiica mea dragă îmi citeşte scrisorile, cărora eu le dedic ceasuri întregi. Şi de patru ani n-am primit o scrisoare sau un telefon de la tine!

Agnes hohotea răsunător, însă nu îi curgea nicio lacrimă. I-ar fi stricat impecabilul tuş de ochi.

— De ce ai făcut-o? spuse Mary încet.

Agnes se opri brusc din plâns. Cu un calm extraordinar, ea scoase o ţigară şi o aprinse. După câteva pufăituri, răspunse cu acelaşi calm dezgustător:

— Pentru că m-a trădat. A crezut că mă poate părăsi.

— N-ar fi fost mai simplu să-l laşi?

Mary se înclină spre ea, pentru a nu pierde niciun cuvânt. Repetase în minte scena aceea de atâtea ori, încât nu voia să rateze nici măcar o silabă.

— Niciun bărbat nu mă părăseşte pe mine, spuse Agnes. Am făcut ce trebuia să fac.

Apoi îşi mută privirea de gheaţă asupra lui Mary şi adăugă:

— Doar ştii prea bine, nu?

Mary îşi feri privirea. Monstrul lăuntric fremăta neîncetat. Fata spuse tăios:

— Vreau să treci casa din Fjällbacka pe numele meu. Mă gândeam să mă mut acolo.

Agnes păru că vrea să protesteze, însă Mary se grăbi să adauge:

— Dacă vrei să mai ai vreo legătură cu mine pe viitor, vei face aşa cum spun. Dacă îmi cedezi mie casa, promit să-ţi citesc scrisorile şi să-ţi răspund.

Agnes ezită, aşa că Mary se grăbi să continue:

— Numai pe mine mă mai ai acum. N-o fi mare lucru, însă chiar şi-aşa, doar eu ţi-am mai rămas.

Timp de câteva secunde insuportabil de lungi, Agnes puse în balanţă argumentele pro şi contra, evaluând cum ar fi avut mai mult de câştigat, iar într-un final, luă o hotărâre.

— În regulă, aşa să fie. Nu că aş înţelege de ce ai vrea să locuieşti în văgăuna aia, însă dacă tu asta vrei, bine…

Dădu din umeri şi Mary se simţi copleşită de bucurie.

Era un plan elaborat de-a lungul anului ce trecuse. Avea să o ia de la capăt. Avea să devină o altă persoană. Avea să se scuture de trecutul care se agăţa de ea precum o pătură veche şi mucegăită. Îşi depusese deja cererea de schimbare a numelui. A obţine accesul la casa din Fjällbacka avea să reprezinte cea de-a doua etapă în plus, începuse deja să lucreze la schimbarea înfăţişării. Timp de o lună întreagă, nu pusese gura pe nicio calorie inutilă, iar plimbarea zilnică de o oră fusese, de asemenea, de ajutor. Totul avea să fie diferit. Totul avea să fie nou.

Ultimul lucru pe care-l auzi atunci când o lăsă pe Agnes în sala de aşteptare fu strigătul uimit al acesteia:

— Ai slăbit cumva?

Mary nu se întoarse pentru a-i răspunde. Se afla pe calea cea bună – avea să se transforme într-o nouă persoană.

Capitolul 34

Până a doua zi, furtuna se potolise, iar toamna îşi arăta latura cea mai plăcută. Frunzele galbene şi roşii care supravieţuiseră vijeliei se clătinau încetişor, într-o briză domoală. Razele de soare nu emanau căldură, însă ridicau moralul şi alungau răceala aspră din aer – genul acela de aer ce pătrundea prin haine, făcându-ţi trupul să se simtă înfrigurat şi jilav.

Aflat în bucătărie, Patrik oftă. Lilian încă refuza să vorbească, în ciuda tuturor dovezilor pe care poliţiştii le aveau împotriva ei. Măcar acestea erau destule cât să le permită să o cerceteze în stare de arest, oferindu-le timp să o pună sub acuzaţie.

— Cum merge? zise Annika, intrând să-şi umple iar ceaşca de cafea.

— Nu prea se întâmplă mare lucru, răspunse Patrik, cu un suspin adânc. E de neclintit. Nu scoate nicio vorbă.

— Dar mai e nevoie de-o mărturisire dacă există suficiente probe?

— Nu, nu chiar, spuse Patrik. Însă ne lipseşte cauza. Cu puţină imaginaţie, aş putea găsi vreo câteva motive plauzibile pentru care şi-a omorât un soţ şi a încercat şi cu al doilea. Dar cum rămâne cu Sara?

— De unde ai ştiut că ea a ucis-o pe Sara?

— N-am ştiut până acum, răspunse Patrik. Însă toate astea m-au făcut să-mi dau seama că s-a spus o minciună în legătură cu dimineaţa în care a dispărut Sara şi că persoana care a minţit trebuia să fi fost Lilian.

Porni reportofonul de pe masa din bucătărie. Vocea lui Morgan răsună în cameră. „N-am fost

eu. Nu pot să-mi petrec tot restul vieţii la închisoare. Nu am omorât-o eu. Nu ştiu cum a ajuns haina la mine acasă. O purta când a intrat la ea în casă. Vă rog, nu mă lăsaţi aici."

— Ai auzit? întrebă Patrik.

Annika scutură din cap.

— Nu, n-am auzit nimic special.

— Ascultă din nou, cu multă atenţie.

Derulă caseta şi o porni din nou. „N-am fost eu. Nu pot să-mi petrec tot restul vieţii la închisoare. Nu am omorât-o eu. Nu ştiu cum a ajuns haina la mine acasă. O purta când a intrat la ea în casă. Vă rog, nu mă lăsaţi aici."

— O purta când a intrat la ea în casă, zise Annika.

— Întocmai, spuse Patrik. Lilian a susţinut că Sara a plecat, după care nu s-a mai întors, dar Morgan a văzut-o intrând iar în casă. Şi singura persoană care ar fi avut vreun motiv să mintă cu privire la asta era Lilian. Altfel, de ce să nu ne fi pomenit că Sara s-a întors?

— Cum naiba ar putea cineva să-şi înece propriul nepot? Şi de ce să-i fi îndesat cenuşă în gură? zise Annika, scuturând încet din cap.

— Da, exact asta vreau să aflu şi eu, răspunse frustrat Patrik. Dar ea stă acolo, zâmbind şi refuzând să scoată o vorbă, fie pentru a mărturisi, fie pentru a se apăra.

— Cum rămâne cu băieţelul? continuă Annika. Pe el de ce l-o fi atacat? Dar pe Maia?

— Cred că Liam a fost doar o alegere la întâmplare, zise Patrik, rotindu-şi între palme ceaşca de cafea. O abatere produsă la momentul potrivit. A fost un mod de a distrage atenţia de la familia ei – cu precădere de la Niclas, s-ar părea. Iar atacul asupra Maiei a fost o cale de a se răzbuna pe mine, fiindcă i-am anchetat familia.

— Am auzit că ai avut un strop de noroc şi în cazul uciderii lui Lennart şi al tentativei de crimă asupra lui Stig.

— Da, aşa e. Din nefericire, nu pot să pretind că s-a datorat vreunei intuiţii proprii ieşite din comun. Dacă nu aş fi urmărit *Crime Night* pe Discovery Channel, nu am fi aflat vreodată. Însă prezentau cazul unei femei din Statele Unite, care îşi otrăvise soţii, iar unul dintre ei fusese diagnosticat cu Guillain-Barré. Atunci a prins totul contur în mintea mea. Erica îmi pomenise că tatăl lui Charlotte murise de o boală a sistemului nervos şi adăugând la ecuaţie starea lui Stig… doi soţi cu aceleaşi simptome rare… Toate m-au pus pe gânduri. Aşa că am trezit-o pe Erica şi mi-a confirmat că Charlotte într-adevăr spusese că tatăl ei murise de Guillain-Barré. Dar, sincer să fiu, nu am fost complet sigur până nu am sunat la spital. Era bine că aveau rezultatele analizelor, care indicau un conţinut imens de arsenic. Nu-mi doresc decât să-mi spună de ce. Refuză să scoată o vorbă!

Îşi trecu frustrat mâna prin păr.

— Ei bine, mai mult de-atât nu poţi face, zise Annika, pregătindu-se să plece.

Apoi se întoarse către Patrik şi spuse:

— Apropo, ai auzit vestea?

— Nu, ce anume? zise Patrik obosit şi fără prea mult entuziasm.

— Ernst chiar a fost concediat. Iar Mellberg a recrutat nu ştiu ce femeie care să lucreze aici. Se pare că a fost strâns cu uşa de către superiori, din cauza repartizării inegale pe sexe.

— Bietul de el, râse Patrik pe înfundate. Orice va fi o îmbunătăţire, în comparaţie cu Ernst.

— Mda, asta-i sigur, zise Annika. Iar tu ar trebui să te mai binedispui un pic. Important e că ai ucigaşul după gratii. Motivul s-ar putea să rămână între ea şi demiurg.

— Încă nu m-am dat bătut, mormăi Patrik, apoi se ridică pentru a mai încerca o dată.

Merse să-l caute pe Gösta şi împreună o duseră pe Lilian în sala de interogatoriu. Părea

oarecum şifonată după vreo câteva zile petrecute în închisoare, dar era de un calm fantastic. Exceptând iritarea de care dăduse dovadă în momentul când o ridicaseră din sala de aşteptare a spitalului, ea se stăpânise extrem de bine.

Până atunci, nimic din ceea ce-i spuseseră nu o zdruncinase, iar Patrik începuse să fie cuprins de îndoială că avea să se întâmple vreodată aşa ceva. Însă trebuia să mai facă o ultimă încercare. După aceea, putea să intre pe mâna procurorului. Dar voia neapărat să capete un răspuns cu privire la Maia. Se mândrea că îşi ţinuse furia sub control; reuşita se datorase faptului că nu pierduse niciodată din vedere scopul final. Important era să o condamne pe Lilian şi, dacă se putea, să obţină o explicaţie. Nu avea să-l ajute cu nimic dacă îşi vărsa asupra ei frustrările proprii. Era, de asemenea, conştient că şi cea mai mică răbufnire din partea lui ar fi însemnat excluderea sa din audieri. Deja toată lumea se afla cu ochii pe el, din cauza legăturii de natură personală pe care o avea cu ancheta.

Inspiră adânc şi începu.

— Sara a fost înmormântată azi. Ştiai?

El şi Gösta stăteau de o parte a mesei, având-o pe Lilian în faţa lor. Femeia scutură din cap.

— Ai fi vrut să fii prezentă?

Ea doar dădu din umeri, apoi le aruncă un zâmbet straniu, ca de sfinx.

— Ce părere crezi că are Charlotte acum despre tine?

Tot schimba subiectul, în speranţa de-a atinge un punct nevralgic, care să-i stârnească o reacţie. Însă până în acel moment, ea arătase o indiferenţă aproape inumană.

— Sunt mama ei, replică Lilian calmă. Nu poate schimba asta niciodată.

— Crezi că ar vrea?

— Poate. Însă ceea ce vrea ea nu va schimba nimic.

— Crezi că ar dori să ştie motivul pentru care ai făcut ce-ai făcut? interveni Gösta.

Se uită fix la ea, căutând o fisură în ceea ce părea a fi o armură impenetrabilă.

Lilian nu-i răspunse; în schimb, îşi studie nepăsătoare unghiile.

— Avem dovezile, Lilian, o ştii doar. Am discutat despre asta mai devreme. Nu avem vreun dubiu că ai ucis două persoane şi că te faci vinovată de tentativă de omor asupra unei a treia. Otrăvirea cu arsenic a lui Lennart şi Stig îţi va aduce mulţi, mulţi ani de puşcărie. Aşa că nu te costă nimic să vorbeşti cu noi despre moartea Sarei. Nimic nou în a-ţi ucide soţul; mi-ar putea veni în minte o mie de motive, însă de ce şi nepoata? De ce Sara? Te-a provocat? Te-ai enervat pe ea şi nu te-ai mai putut abţine? A avut vreuna din răbufnirile ei, ai încercat să o calmezi cu o baie şi lucrurile au scăpat de sub control? Vorbeşte!

Însă nu primiră niciun răspuns din partea lui Lilian, ca şi mai devreme. Femeia doar le zâmbi cu indulgenţă.

— Avem probele! repetă Patrik, vizibil iritat. Mostrele prelevate de la Lennart au indicat un nivel crescut de arsenic, la fel şi în cazul lui Stig. Am putut chiar să determinăm că otrăvirea s-a petrecut în ultimele şase luni, în doze din ce în ce mai mari. Am găsit arsenicul într-un flacon vechi de otravă pentru şobolani, pe care îl ascundeai în beci. Sara avea în plămâni urme din cenuşa pe care o ţineai în dormitor. Tot cu ea ai mânjit şi un copil mic, pentru a ne trimite pe o pistă greşită; în plus, ai băgat haina Sarei în cabana lui Morgan pentru a da vina pe el. Faptul că vecinul tău s-a dovedit a fi pedofil a reprezentat pentru tine un noroc nesperat. Însă avem şi mărturia înregistrată a lui Morgan, în care acesta susţine că Sara a mers înapoi în casă. Fapt ce contrazice spusele tale. Ştim că tu ai ucis-o pe Sara. Ajută-ne acum, ajută-ţi fiica să încheie capitolul ăsta. Mărturiseşte-ne motivul! Cât despre

fiica mea, de ce ai luat-o din cărucior? Pe mine voiai să te răzbuni? Vorbeşte!

Lilian făcea cerculeţe pe masă cu degetul arătător. Mai ascultase de câteva ori rugăminţile stăruitoare ale lui Patrik, iar acestea erau la fel de zadarnice.

Patrik simţi cum începea să-şi piardă cumpătul. Îşi dădu seama că ar fi fost mai bine să se oprească înainte de-a face vreo prostie. Sări în picioare, înşiră informaţiile necesare pentru a concluziona interogarea, apoi se îndreptă către ieşire. Se întoarse în cadrul uşii.

— Ceea ce faci este impardonabil. Ai şansa de a-i lua fiicei tale o piatră de pe inimă, însă alegi să nu o faci. Nu este doar inadmisibil, ci şi inuman.

Îl rugă pe Gösta să o ducă pe Lilian înapoi în celulă. Nu mai putea da ochii cu ea nicio secundă în plus. I se păruse, pentru o clipă, că privise direct în inima necuratului.

— Ale naibii drepturi ale femeilor, pe care ni le tot bagă pe gât! bombăni Mellberg. Acum o ne stea în cale şi la muncă. Nu înţeleg ce-i cu sistemul ăsta. Poate că sunt eu naiv, dar mi se pare că ar trebui să-mi pot alege singur personalul. Dar nu, o să-mi trimită ei o cucoană care probabil că nici n-a învăţat să-şi încheie nasturii la uniformă. N-am dreptate?

Simon nu-i răspunse, ţinându-şi privirea asupra farfuriei.

I se părea ciudat să mănânce prânzul acasă, însă acesta reprezenta un alt element din proiectul tată-fiu iniţiat de Mellberg. Făcuse chiar efortul de a tăia nişte legume, care până atunci nici măcar nu fuseseră prezente în frigiderul lui. Observă însă iritat că Simon nu se atinsese nici de castraveţi, nici de roşii. În schimb, se concentrase asupra macaroanelor şi a chiftelelor, pe care le acoperise cu cantităţi imense de ketchup. „Ei bine, şi în

ketchup sunt roşii, deci va trebui să mă mulţumesc cu asta", gândi Mellberg.

Hotărî să schimbe subiectul. Gândul la noua lor colegă nu făcea decât să-i crească tensiunea. În schimb, se concentră asupra planurilor de viitor ale fiului său.

— Te-ai gândit ce-ai vrea să faci pe viitor? Dacă ţi se pare că studiul nu e de tine, atunci te pot ajuta să-ţi găseşti de lucru. Nu toată lumea e făcută să stea cu nasul în cărţi, iar dacă ai măcar pe jumătate din înclinaţiile practice ale tatălui tău… râse pe înfundate Mellberg, lăsând fraza neterminată.

Poate că un părinte cu mai puţină experienţă s-ar fi îngrijorat din cauza lipsei de iniţiativă a progeniturii cu privire la propriul viitor, însă Mellberg era extrem de încrezător. Cu siguranţă că Simon trecea doar printr-o perioadă de depresie; nu avea de ce să-şi facă griji. Cugetă dacă ar fi preferat să-l vadă pe băiat devenind avocat sau doctor. Avocat, hotărî el. Doctorii nu mai câştigau la fel de mulţi bani. Dar până să-l îndrume pe cărarea cea bună din punctul de vedere al carierei, important era să se dea puţin la o parte şi să-l lase pe băiat să respire. Dacă primea câteva lecţii dure de viaţă, cu siguranţă că avea să asculte într-un final de vocea raţiunii. Bineînţeles că mama lui Simon îl informase că băiatul rămăsese corigent la aproape toate materiile şi era clar că lucrul acela avea să ridice câteva obstacole în calea sa. Dar Mellberg gândea pozitiv. Cu siguranţă, întreaga problemă era cauzată de lipsa de susţinere a familiei, fiindcă inteligenţa trebuia să existe; altminteri, însemna că mama natură le jucase o festă cu adevărat murdară.

Simon mestecă indiferent o chiftea şi nu păru prea interesat să-i ofere tatălui său un răspuns.

— Aşadar, ce zici de-o slujbă? întrebă iar Mellberg, începând să se enerveze puţin.

El se chinuia să creeze o legătură cu fiul său, iar Simon nici măcar nu îşi dădea osteneala să-i răspundă.

Încă mestecând, băiatul spuse după o vreme:

— Nu, nu cred.

— Cum adică, nu crezi? zise Mellberg indignat. Atunci, ce anume crezi? Că poţi locui sub acoperişul meu, îmbuibându-te cu mâncarea mea şi prostindu-te cât e ziua de lungă? Asta crezi?

Simon nici măcar nu clipi.

— Nu, probabil mă voi întoarce să locuiesc cu mama.

Vestea îl lovi pe Mellberg în moalele capului. Undeva, în preajma inimii, simţi o durere stranie, asemănătoare unui junghi.

— Înapoi la mama? repetă Mellberg, de parcă nu şi-ar fi crezut urechilor.

Era o opţiune pe care nici măcar nu o luase în calcul.

— Dar credeam că nu-ţi place să locuieşti acolo! Când ai ajuns, ai zis că o urăşti pe „căţeaua aia nenorocită”.

— Eh, e-n regulă mama, zise Simon, privind pe fereastră.

— Şi eu nu? făcu Mellberg, ţâfnos.

Nu putu să-şi ascundă dezamăgirea ce i se strecurase în suflet. Regretă faptul că fusese atât de dur cu băiatul. Poate că nu era imperios necesar ca puştiul să înceapă imediat să lucreze. Avea să fie destul timp în viaţă pentru corvoada aceea; n-avea să-şi rateze şansele dacă o lua mai uşor pentru o vreme.

Mellberg se grăbi să-şi declare noul punct de vedere, însă acesta nu avu efectul scontat.

— A, nu despre asta e vorba. Probabil că şi mama o să mă oblige să-mi găsesc de muncă. Dar sunt amicii mei, înţelegi tu. Am mulţi prieteni acasă, iar aici nu cunosc pe nimeni şi…

Îşi lăsă vorbele să se stingă.

— Dar cum rămâne cu lucrurile grozave pe care le-am făcut împreună? zise Mellberg. Ştii, tată-fiu. Credeam că-ţi place să stai, în sfârşit, cu bătrânul tău. Să mă cunoşti.

Mellberg căută cu disperare un argument convingător. Nu-şi putu imagina cum de se panicase atât de mult, aşteptându-şi fiul la gară, cu doar două săptămâni în urmă. Fireşte, fusese nervos pe el din când în când, dar chiar şi-aşa. Pentru prima oară în viaţa lui, chiar avea un sentiment de nerăbdare atunci când băga cheia în broască, după o zi la serviciu. Iar acum totul avea să dispară.

Băiatul dădu din umeri.

— Ai fost grozav. Nu are de-a face cu tine. Dar nu trebuia să mă fi mutat aici. E doar ceva ce zice mama atunci când se înfurie. M-a mai trimis şi la bunica, însă acum că ea e bolnavă, mama nu a ştiut ce să facă cu mine. Însă am vorbit ieri cu ea. S-a calmat acum şi vrea să mă întorc acasă. Aşa că mâine dimineaţă voi lua trenul de ora nouă, zise el, fără să se uite la Mellberg.

Apoi ridică privirea.

— Dar a fost chiar grozav. Sincer. Şi tu ai fost de treabă şi ţi-ai dat toată silinţa şi aşa mai departe. Aş vrea să vin să te vizitez din când în când, dacă e în regulă…

Se opri pentru o clipă, după care adăugă:

— Tată?

Pieptul lui Mellberg fu învăluit de căldură. Era prima dată când băiatul îi spusese „tată”. La naiba, era prima dată când îi spunea cineva „tată”.

Brusc, veştile că băiatul urma să plece fură mai uşor de acceptat. Măcar avea să se întoarcă pentru a-l vizita din când în când. Pe tata.

Era cel mai dificil lucru pe care îl făcuseră vreodată. În acelaşi timp, se simţiră foarte apropiaţi, lucru care avea să le permită să-şi consolideze căsnicia, pe viitor. Imaginea micului

sicriu alb, coborând în ţărână, îi făcu să se ţină strâns unul de celălalt. Nimic din lumea asta nu putea fi mai greu decât să-şi ia adio de la Sara.

Niclas şi Charlotte hotărâseră să fie singuri. Slujba din biserică fusese scurtă şi simplă. Aşa fusese dorinţa lor. Doar ei doi şi preotul. Iar în momentul acela, se aflau singuri, lângă mormânt. Preotul rostise cuvintele pe care le impunea situaţia, apoi se retrăsese în linişte. Aruncaseră pe sicriu un singur trandafir, al cărui roz intens se evidenţia strălucitor pe lemnul alb. Rozul fusese culoarea ei preferată. Poate tocmai fiindcă era în contrast cu părul ei roşu. Sara nu alesese niciodată cărările simple.

Ura lor faţă de Lilian era încă proaspătă. Charlotte se simţea ruşinată să stea acolo, în neclintirea cimitirului, cu atât de multă ură ţâşnindu-i prin toţi porii. Poate că avea să se diminueze odată cu trecerea timpului, însă cu coada ochiului ea văzu movila de pământ de pe groapa tatălui său, formată atunci când, pentru o a doua oară, acesta fusese înmormântat, spre a-şi afla odihna. În momentul acela, Charlotte se întrebă dacă avea să mai simtă vreodată şi altceva în afară de furie şi amărăciune.

Lilian nu le-o luase doar pe Sara, ci şi pe tatăl lui Charlotte, fapt pentru care nu avea să o ierte niciodată. Cum fusese în stare de aşa ceva? Preotul vorbise despre iertare, ca mod de a uşura durerea, însă cum era posibil să ierţi un monstru? Nici măcar nu înţelegea motivul pentru care mama ei comisese acele crime. Absurditatea faptelor sale nu făcea decât să întreţină mânia şi durerea pe care le simţea. Să fi fost Lilian complet nebună sau să fi acţionat conform vreunei logici demente? Gândul că se putea ca ei să nu afle niciodată făcea pierderea şi mai greu de suportat; Charlotte voia să smulgă explicaţiile din gura mamei sale.

Pe lângă toate florile de la oamenii din oraş, care doriseră să-şi exprime condoleanţele,

ajunseseră la biserică şi două coroane mici. Una era de la Asta, bunica din partea tatălui. Coroana stătuse aşezată chiar lângă sicriu, apoi fusese dusă până în cimitir, pentru a fi pusă lângă micuţa piatră de mormânt. Asta îi şi contactase, întrebând dacă putea să participe, însă ei o refuzaseră politicos. Doreau să fiu singuri tot acel timp. În schimb, o întrebaseră dacă ar fi putut să aibă grijă de Albin, cât timp ei mergeau la biserică. Femeia acceptase cu drag.

Cea de-a doua coroană era de la bunica lui Charlotte din partea mamei. Fără să ştie de ce, Charlotte refuzase să o lase în preajma sicriului şi ceruse a fi aruncată. Întotdeauna i se păruse că Lilian îşi moştenise mama şi îşi dădu oarecum seama că tot răul i se trăgea de la aceasta.

Stătură vreme îndelungată în linişte, lângă mormânt, ţinându-se reciproc în braţe. Apoi se îndepărtară încetişor. Charlotte se opri o clipă la mormântul tatălui. Dădu din cap, în semn de adio. Pentru a doua oară în viaţa ei.

Într-un mod straniu, aflată în celula sa micuţă, Lilian se simţi în siguranţă pentru prima oară după mulţi ani. Stătea culcată într-o parte, pe patul îngust, inspirând adânc şi calm. Nu înţelegea frustrarea oamenilor care îi puneau toate acele întrebări. Ce mai conta *de ce* o făcuse? Singurul care conta era rezultatul. Aşa fusese dintotdeauna. Însă acum ei erau dintr-odată interesaţi de motivele din spatele faptelor, de logica pe care considerau că ar găsi-o în explicaţii şi în adevăruri.

Le-ar fi putut povesti despre beci. Despre mirosul dulce, apăsător, al parfumului mamei. Despre vocea care suna atât de seducător când i se adresa cu „dragă”. Le-ar fi putut povesti şi despre gustul uscat şi aspru pe care-l simţea în gură, despre monstrul care trăia înăuntrul ei, încă vigilent, încă pregătit de acţiune. Mai presus de toate, le-ar fi putut povesti cum mâinile ei

tremurând de ură, nu de frică, puseseră otravă în ceaşca tatei, apoi amestecaseră conştiincios, privind-o cum se dizolva şi dispărea în ceaiul fierbinte. Noroc că bărbatul obişnuia mereu să îşi bea ceaiul cu atât de mult zahăr.

Aceea fusese prima sa lecţie. Să nu se încreadă în promisiuni. Mama îi făgăduise că totul avea să fie diferit. Odată ce tata avea să dispară, viaţa li s-ar fi schimbat complet. Ar fi fost ele două, apropiate. Nu aveau să mai existe beciul şi teama. Mama avea să o atingă, să o dezmierde, să o numească „dragă", fără a mai permite cuiva să intervină între ele. Dar promisiunile fuseseră încălcate cu aceeaşi uşurinţă cu care fuseseră făcute. Învăţase acea lecţie încă de pe-atunci şi nu avea să-şi îngăduie să o uite. Uneori îşi îngăduise să-şi imagineze că se putea ca lucrurile spuse de mama în legătură cu tata să nu fi fost adevărate. Dar izgonise imediat acea idee, până în adâncurile sufletului ei. Nici măcar nu putea lua în calcul o asemenea posibilitate.

De asemenea, ea învăţase şi o altă lecţie importantă. Să nu permită nicicând să mai fie abandonată. Tata o abandonase. Mama o abandonase. Apoi fusese plimbată de la o familie temporară la alta, precum o valiză, fără suflet, şi cu toţii o abandonaseră, la rândul lor, prin lipsa de interes pe care i-o arătaseră.

Când îşi vizitase mama la închisoarea din Hinseberg, era deja hotărâtă. Avea să-şi construiască o viaţă nouă, una în care să deţină controlul. Primul pas fusese schimbarea numelui. Nu voia să mai audă nicicând acel nume, care se prelingea precum veninul peste buzele mamei. „Mary, Maaaryyy." Când stătuse în întunecimea beciului, numele acela răsunase ca un ecou între pereţi, făcând-o să tremure şi să se ghemuiască.

Alesese numele de Lilian fiindcă suna diferit de Mary. Şi pentru că o făcea să se gândească la o

floare, plăpândă şi diafană, dar, în acelaşi timp, puternică şi suplă.

De asemenea, lucrase din greu la schimbarea înfăţişării sale. Cu o disciplină de fier, ea îşi refuzase toate lucrurile cu care obişnuise să se îndoape înainte, iar kilogramele i se topiseră cu o rapiditate uluitoare, până când obezitatea rămăsese doar o amintire. Şi nu îşi mai îngăduise vreodată să se îngraşe. Se asigură scrupulos ca greutatea să nu-i sporească cu vreun gram şi se arătă dispreţuitoare faţă de oamenii care nu dovedeau aceeaşi tărie de caracter, cum era cazul fiicei sale. Greutatea lui Charlotte o dezgusta, trezindu-i amintiri din vremuri la care nu dorea să se gândească. Orice era flasc, revărsat şi lent îi stârnea un sentiment de furie, iar uneori fusese nevoită să-şi înfrâneze dorinţa de a-i sfâşia lui Charlotte carnea de pe trup, cu mâinile goale.

O întrebaseră dispreţuitori dacă era dezamăgită de faptul că Stig supravieţuise. Nu le răspunsese. Sinceră să fie, nici ea nu cunoştea răspunsul. Nu era ca şi cum plănuise ceea ce făcuse. Se petrecuse într-un mod oarecum natural. Şi totul începuse cu Lennart. Cu ideile lui cum că ar fi fost mai bine să se despartă. Spusese ceva legat de faptul că după mutarea lui Charlotte, el îşi dăduse seama că nu prea mai aveau multe în comun. Lilian nu era sigură dacă hotărâse atunci, odată cu acele prime cuvinte, că soţul său trebuia să moară. Simţise că era menirea ei să o facă. Găsise cutia de otravă pentru şobolani atunci când cumpăraseră casa. Nu-şi putuse explica de ce nu o aruncase. Poate fiindcă ştiuse că avea să-i fie de folos într-o bună zi.

Lennart nu făcuse niciodată în viaţa sa un lucru în grabă, aşadar, Lilian ştiu că avea să dureze până ca bărbatul să se mute. Începuse cu doze mici, destul de mici încât să nu-l omoare pe loc, însă destul de mari încât să-l îmbolnăvească grav. Treptat, sănătatea i se deteriorase. Ei îi făcuse

plăcere să-l îngrijească. Încetaseră să mai existe discuţii privitoare la despărţiri. În schimb, el o privise recunoscător atunci când îl hrănise, îi schimbase hainele şi îi ştersese fruntea de sudoare.

Uneori ea simţise monstrul fremătând din nou. Pierzându-şi răbdarea.

În mod straniu, niciodată nu îi trecuse prin cap faptul că ar fi putut fi descoperită. Totul se petrecuse atât de firesc, un şir al acţiunilor urmându-l pe celălalt. Când Lennart fusese diagnosticat cu sindromul Guillain-Barré, Lilian luase lucrul acesta drept semn că situaţia stătea aşa cum trebuia. Ea doar îşi făcea datoria.

În ultimă instanţă, Lennart oricum a părăsit-o. Dar în condiţiile dictate de ea – prin moarte. Promisiunea pe care şi-o făcuse, de a nu mai permite nimănui să o abandoneze, încă rămăsese valabilă.

Apoi l-a cunoscut pe Stig. Era atât de loial şi de încrezător din fire, încât ea fu sigură că nu avea să îi treacă vreodată prin minte gândul să o părăsească. O asculta întru totul, acceptând chiar să rămână în casa unde ea locuise în prealabil cu Lennart. Femeia îi explicase că era important pentru ea să o facă. Era casa ei. Cumpărată cu banii obţinuţi din vânzarea locuinţei cedate de mama sa, casa în care trăise înainte de a se căsători cu Lennart. Casa pe care apoi, cu un regret imens, fusese nevoită să o vândă. Nu existase destul spaţiu în acea căsuţă mică, însă chiar şi-aşa, ea avusese mereu regrete, iar casa din Sälvik reprezentase un substitut nesatisfăcător. Dar măcar îi aparţinea ei. Şi Stig înţelesese asta.

În cele din urmă, odată cu trecerea anilor, începuse să observe semne de nemulţumire la Stig. Era ca şi cum ea nu ar fi fost de ajuns pentru nimeni. Cu toţii alergau după altceva, mai bun. Până şi Stig. Când acesta începuse să vorbească despre felul în care se distanţaseră, despre nevoia sa de a o lua de la început, de unul singur, decizia

lui Lilian nu fusese conştientă. Acţiunile ei pur şi simplu urmaseră vorbele bărbatului, la fel cum ziua de marţi se succeda zilei de luni. Şi la fel de firesc cum el, întocmai ca Lennart, îi arătase recunoştinţă pentru că ea îl îngrijea, ea îl hrănea, ea îl iubea. Femeia înţelese că despărţirea avea să fie iminentă şi de data aceea, însă ce mai conta, când ea controla ritmul şi hotăra momentul.

Lilian se întoarse pe partea cealaltă, rezemându-şi capul de mâini. Se uită fix la perete, văzând doar trecutul. Nu prezentul. Nu viitorul. Singurul care conta era timpul trecut.

Observase ura din privirile lor, când o întrebaseră despre fetiţă. Însă ei nu aveau să înţeleagă vreodată. Copila fusese atât de pierdută, de refractară, de nepoliticoasă. Înţelesese gravitatea situaţiei abia atunci când Charlotte şi Niclas se mutaseră cu ei. Văzuse cât de haină era fata. La început o şocase. Apoi văzuse mâna destinului. Copila semăna atât de mult cu Agnes. Poate că nu la înfăţişare, însă Lilian îi distinsese aceeaşi răutate în priviri. Fiindcă la concluzia asta ajunsese de-a lungul anilor. Că mama era o persoană rea. Se delectase privind cum trecerea timpului o nimicise. O mutase pe undeva în apropiere de ea. Nu pentru a o putea vizita, ci pentru a căpăta acel sentiment de control pe care i-l dădea refuzul vizitelor la care mama tânjea cu disperare. Nimic nu o făcea mai fericită decât ideea că mama stătea acolo, atât de aproape, şi totuşi, la o mare depărtare, descompunându-se lăuntric.

Mama era haină, la fel şi fetiţa. Lilian observase cum aceasta dezbina treptat familia şi distrugea liantul fragil care ţinea împreună căsnicia lui Niclas şi a lui Charlotte. Constantele ei răbufniri şi solicitări de a i se acorda atenţie îi consumau treptat, iar curând aveau să fie nevoiţi să o ia pe căi diferite. Nu putea permite aşa ceva. Fără Niclas, Charlotte n-ar fi fost bună de nimic. O

mamă a doi copii mici, needucată, supraponderală, lipsită de respectul pe care i-l aducea după sine un soţ de succes. Unii oameni care făceau parte din generaţia lui Charlotte ar fi zis probabil că asemenea concepţii erau depăşite, că nu mai era la modă să dobândeşti statutul social prin căsătorie. Însă Lilian ştia mai bine decât ei. În orăşelul său încă era important statutul, iar ei îi plăcea să fie aşa. Ştia că atunci când o pomeneau, oamenii adăugau deseori „Lilian Florin? A, da, ştii, ginerele său e doctor”. Îi dădea un anume respect. Însă fetiţa avea să strice totul.

Aşa că îşi făcuse datoria. Observase că Sara se întorsese din drum, fiindcă îşi uitase căciula. De fapt, Lilian nu ştia de ce o făcuse chiar în momentul acela. Se ivise ocazia. Stig dormea buştean din cauza somniferelor şi nu l-ar fi trezit nici măcar o explozie în casă; Charlotte zăcea epuizată în apartamentul de la subsol, iar Lilian ştia că nu prea se auzea nimic acolo, jos; Albin dormea, iar Niclas era la muncă.

Fusese mai uşor decât şi-ar fi imaginat. Fetiţei i se păruse un joc amuzant, să poată face baie cu hainele pe ea. Fireşte că se împotrivise atunci când Lilian îi dăduse cu forţa Smerenie, însă fata nu avusese destulă putere. Fusese cum nu se putea mai simplu să-i ţină capul sub apă. Coborâtul până la ţărm, fără a fi văzută, fusese singura parte mai dificilă. Dar Lilian ştia că destinul era de partea ei şi că nu putea da greş. O acoperise pe Sara cu o pătură, o cărase în braţe, apoi o aruncase în apă, privind-o cum se scufunda. Durase numai câteva minute şi, aşa cum îşi imaginase, norocul fusese de partea ei. Nimeni nu văzuse nimic.

Cel de-al doilea incident nu fusese decât un impuls de moment. Când poliţia începuse a-i da târcoale lui Niclas, Lilian realizase că numai ea îl putea salva. Trebuia să-i creeze un alibi şi, printr-o întâmplare, văzuse bebeluşul dormind în spatele magazinului Järnboden. Câtă lipsă de

responsabilitate, să lase un copil aşa. Mama acestuia chiar merita să primească o lecţie. Iar Niclas era la muncă, se asigurase de asta, aşa că poliţia ar fi fost obligată să-l taie de pe lista suspecţilor.

Atacul asupra fiicei Ericăi se dorise şi el a fi o lecţie. Când Niclas îi pomenise sugestia făcută de Erica, cum că ar fi fost timpul ca el şi Charlotte să-şi găsească o casă numai a lor, Lilian se înfuriase într-atât de tare, încât văzuse roşu în faţa ochilor. Ce drept avea Erica să dea sfaturi? Ce drept avea să se amestece în vieţile lor? Fusese atât de simplu să ducă de cealaltă parte a casei bebeluşul adormit. Cenuşa era menită să fie o avertizare. Nu îndrăznise să stea pentru a-i vedea faţa Ericăi odată ce avea să realizeze că bebeluşul dispăruse. Însă şi-o închipuise, iar imaginea o făcuse fericită.

Stând întinsă pe pat, Lilian fu cuprinsă de somn şi închise ochii, de bunăvoie. Dindărătul pleoapelor, chipurile se rotiră, într-un joc imaterial. Tata, Lennart şi Sara, dansând în cerc. În urma lor zări şi chipul slăbit şi extenuat al lui Stig. În centrul lor însă era mama, prinsă într-o îmbrăţişare apropiată şi strânsă, cu monstrul. Iar mama şoptea „Mary, Mary, Maaaryyy…”

Obscuritatea somnului o cuprinse.

Aflată de una singură, la fereastra azilului de bătrâni, Agnes îşi plângea sincer de milă. Afară, ploaia bătea în geam, iar femeia aproape că o putea simţi biciuindu-i obrazul.

Nu înţelegea motivul pentru care Mary refuzase să o viziteze. De unde i se trăgea toată ura, toată ranchiuna? Nu-şi dăduse ea mereu silinţa pentru fiica ei? Nu fusese o mamă pe cât se putea de bună? În definitiv, nu tot ce luase o întorsătură greşită era din cauza ei. Erau de vină alţi oameni. Dacă ar fi avut norocul de partea ei, atunci lucrurile ar fi stat altfel. Însă Mary nu înţelegea asta. O învinovăţea pe Agnes pentru nefericitele

evenimente şi, indiferent cât de mult încercase a-i explica, fata refuzase să o asculte. Îi trimisese multe scrisori lungi din închisoare, explicându-i în detaliu de ce vina nu îi aparţinea ei, însă fata nu fusese receptivă, de parcă s-ar fi închistat în faţa tuturor opiniilor exterioare.

Nedreptatea îi umplea cu lacrimi ochii lui Agnes. Niciodată nu căpătase nimic de la fiica sa, cu toate că ea oferise, şi tot oferise. Toate lucrurile pe care Mary le considerase oribile şi rele fuseseră făcute spre binele ei. Nu era adevărat că Agnes găsise vreo plăcere în a-şi pedepsi fata sau a-i spune că era grasă şi urâtă. Din contră. Nu, pe ea o îndurerase faptul că trebuia să fie atât de aspră, însă era datoria sa de mamă. Şi dăduse rezultate. Nu îşi venise Mary în fire şi nu se descotorosise de toată grăsimea? Ba da, chiar aşa făcuse. Iar totul i se datora mamei sale, cu toate că nu îi recunoscuse acel merit.

O pală de vânt puternic făcu o creangă să lovească pervazul. Agnes tresări în scaunul său cu rotile, apoi se amuză. Să se fi transformat ea oare într-o fricoasă, la vârsta aceea? Ea, care nu se temuse de nimic. În afară de sărăcie. Anii petrecuţi în calitate de soţie a unui cioplitor în piatră o învăţaseră asta. Frigul, foamea, mizeria, degradarea. Toate o făcuseră să se teamă de a mai fi vreodată săracă. Considerase că bărbaţii din Statele Unite aveau să fie calea sa de a scăpa din mizerie, iar după aceştia, urmaseră Åke şi Per-Erik. Însă cu toţii o trădaseră. Cu toţii îşi încălcaseră promisiunile faţă de ea, aşa cum o făcuse tatăl său. Şi cu toţii fuseseră pedepsiţi.

Într-un final, ea avusese ultimul cuvânt. Cutia albastră din lemn şi conţinutul ei serveau drept aducere-aminte că ea singură îşi controla destinul. Şi că erau permise orice mijloace.

Luase cenuşa în cutiuţa de lemn cu o noapte înainte de a pleca spre America. La adăpostul întunericului, ea se furişase în locul ce fusese

mistuit de flăcări şi adunase cenuşă de unde ştia că dormiseră Anders şi băieţii. Pe-atunci nu realizase motivul gestului său, însă odată cu trecerea timpului, ea începuse a-şi înţelege purtarea impulsivă. Cutiuţa de lemn plină cu cenuşă îi amintea cât de uşor era să îşi atingă scopurile.

Planul căpătase treptat formă în mintea sa, pe măsură ce se apropia ziua plecării spre America. Era conştientă că soarta avea să-i fie pecetluită dacă ar fi îngăduit să fie expediată ca o vacă bună de muls, cu familia sa atârnându-i greu, precum o cătuşă în jurul gleznelor. Însă de una singură, ea ar fi avut şansa de a-şi făuri un viitor diferit. În care sărăcia nu avea să fie decât o amintire îndepărtată şi neplăcută.

Anders nici nu ştiu ce-l lovi. Cuţitul i se înfipse adânc în spate, până la mâner, străpungându-i inima, iar bărbatul se prăbuşise peste masa din bucătărie, ca o halcă neînsufleţită de carne.

Băieţii trăgeau un pui de somn. Agnes se furişase tiptil în camera lor, scosese încet perna de sub capul lui Karl, punându-i-o peste faţă. După aceea, apăsase cu toată forţa. Fusese atât de simplu. Băiatul dăduse din picioare şi se zbătuse puţin, însă niciun sunet nu scăpase de sub pernă, aşa că Johan continua să doarmă liniştit, în vreme ce fratele său geamăn îşi dădea suflarea. După aceea, urmase el. Johan fusese întotdeauna mai puternic decât Karl, însă nici măcar el nu opusese rezistenţă vreme îndelungată. La puţin timp, ajunsese la fel de neînsufleţit ca şi fratele său. Rămăseseră întinşi acolo, uitându-se fix în tavan, cu ochii pierduţi, iar Agnes se simţise, într-un mod straniu, golită de sentimente. Ca şi cum ar fi rearanjat lucrurile în ordinea lor firească. Nu ar fi trebuit să se nască niciodată, aşadar, în momentul acela, ei trecuseră în nefiinţă.

Dar înainte de a-şi putea continua propria-i viaţă, mai avea un lucru de făcut. Adunase în

mijlocul podelei un morman de haine de-ale băieţilor, după care mersese în bucătărie. Scosese cuţitul din spinarea lui Anders şi îl târâse pe bărbat până în camera copiilor. Era atât de mare şi voluminos, încât femeia asudase toată până să-l aducă, în sfârşit, pe podea. Luase nişte băutură distilată pe care o avea în casă, o turnase peste mormanul de haine, apoi aprinsese o ţigară. Pufăise din ea de câteva ori cu satisfacţie, înainte de-a o pune cu grijă lângă straiele îmbibate cu alcool. Sperase să poată ajunge destul de departe înainte ca totul să ia foc aşa cum trebuia.

Vocile de pe coridorul azilului o treziră pe Agnes din reverie. Aşteptă încordată ca ele să dispară, în speranţa că nu după ea veniseră, şi nu se relaxă decât atunci când le auzi trecând de ea şi continuând de-a lungul coridorului.

Nu fusese nevoită să se prefacă a fi şocată în momentul în care se întorsese de la cumpărături şi văzuse flăcările. Nu îşi imaginase vreodată că avea să ardă atât de puternic şi de rapid. Întreaga locuinţă se făcuse scrum, însă măcar totul mersese conform planului. Nimeni nu suspectase că moartea lui Anders şi a băieţilor ar fi putut fi cauzată de altceva.

De-a lungul zilelor care urmaseră, Agnes se simţise atât de liberă, încât uneori fusese nevoită să-şi privească picioarele pentru a se asigura că pământul încă mai era sub ele. În exterior, ea continuase prefăcătoria, jucând rolul văduvei şi al mamei îndurerate, dar lăuntric, Agnes se amuzase pe socoteala acelor oameni idioţi şi simpli, care puteau fi prostiţi atât de uşor. Iar cel mai mare neghiob dintre toţi fusese tatăl ei. Şi-ar fi dorit atât de mult să-i poată spune ce făcuse, să-i prezinte crima, ca pe un scalp însângerat, şi să spună „Vezi ce-ai făcut? Vezi ce m-ai pus să fac, atunci când m-ai alungat în ziua aceea, ca pe o târfă babiloniană?” Însă îi veni în minte o idee mai bună. Indiferent cât de mult şi-ar fi dorit să împartă

vina cu el, ar fi avut mai mult de câştigat dacă i-ar fi dobândit compasiunea.

Întregul plan funcţionase de minune. Întocmai cum dorise şi sperase, însă chiar şi-aşa, ghinionul o hăituise. Primii săi ani din New York fuseseră întocmai cum visase pe-atunci când stătuse în complexul cioplitorilor în piatră, imaginându-şi pentru sine o viaţă cu totul diferită, însă după aceea, îi fusese din nou refuzat traiul pe care îl merita. Iar nedreptăţile se ţinuseră lanţ.

Agnes îşi simţi mânia clocotindu-i în piept. Voia să se despovăreze de acea piele bătrână, detestabilă. Să se târască afară din ea precum o crisalidă şi să iasă la lumină ca un fluture minunat ce fusese odată. Simţea în nări mirosul bătrâneţii, care aproape o făcea să verse.

Un gând liniştitor îi trecu prin minte: oare nu şi-ar fi putut ruga fiica să-i trimită cutiuţa albastră? Lui Mary nu i-ar fi folosit la nimic, aşa că Agnes ar fi putut lăsa conţinutul să i se scurgă printre degete, o ultimă oară. Gândul o înviora. Avea să o roage să i-o aducă. Dacă i-ar fi livrat-o chiar Mary, poate că i-ar fi spus ce anume conţinea de fapt. Pentru fiica ei, o numise Smerenie, ori de câte ori, jos, în beci, îi dăduse cu forţa linguri întregi. Însă de fapt ea dorise să-i dea fetei Rezistenţă. Aceea de a face tot ce era necesar pentru a-şi atinge ţelurile. Considerase drept o izbândă momentul când fata se supusese dorinţei sale de a scăpa de Åke. După aceea însă totul luase o întorsătură greşită.

Acum Agnes era nerăbdătoare să intre din nou în posesia cenuşii. Întinse o mână tremurândă şi zbârcită, în căutarea telefonului, dar se opri brusc, înainte de-a ajunge la el. Apoi mâna îi căzu într-o parte, iar capul se aplecă înainte, cu bărbia împinsă în piept. Ochii ei priviră fix la perete, iar saliva i se prelinse din colţul gurii, spre bărbie.

Trecuse o săptămână de când Patrik şi Martin o arestaseră pe Lilian, în spital. O săptămână plină

atât de uşurare, cât şi de frustrări. Uşurare fiindcă aflaseră ucigaşa Sarei, însă frustrare deoarece ea încă refuza a le spune motivul faptei sale.

Patrik îşi ridică picioarele pe măsuţa de cafea şi se lăsă pe spate, cu mâinile împreunate la ceafă. Reuşise să petreacă mai mult timp cu fetele lui în ultima săptămână, fapt care îi mai uşurase puţin conştiinţa încărcată. În plus, lucrurile începuseră să se mai liniştească acasă. Zâmbind, o privi pe Erica în timp ce legăna cu hotărâre căruţul Maiei, peste pragul dinspre hol. Deprinsese, la rândul lui, tehnica şi nu dura mai mult de cinci minute până ca Maia să adoarmă.

Erica împinse cu grijă căruciorul în camera de lucru şi închise uşa. Asta însemna că Maia dormea şi că ei urmau să aibă cel puţin patruzeci de minute liniştite împreună.

— Gata, acum doarme, zise Erica, cuibărindu-se lângă Patrik, pe canapea.

Părea mult mai liniştită, cu toate că Patrik încă mai putea distinge urme vagi de tulburare, mai ales atunci când Maia avea o zi mai agitată decât în mod normal. Dar ca părinţi, ei se aflau cu siguranţă pe drumul cel bun, iar Patrik intenţiona să contribuie la îmbunătăţirea situaţiei. Planul pe care îl concepuse cu o săptămână în urmă se materializase, iar ultimul detaliu de natură practică se rezolvase în ziua precedentă, cu amabilul sprijin al Annikăi.

El era pe cale de a deschide gura, când Erica spuse:

— A, în dimineaţa asta am făcut greşeala de a mă cântări.

Rămase tăcută, iar Patrik se simţi cuprins de panică. Să spună ceva? Să nu spună nimic? O discuţie legată de greutatea unei femei era ca şi cum ar fi păşit pe un câmp minat, de natură emoţională. Avea să fie nevoit să evalueze cu grijă fiecare locşor spre care alegea să facă un pas.

Erica nu mai spuse nimic, aşadar, el îşi imagină că se aştepta la vreun comentariu din partea lui. Căută febril o replică potrivită şi simţi în gură o senzaţie de uscăciune în momentul în care spuse cu precauţie:

— Zău?

Îi venea să-şi dea una în cap. Chiar să nu-i fi trecut prin minte vreun lucru mai inteligent de zis? Dar păru să fi evitat minele, iar Erica oftă şi spuse în continuare:

— Mda, încă am cu zece kile mai mult decât înainte să rămân gravidă. Am crezut că slăbitul va merge mai uşor.

Cu o grijă supremă, el bâjbâi în căutarea unui teren sigur. Într-un final, rosti:

— Maia nu e atât de mare încă. Trebuie să ai răbdare. Sunt sigur că în urma alăptatului se vor duce kilogramele. O să vezi, până la vârsta de şase luni, totul va dispărea.

Patrik îşi ţinu răsuflarea, aşteptând reacţia ei.

— Mda, probabil că ai dreptate, zise Erica, în vreme ce el oftă de uşurare. Doar că mă simt atât de neatrăgătoare. Burta îmi e lăsată, sânii îmi sunt enormi şi le mai scapă şi lapte uneori, transpir mereu, ca să nu mai pomenesc de coşurile astea nenorocite care au început să-mi apară din cauza hormonilor…

Râse de parcă ar fi spus o glumă, însă Patrik simţi cât de disperat era tonul din spatele vorbelor ei. Pe Erica nu o preocupase niciodată foarte mult înfăţişarea sa, dar el înţelese că trebuia să-i fi fost greu, din moment ce aspectul şi corpul i se modificaseră atât de tare, într-un timp atât de scurt. Şi lui îi venea greu să se împace cu rotunjimile de vârstă mijlocie, formate în jurul taliei, cam pe-acolo unde crescuse şi pântecele Ericăi. Nici colăceii lui nu se micşoraseră odată cu naşterea Maiei.

Cu coada ochiului, el o văzu pe Erica ştergându-şi o lacrimă, moment în care îşi dădu

seama că nu i s-ar fi ivit o ocazie mai bună de-atât.

— Stai pe loc, nu te mişca, zise el nerăbdător, şi sări de pe canapea.

Erica îl privi nedumerită, dar se conformă. În timp ce răscolea după ceva prin buzunarele hainei, Patrik îi simţi privirea arzătoare îndreptată asupra lui. Odată găsit obiectul, acesta fu ascuns cu dibăcie, înainte ca Patrik să se întoarcă la Erica.

Cu un gest galant, el căzu într-un genunchi dinaintea ei şi îi luă ceremonios mâna într-a lui. Văzu că Erica înţelesese deja şi speră ca licărirea din ochii ei să fie de fericire. Cel puţin, în momentul acela avea întreaga ei atenţie. Îşi drese vocea, fiindcă emoţiile îl făcuseră brusc să se clatine.

— Erica Sofia Magdalena Falck, vrei să îmi faci onoarea de a mă transforma într-un bărbat respectabil şi de a te căsători cu mine?

Nu aşteptă răspunsul şi, cu degetele tremurând, scoase cutiuţa pe care o ascunsese în buzunarul de la spate. Cu puţină osteneală, reuşi să deschidă capacul cutiei albastre, din catifea, sperând ca eforturile combinate ale lui şi ale Annikăi să fi dus la găsirea unui inel pe placul Ericăi.

Stând acolo într-un genunchi, şalele începură să-l doară, iar Patrik se simţi alarmat fiindcă tăcerea dura atât de mult. Realiză că nici măcar nu îşi imaginase posibilitatea unui răspuns negativ, iar în momentele acelea un sentiment de nelinişte îl covârşi, făcându-l să-şi dorească să nu fi fost atât de încrezător.

Apoi Erica îi zâmbi larg, în vreme ce lacrimile începură a-i curge pe obraji. Râdea şi plângea în acelaşi timp şi îşi întinse degetul inelar pentru ca Patrik să-i poată pună pe el inelul de logodnă.

— Asta înseamnă că da? spuse el, zâmbind.

Erica doar scutură din cap.

— Şi ştii doar că nu aş cere în căsătorie decât femeia cea mai frumoasă din lume, zise el, sperând ca ea să-i simtă sinceritatea din voce şi să nu creadă că doar o flata.

— Of, tu… spuse ea, căutând epitetul potrivit. Uneori tu chiar ştii exact ce să-mi spui. Nu întotdeauna, însă uneori, da.

Se aplecă pentru a-i da un sărut lung şi afectuos, dar apoi se lăsă pe spate şi întinse mâna, cât să-şi admire inelul cel nou.

— E minunat! Nu se poate să-l fi ales de unul singur.

Pentru o clipă, Patrik se simţi oarecum insultat de lipsa ei de încredere în gusturile sale şi avu impulsul de a o contrazice. Apoi se gândi mai bine şi realiză că, de fapt, ea chiar avea dreptate.

— Annika a venit pe post de sfătuitor. Deci e în regulă? Eşti sigură? Vrei să-l schimbi? Am aşteptat cu gravura până acum, în caz că nu îţi plăcea.

— Îmi place la nebunie, zise cu patos Erica, iar el îşi dădu seama că femeia vorbea serios.

Se aplecă şi îi dădu iar o sărutare, mai lungă şi mai intimă, de data aceea.

Fură întrerupţi de sunetul ascuţit al telefonului, iar Patrik îşi simţi iritarea crescând. Ce moment nepotrivit! Se ridică şi merse pentru a răspunde, pe un ton mai aspru decât ar fi trebuit.

— Da, Patrik la telefon.

Ascultă pentru o clipă, înainte de a se întoarce şi a o privi pe Erica. Ea încă stătea acolo, cu zâmbetul pe buze, admirându-şi mâna împodobită cu un inel. Când îl văzu uitându-se la ea, îi aruncă un zâmbet larg, însă acesta dispăru când bărbatul nu-i zâmbi înapoi.

— Cine e? zise ea, în timp ce neliniştea i se strecură în voce.

Cu un aer grav, Patrik îi răspunse:

— Poliţia din Stockholm. Doresc să stea de vorbă cu tine.

Femeia se ridică încet şi merse pentru a-i lua telefonul din mână.

— Da, aici Erica Falck.

O mie de gânduri negre fură înglobate în acea banală afirmaţie.

Patrik o privi neliniştit, în vreme ce ea îl asculta pe bărbatul de la celălalt capăt al firului. Cu chipul marcat de o expresie uluită, Erica se întoarse către Patrik şi spuse:

— Au zis că Anna l-a omorât pe Lucas.

Apoi scăpă din mână telefonul. Patrik ajunse la timp pentru a o prinde, înainte ca ea să atingă podeaua.

—— *Sfârşit* ——

---

[1] Barcă suedeză, de mici dimensiuni.

[2] Cunoscute moderatoare de talk-show-uri americane.

[3] ADHD – Deficit de Atenţie şi Tulburare Hiperkinetică; DAMP – Deficit de Atenţie, Control motor şi Percepţie; MBD – Disfuncţie Cerebrală Minimă.

[4] Subdiviziune monetară a coroanei suedeze.

[5] Specialist în criminologie şi autor suedez, cunoscut pentru romanele sale poliţiste.

[6] Ander Zorn, pictor, sculptor şi gravor suedez, cunoscut îndeosebi pentru picturile cu scene rustice din provincia Dalarna şi pentru nudurile feminine în aer liber.

[7] Revistă suedeză de design interior; în traducere, *Dulce casă*.

[8] Autoare suedeză, faimoasă pentru cărţile sale despre creşterea şi educarea copiilor.

[9] Cunoscut serial american, tip telenovelă.

[10] Henric Schartau, preot luteran suedez din secolul al XVIII-lea, cunoscut pentru predicile sale dure, prin care promova

respectarea riguroasă a practicilor religioase a pietăţii şi a misticismului.

[11] În traducere din limba engleză: Daţi-i drumul!

[12] În engl. în original – „acolo”.

[13] În reţelele de calculatoare, un dispozitiv sau o serie de dispozitive configurate în aşa fel încât să filtreze, să cripteze sau să intermedieze traficul între diferite domenii de securitate. (n.t.).

[14] Tânără aleasă în cadrul sărbătorii populare suedeze Sfânta Lucia, desfăşurată pe 12 şi 13 decembrie şi care constă în oferirea de cadouri de către fete îmbrăcate angelic, în alb, purtând coroane de lumânări pe creştet.

[15] Cunoscut joc de cărţi.

[16] Clint Eastwood, actor american, cunoscut mai ales pentru rolurile sale de „tip dur”, precum inspectorul Harry Callahan, din seria „Dirty Harry”.

[17] Clint Eastwood, Silvester Stallone, Jean-Claude Van Damme, Dolph Lundgren – cunoscuţi actori din filme de acţiune.

[18] Serial american, avându-l drept personaj principal pe sergentul Andy Sipowicz, care se confruntă cu realitate dură a vieţii în cadrul unui departament de poliţie din oraşul New York.

[19] În traducere din engleză, *Noaptea crimelor*, emisiune de pe canalul Discovery, în care sunt difuzate documentare despre crime şi anchetările ulterioare ale lor.

[20] „Ce dracu’ se întâmplă aici?” (în engl. în original).

[21] „Nu poţi să-ţi faci copiii ăia să tacă dracu’ din gură?” (în engl. în original).

Table of Contents

Pag. gardă 3
Dedicaţie 4
Capitolul 1 5
Strömstad, 1923 10
Capitolul 2 14
Strömstad, 1923 33
Capitolul 3 38
Strömstad, 1923 46
Capitolul 4 50
Strömstad, 1923 63
Capitolul 5 66
Strömstad, 1923 71
Capitolul 6 75
Strömstad, 1923 85
Capitolul 7 88
Strömstad, 1923 99
Capitolul 8 102
Strömstad, 1924 114
Capitolul 9 117
Strömstad, 1924 125
Capitolul 10 128
Strömstad, 1924 132
Capitolul 11 133
Strömstad, 1924 142
Capitolul 12 145
Strömstad, 1924 158
Capitolul 13 166
Fjällbacka, 1924 182

Capitolul 14 184
Fjällbacka, 1924 199
Capitolul 15 202
Fjällbacka, 1924 213
Capitolul 16 217
Fjällbacka, 1924 231
Capitolul 17 234
Fjällbacka, 1925 252
Capitolul 18 255
Fjällbacka, 1926 264
Capitolul 19 268
Fjällbacka, 1928 288
Capitolul 20 293
Fjällbacka, 1928 308
Capitolul 21 311
Fjällbacka, 1928 324
Capitolul 22 327
Fjällbacka, 1928 339
Capitolul 23 342
Fjällbacka, 1928 352
Capitolul 24 357
Fjällbacka, 1928 365
Capitolul 25 369
New York, 1946 376
Capitolul 26 381
Göteborg, 1954 397
Capitolul 27 401
Göteborg, 1954 410
Capitolul 28 415
Göteborg, 1957 422
Capitolul 29 425
Göteborg, 1957 439

Capitolul 30 441
Göteborg, 1958 454
Capitolul 31 456
Göteborg, 1958 464
Capitolul 32 471
Göteborg, 1958 484
Capitolul 33 487
Hinseberg, 1962 498
Capitolul 34 502